ROBIN HOBB

CORABIA NEBUNĂ

VOLUMUL 1 AMINTIREA ARIPILOR

PARTEA A DOUA A TRILOGIEI CORĂBIILE ÎNSUFLEŢITE

Traducere din limba engleză de

ANA-VERONICA MIRCEA

ARMADA

Coperta: Vasile ADNAN
Redactor-şef: Marian COMAN
Redactor: Roxana POPESCU

Tehnoredactor print: Magda BITAY
Tehnoredactor ebook: Corina REZAI
Lector: Rodica CREŢU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HOBB, ROBIN
Corabia nebună / Robin Hobb; trad. din lb. engleză: Ana-Veronica Mircea. –
Bucureşti: Nemira Publishing House, 2021
2 vol
ISBN print 978-606-43-1028-6
ISBN epub 978-606-43-1073-6
Vol. 1. : Amintirea aripilor. - 2021. - ISBN 978-606-43-0694-4

I. Mircea, Ana-Veronica (trad.)

821.111

Robin Hobb
THE MAD SHIP
Copyright © Robin Hobb, 1999
All rights reserved.
Robin Hobb asserts the moral right to be identified as the author of this work.

© Nemira, 2021
ARMADA este un imprint al Grupului editorial NEMIRA.

Orice reproducere, totală sau parţială,
a acestei lucrări şi închirierea acestei cărţi
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
şi se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

TĂRÂMURILE
BLESTEMATE
BINGTOWN
Apă Rea
Insula
Galt

PRIMĂVARA

PROLOG

AMINTIREA ARIPILOR

Sub şerpi, culcuşurile de alge se legănau alene în voia fluxului. Acolo apa era caldă, la fel de caldă cum fusese în miazăzi, înainte de plecarea lor. Cu toate că Maulkin spusese sus şi tare că n-o vor mai urmări pe argintia dăruitoare de hrană, mirosul ei ispititor plutea în apa sărată. Nu era departe; încă se mai ţineau după ea, dar de la distanţă. Shreever se gândise dacă să-i vorbească despre asta conducătorului lor, dar se hotărâse să n-o facă. Îl privi neliniştită. Rănile căpătate de Maulkin în scurta luptă cu şarpele alb se vindecau încet. Adânciturile îi întrerupeau modelul solzilor. Falşii ochi aurii care i se întindeau pe toată

lungimea trupului, proclamându-l profet, se decoloraseră şi îşi pierduseră strălucirea.

Şi Shreever se simţea decolorată şi lipsită de strălucire.

Făcuseră un drum lung în căutarea Celei Care Îşi Aminteşte. La începutul călătoriei lor, Maulkin fusese atât de încrezător! Acum părea la fel de năucit ca ea şi ca Sessurea. Din marea încâlcitură de şerpi de mare cu care plecaseră nu mai rămăseseră decât ei trei. Ceilalţi îşi pierduseră încrederea în căutarea lor şi îl părăsiseră pe Maulkin. Ultima dată când îi văzuse, urmăreau un dăruitor de hrană uriaş şi întunecat la culoare, îndopându-se nepăsători cu carnea oferită, care nu opunea rezistenţă.

– Uneori, i se destăinui Maulkin lui Shreever cu voce înceată, pe când se odihneau, îmi pierd locul în timp. Mi se pare că am mai făcut drumul ăsta, că am mai făcut toate lucrurile astea, că poate ţi-am mai împărtăşit aceste cuvinte. Uneori o cred cu atâta tărie, încât mă gândesc că ziua de azi nu e decât o amintire sau un vis. Pe urmă îmi spun că poate nu trebuie să facem nimic, căci orice ni s-ar mai fi întâmplat ni se va întâmpla iarăşi. Sau poate că ni s-a întâmplat deja.

Glasul îi era lipsit de putere şi de convingere.

Ea i se alătură. Şerpuiră lent, purtaţi de curent, dând din înotătoare doar atât cât era nevoie ca să-şi păstreze poziţia. Sub ei, Sessurea îşi scuturã brusc coama, eliberând o dâră subţire de otravă ca să le atragă atenţia.

– Uitaţi-vă! Mâncare! trâmbiţă el.

Argintiu şi sclipitor, bancul de peşti aluneca spre ei ca o binecuvântare. În spatele lui, umbrindu-i şi mâncându-i marginile, venea o altă încâlcitură de şerpi. Erau trei stacojii, unul verde şi doi albaştri. Nu alcătuiau o încâlcitură mare, dar păreau vioi şi sănătoşi. Solzii lor strălucitori şi trupurile cărnoase contrastau puternic cu solzii lipicioşi şi cu coastele supte ale încâlciturii lui Maulkin.

– Haideţi! îi îndemnă el şi îi conduse să li se alăture şerpilor care se hrăneau.

Shreever scoase un sunet firav, de uşurare. Măcar aveau să-şi umple burţile. Poate că, odată ce-şi dădeau seama că e profet, ceilalţi aveau să intre în încâlcitura lui.

Peştii nu erau răzleţiţi, ci îngrămădiţi într-un banc argintiu, scânteietor, care năucea privirea. Se mişcau ca o singură făptură, dar una în stare să se despice, prelingându-se în jurul unui vânător neîndemânatic. Şerpii din încrengătura lui Maulkin nu erau neîndemânatici, înaintau toţi trei către peşti de parcă s-ar fi prelins. Cealaltă încrengătură trâmbiţă către ei, prevenindu-i, dar Shreever nu vedea niciun pericol. Cu o lovitură a cozii, se împinse către banc şi fălcile ei căscate cuprinseră cel puţin trei peşti. Îşi umflă gâtlejul să-i înghită.

Doi şerpi stacojii se răsuciră brusc şi se izbiră de Maulkin, lovindu-l cu boturile, de parcă ar fi fost un rechin sau un alt soi de duşman comun. Unul albastru se repezi la Shreever, căscându-şi fălcile. Ea se feri încolăcindu-se brusc, gata să ţâşnească în altă direcţie, îndepărtându-se. Îl văzu pe celălalt şarpe stacojiu încercând să se înfăşoare în jurul lui Sessurea. Coama lui stacojie se umflase şi împroşca otravă, trâmbiţând obscenităţi şi ameninţări. Blestemele lui n-aveau sens, erau cuvinte fără legătură între ele, dar musteau de furie.

Shreever fugi, punându-şi spaima şi nedumerirea într-un ţipăt strident. Maulkin nu o urmă. Îşi scutură coama imensă, slobozind un nor de otravă care aproape că îi paraliză pe şerpii stacojii. Se traseră înapoi, cu fălcile căscate tremurându-le şi azvârlind apă din branhii, într-o strădanie de a scăpa de otrava lui.

– Ce v-a apucat? întrebă Maulkin încâlcitura stranie.

Se răsuci pe o spirală, înfoindu-şi ameninţător coama şi ocărându-i. Îşi adună o uşoară strălucire în ochii falşi.

– De ce ne atacaţi ca nişte fiare fără suflet, în luptă pentru mâncare? Nu aşa ne ducem noi viaţa! Chiar dacă sunt puţini, peştii îi aparţin celui care îi prinde, nu celui care i-a văzut primul. Aţi uitat cine sunteţi, ce sunteţi? V-aţi pierdut cu desăvârşire minţile?

Preţ de câteva clipe, cealaltă încâlcitură rămase neclintită, doar cu cozile zvâcnind din când în când ca să-şi păstreze poziţiile. Bancul de peşti se îndepărtă în goană, dat uitării. Apoi, de parcă tocmai judecata sănătoasă a lui Maulkin i-ar fi aţâţat, se întoarseră spre el. Îl atacară toţi şase, cu boturile larg căscate pentru a-şi arăta dinţii, cu coamele săltate şi împrăştiind otravă, cu cozile biciuind apa. Shreever privea îngrozită cum se încolăceau în jurul lui şi, în ciuda zvârcolelilor cu care se împotrivea, îl împingeau în jos, în mâl.

– Ajută-mă! trâmbiţă Sessurea. Or să-l sufoce!

Cuvintele lui o smulseră din amorţeală. Unul lângă altul, se năpustiră drept în jos, izbind şi biciuind cu cozile încâlcitura care-l ţinea pe Maulkin captiv şi-şi înfigea dinţii în el ca într-o pradă. Sângele şi otrava lui se amestecau într-un nor sufocant în timp ce se zvârcolea. Ochii falşi îi luceau prin mâlul răscolit. Shreever ţipă, îngrozită de brutalitatea atacului lipsit de raţiune. Dar se trezi sfârtecându-i pe şerpii străini cu dinţii, în timp ce Sessurea se folosea de trupul lui mai lung să-i biciuiască.

Într-un moment prielnic, Sessurea se încolăci în jurul trupului sfâşiat al lui Maulkin şi îl smulse din mijlocul zbaterii furioase. Fugi strângându-l astfel şi Shreever îşi întrerupse lupta bucuroasă, ca să-i urmeze. Ceilalţi nu se luară după ei. În nebunia lor înveninată, se întoarseră unii împotriva altora, urlând insulte şi provocări. Strigătele lor erau sunete învăţate pe de rost, alăturate fără sens în timp ce se muşcau şi se loveau. Shreever nu se uită înapoi.

Ceva mai târziu, când Shreever îşi netezea mucusul vindecător pe carnea sfâşiată a lui Maulkin, el îi vorbi.

– Au uitat. Au uitat cu totul cine şi ce au fost. A trecut prea multă vreme, Shreever. Şi-au pierdut orice fărâmă de memorie şi orice ţel.

Se strâmbă de durere când ea împinse o bucată de piele sfâşiată acolo unde îi era locul. Shreever puse deasupra un strat de mucus.

– Sunt ceea ce vom deveni noi.

– Ssst, îi spuse Shreever cu blândeţe. Ssst! Odihneşte-te.

Îşi lipi trupul lung de al lui într-o poziţie mai sigură, ancorându-se cu coada proptită de un bolovan, ca să nu fie luaţi de curent. Sessurea dormea deja, încolăcit printre ei. Sau poate că nu era decât tăcut şi nepăsător, căzut pradă aceleiaşi descurajări care o mistuia pe ea. Spera să nu fie aşa. Abia dacă mai avea destul curaj ca să-şi păstreze propria hotărâre. Sessurea trebuia să se descurce fără ajutorul ei.

Cel mai tare o îngrijora Maulkin. Întâlnirea lor cu argintia dăruitoare de hrană îl schimbase. Ceilalţi dăruitori care se mişcau prin Gol şi prin Plin în acelaşi timp nu erau nimic altceva decât izvoare de hrană dobândită fără trudă. Cea argintie fusese altfel. Mirosul ei le trezise tuturor amintiri şi o urmăriseră, neîndoindu-se că parfumul ei o să-i călăuzească spre Cea Care Îşi Aminteşte. Dar nici măcar nu era din neamul lor. Încă sperând, o strigaseră, dar nu le răspunsese. Dar şarpelui alb care o implorase îi dăduse carne. Maulkin se îndepărtase în direcţia opusă ei, susţinând că nu poate fi Cea Care Îşi Aminteşte şi că vor înceta s-o urmărească. Totuşi, de atunci încolo, mirosul ei existase în fiecare flux şi reflux. Nu o vedeau, dar Shreever ştia că o pot găsi la capătul unei călătorii foarte scurte. Maulkin încă o mai urmărea, iar ei îl urmăreau pe el.

Maulkin gemu stins şi se foi în strânsoarea lui Shreever.

– Mă tem că e ultima oară când oricare dintre noi face drumul ăsta fiind altceva decât un animal.

– Ce vrei să spui? întrebă brusc Sessurea.

Se răsuci cu greutate, până întâlni ochii celorlalţi. Avea şi el multe răni, dar niciuna gravă. Cea mai urâtă era o tăietură adâncă, aflată chiar în spatele încheieturii fălcilor, alături de una dintre pungile lui cu otravă. Dacă i-ar fi străpuns-o, l-ar fi ucis propriul venin. Un noroc chior le păstrase încâlcitura neatinsă.

– Caută în amintirile tale, îi porunci sec Maulkin. Nu te gândi doar la fluxuri, refluxuri şi zile, ci şi la anotimpuri şi la

ani, întorcându-te în urmă, din deceniu în deceniu. Am mai fost aici şi înainte, Sessurea. Toate încâlciturile s-au ridicat din mâl şi au venit către aceste ape, nu doar o singură dată, ci de zeci de ori. Am venit încoace în căutarea celor care îşi amintesc, a puţinilor cărora li s-au încredinţat amintirile tuturor semenilor noştri. Făgăduiala era limpede. Trebuia să ne adunăm. Avea să ne fie redată istoria noastră şi urma să fim călăuziţi într-un loc sigur pentru preschimbare. Aveam să renaştem. Şi totuşi am fost dezamăgiţi de zeci de ori. Ne-am îngrămădit aici în repetate rânduri şi am aşteptat. De fiecare dată am sfârşit pierzându-ne speranţele, uitându-ne ţelul şi întorcându-ne în apele calde din miazăzi. De fiecare dată, aceia dintre noi care au câteva amintiri au spus: „Poate că ne-am înşelat. Poate că nu e ăsta nici momentul, nici anotimpul, nici anul renaşterii.“ Dar era. Nu ne înşelam. Cei cu care urma să ne întâlnim au dat greş. Nu au venit. Nu au venit atunci. Poate nu vin nici acum.

Maulkin tăcu. Shreever continua să-l ancoreze, nelăsându-l în voia curentului. Se străduia din greu. Chiar şi dacă n-ar fi existat curentul, acolo nu era mâl moale în care să te afunzi, nu erau decât alge scorţoase, bolovani prăvăliţi şi stânci. Le trebuia un loc de odihnă mai bun. Dar ea nu voia să călătorească până nu se vindeca Maulkin. În plus, unde s-ar fi putut duce? Merseseră în susul şi în josul acelui curent plin de săruri stranii şi ea încetase să mai creadă că Maulkin ştie încotro îi călăuzeşte. Dacă ar fi trebuit să hotărască singură, unde s-ar duce? Întrebarea i se păru dintr-odată prea grea. Nu voia să se gândească.

Îşi curăţă globii ochilor, apoi se uită în jos, îşi privi trupul încâlcit cu trupurile celorlalţi. Stacojiul solzilor ei era strălucitor şi puternic, dar poate că numai în contrast cu pielea ternă a lui Maulkin. Auriul ochilor lui falşi pălise până la un cafeniu mat. Rănile îi supurau, mânjindu-i. Trebuia să se hrănească, să crească şi să-şi lepede pielea. Asta avea să-l ajute să se simtă mai bine. Pe toţi avea să-i ajute să se simtă mai bine.

– Trebuie să mâncăm. Suntem cu toţii tot mai înfometaţi şi mai slăbiţi. Pungile mele cu venin sunt aproape goale. Poate ar trebui să mergem spre miazăzi, unde hrana e din belşug şi apa, caldă.

Maulkin se răsuci în strânsoarea ei ca s-o privească. Ochii lui mari se roteau, arămii de îngrijorare.

– Risipeşti prea mult din puterea ta pentru mine, Shreever, o mustră.

Ea simţi cu cât de mult efort îşi scutură şi îşi înalţă el coama. O a doua scuturare slobozi o ceaţă firavă de venin. O ustură şi o trezi, îi readuse la suprafaţă conştiinţa. Sessurea se aplecă spre ei, înfăşurându-i pe amândoi cu trupul său, mai lung decât ale lor. Îşi agită branhiile, ca să absoarbă otrava lui Maulkin.

– O să fie bine, încercă el s-o liniştească pe Shreever. Eşti doar istovită. Şi flămândă. Cu toţii suntem.

– Morţi de oboseală, întări Maulkin, fără vlagă. Şi atât de flămânzi, încât aproape că nu mai raţionăm. Nevoile trupului sunt mai presus de bunul mers al minţii. Dar ascultaţi-mă, amândoi! Ascultaţi-mă şi întipăriţi-vă spusele mele în minte ca să vă puteţi agăţa de ele. Dacă orice altceva se va pierde în uitare, păstraţi-le. Nu ne putem întoarce din nou în miazăzi. Dacă plecăm din apele astea, e sfârşitul. Atâta vreme cât putem gândi, trebuie să rămânem aici şi s-o căutăm pe Cea Care Îşi Aminteşte. Simt asta în măruntaie. Dacă nu renaştem de data asta, nu mai renaştem nicicând. Noi şi cei asemenea nouă vom pieri şi vom fi uitaţi în mare, în văzduh şi pe pământ.

Îşi rostea cu încetineală cuvintele stranii şi, pentru o clipită, Shreever aproape că-şi aminti ce însemnau. Nu doar Plin şi Gol. Pământul, văzduhul şi marea, cele trei părţi ale suveranităţii lor, cândva cele trei sfere ale... unui anume ceva.

Maulkin îşi scutură din nou coama. De această dată, atât Shreever, cât şi Sessurea îşi deschiseră larg branhiile şi lăsară amintirile lui să-i ardă, pătrunzându-le în minte.

Shreever se uită în jos, la blocurile de piatră cioplită presărate pe fundul mării, la straturile de scoici şi de alge ancorate de Arcul Cuceritorului, ca o cortină ce îl ascundea. Piatra neagră, cu vinişoare argintii, se întrezărea doar pe alocuri, ca petice mărunte. Pământul se cutremurase, surpând-o, şi marea o înghiţise. Cândva, cu vieţi în urmă, ea stătuse pe acel arc masiv, mai întâi, fluturându-şi aripile uriaşe şi apoi strângându-şi-le peste umeri. Prin ploaia înviorătoare a dimineţii îşi strigase bucuria către perechea ei, iar un dragon de un albastru lucios îşi trâmbiţase răspunsul. Cândva, Străbunii o întâmpinaseră cu flori presărate pe pământ şi urale de bun venit. Cândva, în oraşul de sub un strălucitor cer azuriu...

Totul păli. Nu avea sens. Imaginile se spulberară ca un rotocol de fum, aidoma viselor după trezire.

– Fiţi puternici, îi îndemnă Maulkin. Dacă nu ne e dat să supravieţuim, măcar să luptăm până la capăt. Să ne distrugă soarta, nu lipsa curajului. Pentru binele neamului nostru, să rămânem ceea ce suntem.

Gulerul i se săltă, bogat şi veninos, în jurul gâtului. Arăta din nou aidoma conducătorului vizionar care dobândise loialitatea lui Shreever. Ei îi crescu inima, plină de dragoste pentru el.

Lumea se întunecă şi ea îşi înălţă ochii către imensa umbră în mişcare de deasupra lor.

– Nu, Maulkin! trâmbiţă cu blândeţe. Nu ne e menit nici să murim, nici să uităm. Priveşte!

Un dăruitor de hrană negru plutea alene, mai sus de ei. Când le trecu pe deasupra capetelor, le aruncă mâncare. Carnea se scufunda spre ei încet, purtată de curent. Erau două picioare de morţi, dintre care unul încă legat de un lanţ. Pentru masa aia nu era nevoie de luptă. Nu aveau de făcut nimic altceva decât s-o accepte.

– Haide, îl îndemnă ea pe Maulkin, în vreme ce Sessurea se descolăcea din jurul lor, îndreptându-se nerăbdător spre carne.

Shreever îl trase cu delicateţe pe Maulkin după ea când se înălţă să primească ofranda dăruitorului.

1

CORABIA NEBUNĂ

Briza care îi izbea faţa şi pieptul era înviorătoare şi rece, dar purta în sine ceva care vestea apropierea primăverii. Aerul avea gust de iod. Pesemne că fluxul se încheiase, lăsând la vedere algele de lângă ţărm. Sub carena lui, nisipul aspru rămăsese umed după ultima ploaie. Fumul micului foc al lui Amber îi gâdila nările. Galionul îşi întoarse faţa oarbă în partea opusă lui, apoi îşi ridică mâna să-şi scarpine nasul.

– E o seară frumoasă, nu crezi? îl întrebă ea pe tonul unei discuţii lejere. Cerul s-a limpezit. Mai sunt câţiva nori, dar văd luna şi ceva stele. Am adunat midii şi le-am înfăşurat în alge. După ce se înteţeşte focul, o să scot o parte din lemne şi-o să le coc pe tăciuni.

Vocea ei amuţi, într-o pauză încărcată de speranţă.

Paragon nu răspunse.

– Vrei să guşti, după ce sunt gata? Ştiu că n-ai nevoie de mâncare, dar experienţa s-ar putea să ţi se pară interesantă.

El căscă, se întinse şi îşi încrucişă braţele pe piept. Se pricepea la asta mai bine decât ea. Treizeci de ani petrecuţi încremenit pe o plajă îl învăţaseră ce înseamnă adevărata

răbdare. El avea să reziste mai mult. Se întrebă dacă, în seara aceea, ea o să se înfurie sau o să se întristeze.

– Cu ce-l ajută pe vreunul dintre noi dacă refuzi să-mi vorbeşti? întrebă ea cu chibzuinţă.

El îi auzi răbdarea ce începea să se spulbere. Nu se obosi nici măcar să ridice din umeri.

– *Paragon*, eşti un neghiob şi-aşa o să rămâi. De ce nu vrei să vorbeşti cu mine? Nu-ţi dai seama că sunt singura care te poate salva?

De ce anume să mă salvezi? ar fi putut el s-o întrebe. Dacă ar fi vorbit cu ea.

O auzi ridicându-se şi ocolindu-i prora ca să se oprească în faţa lui. Îşi întoarse nepăsător faţa desfigurată în altă parte.

– Bine, fie. Prefă-te că nu-mi dai atenţie. Puţin îmi pasă dacă-mi răspunzi sau nu, dar trebuie s-asculţi ce am de spus. Eşti în pericol, un pericol foarte real. Ştiu că nu eşti de acord să te cumpăr de la familia ta, dar am făcut o ofertă. M-au refuzat.

Paragon îşi îngădui să pufnească scurt, a dispreţ. Bineînţeles că o refuzaseră. El era corabia vie a familiei Ludluck. Oricât de cumplită ar fi fost dizgraţia în care căzuse, n-aveau să-l vândă niciodată. Îl ţinuseră treizeci de ani înlănţuit şi ancorat pe plaja aia, dar de vândut, n-aveau să-l vândă nicicând! Nici lui Amber, nici Negustorilor Noi. N-aveau s-o facă. El ştiuse asta tot timpul.

Amber se încăpăţână să continue.

– Am vorbit direct cu Amis Ludluck. N-a fost deloc uşor s-ajung la ea. Când am stat în sfârşit de vorbă, s-a prefăcut şocată de oferta mea. A subliniat cu insistenţă că nu eşti de vânzare la niciun preţ. Mi-a spus întocmai ce mi-ai spus şi tu, că nicio familie de Negustori din Bingtown nu-şi vinde corabia vie. Aşa ceva pur şi simplu nu se face.

Paragon nu izbuti să ascundă zâmbetul înfiripat cu încetineală, care îi transfigură treptat chipul. Încă mai ţineau la el. Cum putuse să pună asta la îndoială? Într-un fel, îi era recunoscător lui Amber pentru ridicola ei ofertă de

cumpărare. Poate că acum, după ce recunoscuse în faţa unei străine că el încă mai face parte din familia ei, Amis Ludluck avea să vină să-l vadă. Şi, dacă îl vizita o dată, asta avea să ducă la alte lucruri. Poate aveau să străbată din nou mările, cu o mână prietenoasă pe cârmă. Imaginaţia îl purtă departe.

Vocea lui Amber îl târî înapoi cu brutalitate.

– S-a prefăcut îndurerată chiar şi de zvonurile despre vânzarea ta. A spus că insultă onoarea familiei ei. Pe urmă a adăugat – aici vocea lui Amber coborî brusc, îngroşată de teamă sau de furie. Pe urmă a adăugat că a plătit nişte oameni ca să te remorcheze şi să te ducă departe de Bingtown. Că ar fi mai bine pentru toată lumea dacă nu te-ar mai vedea şi te-ar scoate din minte.

Amber făcu o pauză grăitoare.

În adâncul pieptului său din lemn-vrăjitor, *Paragon* simţi ceva strângându-se cu putere.

– Aşa că am întrebat-o pe cine a plătit.

El se grăbi să-şi ridice mâinile şi să-şi îndese degetele în urechi. Nu voia să audă. Amber avea de gând să profite de temerile lui. Prin urmare, familia lui urma să-i schimbe locul. Asta nu însemna nimic. Ar fi fost frumos să se afle altundeva. Şi poate că, de data asta, odată mutat de acolo, avea să fie aşezat drept şi blocat aşa. Se săturase să stea întruna înclinat.

– A răspuns că nu e treaba mea.

Amber îşi ridică vocea.

– Eu am întrebat-o dacă sunt Negustori din Bingtown. S-a mulţumit să se uite urât la mine. Aşa că pe urmă am întrebat-o unde o să te ducă Mingsley ca să te facă bucăţi.

Paragon începu să fredoneze cu disperare. Zgomotos. Nu putea s-o audă. Nu voia s-o audă. Îşi astupă mai bine urechile, cântând cu glas puternic.

– „Un ban pentr-o brioşă bună,/ Un bănuţ pentru o prună,/ Un bănuţ pentru-alergări,/ Ne-ntrecem pe căluţi călări…“

– M-a dat afară! urlă Amber. Când m-am oprit dincolo de uşă şi am strigat c-o să am grijă să afle Consiliul Negustorilor

de povestea asta, a asmuţit câinii împotriva mea. Şi au fost cât pe ce să mă prindă.

– „Leagănă-mă-ncet, leagănă-mă tare,/ Fă-mi leagănul să se avânte către soare!“

Paragon trâmbiţa disperat cântecul copilăresc. Amber se înşela. Trebuia să se înşele. Familia lui voia să-l mute undeva, la adăpost. Atât şi nimic mai mult. Nu conta pe cine plăteau ca s-o facă. Odată ce aveau să-l pună pe apă, avea să meargă de bunăvoie. Avea să le arate cât de uşor poţi naviga cu el. Da. I se oferea şansa să arate ce poate. Le putea arăta că-i pare rău pentru tot ce îl făcuseră să făptuiască.

Amber nu mai vorbea. *Paragon* începu să cânte mai încet, apoi amuţi cu un murmur. Îşi destupă urechile cu mişcări prudente. Nu se auzea nimic în afară de clipocitul valurilor, de vântul care plimba nisipul de-a lungul plajei şi de trosnetele focului lui Amber. În minte îi veni o întrebare şi o rosti cu voce tare, înainte de a-şi aminti că nu vorbeşte cu ea.

– Când o s-ajung în noul meu loc, o să mai vii să mă vezi?

– *Paragon*, nu te mai preface că nu pricepi. Dacă te vor lua te aici, te vor face bucăţi ca să-ţi folosească lemnul-vrăjitor.

Galionul încercă altceva.

– Puţin îmi pasă. O să-mi fie bine mort.

Amber răspunse cu voce joasă, descurajată.

– Nu sunt sigură că o să mori. Mă tem că te vor separa de corabie. Dacă asta n-o să te ucidă, probabil te vor duce în Jamaillia ca să te vândă drept o ciudăţenie. Sau ca să te dăruiască Satrapului în schimbul unor privilegii şi favoruri. Nu ştiu cum o să fii tratat acolo.

– O să mă doară? întrebă *Paragon.*

– Nu ştiu. Nu ştiu mare lucru despre ceea ce eşti... Te-a... Când ţi-au stricat chipul, te-a durut?

El îşi întoarse faţa distrusă, ferind-o de privirile ei. Îşi ridică mâinile şi îşi trecu degetele peste lemnul despicat din locul unde îi fuseseră cândva ochii.

– Da.

Se încruntă.

Apoi adăugă, odată cu următoarea răsuflare:

– Nu-mi aduc aminte. Ştii, sunt multe lucruri pe care nu mi le pot aminti. Jurnalele mele de bord au dispărut.

– Uneori e cel mai simplu să nu-ţi aminteşti.

– Crezi că mint, nu-i aşa? Crezi că ţin minte, dar nu vreau să recunosc.

Sublinie asta, sperând să stârnească o ceartă.

– *Paragon*, nu putem schimba ziua de ieri. Vorbim despre cea de mâine.

– Ei vor veni mâine?

– Nu ştiu! Am spus-o în sens figurat.

Se apropie pe neaşteptate, îşi ridică braţele şi îşi lipi palmele de el. Purta mănuşi, ca s-o apere de frigul nopţii, dar era o atingere. El îi simţea forma mâinilor, păreau două petice calde pe bordajul lui.

– Nu suport gândul că te vor lua să te taie. Chiar dacă nu doare şi chiar dacă asta n-o să te ucidă. Nu pot suporta ideea.

– Nu poţi face nimic, sublinie el.

Se simţi brusc matur fiindcă dăduse glas acestui gând.

– Niciunul dintre noi nu poate face nimic.

– Palavre fataliste, declară ea furioasă. Putem face multe. Dacă n-o să izbutesc nimic altceva, jur c-o să stau aici, să mă lupt cu ei.

– Nu poţi învinge, spuse *Paragon*. E o prostie să te baţi când ştii că nu poţi să-nvingi.

– Poate, dar rămâne de văzut, răspunse Amber. Sper să nu se ajungă la asta. Nu vreau s-aştept până când situaţia va fi atât de disperată. Vreau să trec la fapte înainte. Avem nevoie de ajutor, *Paragon*. Avem nevoie de cineva care să vorbească pentru noi în Consiliul Negustorilor din Bingtown.

– Tu nu poţi?

– Ştii că nu pot. Numai un Negustor Vechi poate să ia parte şi, mai ales, să vorbească la întâlnirile alea. Avem nevoie de

cineva care poate merge la ei să-i convingă să-i interzică familiei Ludluck aşa ceva.

– Şi cine ar putea?

Amber răspunse cu voce pierită.

– Credeam că ştii pe cineva care poate vorbi pentru tine.

Paragon amuţi o vreme. Apoi izbucni într-un râs aspru.

– Nimeni n-o să vorbească pentru mine. E o strădanie prostească, Amber. Gândeşte-te. Nici măcar familiei mele nu-i pasă ce se-ntâmplă cu mine. Ştii ce se spune. Sunt un ucigaş. Şi, de altfel, e adevărat. Toţi năierii au murit. M-am răsturnat şi i-am înecat pe toţi – şi nu doar o singură dată. Familia Ludluck are dreptate, Amber. Merit să mă vândă ca să fiu făcut bucăţi.

Disperarea îl inundă mai rece şi mai puternică decât orice talaz înălţat de furtună.

– Mi-ar plăcea să fiu mort, adăugă. Mi-ar plăcea pur şi simplu să nu mai exist.

– Nu vorbeşti serios, zise Amber cu blândeţe.

Dar *Paragon* înţelese din vocea ei că ştie contrariul.

– Vrei să-mi faci o favoare? o întrebă pe neaşteptate.

– Ce favoare?

– Ucide-mă înainte să o facă altcineva.

Auzi sunetul firav al respiraţiei ei întrerupte o clipă.

– Nu aş... Nu. N-aş putea...

– Dacă afli când vor veni să mă ciopârţească, poţi. Îţi spun cum izbuteşti cu siguranţă. Se poate într-un singur fel. Trebuie să-mi dai foc. Nu într-un singur loc, ci în mai multe, ca să fii sigură că nu vor putea să stingă vâlvătăile şi să mă salveze. Dacă aduni lemn plutit, câte puţin în fiecare zi, şi-l faci grămezi în cală...

– Nici măcar să nu mai vorbeşti despre aşa ceva, îl întrerupse Amber cu glas slab.

Cu gândul în altă parte, adăugă:

– Acum ar trebui să pun midiile la copt.

O auzi scurmând în foc, apoi urmă sfârâitul algelor ude care fumegau pe tăciunii încinşi. Gătea midiile de vii. Se gândi

dacă să-i atragă sau nu atenţia în privinţa asta. Conchise că n-ar fi reuşit decât s-o tulbure, nu s-o atragă de partea lui. Aşteptă până când se întoarse lângă el. Amber se aşeză pe nisip, rezemându-se de coca lui înclinată. Părul ei foarte fin măturăbordajul şi firele se agăţară de lemn.

– Ce faci tu n-are sens, sublinie el cu blândeţe. Susţii că o să-i înfrunţi şi o să lupţi pentru mine, ştiind c-o să fii înfrântă. Dar îmi refuzi un act de clemenţă simplu şi sigur.

– Moartea prin foc e foarte departe de clemenţă.

– Da, să fii tăiat bucăţi e mult mai plăcut, sunt convins, ripostă sarcastic *Paragon*.

– Treci atât de repede de la toane copilăreşti la o logică rece, spuse Amber cu uimire. Eşti copil sau bărbat? Ce eşti?

– Probabil şi una, şi alta. Dar nu schimba vorba. Haide! Făgăduieşte-mi!

– Nu, insistă ea.

El lăsă să-i scape un oftat. Amber avea s-o facă. Auzea asta în vocea ei. Dacă altfel nu-l putea salva, avea s-o facă. Îl străbătu un tremur straniu. Câştigase o victorie bizară.

– Şi borcane cu ulei, adăugă. Când vor veni, s-ar putea să nu ai prea mult timp. Uleiul o să facă lemnul să ardă repede şi cu putere.

Urmă o foarte lungă tăcere. Când vorbi din nou, vocea lui Amber era schimbată.

– Vor încerca să te mute pe furiş. Spune-mi cum ar putea s-o facă.

– Probabil la fel cum m-au adus aici. Vor aştepta un flux înalt. Probabil cel mai înalt dintr-o lună întreagă, la vreme de noapte. Vor veni cu scripeţi, cu măgari, cu oameni şi cu bărci mici. Nu e o treabă simplă, dar nişte oameni pricepuţi o pot face repede.

Amber căzu pe gânduri.

– Va trebui să-mi mut lucrurile în tine. O să dorm la bord ca să te păzesc. Oh, *Paragon*, strigă apoi pe neaşteptate, n-ai pe nimeni care ar putea vorbi pentru tine în Consiliul din Bingtown?

– Numai pe tine.

– O să încerc. Dar mă îndoiesc că-mi vor da vreo şansă. În Bingtown sunt o străină. Nu-i ascultă decât pe ai lor.

– Mi-ai spus cândva că eşti respectată în Bingtown.

– Mă respectă pentru munca mâinilor mele şi pentru talentul meu negustoresc. Dar nu mă număr printre Negustorii Vechi. N-ar avea prea multă răbdare cu mine dacă aş începe să mă amestec în treburile lor. Probabil aş descoperi brusc că am rămas fără muşterii. Se zvoneşte că o solie a Consiliului din Bingtown a plecat spre Satrap cu hrisovul original. Vor cere să fie respectată făgăduiala Satrapului Esclepius. Se spune că vor cere să fie rechemaţi toţi Negustorii Noi în locurile de unde au venit şi să fie anulate toate împroprietăririle lor. Îi vor cere Satrapului Cosgo şi să nu mai încalce vechea învoială, să nu mai dea nimănui pământuri aici fără aprobarea Negustorilor din Bingtown.

– Un zvon foarte amănunţit, remarcă *Paragon*.

– Am auzul fin când e vorba despre zvonuri şi despre bârfe. Mulţumită lui mi-am păstrat viaţa – şi nu numai o singură dată.

Se lăsă tăcerea.

– Aş vrea să ştiu când se-ntoarce Althea.

În vocea lui Amber se simţea nostalgia.

– Pe ea aş putea s-o rog să vorbească pentru noi.

Paragon se întrebă dacă să pomenească de Brashen Trell. Îi era prieten, ar fi vrut să vorbească în favoarea lui. Şi era Negustor Vechi. Dar, gândindu-se la asta, îşi aminti că Brashen fusese dezmoştenit. Pentru familia Trell, Brashen era o ruşine mai mare decât *Paragon* pentru familia Ludluck. Chiar dacă ar fi izbutit să se facă auzit de Consiliul Negustorilor din Bingtown, Brashen nu l-ar fi ajutat cu nimic vorbind pentru el. Ar fi fost o oaie neagră luând apărarea alteia. Nu l-ar fi ascultat nimeni. *Paragon* îşi puse mâna pe cicatricea de pe piept, ascunzând o clipă grosolana stea cu

cinci colţuri care îl însemna. Şi-o pipăi cu degetele, dus pe gânduri. Oftă, apoi răsuflă adânc.

– Cred că midiile sunt gata. Le simt mirosul.

– Vrei să guşti una?

– De ce nu?

Trebuia să-ncerce lucruri noi cât încă nu era prea târziu. Timpul rămas până când avea să dispară pentru totdeauna şansa de a o face ar fi putut fi foarte scurt.

2

PICIORUL PIRATULUI

– La mănăstire, Berandol spunea că, dacă vrei să-ţi spulberi temerile şi să iei o hotărâre, cea mai bună cale e să te gândeşti la cel mai cumplit rezultat posibil al acţiunii tale.

După câteva clipe, Wintrow adăugă:

– Spunea că, dacă ai în vedere cel mai groaznic rezultat cu putinţă şi plănuieşti cum să-i faci faţă, poţi trece cu hotărâre la fapte când soseşte timpul.

Vivacia îl privi peste umăr. În cea mai mare parte a dimineţii, băiatul stătuse aplecat peste balustrada de la proră, cu ochii la apele agitate ale canalului. Vântul îi desprinsese părul negru din coada în care fusese strâns. Resturile jerpelite ale veşmântului său cafeniu păreau mai degrabă zdrenţele unui cerşetor decât roba unui preot. Galionul viu fusese tot timpul conştient de prezenţa lui, dar

preferase să împartă cu el tăcerea. Aveau să-şi spună prea puţine lucruri pe care nu le ştiau deja amândoi. Chiar şi în momentul acela, băiatul vorbea doar ca să-şi pună gândurile în ordine, nu ca să-i ceară sfatul. *Vivacia* nu se îndoia de asta, dar îl îmboldi cu o întrebare.

– Şi care e cea mai cumplită dintre temerile tale?

Wintrow oftă din greu.

– Piratul suferă de o fierbinţeală care vine şi pleacă. Îl doboară, apoi dispare, lăsându-l, de fiecare dată, mai slăbit decât înainte. Pricina e, fireşte, infecţia din ciotul piciorului său. Orice muşcătură de animal e o rană urâtă, dar se pare că a şarpelui de mare e neobişnuit de veninoasă. Partea purulentă trebuie tăiată – cu cât mai curând, cu atât mai bine. E prea slăbit pentru aşa ceva, dar văd prea puţine şanse de a mai prinde putere. Mai ştiu şi că e puţin probabil să supravieţuiască după ce-o să-i tai eu din ciot. Dacă moare, trebuie să moară şi tata şi să mor şi eu. Ăsta e târgul pe care l-am făcut cu el. O să mor, reluă Wintrow, după o pauză. Dar asta nu e cu adevărat urmarea cea mai cumplită. Mai cumplit e că tu va trebui să-ţi continui viaţa singură, ca sclavă a piraţilor.

Nu se uită la *Vivacia*, ci dincolo de ea, la neîncetata mişcare a valurilor, în timp ce adăugă:

– Aşa că înţelegi de ce a trebuit să vin la tine. Ai, într-o măsură mai mare decât mine, dreptul să iei o hotărâre. Nu m-am gândit destul de bine când am făcut înţelegerea cu Kennit. Am pus ca miză viaţa mea şi pe a tatălui meu. Şi astfel am pus-o, fără să vreau, ca miză şi pe a ta. Nu-mi aparţine, aşa că n-aveam dreptul s-o fac. Cred că tu ai de pierdut mult mai mult decât mine.

Vivacia dădu din cap, dar gândul îi alunecă pe lângă al lui, pe calea dorită de ea.

– Nu e aşa cum mă aşteptam să fie un pirat. Vorbesc despre căpitanul Kennit. „Sclavă“, aşa ai spus, adăugă, dusă pe gânduri. Dar nu cred că mă consideră sclava lui.

– Kennit nu e deloc aşa cum am crezut eu că sunt piraţii. Dar, în ciuda farmecului şi inteligenţei lui, nu trebuie să uităm că se numără printre ei. Mai mult decât atât, nu trebuie să uităm că, dacă dau greş, n-o să-ţi fie el căpitan. O să fie mort. Nu putem spune în posesia cui o să intri. Poate o să te ia Sorcor, secundul lui. Sau Etta, femeia lui. Sau poate Sa'Adar o să-ncerce din nou să te ceară pentru el şi pentru ceilalţi sclavi eliberaţi. Wintrow clătină din cap. Eu, unul, n-am cum să învinge. Dacă izbutesc să-l vindec pe Kennit, pe urmă voi privi cum mi te ia. Deja te linguşeşte şi te încântă cu vorbele lui, iar echipajul lui trudeşte pe punţile tale. Eu nu mai am mare lucru de spus, indiferent ce s-ar întâmpla la bordul tău. Indiferent dacă piratul Kennit trăieşte sau moare, curând n-o să mai am pic de putere ca să te apăr.

Vivacia înălţă dintr-unul din umerii ei de lemn-vrăjitor.

– Şi până acum ai făcut-o? întrebă cu o oarecare răceală.

– Cred că nu.

Vocea băiatului cerea iertare.

– Dar am avut cât de cât idee la ce să m-aştept. S-au întâmplat prea multe şi prea repede. Cu noi amândoi. Aici au fost prea multe morţi şi prea multe schimbări. N-am timp nici să jelesc, nici să meditez. Abia dacă mai ştiu cine sau ce sunt.

Amuţiră amândoi, căzuţi pe gânduri.

Wintrow se simţea înaintând prin timp în voia valurilor. Viaţa lui, adevărata lui viaţă, era departe, în pacea mănăstirii din călduroasa vale mănoasă, cu livezi şi ogoare. Dacă ar fi putut păşi peste zilele scurse şi peste distanţă, dacă s-ar fi putut trezi în patul lui îngust din chilia răcoroasă, era sigur că şi-ar fi putut relua firul vieţii. El însuşi nu se schimbase, îşi spuse cu insistenţă. Nu cu adevărat. Deşi îi lipsea un deget. Se învăţase să se descurce aşa. Iar tatuajul de sclav de pe faţă nu-i trecea dincolo de piele. Nu fusese niciodată sclav cu adevărat; tatuajul nu era decât cruda răzbunare a tatălui său

pentru încercarea de evadare. Era tot Wintrow. În câteva zile liniştite îl putea regăsi pe preotul paşnic dinăuntrul său.

Dar nu acolo. Rapida înşiruire a schimbărilor de situaţie din viaţa lui îl lăsase cu atât de multe tulburări puternice ale sufletului încât abia dacă mai putea simţi vreo emoţie. Sentimentele *Vivaciei* erau la fel de răvăşite ca ale lui, fiindcă, în ultima vreme, tot ce i se întâmplase fusese la fel de brutal. Kyle Haven o silise pe tânăra corabie vie să transporte sclavi, pradă tuturor sentimentelor sumbre ale nenorocitei sale încărcături. Wintrow, care făcea parte din familia creatorilor săi, fiindu-le rudă de sânge, nu izbutise să-i aline suferinţa. Îi fusese aservit fără voia lui, iar asta umpluse de amărăciune legătura lor, altminteri firească. Înstrăinarea băiatului de ea o făcuse pe *Vivacia* încă şi mai nefericită. Dar continuau să meargă înainte, şchiopătând împreună, aidoma sclavilor înlănţuiţi unul de altul.

Într-o noapte sângeroasă, pe timp de furtună, revolta sclavilor o scăpase de rolul ei de a transporta oameni înrobiţi şi de dominaţia lui Kyle Haven, care încetase a-i mai fi căpitan. Wintrow şi Kyle erau singurii supravieţuitori ai echipajului cu care plecase la drum. Când zorii luminaseră cerul, corabia schilodită căzuse în mâinile piraţilor. Căpitanul Kennit şi oamenii lui o luaseră în stăpânire fără nici măcar o singură lovitură de sabie. Atunci încheiase Wintrow târgul său cu Kennit: dacă piratul îi lăsa pe el şi pe tatăl lui să trăiască, el avea să-ncerce să-i salveze viaţa. Sa’Adar, preotul care se numărase printre sclavi şi condusese revolta lor, avea alte ambiţii. Nu voia doar să fie judecătorul lui Kyle, tatăl lui Wintrow, ci îi cerea pe deasupra lui Kennit să le-o lase pe *Vivacia* sclavilor, ca trofeu ce li se cuvenea. Indiferent cine ar fi învins, viitorul lui Wintrow şi al corabiei era nesigur. Însă *Vivacia* părea deja să-l prefere pe pirat.

În faţa lor, *Marietta* îşi croia vioaie drum printre valurile tivite de spumă. *Vivacia* o urma cu ardoare. Se îndreptau către un soi de fortăreaţă a piraţilor; era tot ce ştia Wintrow. Către apus, linia orizontului dispărea, înghiţită de coasta

ceţoasă a Ţărmurilor Blestemate. Apele curgătoare repezi şi aburinde din regiune se revărsau, calde şi nămoloase, în canal, dând naştere unor văluri de pâclă aproape nelipsite care învăluiau bancurile de nisip şi locurile puţin adânci de pe linia ţărmului în neîncetată schimbare. Furtunile violente, izbucnite pe neaşteptate, erau un fapt obişnuit pe durata iernii, iar uneori se dezlănţuiau chiar şi vara. Insulele piraţilor nu apăreau pe nicio hartă. Ce rost avea să întocmeşti una pentru un ţărm care se schimba aproape în fiecare zi? Tradiţia spunea că e înţelept să-l ocoleşti pe departe şi să te îndepărtezi cât mai repede de el. Însă *Marietta* se apropia cu încredere, iar *Vivacia* o urma. Insulele şi canalele le erau evident familiare piraţilor.

Wintrow întoarse capul şi se uită în lungul corabiei. Sus, pe greement, echipajul de piraţi se mişca vioi, cu pricepere, supunându-se ordinelor strigate de Brig. Wintrow trebuia să admită că n-o mai văzuse niciodată pe *Vivacia* condusă cu atâta pricepere. Or fi fost piraţi, dar erau şi năieri excelenţi, disciplinaţi şi bine coordonaţi, se mişcau de parcă ar fi fost părţi vii ale corabiei înviorate.

Numai că pe punte erau şi unii care stricau imaginea. Aproape toţi sclavii supravieţuiseră revoltei. Scăpaţi de lanţuri, încă se mai străduiau să redevină pe de-a-ntregul oameni. Urmele cătuşelor încă li se mai cunoşteau pe piele şi tatuajele le însemnau feţele. Erau îmbrăcaţi în zdrenţe şi prin rupturi se vedeau trupurile palide, numai piele şi os. Deşi acum stăteau şi pe punţi, şi sub ele, în cală, încă mai păreau la fel de înghesuiţi ca vitele transportate pe apă. Îşi pierdeau vremea, în grupuri mici, pe punţile ticsite de oameni, fără să se mişte decât când cineva din echipaj le făcea semn că-i stau în drum. O parte dintre cei mai sănătoşi munceau, abătuţi, cu cârpe şi găleţi, curăţând punţile şi calele. Nemulţumirea se citea pe multe chipuri. Wintrow se întrebă, încordat, dacă şi-o vor arăta trecând la fapte.

Se întrebă şi ce sentimente îi trezesc. Înainte de revoltă, mersese sub punte să le poarte de grijă. Inima îi plânsese de

durere pentru ei. Era adevărat că nu le putuse oferi cine ştie ce alinare: îndoielnica uşurare adusă de apa de mare şi de zdreanţa cu care îi spăla părea acum milă măsluită. Încercase să îndeplinească, în folosul lor, îndatoririle unui preot, dar erau pur şi simplu prea mulţi. Acum, ori de câte ori îi privea, în loc să-şi aducă aminte că îi inspiraseră milă, îşi amintea sângele şi ţipetele din noaptea când omorâseră restul echipajului din care făcuse el însuşi parte. Nu-i putea da un nume sentimentului care îl străbătea acum, când se gândea la foştii sclavi. Alcătuit din spaimă şi furie, dezgust şi compătimire, îi sfâşia sufletul, umplându-i-l de ruşine. Nu era un sentiment demn de un preot al lui Sa. Aşa că alegea cealaltă posibilitate. Încerca să nu simtă nimic.

După cum judecă oamenii lucrurile, poate că unii dintre năieri îşi meritaseră moartea violentă. Dar cum rămânea cu Mild, care îi fusese prieten, cu scripcarul Findow, cu glumeţul Comfrey şi cu ceilalţi oameni cumsecade? Ar fi meritat cu siguranţă un sfârşit mai blând. *Vivacia* nu transporta sclavi când intraseră în rândurile echipajului ei. Dar rămăseseră la bord când Kyle se hotărâse s-o folosească pentru aşa ceva. Sa'Adar, preotul sclav eliberat mulţumită revoltei, era convins că toţi cei care muriseră o meritaseră. În predicile lui spunea că, fiind năieri pe o corabie care transportă sclavi, deveniseră duşmanii tuturor oamenilor. În privinţa asta, Wintrow se simţea rupt în două până în adâncurile fiinţei sale. Se agăţa de o idee liniştitoare: Sa nu-i cerea lui să-i judece pe alţii. Îşi spunea că Sa îşi rezervă sieşi, în întregime, dreptul de a judeca, fiindcă numai creatorul însuşi e destul de înţelept pentru asta.

Sclavii de la bord nu-i împărtăşeau părerea. Unii se uitau la el şi păreau să-şi aducă aminte de o voce şoptită din întuneric şi de mâini cu o cârpă udă, răcoritoare. Alţii vedeau un ipocrit, un fiu al căpitanului, care-o făcuse pe milosul, dar nu se străduise mai deloc să-i elibereze până când nu trecuseră ei înşişi la fapte. Dar toţi îl ocoleau. Şi pentru asta el nu le găsea nicio vină. Îi ocolea la rândul său, prefera să-şi

petreacă aproape tot timpul pe punte la prora, cu *Vivacia*. Piraţii din echipaj nu veneau acolo decât când manevrarea corabiei le impunea s-o facă. Altminteri, fiind la fel de superstiţioşi ca sclavii, se fereau s-ajungă în apropierea galionul viu şi vorbitor, care îi înspăimânta. Dacă asta o nemulţumea pe *Vivacia*, atunci nu se trăda în niciun fel. Cât despre Wintrow, el se bucura că pe corabie încă mai există un loc unde poate fi relativ singur. Îşi sprijini din nou capul de copastie şi încercă să găsească un gând care să nu-l afecteze.

Acasă ar fi fost aproape primăvară. În livezile mănăstirii, mugurii ar fi stat să plesnească. Se întrebă cum mergeau studiile lui Berandol şi dacă mentorul lui îi simţea vreodată lipsa. Se întrebă, cu adânc regret, ce ar fi învăţat în acel moment dacă s-ar fi aflat la mănăstire. Se uită în jos, la mâinile lui. Cândva transcriseseră manuscrise şi făuriseră ferestre cu vitralii. Fuseseră mâinile unui băiat, agile şi totodată blânde. Acum avea palmele acoperite de bătături şi un deget lipsă. Erau mâini aspre, de năier. Degetul lui n-avea să poarte nicicând inelul de preot.

Acolo era un alt soi de primăvară. Pânzele pocneau sub suflarea aspră a vântului rece. Păsările călătoare îi treceau pe deasupra capului cu ţipete obsedante. Insulele de pe ambele părţi ale canalului deveniseră încă şi mai luxuriante, mai verzi şi mai însufleţite de cearta păsărilor de uscat pentru locuri de cuibărit.

Ceva se smuci sub el.

– Te strigă tatăl tău, spuse încet *Vivacia*.

Fireşte. Îl simţise prin ea. Călătoria prin furtună confirmase şi întărise legătura între minte şi suflet dintre el şi corabie. Wintrow nu o mai detesta ca odinioară şi simţea că *Vivacia* nu îl mai preţuieşte la fel de mult. Poate că, de data asta, sentimentele lor se întâlneau în sfârşit la jumătatea drumului. După furtună, *Vivacia* îl tratase cu blândeţe, dar atât şi nimic mai mult. Aşa cum se poartă un părinte cu multe griji pe cap cu un copil mofturos, se gândi el.

– În mai multe feluri, ne-am schimbat rolurile de când am pornit în călătorie, observă ea.

El dădu din cap, neavând nici chef, nici putere să nege adevărul. Îşi îndreptă spatele, îşi trecu o mână prin păr şi îşi încordă falca într-o expresie mai fermă. Nu voia să-şi lase tatăl să vadă cât de nesigur se simte.

Traversă puntea cu capul sus, ocolind grupurile de sclavi şi oamenii din echipaj care lucrau. Nimeni nu-l privi în ochi, nimeni nu-l provocă. Era o prostie să creadă că îl urmăresc toţi cu privirea, îşi spuse. Câştigaseră. De ce i-ar fi interesat ce făcea unul dintre membrii supravieţuitori ai echipajului? Măcar el scăpase cu trupul neatins.

Vivacia purta cicatricele de la revolta sclavilor. Pe punţi încă mai erau pete de sânge. Urmele nu se lăsaseră şi n-aveau să le lase îndepărtate de pietrele ponce întrebuinţate de oameni. Mirosul de corabie pentru negoţ cu sclavi încă nu dispăruse, deşi se făcea curăţenie aproape fără încetare, aşa cum ordonase Brig. Furtuna îşi luase tributul şi din pânze. Peticele puse în grabă de piraţi săreau în ochi. Uşile de pe dunetă fuseseră forţate de sclavii care îi vânaseră pe mai marii echipajului. Lemnul strălucitor era crăpat şi deformat. *Vivacia* nu mai era micul vas bine îngrijit pe care se îmbarcase Wintrow în Bingtown. I se făcu brusc ruşine să-şi vadă corabia într-un asemenea hal, ca şi cum şi-ar fi văzut sora ajunsă târfă într-o tavernă. I se frânse inima de mila ei şi se întrebă cum ar fi fost dacă ar fi venit la bord din proprie voinţă, poate ca mus, lucrând sub comanda bunicului său.

Pe urmă lăsă astfel de gânduri deoparte. Ajunse în faţa unei uşi cu urme de lovituri, păzită de două feţe-hartă ursuze. Trecu pe lângă foşti sclavi de parcă nu i-ar fi văzut şi bătu la uşa cabinei lui Gantry. Sau cea care fusese cel puţin a secundului, pe când trăia. Acum, golaşă după trecerea jefuitorilor, încăperea era închisoarea tatălui său. Wintrow intră fără să aştepte să i se răspundă.

Tatăl lui stătea pe marginea unui pat fără aşternuturi. Îşi ridică spre băiat o privire lipsită de simetrie. Pe faţa umflată

şi palidă, albul unui ochi era plin de sânge. Poziţia lui Kyle Haven sugera durere şi disperare, dar îşi întâmpină fiul doar cu un sarcasm veninos.

– Frumos din partea ta că ţi-ai adus aminte de mine. Te credeam ocupat cu guduratul pe lângă noii tăi stăpâni.

Wintrow îşi opri un oftat.

– Am trecut mai devreme să te văd, dar dormeai. Ştiu că odihna te poate vindeca mai bine decât orice ţi-aş putea oferi eu. Ce-ţi fac coastele?

– Sunt ca-n foc. Capul îmi zvâcneşte la fiecare bătaie de inimă. Mi-e foame şi sete.

Kyle arătă spre uşă cu o uşoară mişcare a bărbiei.

– Ăia doi nu mă lasă nici măcar să ies să iau o gură aer.

– Mai devreme ţi-am lăsat aici mâncare şi apă. N-ai...?

– Da, le-am găsit. Un pahar cu apă şi două bucăţi de pâine uscată.

În vocea tatălui său era o furie reţinută.

– A fost tot ce-am putut căpăta pentru tine. La bord lipseşte mâncarea şi apa proaspătă. În timpul furtunii, o mare parte din provizii au fost stricate de apa de mare...

– Vrei să zici înfulecată de sclavi.

Kyle clătină din cap cu dezgust, apoi strânse din ochi de durere.

– N-au nici măcar atâta minte ca să ştie că mâncarea trebuie împărţită în raţii. În mijlocul unei furtuni, i-au omorât pe singurii oameni care puteau conduce corabia, apoi au mâncat sau au distrus jumătate din raţiile de la bord. Nu sunt în stare să-şi poarte de grijă nici cât un cârd de găini. Sper că eşti mulţumit de libertatea pe care le-ai oferit-o. O să le-aducă moartea şi mântuirea.

– S-au eliberat singuri, tată, spuse Wintrow cu încăpăţânare.

– Dar n-ai făcut nimic ca să-i împiedici.

– Aşa cum n-am făcut nimic nici ca să te-mpiedic pe tine să-i aduci la bord în lanţuri.

Wintrow trase aer în piept, vrând să continue, dar se opri. Indiferent cât s-ar fi străduit să-şi justifice faptele, Kyle n-avea să-i accepte niciodată motivele. Cuvintele lui înghionteau vânătăile de pe conştiinţa lui Wintrow. Oamenii din echipaj muriseră din vina lui, fiindcă nu făcuse nimic? Dacă aşa stăteau lucrurile, se făcea vinovat şi de morţile sclavilor care îşi găsiseră sfârşitul înainte de revoltă? Era un gând prea dureros ca să-l ia în considerare. Continuă pe un alt ton:

– Vrei să-ţi îngrijesc rănile sau să-ncerc să-ţi găsesc ceva de mâncare?

– Ai găsit cufărul cu leacuri al corabiei?

Wintrow clătină din cap.

– Încă nu. Nimeni nu recunoaşte că l-a luat. S-ar putea să fi ajuns în mare în timpul furtunii.

– Ei, fără el nu poţi face mare lucru pentru mine, sublinie tatăl lui cu cinism. Dar ar fi oricum bine dacă mi-ai aduce de mâncare.

Wintrow refuză să se lase scos din fire.

– O să văd ce pot face, răspunse cu blândeţe.

– Bineînţeles, răspunse batjocoritor tatăl lui. Şi îşi coborî brusc vocea când întrebă: Şi în privinţa piratului ce-o să *faci*?

– Nu ştiu, recunoscu Wintrow cu sinceritate.

Se uită drept în ochii tatălui său şi adăugă:

– Mi-e frică. Ştiu că trebuie să-ncerc să-l vindec. Dar nu ştiu ce e mai rău: să supravieţuiască şi să rămânem prizonierii lui sau să moară şi să murim cu el, lăsând corabia să-şi continue viaţa singură.

Kyle scuipă pe punte, un gest atât de neobişnuit pentru el, încât îl şocă pe Wintrow ca o lovitură venită din senin. Ochii îi scânteiară ca pietrele îngheţate.

– Te dispreţuiesc, mârâi. Probabil că mama ta s-a culcat cu un şarpe, de-aia a adus pe lume o creatură ca tine. Mi-e ruşine când aud pe cineva spunând că mi-eşti fiu. Uită-te la tine! Piraţii ţi-au capturat corabia familiei, de pe urma căreia trăiesc mama şi sora ta şi frăţiorul tău. Supravieţuirea lor

depinde de redobândirea vasului! Dar nu te gândeşti la asta. Nu. Tu nu te-ntrebi decât dacă să-l ucizi sau să-l vindeci pe piratul care şi-a pus cizma pe grumazul tău. Nu te-ai gândit nici măcar o singură clipă să faci rost de arme pentru noi sau să convingi corabia să-l sfideze, aşa cum m-a sfidat pe mine. Ţi-ai irosit atâta vreme dădăcindu-i pe sclavii ăia când erau în lanţuri! Încerci acum să-l convingi pe vreunul să te-ajute? Nu. Te furişezi de colo până colo ca un şoarece fricos şi-l ajuţi pe afurisitul ăsta de pirat să păstreze corabia pe care ne-a furat-o.

Wintrow clătină din cap uimit şi întristat deopotrivă.

– Vorbeşti fără logică. Ce aştepţi de la mine, tată? Ar trebui să recuceresc de unul singur corabia din mâinile lui Kennit şi ale oamenilor lui, să conving sclavii să fie din nou marfa noastră şi să navighez până la Chalced?

– Tu şi corabia asta blestemată aţi fost în stare să scăpaţi de mine şi de echipajul meu! De ce nu întărâţi corabia împotriva lui, aşa cum ai întărâtat-o împotriva mea? De ce nu poţi, măcar o singură dată, să faci ceva în interesul familiei tale?

Tatăl lui se ridică în picioare, cu pumnii încleştaţi, de parcă ar fi vrut să-l atace. Apoi se prinse brusc cu mâinile de coaste, icnind de durere. Faţa îi trecu de la roşul furiei la albul şocului şi se clătină, gata să cadă. Wintrow se apropie, vrând să-l prindă.

– Nu mă atinge!

Kyle mârâi ameninţător şi se trase către pat împleticindu-se. Se reaşeză cu grijă. Şi rămase aşa, privindu-şi încruntat fiul.

Oare ce vede când se uită la mine? se întrebă Wintrow. Presupuse că, pentru bărbatul înalt şi blond, înfăţişarea lui e dezamăgitoare. Scund, întunecat şi zvelt ca mama lui, nu avea să aibă niciodată nici un trup cât al tatălui său, nici forţa lui fizică. La paisprezece ani arăta mai degrabă a băiat decât a bărbat. Dar nu numai calităţile lui fizice erau departe de

ambiţiile tatălui său. Nici cele spirituale nu aveau să se potrivească vreodată cu cele ale lui Kyle.

– N-am întărâtat niciodată corabia împotriva ta, tată. Ai făcut-o singur, purtându-te cu ea aşa cum te-ai purtat. Acum îmi e imposibil s-o redobândesc. Tot ce pot spera e să ne ţin pe amândoi în viaţă.

Kyle Haven îşi întoarse privirea spre perete şi îl fixă împietrit.

– Du-te să-mi faci rost de mâncare!

Dădu ordinul răstindu-se, de parcă încă ar mai fi fost căpitanul corabiei.

– O să-ncerc, răspunse Wintrow cu răceală.

Îi întoarse spatele şi plecă.

În timp ce trăgea uşa stricată după el, străduindu-se s-o închidă, una dintre feţele-hartă vorbi. Semnele lăsate de numeroşii săi stăpâni se târâră pe chipul bărbatului voinic când întrebă:

– De ce suporţi din partea lui aşa ceva?

– Ce? se miră Wintrow.

– Te tratează ca pe un câine.

– E tatăl meu.

Wintrow se strădui să-şi ascundă descurajarea când înţelese că foşti sclavi ascultaseră discuţia. Oare cât de mult auziseră?

– E un porc de câine, sublinie celălalt paznic cu răceală. Face din tine fiul unui porc de câine.

– Gura! mârâi primul paznic. Băiatul nu e rău. Dacă tu nu ţii minte cine-a fost bun cu tine când erai în lanţuri, eu ţin.

Ochii lui negri se îndreptară din nou spre Wintrow. Arătă cu o zvâcnire a capului spre uşa închisă.

– Nu e nevoie să spui decât un singur cuvânt, băiete. Şi îl fac să se târască în faţa ta.

– Nu, vorbi Wintrow tare şi răspicat. Nu vreau. Nu vreau să se târască nimeni în faţa mea.

Avea senzaţia că asta era cât se poate de clar pentru faţa-hartă.

– Te rog. Nu-i face niciun rău tatălui meu.

Omul ridică din umeri.

– Cum doreşti. Vorbesc despre ce-am trăit, băiatule, nu din auzite. Numai aşa o scoţi la capăt cu unul ca el. Se târăşte în faţa ta sau te târăşti în faţa lui. Numai atât ştie.

– Poate, se simţi Wintrow silit să încuviinţeze.

Începu să se îndepărteze, apoi se opri.

– Nu-ţi ştiu numele.

– Villia. Tu eşti Wintrow, aşa e?

– Da. Sunt Wintrow. Mă bucur că ţi-am aflat numele, Villia.

Băiatul rămase în aşteptare, cu ochii la celălalt paznic.

Bărbatul se încruntă şi păru stânjenit.

– Deccan, spuse în cele din urmă.

– Deccan, repetă Wintrow, întipărindu-şi numele în minte.

Întâlni intenţionat privirea bărbatului şi dădu din cap către el înainte de a-i întoarce spatele. Simţi atât amuzamentul, cât şi aprobarea lui Villia. Se impusese, iar o izbândă atât de neînsemnată îl ajuta totuşi să se simtă mai bine, pur şi simplu, fiindcă o dobândise. Când ieşi pe punte, clipind în lumina soarelui de primăvară, Sa'Adar îi tăie calea. Preotul voinic încă mai era tras la faţă după ce stătuse închis, ca sclav. Sărutarea roşie a cătuşelor îi lăsase cicatrice la încheieturile mâinilor şi la glezne.

– Te căutam, spuse.

Alte două feţe-hartă îl flancau, ca nişte dulăi în lesă.

– Serios?

Wintrow se hotărî să continue aşa cum începuse. Îşi îndreptă spatele şi se uită în ochii bătrânului.

– Tu ai pus doi oameni în faţa cabinei tatălui meu? întrebă.

Preotul rătăcitor răspunse netulburat.

– Da. Trebuie să stea închis până când se va face dreptate în privinţa lui.

Se uită la Wintrow cu superioritatea pe care i-o ofereau înălţimea şi anii în plus.

– Ai ceva împotrivă?

– Eu?

Wintrow păru să cântărească întrebarea.

– Şi dacă aş avea, de ce ţi-ai face griji? În locul tău, puţin mi-ar păsa ce crede Wintrow Vestrit. M-aş întreba ce crede căpitanul Kennit, fiindcă îmi asum o astfel de autoritate.

– Kennit e pe moarte, ripostă Sa'Adar cu îndrăzneală. Aici conduce Brig. Şi el pare să considere autoritatea mea asupra sclavilor bine-venită. Le dă ordine prin mine. Nu a avut nimic împotriva paznicilor de la uşa căpitanului Haven.

– Sclavi? Acum sunt cu siguranţă oameni liberi.

Wintrow vorbea cu zâmbetul pe buze, prefăcându-se că nu observă cu câtă atenţie urmăreau feţele-hartă discuţia. Şi ceilalţi foşti sclavi care-şi pierdeau vremea pe punte trăgeau cu urechea. Câţiva veniră mai aproape.

– Ştii ce vreau să spun! exclamă iritat Sa'Adar.

– De obicei, un om spune ceea ce vrea să spună...

Wintrow îşi lăsă cuvintele să atârne câteva clipe în aer, apoi adăugă cu cel mai firesc aer posibil:

– Ai spus mai devreme că mă căutai?

– Da. Ai fost azi să-l vezi pe Kennit?

– De ce te interesează? ripostă Wintrow cu o altă întrebare, coborându-şi glasul.

– Fiindcă aş vrea să ştiu limpede ce are de gând.

Preotul era obişnuit să vorbească în public şi îi dădu vocii sale destulă putere ca să ajungă departe. În timp ce vorbea, mai multe feţe tatuate se întoarseră spre el.

– În Jamaillia se povesteşte că, ori de câte ori capturează o corabie cu sclavi, căpitanul Kennit ucide echipajul şi le dă corabia sclavilor pe care îi transporta, pentru a deveni şi ei piraţi şi a se alătura luptei sale împotriva sclaviei. Asta am crezut când am primit cu braţele deschise ajutorul lui pentru manevrarea corabiei luate de noi în stăpânire. Ne aşteptam s-o păstrăm. Credeam că va fi o unealtă pentru un nou început în viaţa fiecăruia dintre noi. Iar acum căpitanul Kennit vorbeşte ca şi cum ar vrea să păstreze corabia pentru el. Ţinând cont de ceea ce am auzit cu toţii despre el, nu-l credem în stare să ne fure singurul lucru de preţ pe care-l

avem. De aceea aş vrea să-l întreb, fără ocolişuri, cui crede el că îi aparţine corabia asta.

Wintrow îl privi în ochi.

– Dacă vrei să-i pui întrebarea asta căpitanului Kennit, te încurajez s-o faci. Numai el îţi poate spune care e părerea lui. Dacă mă întrebi pe mine, n-o să afli părerea mea, ci adevărul.

Vorbise înadins mai încet decât Sa'Adar, pentru a-i atrage mai aproape pe toţi cei care voiau să-l audă. Mulţi o făcură, printre care şi câţiva piraţi. Aveau ceva ameninţător în privire.

Sa'Adar zâmbi sardonic:

– Presupun că adevărul tău e că această corabie îţi aparţine.

Wintrow clătină din cap şi îi răspunse cu un zâmbet identic.

– Corabia îşi aparţine sieşi. *Vivacia* e o făptură liberă, are dreptul să hotărască singură cum îi va fi viaţa. Tu, care ai purtat lanţurile grele ale sclaviei, vrei să-i faci altuia ceea ce ţi s-a făcut ţie cu atâta cruzime?

Wintrow lăsase impresia că i se adresează numai lui Sa'Adar. Nu se uită în jur să vadă cum primiseră ceilalţi întrebarea. Se mulţumi să tacă, aşteptând un răspuns. Câteva clipe mai târziu, Sa'Adar pufni într-un râs dispreţuitor.

– Nu vorbeşte serios, spuse către gloata din jur. Prin cine ştie ce vrăjitorie, galionul vorbeşte. E un truc interesant din Bingtown. Dar o corabie e o corabie, un obiect, nu o fiinţă. Iar corabia asta e, de drept, a noastră!

Numai câţiva sclavi îşi murmurară aprobarea, fiindcă nici nu închisese bine gura când un pirat îl înfruntă.

– Vorbeşti despre o revoltă? întrebă lupul de mare încărunţit. Pen' că, dacă-i aşa, zbori peste bord înainte de a mai apuca să răsufli o dată.

Omul îşi arătă dinţii lipsă într-un zâmbet fără îndoială duşmănos. În stânga lui, un pirat înalt râse gutural. Îşi roti umeri ca şi cum s-ar fi pregătit să se întindă, arătându-şi

subtil forţa în faţa feţelor-hartă ale lui Sa’Adar. Cei doi bărbaţi îşi îndreptară spatele, mijindu-şi ochii.

Sa’Adar părea uluit. Era clar că nu se aşteptase la aşa ceva. Se îmbătoşă şi începu să vorbească indignat.

– Ce te priveşte asta pe tine?

Piratul masiv îşi propti degetul în pieptul preotului înalt. Şi rămase cu el aşa, împingându-l, în timp ce vorbea apăsat.

– Kennit e căpitanul nostru. Ce zice el, aia se face. Corect?

Preotul nu răspunse şi piratul rânji. Cu pieptul apăsat de degetul lui arătător, Sa’Adar se trase înapoi. Când se întoarse cu spatele, gata să plece, piratul continuă:

– Ai face bine să nu cârteşti împotriva căpitanului Kennit. Dacă nu-ţi convine ceva, spune-i în faţă. E aspru, dar drept. Nu-ţi agita limba în spatele lui. Dacă ne faci necazuri pe corabie, tu o să fii ăla care dă de belea.

Piraţii se întoarseră la treburile lor, fără să se uite în urmă. Atenţia tuturor se reîndreptă spre Sa’Adar. El nu-şi ascunse sticlirea furiei din ochi, dar vocea i se auzi firavă şi copilăroasă când spuse:

– Fii sigur c-o să vorbesc cu Kennit despre asta. Fii sigur c-o s-o fac!

Wintrow îşi coborî privirea spre punte. Poate că tatăl lui avea dreptate. Poate că exista o cale de redobândire a corabiei familiei de la sclavi şi de la piraţi. În orice conflict se iveşte un prilej favorabil pentru cineva. Inima îi bătea ciudat de repede când se îndepărtă şi se întrebă de unde îi veniseră astfel de idei.

*

Vivacia era bântuită de gânduri. Deşi se uita fix drept înainte la apa învolburată din urma *Mariettei*, atenţia ei era îndreptată spre interior. Omul de la cârmă avea mână fermă; pe greementul ei urcau numai şi numai năieri adevăraţi. Echipajul curăţa mizeria de pe punţi şi din cale, repara lemnul şi lustruia metalul. Prima oară după multe luni, nu se

îndoia de priceperea căpitanului ei. Îşi putea lăsa propriile griji să-i umple complet mintea, convinsă că oamenii care o manevrează îşi cunosc meseria.

Odată trezită la viaţă, o corabie vie era conştientă de tot ce se petrece la bord, mulţumită scheletului ei din lemn-vrăjitor. În cea mai mare parte, nu se întâmpla nimic ieşit din comun care să merite atenţie. Repararea unei parâme sau tocarea unei cepe în cambuză nu aveau de ce s-o îngrijoreze. Nu puteau schimba cursul vieţii ei. Kennit putea. În cabina căpitanului, bărbatul straniu căzuse într-un somn agitat. *Vivacia* nu putea să-l vadă, dar îl simţea într-un mod pe care oamenii n-au cuvinte să-l descrie. Fierbinţeala lui se înteţise iarăşi. Femeia care îl îngrijea era neliniştită. Făcea ceva cu apă rece şi cu o cârpă. *Vivacia* se străduia să desluşească amănunte, dar acolo nu exista nicio legătură. Încă nu-i cunoştea destul de bine.

Kennit era cu mult mai uşor de cercetat decât Etta. Născute din fierbinţeală, visele se prelingeau din el cu indiferenţă, aidoma sângelui vărsat pe punţile ei. *Vivacia* le absorbea, dar nu le înţelegea. Un băieţel era chinuit, sfâşiat între loialitatea faţă de un tată care îl iubea, dar nu ştia deloc cum să-l apere, şi cea faţă un bărbat care îl apăra de alţii, dar care n-avea în inimă niciun strop de dragoste. Iarăşi şi iarăşi, din abisurile viselor se înălţa un şarpe, retezându-i piciorul. Muşcătura fălcilor lui era acid şi gheaţă. Din adâncul sufletului său, Kennit se întindea către ea, către o comuniune profundă, care pentru el nu era decât o amintire fără contur dintr-o copilărie pierdută.

– Hei, hei, ce e asta? Sau poate-ar trebui să-ntreb cine e?

Auzea vocea lui, vocea lui Kennit, ca pe o şoaptă firavă în mintea ei. Scutură din cap, răvăşindu-şi părul în vânt. Piratul nu îi vorbea. Nici măcar în cele mai puternice comuniuni cu Althea şi Wintrow, gândurile lor nu ajunseseră la ea atât de clare.

– Nu e Kennit, murmură pentru sine.

De asta era sigură. Însă vocea era a lui, cu siguranţă. În cabina sa, căpitanul piraţilor trase aer în adâncul pieptului, apoi îl trimise afară, murmurând dezminţiri şi refuzuri. Gemu pe neaşteptate.

– Nu. Nu e Kennit, adeveri vocea firavă, amuzată. Nici tu nu eşti acea Vestrit care te crezi. Cine *eşti*?

O năucea senzaţia că o minte caută răspunsul ei, bâjbâind. Se retrase din instinct, rupând legătura. Era mult mai puternică decât el. Când se desprinse, nu izbuti s-o urmeze. Dar, făcând asta, *Vivacia* îşi întrerupsese şi încercarea de a intra în contact cu Kennit. În ea, ciuda şi tulburarea se învolburară. Îşi strânse pumnii pe lângă trup şi intră greşit în noul val, izbindu-se de el în loc să-l străpungă. Omul de la cârmă înjură în sinea lui şi corectă puţin cursul. *Vivacia* îşi linse sarea de pe buze şi scutură din nou din cap, îndepărtându-şi părul de pe faţă. Cine era el? Continuă să-şi păstreze gândurile doar pentru sine şi încercă să-şi dea seama dacă e speriată sau mai degrabă intrigată. Simţise o înrudire stranie cu fiinţa care îi vorbise. Îi stăvilise cu uşurinţă curiozitatea duşmănoasă, dar nu-i plăcea deloc că există cineva care făcuse fie şi numai o singură încercare de a-i invada mintea.

Hotărî că nu poate să tolereze aşa ceva. Oricine ar fi fost intrusul, avea să-l demaşte şi să-l înfrunte. Ţinându-şi garda sus, se întinse cu prudenţă către cabina în care Kennit se foia în somn. Pe pirat îl găsi fără greutate. Încă se mai lupta cu visele zămislite de fierbinţeală, se ascundea într-un bufet de o creatură din vis care îl vâna, strigându-l cu o dulceaţă măsluită. Femeia îi puse o bucată de pânză rece pe frunte şi îi înfăşură alta în jurul ciotului umflat al piciorului. *Vivacia* aproape că simţi brusca uşurare pe care i-o aduseră. Şi se întinse din nou spre cabină, dar nu mai găsi acolo pe nimeni altcineva.

– Unde eşti? întrebă pe neaşteptate, furioasă.

Kennit zvâcni cu un ţipăt când urmăritorul lui din vis repetă ca un ecou spusele corabiei, iar Etta se aplecă asupra lui, murmurând cuvinte liniştitoare.

Întrebarea *Vivaciei* rămase fără răspuns.

*

Kennit ieşi din vis, răsuflând întretăiat până ce redeveni conştient. Avu nevoie de câteva clipe ca să-şi reamintească unde se află. Pe urmă pe buzele lui uscate de fierbinţeală se întinse un zâmbet firav de încântare. Era la bordul corabiei sale vii, în frumos aranjata cabină a căpitanului. Un cearşaf din pânză fină de in îi acoperea trupul scăldat în sudoare. Lustruite, alama şi lemnul străluceau într-o încăpere deopotrivă confortabilă şi rafinată. Auzea susurul apei din canalul străbătut de *Vivacia*. Şi simţea mintea corabiei înconjurându-l, apărându-l. Îi era ca o a doua piele, scut între el şi lume. Oftă, plin de satisfacţie, apoi mucusul din gâtul uscat dădu să-l sufoce.

– Etta! orăcăi către târfă. Apă.

– E aici, răspunse ea, mângâietoare.

Era adevărat. Oricât de surprinzător ar fi părut, stătea chiar lângă el, cu o cană cu apă în mână. Simţi degetele ei lungi reci pe ceafa lui când îl ajută să se ridice ca să bea. Pe urmă întoarse cu îndemânare perna pe cealaltă parte înainte de a-i lăsa din nou capul jos. Îi tamponă faţa, absorbind transpiraţia, apoi îi şterse mâinile cu o bucată de pânză umedă. Rămase întins, nemişcat şi tăcut sub atingerea ei, vlăguit şi recunoscător pentru alinarea pe care i-o oferea. Avu parte de un moment de pace neîntinată.

Dar nu dură. Conştientizarea piciorului umflat căpătă repede forţă şi o recunoscu drept durere. Încercă să nu-i dea atenţie. Durerea deveni fierbinţeală, pulsând din ce în ce mai puternic la fiecare răsuflare. Lângă pat, târfa stătea pe scaun şi cosea ceva. Ochii lui Kennit se îndreptară spre ea cu nepăsare. Părea mai bătrână decât şi-o aducea aminte. I se

adânciseră ridurile din jurul gurii şi de frunte. Sub claia de păr negru, scurt, faţa îi părea mai suptă, iar ochii mai mari, de-a dreptul imenşi.

– Arăţi groaznic, spuse el ca un reproş.

Ea lăsă imediat lucrul deoparte şi zâmbi ca şi cum i-ar fi făcut un compliment.

– Mi-e greu să te văd aşa. Când eşti bolnav... nu pot să dorm, nu pot să mănânc...

Femeie egoistă. Ea hrănise un şarpe cu piciorul lui şi acum încerca să lase impresia că asta o face să sufere. Se aştepta să-i fie lui milă de ea? Alungă un asemenea gând.

– Unde e băiatul ăla? Wintrow?

Etta se ridică imediat.

– Vrei să-l vezi?

Prostească întrebare.

– Bineînţeles. Ar trebui să-mi vindece piciorul. De ce n-a făcut-o?

Femeia se aplecă peste pat şi zâmbi cu tandreţe. Kennit ar fi vrut s-o împingă mai departe de el, dar n-avea putere.

– Cred că vrea s-aştepte până ancorăm în Golful Taurului. Vrea să aibă la îndemână câteva lucruri înainte de a te... vindeca.

Etta se întoarse brusc cu spatele spre patul lui de suferinţă, dar Kennit avu timp să-i vadă strălucirea ochilor plini de lacrimi. Umerii ei laţi erau gârboviţi, nu mai stătea dreaptă şi mândră. Nu se aşteptase ca el să supravieţuiască. Descoperirea asta îl sperie şi îl înfurie în acelaşi timp. Era ca şi cum târfa i-ar fi dorit moartea.

– Fugi să-l cauţi pe băiat! îi porunci cu asprime, mai ales ca să n-o mai aibă în faţa ochilor. Adu-i aminte. Adu-i aminte că, dacă mor eu, mor şi el, şi tatăl lui. Adu-i aminte asta!

– Trimit pe cineva să-l cheme, spuse ea cu o voce tremurătoare şi se îndreptă spre uşă.

– Nu. Du-te tu imediat şi adu-l aici. Imediat!

Nu o urmări cu privirea, dar ascultă zgomotul cizmelor ei. Se grăbea şi, când ieşi, uşa se închise în urma ei încet, însă complet. O auzi ridicând glasul la cineva, iritată.

– Nu. Pleacă! Nu vreau să fie sâcâit acum cu aşa ceva.

Apoi, cu voce mai joasă, ameninţătoare:

– Dacă pui mâna pe uşa aia, te omor pe loc.

Oricine ar fi fost, omul o ascultă, fiindcă nu urmă nicio bătaie în uşă.

Kennit închise ochii pe jumătate şi se lăsă în voia valului durerii. Fierbinţeala reteza muchiile strălucitoare şi culorile vii ale lumii. Cabina confortabilă părea să se îngrămădească, i se strângea în jur, ameninţând să se surpe peste el. Împinse cearşaful deoparte şi încercă să găsească o gură de aer răcoritor.

– Aşadar, Kennit, ce-o să faci cu „derbedeul care promite“ când vine încoace?

Piratul închise ochii, strângând cu putere din pleoape. Încercă să amuţească vocea prin puterea voinţei.

– E de tot hazul. Crezi că nu pot să văd dacă ţii ochii închişi?

Talismanul n-avea pic de milă.

– Taci! Lasă-mă-n pace! Aş vrea să nu fi cerut niciodată să fii făurit.

– Vai, acum mi-ai rănit sentimentele. Mi-arunci astfel de cuvinte după tot ce-am îndurat împreună!

Kennit deschise ochii. Îşi săltă încheietura mâinii şi se uită lung la brăţară. Micul talisman din lemn-vrăjitor, dăltuit anume ca să semene cu faţa lui răutăcioasă, îl privea cu un zâmbet larg, prietenesc. Cureluşe din piele i-l ţineau bine legat peste punctul unde îi zvâcnea pulsul. Din pricina fierbinţelii, chipul părea neclar şi mult mai aproape. Kennit închise din nou ochii.

– Crezi într-adevăr că băiatul te poate vindeca? Nu. Nu poţi fi atât de prost. Fireşte, eşti destul de disperat ca să stărui să-ncerce. Ştii ce mă uimeşte? Că ţi-e atât de frică de moarte, încât capeţi destul curaj ca să accepţi cuţitul

lecuitorului. Gândeşte-te la carnea aia umflată, atât de dureroasă încât abia suporţi atingerea cearşafului. O să-l laşi să pună pe ea un cuţit, o lamă strălucitoare, ascuţită, cu luciu argintiu înainte de a o năpădi sângele...

Kennit întredeschise puţin ochii.

– Talismanule, de ce mă chinuieşti?

Amuleta îl privi ţuguindu-şi buzele.

– Pentru că pot. În întreaga lume, sunt probabil singurul care îl poate chinui pe măreţul căpitan Kennit. Eliberatorul. Cel care se vrea rege al Insulelor Piraţilor.

Mica faţă chicoti şi adăugă, batjocoritoare:

– Curajoasa momeală pentru şerpi din Canalul Interior. Ia spune-mi, ce vrei de la băiatul-preot? Îl doreşti? Stârneşte el, în visele tale născute din fierbinţeală, amintiri despre ceea ce ai fost. I-ai face ceea ce ţi s-a făcut?

– Nu. Eu niciodată...

– Niciodată ce? chicoti cu răutate talismanul din lemn-vrăjitor. Chiar crezi că mă poţi minţi, aşa legaţi unul de altul cum suntem? Ştiu totul despre tine. Totul.

– Te-am făcut ca să m-ajuţi, nu ca să mă torturezi! De ce te-ai întors împotriva mea?

– Pentru că detest ceea ce eşti, răspunse talismanul cu brutalitate. Detest preschimbarea mea într-o parte din tine, detest să te ajut în ceea ce faci.

Kennit respiră întretăiat.

– Ce vrei de la mine? întrebă.

Era un strigăt de capitulare, implora milă, îndurare.

– Iată o întrebare care nu ţi-a mai trecut prin minte până acum. Ce vreau de la tine?

Talismanul repetă întrebarea cu voce tărăgănată, savurând-o.

– Poate că vreau să suferi. Poate-mi face plăcere să te chinuiesc. Poate...

De dincolo de uşă se auziră paşi. Cizmele Ettei şi uşoara târşâire a unor tălpi goale.

– Fii bun cu Etta, pretinse talismanul în grabă. Şi poate că pe viitor...

Uşa se deschise şi chipul amuţi. Era din nou nemişcat şi tăcut, o mărgea de lemn pe brăţara de la încheietura mâinii unui om bolnav. Wintrow intră, urmat de târfă.

– L-am adus, Kennit, dădu ea de veste, închizând uşa.

– Bun. Lasă-ne singuri.

Dacă afurisitul de talisman îşi imagina că-l poate sili să facă una sau alta, se înşela.

Etta păru uluită.

– Kennit... crezi că e o hotărâre înţeleaptă?

– Nu. Cred că e prostească. De aia-ţi spun s-o faci, fiindcă prostia mă încântă.

Îi azvârli cuvintele cu voce joasă. Se uită la chipul de la încheietura mâinii sale, aşteptând o reacţie. Nu se clintea, dar ochii minusculi îi sticleau. Probabil punea la cale un soi de răzbunare. Dar lui Kennit puţin îi păsa. Atâta vreme cât putea să respire, n-avea să se umilească în faţa unei bucăţele de lemn.

– Ieşi afară, repetă. Lasă băiatul cu mine.

Ea plecă, ţinându-şi spatele foarte drept. Închise uşa cu o mişcare fermă, dar nu chiar trântind-o. În clipa următoare, Kennit se trase în sus, săltându-se în capul oaselor.

– Apropie-te, îi ceru lui Wintrow.

Când băiatul o porni spre pat, el prinse cearşaful de un colţ şi-l azvârli într-o parte. Îşi dezgoli piciorul scurtat în toată splendoarea putreziciunii sale.

– Uite, spuse cu dezgust. Ce poţi face pentru mine?

La vederea ciotului, băiatul se albi la faţă. Kennit ştiu că-şi ia inima-n dinţi ca să vină lângă pat şi să se uite cu mai multă atenţie la piciorul lui. Wintrow strâmbă din nas, deranjat de miros. Pe urmă îşi ridică ochii negri spre Kennit şi răspunse simplu şi sincer:

– Nu ştiu. E foarte rău.

Se mai uită o dată la picior, apoi întâlni din nou ochii piratului.

– Uite cum zic să privim lucrurile: dacă nu mai tăiem din picior, o să mori. Ce-avem de pierdut dacă încercăm?

Kennit se sili să-şi aducă pe chip un rânjet crispat.

– Ce pierd eu? Foarte puţin, după cum se pare. Dar tu rişti viaţa ta şi a tatălui tău.

Wintrow râse scurt, cu amărăciune.

– Ştiu foarte bine că, dacă mori, ajutat sau nu de strădaniile mele, viaţa îmi e pierdută.

Arătă spre uşă cu o uşoară zvâcnire a capului.

– Ea n-o să-mi îngăduie nici în ruptul capului să-ţi supravieţuiesc.

– Ţi-e frică de femeia asta, nu?

Kennit îşi lăsă rânjetul să se lăţească.

– Aşa şi trebuie. Prin urmare, ce propui?

Se străduí să braveze, vorbind cu nepăsare.

Băiatul îi privi din nou piciorul. Se încruntă, chibzuind. Aşa, concentrându-se cu putere, părea şi mai nevârstnic.

Kennit aruncă o singură privire spre ciotul său atins de putreziciune. Pe urmă preferă să se uite la faţa lui Wintrow. Strânse din ochi fără să vrea.

– N-o să-l ating, îi făgădui Wintrow.

Vocea îi era aproape o şoaptă.

– Dar trebuie să-mi dau seama unde se termină partea sănătoasă şi începe putreziciunea.

Îşi uni palmele făcute căuş, de parcă ar fi vrut să prindă ceva sub ele. Pornind de la tăietură, le mişcă încet către coapsa lui Kennit. Îşi ţinea ochii aproape închişi, cu golul dintre pleoape ca o crăpătură fină şi capul lăsat pe-o parte, ca şi cum ar fi ascultat ceva cu mare atenţie. Kennit îi urmărea mâinile cu privirea. Oare ce simţea? Căldură sau ceva mai subtil, ca înceata lucrare a unei otrăvi? Deşi bătătorite de munca grea, mâinile băiatului păstrau graţia molatică a mâinilor de artizan.

– Ai numai nouă degete, observă Kennit. Ce s-a-ntâmplat cu al zecelea?

– Un accident, răspunse Wintrow cu gândul în altă parte. Şt! adăugă poruncitor.

Kennit se încruntă, dar îi dădu ascultare. Deveni conştient de mişcarea căuşelor palmelor băiatului pe deasupra cărnii sale. Apăsarea lor fantomatică retrezi în el zvâcnirea ritmică a durerii. Piratul strânse din dinţi, înghiţi în sec şi izbuti să şi-o scoată din nou din minte.

Pe la jumătatea coapsei lui Kennit, mâinile lui Wintrow se opriră şi încremeniră aşa. Fruntea i se încreţi mai tare. Începu să răsufle adânc şi egal şi închise ochii. Părea să doarmă în picioare. Kennit îi studie faţa. Lungi şi negre, genele i se curbau către obrajii care, ca şi fălcile, îşi pierduseră rotunjimile copilăreşti; dar nici vorbă de barbă, încă nu-i apăruseră tuleiele. Alături de nas, un mic semn verde spunea că îi aparţinuse cândva Satrapului. Iar lângă acesta avea un tatuaj mai mare, pe care Kennit îl recunoscu drept o redare grosolană a galionului *Vivaciei*. În prima clipă se înfurie fiindcă cineva distrusese astfel frumuseţea băiatului. Pe urmă îşi dădu seama că, prin însăşi brutalitatea sa, tatuajul contrasta cu inocenţa lui Wintrow. Etta fusese aşa când o descoperise el, o fată jucăuşă în salonul unui lupanar...

– Căpitane Kennit? Domnule?

El deschise ochii. Când îi închisese?

Wintrow îl privea dând uşor din cap.

– Aici, spuse, imediat ce piratul se uită la el. Dacă tăiem aici, cred că va fi în carne sănătoasă.

Mâinile băiatului arătau un loc de pe coapsă înspăimântător de sus. Kennit trase aer în piept.

– În carne sănătoasă, spui? N-ar trebui să tai sub partea sănătoasă?

– Nu, trebuie să tăiem un pic din ceea ce e încă teafăr, căci carnea sănătoasă se vindecă mai iute decât cea pătrunsă de venin.

Wintrow se întrerupse şi-şi îndepărtă cu amândouă mâinile părul căzut pe faţă.

– Nu pot spune că a rămas vreo parte a piciorului în care să nu fi ajuns veninul. Dar cred că, dacă tăiem aici, avem cei mai mulţi sorţi de izbândă.

Băiatul căpătă un aer gânditor.

– Mai întâi, o să-ţi pun lipitori pe partea de jos a piciorului, ca să tragă o parte din umflătură şi din cangrenă. O parte dintre vindecătorii din mănăstire spun că e de preferat să se lase locul să sângereze, iar alţii sunt în favoarea lipitorilor. Există, firește, loc şi vreme pentru toate, dar eu cred că sângele îngroşat din infecţie e scos cel mai bine de lipitori.

Kennit se strădui să-şi păstreze privirea calmă. Faţa băiatului era încordată. Îi aducea aminte de Sorcor, când încerca să plănuiască o strategie.

– Pe urmă o să te leg aici cu ceva, cu ceva lat, care va încetini curgerea sângelui. Trebuie să strângă bine carnea, fără s-o strivească. Sub legătură o să tai. O să-ncerc să opresc o fâşie de piele, ca s-o întind peste rană. Ca unelte, o să am nevoie de un cuţit ascuţit şi de un fierăstrău cu dinţi fini, pentru os. Lama cuţitului trebuie să fie destul de lungă ca să taie neted, fără mişcări de ferestruire. Degetele băiatului măsurară lungimea. Pentru cusătură, unii ar întrebuinţa fire foarte subţiri, din maţ de peşte, însă la mănăstirea mea se spune că poţi să faci cele mai bune cusături cu fire de păr din capul omului vătămat, pentru că trupul ştie ce e al lui însuşi. Tu, domnule, ai un păr minunat şi lung. Buclele sunt destul de largi ca să putem scoate fire drepte. O să ne folosească de minune.

Kennit se întrebă dacă băiatul vrea să-l înfricoşeze sau dacă a uitat cu desăvârşire că osul şi carnea despre care îi vorbeşte sunt chiar ale lui.

– Şi pentru durere? întrebă cu o vioiciune silită.

– Curajul tău ar trebui să te slujească mai bine decât orice altceva.

Băiatul se uită drept în ochii lui.

– N-o să mă mişc repede, dar o s-o fac cu mare grijă. Rachiu sau rom, înainte să începem. Dacă n-ar fi o raritate şi

n-ar costa atât de mult, aş spune că trebuie să facem rost de esenţă din coaja fructului de kwazi. Amorţeşte rănile de minune. Fireşte că nu ajută decât pusă în sânge proaspăt. Ar fi de folos abia după tăiere.

Wintrow clătină din cap, căzut pe gânduri.

– Poate ar trebui să te gândeşti bine ce oameni din echipaj vrei să te ţină. Trebuie să fie masivi şi puternici şi cu destulă minte ca să nu te ia în seamă când o să le ceri să te elibereze sau o să-i ameninţi.

Şovăirea se revărsă asupra lui Kennit ca un val. Refuză să se gândească la umilinţa şi la înjosirea cărora trebuia să le facă faţă. Îşi alungă din cap ideea că erau inevitabile. Trebuia să existe o altă cale, ceva fără o enormă durere şi o neputinţă colosală. Cum putea să aleagă asta, ştiind că ar putea muri chiar de le-ar fi îndurat în întregime? Ce prost avea să pară atunci!

– ...Şi fiecare dintre acestea trebuie trasă puţin în afară şi închisă cu o cusătură sau două.

Wintrow tăcu, părând să-i accepte încuviinţarea.

– N-am mai făcut niciodată aşa ceva eu însumi, recunoscu pe neaşteptate. Vreau să ştii asta. Am văzut de două ori cum se face. O dată a fost înlăturată o gambă infectată. Iar a doua oară a fost vorba de laba piciorului şi de gleznă, zdrobite fără speranţă de refacere. De ambele dăţi l-am ajutat pe vindecător, i-am dat uneltele şi am ţinut găleata...

Vocea i se stinse. Îşi linse buzele şi se uită la Kennit, fixându-l cu ochi din ce în ce mai mari.

– Ce e? întrebă piratul.

– Viaţa ta va fi în mâinile mele, se minună băiatul cu glas tare.

– Şi a ta într-ale mele, sublinie Kennit. Ca şi a tatălui tău.

– Nu asta am vrut să spun, răspunse Wintrow.

Vocea îi suna ca a unui visător.

– Tu eşti fără îndoială obişnuit cu o astfel de putere. Eu nu mi-am dorit-o niciodată.

3

COCOŞUL CU COROANĂ

Sub paşii mari şi iuţi ai lui Jani Khuprus, podeaua de piatră a coridorului cavernos suna a gol. Înainta urmărind cu degetele lunga fâşie de jidzin încastrată în perete. Stârnită de atingerea ei, o lumină palidă o însoţea de-a lungul culoarului întunecat prin care pătrundea tot mai mult în adâncul labirinticului palat al Străbunilor. De două ori fusese nevoită să ocolească bălţi întunecate. De fiecare dată, memorase din obişnuinţă locul unde se aflau. Aveau aceeaşi problemă ori de câte ori soseau ploile de primăvară. Stratul gros de pământ şi rădăcinile care îl străpungeau, cercetătoare, începeau să câştige îndelungata luptă cu străvechea construcţie îngropată. Apa picura fără zgomot, ritmic, în contrapunct cu mersul ei grăbit.

Noaptea trecută fusese un cutremur. Nu se putea numi mare, nu conform celor de pe Tărâmul Ploilor Sălbatice, dar mai puternic şi mai lung decât obişnuita legănare lină a pământului. Şi-l scoase cu hotărâre din minte, continuând să străbată semiîntunericul cât putea de repede. Construcţia aceea îi supravieţuise marelui dezastru care năruise aproape tot oraşul străvechi; avea să mai reziste un pic, cu siguranţă. Ajunse în sfârşit la arcadă, în faţa uşii masive din metal. O atinse uşor cu palmele, iar Cocoşul cu Coroană în relief,

dăltuit pe suprafaţa ei, licări, trezindu-se la viaţă. Izbutea de fiecare dată s-o impresioneze. Putea să înţeleagă foarte bine descoperirea înaintaşului ei, ca şi faptul că imediat făcuse din Cocoşul cu Coroană blazonul său. Pasărea de pe uşă îşi ridica ameninţătoare piciorul pintenat, iar aripile pe jumătate desfăcute intimidau. Toate penele de pe gâtul întins îi străluceau. O nestemată de un negru scăpărător îi ţinea loc de ochi. Cocoşul era o îmbinare a eleganţei cu aroganţa. Jani îşi propti o mână hotărâtă pe pieptul lui şi împinse uşa, deschizând-o. În faţa ei se căsca bezna.

Numai obişnuinţa o călăuzi în josul treptelor scunde care duceau către o încăpere imensă. Se lăsă înghiţită de mai vastul întuneric din Sala Cocoşului cu Coroană încruntându-se la ea însăşi. La urma urmei, Reyn nu era acolo. Se opri lângă peretele de la baza treptelor şi îşi roti privirea fără să vadă nimic. Tresări când îl auzi vorbindu-i din beznă.

– Ai încercat vreodată să-ţi imaginezi cum arăta încăperea asta când era nouă? Gândeşte-te, mamă. Într-o zi ca asta, strălucirea soarelui ar fi pătruns prin domul de cristal, trezind la viaţă toate culorile picturilor murale. Oare ce făceau aici? Judecând după scobiturile adânci din podea şi după aşezarea la întâmplare a meselor, nu cred că buştenii de lemn-vrăjitor erau ţinuţi aici de obicei. Nu. Cred că au fost aduşi în grabă ca să-i ferească de dezastrul care a îngropat oraşul. Prin urmare, la ce servea mai înainte sala asta enormă cu cupolă de cristal şi pereţi ornamentaţi? Dacă ţinem cont de vasele străvechi, pline cu pământ, putem presupune că aici creşteau plante. Era pur şi simplu o grădină acoperită, prin care te puteai plimba chiar şi pe cea mai furtunoasă vreme? Sau era...?

– Ajunge, Reyn! exclamă supărată mama lui.

Degetele ei iscoditoare găsiră fâşia se jidzin de pe perete. O apăsă fără şovăire şi mai multe panouri decorative răspunseră, împrăştiind o lumină firavă. Jani se încruntă din nou. În frageda ei tinereţe, fuseseră mult mai strălucitoare; atunci petalele florilor scânteiaseră toate, până la una. Acum

păleau pe zi ce trecea. Îşi alungă panica stârnită de gândul că sunt pe moarte. Îi glas i se simţi o uşoară iritare când întrebă:

– Ce faci aici, jos, pe întuneric? De ce nu eşti în culoarul dinspre apus supraveghind lucrătorii? Au găsit un alt portal ascuns într-un perete din a şaptea încăpere. Acolo e nevoie de intuiţia ta ca să ghiceşti cum poate fi deschis.

– Adică, de fapt, cum poate fi distrus, o corectă tânărul.

– Oh, Ryan, îl mustră ea cu voce vlăguită.

Era prea sătulă de astfel de discuţii cu fiul ei cel mai mic. Uneori, el, cel mai plin de har când sălaşurile Străbunilor trebuiau silite să-şi dezvăluie secretele, părea să şovăie cel mai mult să-şi folosească puterile.

– Ce-ai vrea să facem? Să lăsăm totul îngropat şi pierdut în uitare, aşa cum l-am găsit? Să părăsim Tărâmul Ploilor Sălbatice şi să ne retragem în Bingtown, să locuim alături de rudele noastre de acolo? Ne-ar fi adăpost pentru foarte scurt timp.

Îl auzi târşâindu-şi uşor picioarele în jurul ultimului buştean de lemn-vrăjitor rămas în Sala Cocoşului cu Coroană. Îi ocolea capătul mergând ca un somnambul. Ei i se strânse inima când observă că Ryan mergea plimbându-şi degetele de-a lungul trunchiului masiv. Purta o mantie cu glugă ca să se ferească de umezeala şi de frigul din încăpere.

– Nu, răspunse el cu voce scăzută. Ca şi tine, sunt îndrăgostit de Tărâmul Ploilor Sălbatice. Nu doresc nicidecum să trăiesc altundeva. Dar nu cred că poporul meu trebuie să-şi ducă traiul în continuare ascunzându-se şi păstrând secrete. N-ar trebui nici să continuăm jaful şi distrugerea vechilor proprietăţi ale Străbunilor pur şi simplu ca preţ al vieţii noastre în siguranţă. Cred că, în schimb, ar trebui refacem şi să preamărim tot ce am descoperit aici. Ar trebui să săpăm, să dezgropăm oraşul din ţărâna şi cenuşa care-l ascund, să-l înfăţişăm în lumina soarelui şi a lunii. Ar trebui să nu-l mai recunoaştem drept suzeran pe Satrapul din

Jamaillia, să nu-i mai plătim biruri, să nu ne mai sinchisim de interdicţiile lui şi să facem negoţ cu oricine vrem.

Vocea i se stinse când mama lui îi aruncă o privire aspră, dar nu amuţi.

– Să arătăm cine suntem fără să ne ruşinăm, să spunem că trăim aici, aşa cum trăim, nu de ruşine, ci fiindcă ne-am ales această viaţă. Asta cred că ar trebui să facem.

Jani Khuprus oftă.

– Eşti foarte tânăr, Reyn, spuse ea simplu.

– Dacă prin asta vrei să zici că sunt „prost“, rosteşte cuvântul, o sfătui el fără răutate.

– Nu vreau să zic că eşti prost, răspunse ea cu blândeţe. Am spus „tânăr“ pentru că „tânăr“ am vrut să spun. Povara Ţărmurilor Blestemate nu apasă asupra ta şi a mea la fel de tare ca asupra altor Negustori din Tărâmul Ploilor Sălbatice. Într-un anumit fel, asta nu ne uşurează situaţia, ci ne-o îngreunează. Noi mergem în Bingtown, ne uităm în jur din spatele vălurilor noastre şi spunem: „Dar eu nu mă deosebesc chiar atât de mult de oamenii de aici. Cu timpul m-ar accepta şi m-aş putea mişca printre ei mult mai în voie.“ Poate că uiţi cât de greu ar fi pentru Kys sau pentru Tilliamon să stea fără văl în faţa ochilor neştiutori.

La auzul numelor surorilor sale, Ryan îşi lăsă ochii în jos. Nimeni n-ar fi putut spune de ce desfigurarea de care nu scăpa niciun copil din Tărâmul Ploilor Sălbatice e atât de puternică la ele şi atât de puţin vizibilă la Ryan. Acolo, printre semenii lor, nu însemna o povară imensă. De ce ar fi pălit cineva de spaimă la vederea unui vecin cu pielea feţei ca a lui, grăunţoasă sau cu excrescenţe ce atârnau, legănându-se? Prin contrast, gândul la mica lui soră vitregă Kys, umblând fără văl chiar şi pe o stradă din Bingtown, era descurajant. Jani urmări ideile aşternându-se pe chipul fiului ei, la fel de clare ca şi cum le-ar fi scris pe un pergament. Fruntea lui se încreţi când înţelese cât de nedrept era totul.

Vorbi cu gura strâmbată de amărăciune:

– Avem bogăţii. Nu sunt nici chiar atât de tânăr, nici chiar atât de prost încât să nu ştiu că am putea plăti ca să fim acceptaţi. La drept vorbind, am putea fi unul dintre cele mai bogate popoare din lume dacă n-am avea piciorul Satrapului pe grumaz şi mâinile lui în punga noastră. Ţine minte vorbele mele, mamă. Dacă am putea scăpa de povara birurilor lui şi de opreliştile puse de el în calea negoţului nostru, n-am fi nevoiţi să distrugem descoperirile care ne îmbogăţesc. Am putea reface oraşul ăsta, l-am scoate la lumină, în loc să-l văduvim de comori ca să le vindem altundeva. Oamenii ar veni aici, ne-ar plăti ca să-i aducem în susul fluviului cu corăbiile noastre şi ar face-o cu încântare. S-ar uita la noi fără să-şi ferească privirile, pentru că oamenii ajung să îndrăgească orice e plin de bogăţie. Şi am avea răgaz să găsim adevăratele chei ale secretelor pe care acum le dezlegăm lovind cu ciocanul şi retezând. Lumina soarelui ar putea inunda încăperea asta, cum o făcea odinioară, iar Regina care zace captivă aici...

– Reyn, spuse mama lui cu voce joasă, ia mâna de pe buşteanul din lemn-vrăjitor.

– Nu e buştean, răspunse el la fel de încet. Ştim amândoi că nu e.

– Mai ştim şi că vorbele pe care le rosteşti acum nu sunt pe de-a-ntregul ale tale. Reyn, cum îl numim contează mult prea puţin. Ceea ce ştim amândoi e că ţi-ai petrecut mult prea mult timp alături de el, studiind picturile de pe ziduri şi contemplând glifele de pe coloane. Îţi înrâureşte gândurile şi te ia în stăpânire.

– Nu! negă Reyn cu voce ascuţită. Nu e adevărat, mamă. Da, mi-am petrecut mult timp în încăperea asta şi am studiat semnele lăsate aici de Străbuni. Am studiat şi ceea ce am aruncat din interiorul altor „buşteni“ aflaţi cândva în sala asta.

Clătină din cap şi ochii lui arămii străfulgerară în semiîntuneric.

– Sicrie. Când eram mic, asta mi-ai spus că sunt. Leagăne ar fi un nume mai apropiat de adevăr. În plus, dacă, ştiind ceea ce ştiu acum, tânjesc s-o trezesc şi s-o eliberez pe singura care a mai rămas, nu înseamnă că am căzut sub înrâurirea ei. Înseamnă doar că am ajuns să înţeleg ce e corect să fac.

– Corect este să le rămâi loial semenilor tăi, ripostă furioasă mama lui. Reyn, îţi vorbesc fără ocolişuri. Ţi-ai petrecut alături de buşteanul ăsta din lemn-vrăjitor atât de mult timp, încât nu mai ştii unde se încheie gândurile tale şi unde încep imboldurile lui viclene. În dorinţa ta nu e doar sete de dreptate, ci şi, cel puţin în aceeaşi măsură, curiozitate de copil rebel. Uite ce faci azi! Ştii unde e nevoie de tine. Şi unde te afli?

– Aici. Lângă aceea care are cea mai mare nevoie de mine, fiindcă nu există nimeni altcineva care să vorbească în numele ei!

– E moartă, cel mai probabil.

Mama lui vorbea fără menajamente.

– Reyn, îţi stârneşti imaginaţia cu poveşti de adormit copiii. De cât timp e buşteanul aici, cât a stat în locul ăsta înainte de a-l descoperi noi? Indiferent ce-o fi fost înăuntru a pierit cu multă vreme în urmă, iar tu auzi numai ecouri ale dorului său de lumină şi de aer. Ştii ce însuşiri are lemnul-vrăjitor. Odată golit de conţinutul său, un buştean e liber să adune amintirile şi gândurile oamenilor care-l ating zi de zi. Asta nu înseamnă că lemnul e viu. Îţi pui mâinile pe el şi asculţi amintirile închise în el, amintirile unei creaturi moarte, care a vieţuit în alte vremuri. Nu sunt nimic mai mult decât atât.

– Dacă eşti atât de sigură de asta, de ce nu mă laşi să-ţi pun la încercare teoria? Să ducem buşteanul ăsta la lumină şi la aer. Dacă din el nu iese, ca din ou, nicio Regină a dragonilor, o să recunosc că m-am înşelat. N-o să mă mai împotrivesc să fie făcut scânduri pentru construirea unei mari corăbii a familiei Khuprus.

Jani oftă adânc şi prelung. Pe urmă vorbi cu glas scăzut.

– Reyn, nu contează dacă te împotriveşti sau nu. Eşti cel mai mic fiu al meu, nu cel mai mare. Când va sosi timpul, nu vei fi tu cel care hotărăşte ce se va face cu ultimul buştean de lemn-vrăjitor.

Văzând tristeţea de pe faţa fiului ei, Jani simţi că poate îi vorbise prea aspru. Aşa încăpăţânat cum era, se dovedea totuşi a fi foarte sensibil. *Moştenea asta de la tatăl lui,* îşi spuse ea, şi gândul o înspăimântă. Încercă să-l facă să înţeleagă raţionamentul ei.

– Ca să înfăptuim ceea ce propui, va trebui să luăm oameni care au altceva de făcut şi o parte din timpul altor lucrări de care e nevoie ca să continue fluxul banilor spre familia noastră. Buşteanul e prea mare. Intrarea prin care a fost adus aici s-a surpat de mult. E prea lung ca să-l putem manevra pe coridoare. Singura soluţie ar fi să punem lucrători să taie pădurea de deasupra noastră şi apoi să sape. Apoi ar trebui să spargem cupola de cristal şi să ridicăm buşteanul cu trepiede şi scripeţi. Ar fi o muncă de-a dreptul colosală.

– Dacă nu mă înşel, ar merita.

– Oare? Să presupunem că ai dreptate, că ducem buşteanul ăsta la lumină şi din el iese ceva. Şi apoi? Ce-ţi garantează că o asemenea creatură o să ne trateze cu blândeţe sau că o să ne ia în considerare? Ai citit mai multe pergamente şi tăbliţe ale Străbunilor decât orice alt om în viaţă. Ai spus tu însuţi că dragonii cu care îşi împărţeau oraşele erau trufaşi şi agresivi, înclinaţi să ia tot ce-şi doreau. Ai elibera o astfel de creatură în mijlocul nostru? Mai rău decât atât, dacă ne poartă pică sau ne urăşte pentru ceea ce le-a făcut, fără să ne dăm seama, semenilor ei din ceilalţi buşteni? Uită-te cât de mare e buşteanul ăsta, Reyn. Creatura ne-ar putea fi un duşman redutabil dacă o laşi să se dezlănţuie împotriva poporului tău, pur şi simplu ca să-ţi satisfaci curiozitatea.

– Curiozitate! bolborosi Reyn. Nu e doar curiozitate, mamă. Mi-e milă de creatura captivă. Şi, da, mă simt vinovat pentru toţi ceilalţi pe care ne-am grăbit să-i nimicim cu atâta

nechibzuinţă de-a lungul anilor. Mustrările de cuget şi dorinţa de ispăşire pot fi un imbold la fel de puternic cum e curiozitatea.

Jani îşi încleştă pumnii.

– Reyn, n-am de gând să mai vorbesc cu tine despre asta. Dacă vrei să mai discutăm, atunci o s-o facem în salonul meu, nu în peştera asta umedă, cu... creatura aia înrâurinduţi toate gândurile. E ultimul meu cuvânt.

Reyn îşi îndreptă uşor spatele şi îşi încrucişă braţele la piept. Jani nu putea să-i vadă faţa; dar nici nu era nevoie. Ştia că are buzele strânse şi fălcile încordate. Încăpăţânat băiat! De ce trebuia să fie atât de încăpăţânat?

Îi făcu o propunere de pace fără să-l privească.

– Fiule, cred că după ce o să ajuţi echipa de muncitori din coridorul dinspre apus, ne-am putea aşeza să plănuim călătoria ta spre Bingtown. Deşi i-am promis familiei Vestrit că n-o să-i suceşti capul Maltei cu daruri, e totuşi potrivit să le oferi mamei şi bunicii ei. Pe acestea trebuie să le alegem, aşa cum trebuie s-alegem şi hainele tale pentru călătorie. Încă n-am discutat despre ţinuta ta. Te îmbraci întotdeauna atât de sobru! Însă un bărbat care merge să curteze o fată ar trebui să aibă penaj de păun. Şi trebuie să porţi văl, fireşte. Dar grosimea vălului o alegi tu.

Trucul îi izbuti. Figura lui Reyn îşi pierdu rigiditatea; şi ea îi simţi zâmbetul.

– Vălul va fi de nepătruns cu privirea, dar nu din motivul la care te gândeşti. Cred că Malta e o femeie căreia îi plac misterul şi urzelile. Cred că, la început, de-asta s-a simţit atrasă de mine.

Jani se îndreptă încet către uşa sălii. Aşa cum sperase, Reyn o urmă.

– Mama şi bunica ei par s-o creadă, în mare măsură, încă un copil, dar tu vorbeşti despre ea considerând-o femeie.

– E cu siguranţă femeie.

Tonul vocii lui Reyn nu lăsa loc de îndoială. Şi vorbea cu mândrie – Jani se trezi minunându-se de schimbarea fiului ei.

Până atunci nu mai arătase un astfel de interes faţă de nicio femeie, deşi foarte multe rivalizaseră, străduindu-se să-i atragă atenţia. Pentru locuitorii din Tărâmul Ploilor Sălbatice, oricare dintre fii sau fiicele familiei Khuprus ar fi fost o partidă bună. O singură dată încercaseră să aranjeze o căsătorie pentru el. Refuzul lui hotărât fusese foarte stânjenitor. Existaseră câteva oferte de alianţă matrimonială şi din partea Negustorilor din Bingtown, dar Reyn le respinsese. De fapt, „respingere“ era un cuvânt prea dur pentru propuneri care, pentru el, trecuseră aproape neobservate. Poate că Malta Vestrit îi putea scăpa fiul de obsesia lui. Îi zâmbi lui Reyn peste umăr, conducându-l afară din încăpere.

– Recunosc că această femeie-copil, Malta, mă intrigă. Familia ei vorbeşte despre ea într-un fel, iar tu, în cu totul altul... Abia aştept s-o cunosc.

– Sper că se va întâmpla cât de curând. Mamă, planul meu e să le invit şi pe ea, şi pe rudele ei să ne facă o vizită. Dacă n-ai nimic împotrivă, fireşte.

– Ştii că nu am. Familia Vestrit e bine-cunoscută printre Negustorii din Tărâmul Ploilor Sălbatice, în ciuda hotărârii lor de a nu face negoţ cu noi. Însă asta se va schimba, cu siguranţă, după alierea cu noi prin căsătorie. Au corabia vie de care e nevoie pentru negoţul în amontele Fluviului Ploilor Sălbatice... şi, odată celebrată nunta, o vor stăpâni eliberaţi de povara datoriei. Tu şi Malta aveţi în faţă un viitor prosper.

– Prosperitate, rosti cuvântul cu o tentă de amuzament. Eu şi Malta avem în faţă ceva mai bun decât simpla prosperitate. Mamă, îţi garantez asta.

Ajunseră la o bifurcaţie a coridorului. Jani se opri.

– Te duci pe culoarul dinspre apus să deschizi noua uşă.

Tăcu brusc, înainte de a le da cuvintelor sale intonaţia unei întrebări.

– Da, răspunse Reyn cu gândul aproape întru totul la altceva.

– Bun. Când termini, mă găseşti în salonul meu. O s-aduc acolo lucruri potrivite pentru a fi oferite în dar, dintre care o să poţi alege. Să chem croitorii şi să le spun să vină cu cele mai noi haine?

– Da. Sigur că da.

Reyn se încruntă, absorbit de un alt gând.

– Mamă, ai promis că n-o să sucesc capul Maltei cu daruri scumpe. Îmi este îngăduit să-i ofer lucruri simple, pe care i le-ar dărui orice alt tânăr unei fete? Fructe, flori şi dulciuri?

– Nu văd ce-ar putea avea împotriva unor astfel de lucruri.

– Bun. Reyn dădu din cap, ca pentru sine. Ai putea să-mi pregăteşti nişte coşuri ca să ofer câte unul în fiecare zi a vizitei mele?

Îşi surâse sieşi.

– Coşurile ar putea fi împodobite cu panglici şi eşarfe fine, strălucitor colorate. Şi, în fiecare, câte o sticlă sau două cu un vin excelent... nu cred că astfel aş merge prea departe.

Mama lui zâmbi strâmb.

– Ai face bine să fii prudent, fiule. Ronica Vestrit o să ţi-o spună cât se poate de limpede dacă o să-ncalci limitele stabilite de ea. Cred că nu trebuie să te grăbeşti să-i înfrunţi voinţa.

Reyn se îndepărta deja. Aruncă în urmă o privire, o scurtă străfulgerare a ochilor săi arămii.

– N-o să mă grăbesc s-o înfrunt, mamă. Dar n-o să mă grăbesc nici să mă feresc de ea. O să mă-nsor cu Malta. Cu cât se obişnuieşte familia ei mai curând cu mine, cu atât mai uşor ne va fi tuturor.

În penumbra din spatele lui, Jani îşi încrucişă braţele pe piept. Era clar că n-o cunoştea pe Ronica Vestrit. Amuzamentul îi licări în ochi când se întrebă dacă nu cumva încăpăţânarea fiului ei avea să fie egalată de cea a Negustoresei din Bingtown.

Reyn se opri.

– Ai trimis o pasăre să-l anunţăm pe Sterb că îi fac curte unei fete?

Jani dădu din cap, încântată de întrebare. Reyn nu se înţelegea întotdeauna cu tatăl lui vitreg.

– Îţi doreşte numai bine. Micuţa Kys spune că nu trebuie să te-nsori înainte de sosirea iernii, când se vor întoarce ei la Trehaug. Iar Mando zice că-i datorezi o sticlă de rachiu de Durjan. Fiindcă ai pus prinsoare, cu mult timp în urmă, că fraţii tăi se vor însura înaintea ta.

Reyn se îndepărta deja cu paşi mari.

– E o prinsoare pe care sunt încântat s-o pierd, strigă peste umăr.

Jani zâmbi în spatele lui.

4

LEGĂTURI

Mâinile lui Brig se odihneau cu pricepere şi detaşare pe cavilele cârmei *Vivaciei*. Piratul avea privirea distantă a omului complet conştient de corabie, ca de o prelungire a propriului său trup. Înainte de a se apropia, Wintrow se opri să-l cântărească din priviri. Era tânăr, de cel mult douăzeci şi cinci de ani. Părul lui castaniu era strâns sub o basma galbenă, cu însemnul Corbului. Avea ochi cenuşii şi un tatuaj vechi, de sclav, ascuns aproape în totalitate de un altul, înfăţişând un corb albastru-închis. În ciuda tinereţii sale, aerul lui hotărât îi făcea pe piraţii mai bătrâni să-i îndeplinească ordinele fără pic de zăbavă. Kennit făcuse o

alegere bună când îl numise căpitan al *Vivaciei* până la însănătoşirea lui.

Wintrow răsuflă adânc. Se apropie de bărbatul mai vârstnic cu respect, dar cu demnitate. Avea nevoie ca Brig să-l vadă ca pe un bărbat. Aşteptă până când ochii celuilalt zvâcniră, întâlnindu-i pe ai lui. Piratul îl privea în tăcere. Wintrow îi vorbi încet, dar răspicat.

– Trebuie să-ţi pun nişte întrebări.

– Chiar trebuie? îl provocă Brig.

Îşi desprinse privirea de a lui cu o altă zvâcnire, îndreptându-şi-o spre omul de cart de pe gabie.

– Da, răspunse Wintrow cu hotărâre. Piciorul căpitanului vostru nu e prea bine. De cât timp mai e nevoie ca s-ajungem în Golful Taurului?

– De o zi şi jumătate, răspunse Brig după o scurtă chibzuinţă. Sau poate două.

Expresia feţei părea să nu i se schimbe niciodată.

Wintrow dădu din cap.

– Cred că atât putem aştepta. Sunt lucruri de care aş vrea să fac rost înainte de a încerca să fac tăietura. Sper să le putem găsi acolo. Între timp, cred că aş putea să-l ţin mai în putere dacă aş avea aici tot ce-mi trebuie. Când s-au răsculat împotriva echipajului, sclavii au jefuit corabia. Cufărul cu leacuri lipseşte de atunci. Iar acum mi-ar prinde foarte bine.

– Nu recunoaşte nimeni că l-a luat?

Wintrow ridică uşor din umeri.

– Am întrebat, dar nimeni nu mi-a răspuns. Foarte mulţi sclavi eliberaţi se feresc să-mi vorbească. Cred că Sa'Adar îi întărâtă împotriva mea.

Suna de parcă şi-ar fi plâns de milă. N-avea să câştige respectul lui Brig văicărindu-se. Continuă devenind mai raţional:

– Poate că nu-şi dau seama pe ce-au pus mâna. Sau poate că, în zăpăceala din timpul furtunii şi a revoltei, cineva l-a luat şi l-a aruncat apoi şi poate a căzut peste bord.

Wintrow trase aer în piept şi se întoarse la ceea ce îl interesa:

– Înăuntru erau lucruri care l-ar fi ajutat pe căpitanul vostru să se simtă mai bine.

Brig îi aruncă o scurtă privire. Nu părea să-şi facă vreo grijă, dar zbieră pe neaşteptate:

– Caj!

Wintrow îşi adună curajul, aşteptându-se fie înşfăcat, îmbrâncit şi izgonit. În schimb, la apariţia piratului, Brig porunci cu totul altceva:

– Scutură bine toată suflarea de la bord. Cufărul cu leacuri a dispărut. Dacă l-a luat cineva, vreau să fie scos la lumină. Vreau să aflu măcar cine l-a atins ultimul. Dă-i drumul!

– Am înţeles, răspunse Caj şi se grăbi să plece.

Fiindcă Wintrow nu plecă, Brig oftă, scoţând aerul pe nas.

– Altceva? întrebă.

– Tatăl meu e...

– CORABIE! strigă pe neaşteptate omul de pe gabie.

O clipă mai târziu, adăugă:

– Galeră chalcedeană, dar cu steagul patrulelor Satrapului. Se apropie cu iuţeală, cu pânzele sus şi vâslind. Probabil că au stat la pândă acolo, în golfuleţ...

– Fir-ar să fie! scuipă Brig. Ăla a făcut-o! Fiul de curvă a adus mercenarii chalcedeni. Eliberaţi punţile! zbieră apoi brusc. Nu rămâne decât echipajul de cart! Toţi ceilalţi, sub punte! Nu staţi în drum! Ridicaţi pânzele!

Wintrow era deja în mişcare, alerga spre galion. Se strecura printre oameni cu sprinteneală. Pe punte era vânzoleală, ca într-un muşuroi de furnici atacat. În faţa lor, *Marietta* vră într-o parte, în timp ce *Vivacia* se îndrepta în partea opusă. Wintrow ajunse pe puntea proră şi se prinse zdravăn de balustradă. Din spate auzea slab vocile năierilor chalcedeni urlând către ei. Brig nu se obosi să le răspundă.

– Nu înţeleg! îi strigă *Vivacia* lui Wintrow. De ce arborează galerele chalcedene de război culorile Satrapului?

– Am auzit zvonuri despre asta în Jamaillia. Satrapul Cosgo a luat în slujba lui chalcedeni ca să patruleze prin Canalul Interior. Ar trebui să-l cureţe de piraţi, dar asta nu explică de ce ne urmăresc pe noi. O clipă!

Se repezi spre greement şi se căţără cât era nevoie ca să vadă mai bine ce se petrece. Corabia chalcedeană era construită pentru război, nu pentru negoţ. Pe lângă pânze, două şiruri de sclavi trăgeau la vâsle. Era lungă şi zveltă şi punţile îi mişunau de oşteni. Coifurile şi săbiile le scânteiau sub razele soarelui de primăvară. Steagul Satrapului, cu turlele albe ale Jamailliei pe fond albastru, era nelalocul lui deasupra pânzelor roşii ca sângele ale galerei.

– Invită corăbiile lor de luptă în apele noastre?

Vivaciei nu-i venea să creadă.

– E nebun? Chalcedenii n-au onoare. E ca şi cum ai pune hoţii să-ţi păzească magazia, mai spuse şi aruncă o privire temătoare peste umăr. Ne urmăresc?

– Da, răspunse scurt Wintrow.

Inima în bătea furtunos. Ce-ar fi trebuit să spere? Că vor scăpa nevătămaţi sau că o să-i prindă corabia de patrulare chalcedeană? Piraţii n-aveau să renunţe la *Vivacia* fără luptă. Putea urma o altă vărsare de sânge. Dacă învingeau chalcedenii, aveau s-o înapoieze pe *Vivacia* proprietarilor ei de drept? Poate. Bănuia că o vor duce la Jamaillia ca să-i hotărască Satrapul soarta. Oamenii îngrămădiţi sub punţi aveau să redevină sclavi, iar ei ştiau asta. Aveau să lupte. Erau mai mulţi decât oştenii pe care-i putea transporta corabia chalcedeană, dar nu erau nici înarmaţi, nici deprinşi să lupte. O imensă vărsare de sânge, conchise Wintrow.

Prin urmare, s-o îndemne pe *Vivacia* să fugă sau să nu se grăbească? Wintrow remarcă pentru prima oară necruţătorul berbec de luptă de la prora galerei. De pe puntea ei se înălţă o rafală de săgeţi. Băiatul strigă către *Vivacia* o avertizare fără cuvinte. O parte dintre săgeţile care zburau în arc către corabie erau în flăcări. Prima rafală căzu în mare înainte de

a-şi atinge ţinta, dar dezvăluise fără dubiu intenţiile urmăritorilor.

Dovedind deopotrivă măiestria şi curajul echipajului său, *Marietta* se înclină brusc, schimbându-şi cursul pentru a intra pe o curbă ce avea s-o aducă în spatele *Vivaciei*, chiar dincolo de prora galerei chalcedene. Wintrow avu impresia că-l zăreşte pe punte pe piratul Sorcor îndemnându-şi oamenii să se străduiască mai mult. Steagul cu corb înflori brusc, provocându-i batjocoritor pe chalcedeni. Pentru o clipă, Wintrow rămase cu gura căscată. Ce soi de căpitan era acest Kennit, ca să dobândească o asemenea loialitate din partea piraţilor săi? Intenţia lui Sorcor era clară, voia să-i îndepărteze pe chalcedeni de Kennit, atrăgându-i pe urmele sale.

Din locul unde era cocoţat, Wintrow o văzu pe *Marietta* legănându-se pe neaşteptate când catapultele de pe puntea ei azvârliră o ploaie de bolovani către corabia de patrulare. O parte dintre pietroaie plonjară destul de aproape, făcând să ţâşnească din valuri trâmbe albe de apă înspumată, iar celelalte, un număr mulţumitor de mare, căzură pe puntea galerei. Mişcările ritmice al vâslelor deveniră dintr-odată aidoma zvârcolirilor disperate ale unei insecte cu o grămadă de picioare. Distanţa dintre *Vivacia* şi corabia urmăritoare prinse să crească fără întrerupere şi cu iuţeală. *Marietta* nu lăsa impresia că o să rămână locului să lupte. Şmecheria îi izbutise şi acum fugea, înălţându-şi mai multe pânze. Odată ce îşi uniformiză mişcările vâslelor, galera se avântă în urma ei. Wintrow se încordă, străduindu-se să nu le piardă din priviri, dar timonierul o ducea pe *Vivacia* către adăpostul oferit de o insulă, ascunzându-le vederii. Băiatul înţelese brusc vicleşugul. *Vivacia* avea să dispară cât mai repede din ochii chalcedenilor, momiţi de *Marietta* s-o urmărească, îndepărtându-se.

Coborî pe greement şi sări cu uşurinţă pe punte.

– Ei, a fost interesant, îi spuse *Vivaciei* cu ironie.

Dar corabia era cu gândul în altă parte.

– Kennit, răspunse ea.

– Ce e cu el? întrebă Wintrow.

– Băiete!

Vocea tăioasă a femeii venea din spatele lui. Se întoarse şi o văzu pe Etta privindu-l cu asprime.

– Căpitanul vrea să te vadă. Acum.

Îi vorbea poruncitoare, dar nu se uita la el. Era cu ochii în ochii *Vivaciei*. Faţa galionului deveni nepăsătoare.

– Wintrow, nu te clinti, îi ceru ea cu blândeţe.

Pe urmă îşi ridică vocea:

– Se numeşte Wintrow Vestrit, sublinie privind-o pe Etta cu un dispreţ aristocratic. N-o să-i mai zici „băiete“.

Vivacia îşi îndreptă ochii spre Wintrow. Îi zâmbi dulce şi spuse curtenitoare:

– Am auzit că te cheamă căpitanul Kennit. Vrei să te duci la el, Wintrow, te rog?

– Imediat, făgădui băiatul şi se supuse.

Se îndepărtă întrebându-se ce voise *Vivacia* să demonstreze. Nu făcea greşeala de a-şi imagina că îi luase apărarea lui în faţa Ettei. Nu. Cuvintele ei ţineau de lupta pentru dominaţie dintre cele două femele. *Vivacia* subliniase că Wintrow îi aparţinea şi aştepta de la Etta să respecte asta. În acelaşi timp, îi făcuse plăcere să-i dezvăluie femeii că ea, corabia, ştie ce se petrece în cabina căpitanului. După furia care schimonosise o clipă trăsăturile de pe chipul Ettei, Wintrow deduse că asta n-o încânta.

Aruncă o privire peste umăr către cele două. Etta nu se clintise. Nu le auzea vocile, dar poate vorbeau încet. Neobişnuita înfăţişare a femeii-pirat îl izbi din nou. Era înaltă, cu carne puţină pe braţele şi picioarele lungi. Îşi purta bluza de mătase, vesta şi pantalonii de brocart cu neglijenţă, de parcă ar fi fost de bumbac. Părul negru, lucios, era tăiat scurt, nu-i ajungea nici măcar până la umeri. N-avea nici rotunjimile, nici moliciunea care sugerau feminitate. Ochii ei negri erau ameninţători, feroce. Din câte văzuse Wintrow, era sălbatică şi necruţătoare ca o pisică. Nu întrezărise în ea

niciun strop de tandreţe. Însă toate aceste însuşiri, în contradicţie unele cu altele, se contopeau, făcând-o copleşitor de feminină. Wintrow nu mai simţise niciodată atâta putere într-o femeie. Se întrebă dacă, în lupta dintre ele, voinţa *Vivaciei* o s-o înfrângă pe a Ettei.

Kennit îl striga într-adevăr, nu cu o voce sonoră, ci cu o înverşunare care îi tăia răsuflarea. Wintrow nu bătu la uşă, ci se grăbi să intre. Piratul înalt şi zvelt era în pat, culcat pe spate, dar nu arăta deloc a om care se odihneşte. Avea mâinile încleştate de cearşaf, cu încheieturile degetelor albite, ca o femeie în chinurile facerii. Capul îi era dat pe spate, proptit în pernele răvăşite. Muşchii dezgoliţi ai torsului se reliefau, puternici. Respira spasmodic, cu gura deschisă; pieptul i se bomba şi cobora cu efort. Sudoarea i se îmbibase în părul negru şi cămaşa descheiată. Mirosul tăios de sudoare umplea cabina.

– Wintrow? spuse din nou Kennit, gâfâind, când băiatul ajunse lângă pat.

– Sunt aici.

Instinctiv, luă mâna bătătorită a piratului într-a lui. Kennit i-o strânse cu atâta violenţă, încât izbuti cu greu să-şi reţină un ţipăt. În schimb, îl strânse la rândul său, apăsându-i înadins palma cu toată puterea între degetul mare şi celelalte. Cu mâna liberă, cuprinse încheietura mâinii lui Kennit. Încercă să-i găsească pulsul cu degetele, dar brăţara îl împiedica. Se mulţumi să-şi mute mâna pe fruntea piratului. Îşi înteţi şi îşi slăbi strânsoarea în ritm lent, apăsând tot timpul în locul unde asta trebuia să ducă la uşurarea suferinţei. Îndrăzni să se aşeze pe marginea patului, aplecându-se asupra piratului torturat de durere.

– Uită-te la mine, îi spuse. Respiră odată cu mine. Aşa.

Trase aer în piept cu încetineală, dar fără întrerupere, îl reţinu, numărând în gând, apoi, tot lent, îl lăsă să iasă. Kennit făcu un uşor efort ca să-l imite. Încă mai răsufla prea puţin adânc şi prea repede, dar Wintrow îl privi dând încurajator din cap.

– E bine. E bine. Ia-ţi în stăpânire trupul. Durerea nu e decât o unealtă a lui. O poţi ţine în frâu.

Rămase cu ochii în ochii piratului. La fiecare răsuflare, emana o siguranţă de sine şi o încredere liniştitoare, încât să le poată absorbi Kennit odată cu aerul. Se concentră asupra propriului corp, găsindu-i un centru care atingea inima şi ambii plămâni. Privirea îşi pierdu fixitatea, atrăgând-o pe a lui Kennit în adâncul ochilor săi şi putând astfel să-i dea o parte din calmul său. Se strădui să-şi facă privirea să scoată durerea din trupul piratului, împrăştiind-o în aerul dintre ei.

Acest exerciţiu simplu îi trimise mintea înapoi, la mănăstire. Încercă să se umple de pacea acelor amintiri şi să adauge forţa lor la ceea ce îşi dădea silinţa să înfăptuiască. În schimb, se simţi deodată ca un şarlatan. Ce făcea? Imita ceea ce-l văzuse pe bătrânul Sa'Parte că făcea cu bolnavii chinuiţi de durere? Voia să-i lase piratului impresia că e cu adevărat un preot-vindecător, nu un acolit cu robă cafenie? Nu dobândise toată învăţătura necesară pentru a-i izbuti acea simplă alinare a suferinţei şi, cu atât mai puţin, pentru a tăia un picior bolnav. Încercă să-şi spună că pur şi simplu îşi dă toată silinţa ca să-l ajute pe Kennit. Se întrebă dacă e sincer cu sine însuşi; poate nu încerca decât să-şi salveze pielea.

Strânsoarea în care îi ţinea Kennit mâna slăbi încetul cu încetul. O parte din încordarea gâtului dispăru, iar capul i se lăsă pe spate, pe pernele umede. Răsuflarea i se domoli. Era chinuită, ca a unui om care se luptă cu istovirea. Wintrow continuă să-l ţină de mână. Sa'Parte vorbise despre un mod de a-i împrumuta putere celui în suferinţă, dar băiatul nu ajunsese cu învăţătura atât de departe. Se aşteptase să se pună în slujba lui Sa ca artist, nu ca vindecător. Totuşi, în timp ce ţinea mâna lui Kennit încleştată într-ale sale, îşi deschise inima către Sa şi îl rugă pe tatăl tuturor să-l ajute. Îl rugă să-şi pună îndurarea în locul învăţăturii, de care el, Wintrow, ducea lipsă.

– Nu pot continua aşa.

Venind din partea altcuiva, cuvintele ar fi putut suna jalnic sau rugător. Kennit le rostise ca pe o simplă constare. Durerea scădea sau, dacă rămăsese la fel, el nu mai era în stare să reacţioneze. Ochii lui negri se închiseră şi Wintrow se simţi deodată izolat.

– Taie-mi piciorul, vorbi din nou piratul încet, dar foarte clar. Azi. Cât mai curând cu putinţă. Acum.

Wintrow clătină din cap, apoi refuză cu glas tare.

– Nu pot. N-am nici măcar jumătate din tot ce-mi trebuie. Brig spune că Golful Taurului e la o zi sau două distanţă. Trebuie să aşteptăm.

Ochii lui Kennit se deschiseră brusc.

– Eu ştiu că nu pot s-aştept, spuse fără ocolişuri.

– Dacă e vorba doar despre durere, poate că nişte rom..., începu Wintrow, dar cuvintele lui Kennit le acoperiră pe ale sale.

– Durerea e groaznică, da. Însă acum corabia mea şi rolul meu de căpitan au cel mai mult de suferit. Au trimis un mus să-mi spună de galera de patrulare. Am încercat să mă ridic... Am căzut. Chiar în faţa musului m-am prăbuşit. Ar fi trebuit să fiu pe punte imediat ce omul nostru de cart a zărit pânza aia. Ar fi trebuit să ne-ntoarcem şi să le tăiem beregata tuturor chalcedenilor de pe galeră. În schimb, am fugit. L-am lăsat pe Brig să fie căpitan şi am fugit. Sorcor a fost nevoit să poarte lupta mea. Şi toată lumea de la bord ştie. Fiecare sclav de pe corabia asta are limbă. Nu contează unde o să-i debarc, toţi vor răspândi vestea, vor povesti cum a fugit căpitanul Kennit de galera de patrulare a satrapului. Nu pot îngădui aşa ceva. Aş putea să-i înec pe toţi, adăugă el meditativ.

Wintrow îl asculta în tăcere. Nu era nici piratul curtenitor, care îi vrăjea corabia cu vorbe extravagante, nici căpitanul cu sânge-rece. Era omul de sub acea faţadă, scos la lumină de durere şi de istovire. Wintrow deveni conştient de propria sa vulnerabilitate. Kennit nu tolera să existe cineva care să-l vadă aşa cum era în realitate. În clipa aceea nu părea să-şi

dea seama cât de multe dezvăluia. Wintrow se simţea ca un şoarece pironit de privirea şarpelui. Atâta vreme cât nu se clintea, putea rămâne neobservat. În strânsoarea lui, mâna piratului îşi pierdu vlaga. Kennit îşi întoarse capul pe pernă şi ochii prinseră să i se închidă.

Tocmai când Wintrow începuse să creadă că ar putea să scape, uşa cabinei se deschise. Intră Etta. Cuprinse întreaga încăpere într-o singură privire.

– Ce i-ai făcut? întrebă, traversând cabina către patul lui Kennit. De ce stă atât de nemişcat?

Băiatul îşi duse un deget la buze, cerându-i să tacă. Văzând asta, ea se încruntă, dar răspunse cu un gest aprobator. Cu o zvâcnire a capului, arătă către colţul opus al încăperii. Se strâmbă văzând cu câtă încetineală i se supune Wintrow, dar el lăsă pe îndelete mâna piratului jos, pe cuvertură, cu mare grijă, apoi plecă de lângă pat încet, astfel încât nicio mişcare să nu-l trezească pe Kennit.

Zadarnic. În timp ce se îndepărta de pat, Kennit spuse:

– O să-mi tai piciorul azi.

Etta icni, îngrozită. Wintrow se întoarse încet către pirat. Acesta nu deschisese ochii, dar ridicase o mână cu degete lungi şi arăta exact spre el.

– Ia tot ce-ţi trebuie, unelte şi altele, şi fă treaba. Dacă ne lipseşte ceva, va trebui să descurcăm fără. Vreau să se termine azi. Într-un fel sau altul.

– Da, domnule, încuviinţă Wintrow.

Îşi schimbă direcţia, se grăbi către uşă. Cu aceeaşi repeziciune, Etta îi tăie calea. Băiatul se trezi uitându-se în ochii tot atât de negri şi de necruţători ca ai unui şoim. Îşi îndreptă spatele, pregătindu-se s-o înfrunte. Dar văzu pe faţa ei ceva care părea uşurare.

– Spune-mi cum te pot ajuta, zise ea simplu.

El răspunse dând din cap a încuviinţare, prea uluit ca să vorbească, se strecură pe lângă ea şi ieşi. După câţiva paşi în josul scării tambuchiului, se opri. Se rezemă de perete şi lăsă tremurul să-i ia trupul în stăpânire. Bravada înţelegerii

încheiate mai înainte îl copleşea. Ceea ce spusese în cuvinte cutezătoare avea să se preschimbe curând într-o însărcinare sângeroasă. Promisese că o să pună un cuţit pe carnea lui Kennit, că o să taie o felie din el, retezând osul ca să-i desprindă partea bolnavă a piciorului de trup. *Nu există cale de întoarcere*, îşi spuse sfătos sieşi şi plecă grăbit în căutarea lui Brig. Pe drum, se rugă să fi fost găsit cufărul cu leacuri.

*

Căpitanul Finney îşi puse stacana de bere pe masă, îşi linse buzele şi îi zâmbi lui Brashen.

– Eşti bun la asta. Ştii?

– Cred că da, acceptă Brashen complimentul, fără tragere de inimă.

Contrabandistul râse gutural.

– Dar nu vrei să fii bun la aşa ceva, nu?

Brashen ridică iarăşi din umeri. Căpitanul Finney îi repetă gestul, apoi izbucni într-un râs răguşit. Era un bărbat vânjos, cu faţa împodobită de favoriţi. Deasupra nasului cu vinişoare roşii, ochii îi străluceau precum cei ai unui dihor. Palma lui trase stacana pe masa plină de pete circulare; apoi hotărî, fără dubiu, că în acea după-amiază băuse bere îndeajuns. O împinse într-o parte şi se întinse în schimb după cutia din lemn închis la culoare, plină cu cindin. O desfăcu răsucind dopul din sticlă filigranată. O întoarse pe-o parte şi o scutură. Mai multe batoane groase de drog apărură la vedere. Rupse o bucată zdravănă din unul, apoi îi oferi cutia lui Brashen.

El clătină din cap în tăcere, apoi se bătu grăitor cu degetul pe buza de jos. Acolo încă mai ardea plăcut o bucăţică de cindin. Bogat, negru şi asemănător catranului, cindinul îi trimitea până în măduva oaselor tentaculele unei stări de bine. Brashen îşi păstrase destulă raţiune ca să ştie că nimeni nu e mituit şi flatat decât când cel care o face vrea ceva. Se întrebă, cu mintea înceţoşată, dacă voinţa lui mai

are destulă forţă ca să i se opună lui Finney, dacă ar fi nevoie.

– Sigur nu vrei o bucată nouă?

– Nu, mulţumesc.

– Nu, nu-ţi doreşti să fii bun la negoţul ăsta, continuă Finney de parcă nu s-ar fi întrerupt niciodată.

Se lăsă greoi pe spătarul scaunului şi trase îndelung aer prin gura deschisă, grăbind cindinul să-şi facă efectul. Apoi oftă prelung.

Preţ de câteva clipe domni tăcerea, tulburată doar de plesnetul valurilor sparte de bordajul *Ajunului Primăverii*. Echipajul era pe ţărm, umplea butoaiele cu apă dintr-un mic izvor arătat de Finney. Brashen ştia că secundul ar fi trebuit să-şi supravegheze oamenii în acest timp, dar căpitanul îl invitase în cabina lui. Se temuse că Finney e nemulţumit de el dintr-un motiv sau altul. În schimb, se apucaseră să se desfete cu băutură şi cindin în toiul zilei, chiar în timpul cartului său. *Să-ţi fie ruşine, Brashen Trell*, îşi spuse cu un zâmbet amar. *Ce-ar zice căpitanul Vestrit dacă te-ar vedea acum?* Îşi săltă din nou stacana cu bere.

– Îţi doreşti să te-ntorci în Bingtown, este?

Finney îşi lăsă capul pe-o parte şi arătă spre Brashen cu un deget gros.

– Dac-ar fi după tine, asta ai face. Ca să continui de unde-ai rămas. Acolo ai fost cineva. Te străduieşti să negi, dar stă scris pe tine. Nu te-ai născut ca să umbli din port în port.

– Ce contează pentru ce m-am născut? Acum sunt aici, sublinie Brashen, râzând.

Cindinul se răspândea în el. Zâmbetul i se lăţea pe chip, egalându-l pe cel al căpitanului. Ştia că ar fi trebuit să-şi facă griji fiindcă Finney pricepuse că e din Bingtown, dar credea că poate ieşi cu bine din asta.

– Tocmai asta voiam să-ţi spun. Vezi? Vezi? Eşti ager la minte. Mulţi nu pot s-accepte c-au ajuns unde-au ajuns. Trăiesc în trecut sau îşi fac visuri pentru viitor. Însă oamenii ca noi...

Izbi zgomotos cu palma în masă.

– Oamenii ca noi înşfacă orice li se oferă şi cu asta izbândesc în viaţă.

– Adică vrei să-mi oferi ceva? se hazardă Brashen să întrebe cu viclenie.

– Nu tocmai. E vorba de ceea ce ne putem oferi unul altuia. Uită-te la noi. Uită-te la tot ce facem. Eu o duc pe *Ajunul Primăverii* în sus şi-n jos, de-a lungul coastei, intru pe rând într-o grămadă de oraşe mici. Cumpăr diverse şi vând diverse, fără să pun prea multe întrebări. Port cu mine o grămadă frumuşică de obiecte de cea mai bună calitate, aşa că găsesc mușterii. Şi cumpăr alte obiecte de cea mai bună calitate. Ştii că ăsta e adevărul.

– Da, ăsta e adevărul, încuviinţă Brashen, fără să stea pe gânduri.

Nu era momentul să sublinieze de unde veneau lucrurile pe care le vindeau sau cumpărau. *Ajunul Primăverii* şi Finney făceau negoţ pe Insulele Piraţilor, cumpărând cele mai bune obiecte furate de piraţi şi revânzându-le unui intermediar din Candletown. De acolo ajungeau în alte porturi, unde se vindeau ca mărfuri deţinute de drept. Brashen nu ştia nimic mai mult şi, de fapt, nici nu-l interesa. Era secund pe *Ajunul Primăverii*. Pentru asta şi pentru că, din când în când, servea şi ca gardă de corp, avea cabina lui, mâncare, ceva bani şi ceva cindin cu adevărat bun. Unui bărbat nu-i trebuiau prea multe.

– De cea mai bună calitate, repetă Finney. O afurisită de marfă foarte bună. Şi noi suntem ăia care-şi pun pielea la bătaie ca să facă rost de ea. Noi. Tu şi cu mine. Apoi o ducem la Candletown şi ce primim în schimb?

– Bani?

– O nimica toată. Le ducem un porc gras şi ei ne azvârle înapoi oasele. Dar, Brashen, împreună putem face lucrurile să meargă mai bine pentru noi amândoi.

– Şi ce te gândeşti să facem?

Brashen începea să fie nervos. Finney avea de câştigat de pe urma *Ajunului Primăverii*, dar nu era proprietarul ei. Brashen nu voia să se amestece în nimic din tot ce însemna piraterie în adevăratul sens al cuvântului. Îşi avusese porţia lui într-o parte mai timpurie a vieţii. Se săturase de asta atunci. Nu, nu voia să meargă mai departe de negoţul cu lucruri furate. N-o mai fi fost respectabilul prim secund al corabiei vii *Vivacia* – nu mai era nici măcar al doilea secund care trudea din greu la bordul unei corăbii-abator, ca *Secerătorul*, dar nu decăzuse chiar atât de mult, încât să se-apuce de piraterie.

– Ai înfăţişarea pe care o ai, cum spuneam. Te-ai născut într-o familie de Negustori, nu? Probabil eşti fiul mezin, sau cam aşa ceva. Dar ai probabil relaţii de care te-ai putea folosi dacă ai vrea. Le-am putea duce acolo o încărcătură considerabilă, dacă mă pui în legătură cu cineva, şi am putea da mărfuri foarte bune în schimbul unora dintre chestiile magice care le vând Negustorii. Clopoţei cântători, nestemate parfumate şi altele asemenea.

– Nu.

Brashen auzi prea târziu cât de brutal îi suna răspunsul. Se grăbi să-l îndulcească.

– E o idee bună, o idee strălucită, dar cu un cusur, cu unul singur. N-am niciun fel de relaţii. Într-o răbufnire de sinceritate datorată pesemne cindinului, îi mărturisi lui Finney adevărul. Ai dreptate, m-am născut într-o familie de Negustori. Dar am încurcat urât lucrurile, cu mult timp în urmă, şi familia mea a rupt orice legătură cu mine. Dacă aş cerşi la uşa tatălui meu, n-aş primi nici măcar un pahar cu apă, aşa că nici vorbă de înlesnirea unui negoţ pentru tine. Tatei nu-i mai pasă de soarta mea nici cât să se pişe pe mine dacă mă vede în flăcări.

Finney râse zgomotos şi Brashen i se alătură cu un zâmbet strâmb. Se întrebă de ce spune astfel de lucruri şi de ce-i mai arde să le ia în glumă. Se gândi că e, probabil, mai bine decât să plângă la beţie. Îl privi pe Finney stăpânindu-se,

râzând din nou şi apoi sorbind iarăşi din bere. Se întrebă dacă bărbatul mai vârstnic încă mai are undeva un tată în viaţă. Poate avea şi nevastă, şi copii. Brashen nu ştia mai nimic despre el. Era mai bine aşa. Dacă i-ar mai fi rămas un strop de raţiune, s-ar fi ridicat, ar fi spus că trebuie să vadă ce face echipajul şi ar fi plecat înainte de a-i mai dezvălui căpitanului ceva despre sine însuşi. În schimb, scuipă într-o găleată de sub masă rămăşiţele de cindin umezite şi întinse mâna spre cutie. Finney îi zâmbi larg când îşi rupse încă o porţie din baton.

– Nu trebuie să fie tatăl tău. Un bărbat ca tine are prieteni buni, prieteni vechi, este? Sau poate cunoşti pe cineva tentat de aşa ceva ori ai auzit vorbindu-se despre un astfel de Negustor. În toate oraşele există oameni care nu se dau în lături să-şi adauge bani în pungă pe neve. Am putea merge acolo, o dată sau de două ori pe an, cu o încărcătură din cele mai bune mărfuri ale noastre, pe care nu le-am arăta cumpărătorilor obişnuiţi. Nu cu foarte multe, dar cu unele de foarte bună calitate. Şi în schimb am cere un singur lucru. Discreţie. De toată povestea asta nu trebuie să ştim decât noi doi.

Brashen dădu din cap mai mult pentru sine decât pentru Finney. Da. Căpitanul plănuia să vândă fără ştirea asociatului său, ca să scoată el mai mulţi bani. Asta era onoarea hoţilor. Şi se oferea să-i dea lui Brashen partea lui, în secret, dacă-l ajuta să găsească muşterii. Era o treabă josnică. Cum putea Finney să se uite la el şi să-l creadă un astfel de om?

Şi cât mai putea el pretinde că nu este? Ce rost mai avea s-o facă?

– O să mă gândesc, făgădui el.

Finney rânji.

– Aşa să faci.

*

Pe puntea prora, când după-amiaza era pe sfârşite, Wintrow se lăsă în jos, lângă Kennit.

– Aşezaţi-l lângă pătură, cu grijă, le ceru celor care-l aduseseră. Vreau să stea întins pe scândurile punţii, cu mai nimic între el şi lemnul-vrăjitor.

Etta stătea la mică distanţă, cu braţele încrucişate pe piept, aparent nepăsătoare. Nu se uita spre *Vivacia*. Iar Wintrow se străduia să nu se holbeze la femeia-pirat. Se întrebă dacă-i mai vede cineva pumnii încleştaţi şi falca încordată. Etta se împotrivise hotărârii lui de a tăia piciorul în acel loc. Voise intimitate şi pereţi în jurul acelei înfăptuiri dureroase şi murdare. Wintrow o adusese acolo şi îi arătase, întipărită pe punte, urma sângerie a propriei lui mâini. Îi făgăduise că *Vivacia* o să-l ajute pe Kennit să îndure durerea, aşa cum îl ajutase pe el când i se tăiase degetul. Etta cedase în cele din urmă, supunându-se voinţei lui. Nici Wintrow, nici *Vivacia* nu ştiau sigur cât de mult putea ea să ajute, dar cufărul cu leacuri lipsea în continuare, aşa că orice izbutea să facă pentru Kennit avea să fie de folos.

Corabia era ancorată în micul golf fără nume al unei insule netrecute pe nicio hartă. Wintrow se dusese la Brig să-l mai întrebe încă o dată dacă dăduse de urma cufărului şi când aveau să ajungă în Golful Taurului. Primise două răspunsuri dezamăgitoare. Leacuri şi ustensilele utile vindecătorilor nu fuseseră găsite şi, dacă nu-l călăuzea *Marietta*, Brig nu ştia cum să se întoarcă în Golful Taurului. Veştile îl descurajaseră pe Wintrow, dar nu-l uluiseră. Pentru Brig, să devină căpitanul *Vivaciei*, chiar şi pentru scurt timp, însemnase un pas uriaş înainte. Cu doar câteva zile înainte, fusese un simplu năier. Nu ştia să navigheze sau să citească hărţi. Avea de gând să ancoreze într-un loc sigur şi să aştepte să fie găsiţi de *Marietta* sau să se simtă Kennit destul de bine ca să-i poată călăuzi. Când, nevenindu-i să creadă că aşa ceva e cu putinţă, băiatul îl întrebase dacă se rătăciseră de-a binelea, Brig îi răspunsese că un om poate să ştie unde se găseşte fără să aibă habar care e drumul sigur către un alt

loc. Furia rece din glasul tânărului năier îl prevenise pe Wintrow să-şi ţină gura. N-avea rost să-i lase pe foştii sclavi să afle care e situaţia. Ar fi fost un prilej mult prea favorabil pentru Sa'Adar.

Chiar în clipa aceea, preotul rătăcitor stătea ameninţător la marginea grupului. Nu se oferise să-l ajute, dar nici Wintrow nu i-o ceruse. Cel mai adesea, preoţii rătăcitori erau mai degrabă judecători sau negociatori decât vindecători sau cărturari. Băiatul respectase întotdeauna învăţătura şi chiar şi înţelepciunea ordinului lor, dar nu se simţise niciodată pe deplin în largul lui la gândul că un om poate avea dreptul să-l judece pe un altul. În clipa aceea nu-i era câtuşi de puţin de folos să simtă că el e cel judecat. Ori de câte ori simţea privirea lui Sa'Adar pironită asupra lui, un fior rece îi spunea că e considerat nevrednic. Preotul mai bătrân stătea cu braţele încrucişate la piept. Îl flancau două feţe-hartă; el le vorbea în şoaptă. Wintrow şi-i scoase din minte; dacă Sa'Adar n-avea să-l ajute, nu voia să-şi lase atenţia abătută de prezenţa lor. Se ridică în picioare şi se îndreptă spre prora. *Vivacia* se uită la el, nelinişti tă.

– O să-mi dau toată silinţa, spuse înainte de a apuca Wintrow s-o întrebe. Dar, nu uita, cu el n-am nicio legătură de sânge; nu face parte din familia noastră. Nici n-a stat la bord destul de mult ca să mă-nvăţ cu el, adăugă ea şi îşi lăsă ochii în jos. N-o să-ţi fiu de mare ajutor.

Wintrow se aplecă mult ca să-şi atingă palma de a ei.

– Atunci împrumută-mi mie puterea ta; o să însemne foarte mult, o consolă.

Mâinile li se întâlniră, întărind şi sporind legătura care-i unea. Băiatul trase în el forţa corabiei. În timp ce-şi dădea seama de asta, văzu un zâmbet de răspuns răsărind pe chipul *Vivaciei*. Nu era o dezvăluire a fericirii şi nici măcar nu dovedea că în acea clipă totul era bine între ei, era doar un semn al hotărârii pe care o împărtăşeau. Indiferent ce ar fi putut să-i ameninţe şi ce îndoieli ar fi avut unul în privinţa celuilalt, treceau prin acea încercare împreună. Wintrow îşi

ridică faţa în bătaia vântului şi i se rugă lui Sa, implorându-l să-i călăuzească. Apoi se întoarse la însărcinarea lui. Când respiră adânc, o simţi pe *Vivacia* alături.

Kennit zăcea moale pe punte. Chiar şi de la distanţa la care se afla, Wintrow simţea mirosul de rachiu. Etta stătea lângă Kennit, convingându-l cu răbdare să bea mult mai mult decât ar fi dorit. Piratul ţinea foarte bine la băutură. Mustea de alcool, dar nu-şi pierduse cunoştinţa. Tot Etta alesese şi oamenii care aveau să-l ţină. Spre mirarea lui Wintrow, trei dintre aceştia erau foşti sclavi. Unul, mai bătrân, se număra chiar printre feţele-hartă. Aşa cum stăteau în mijlocul mulţimii de gură-cască, păreau stânjeniţi, dar hotărâţi. Ăsta era primul lucru pe care trebuia să-l rezolve Wintrow. Vorbi calm, dar răspicat.

– Aici n-ar trebui să fie decât cei care-au fost chemaţi. Ceilalţi, împrăştiaţi-vă, ca să am loc.

Nu voia să vadă dacă i se dă ascultare. Să-i privească nesocotindu-i porunca n-ar fi fost pentru el decât o umilinţă în plus. Era sigur că Etta avea să intervină dacă va fi necesar. Îngenunche lângă Kennit. Avea să-i fie greu să lucreze cu el întins pe punte, dar simţea că merită s-o facă în schimbul puterii pe care i-o putea împrumuta *Vivacia*.

Se uită la înşiruirea mizerabilă de instrumente pe care izbutise să le găsească. Aşezate în ordine pe o bucată de pânză curată, alături de pirat, era o amestecătură improvizată de obiecte de tot soiul. Cuţitele de curând ascuţite veneau din rezervele bucătarului. Cele două fierăstraie erau uneltele unui dulgher. Avea şi ace pentru pânze de corabie, mari şi grosolane, şi câteva ace de cusut care îi aparţineau Ettei. Tot ea îi făcuse rost de bandaje rupte cu grijă din ţesături de in şi de mătase. Era ridicol că nu putuse recupera nimic mai bun. Aproape fiecare om din fostul echipaj îşi avusese propriile ace şi unelte. Tot ce le aparţinuse năierilor ucişi dispăruse. Era sigur că sclavii şi le însuşiseră când luaseră corabia în stăpânire. Acum, când era nevoie de ele, niciunul nu le predase, fapt ce arăta în mod

grăitor cât de mult îi nemulţumeau pe foştii sclavi pretenţiile lui Kennit asupra *Vivaciei*. Wintrow le putea înţelege sentimentele, dar asta nu îi uşura lui lucrurile. Uitându-se la ustensilele lui grosolane, ştia că e osândit să dea greş. N-avea să fie cu mult mai bine nici dacă ar fi tăiat piciorul lui Kennit cu o secure.

Îşi ridică ochii şi se uită la Etta.

– Îmi trebuie instrumente mai bune decât astea, spuse el cu glas scăzut. Nu cutez să încep fără ele.

Ea stătuse până atunci gânditoare, cu privirea pierdută şi mintea departe.

– Aş vrea să le fi avut pe cele de la bordul *Mariettei*, spuse cu regret.

În acel moment în care nu se controlă păru aproape tânără. Întinse mâna să răsucească între degete o buclă neagră din părul lui Kennit. Tandreţea brusc aşternută pe chipul ei când se uită la bărbatul somnolent era uluitoare.

– Eu aş vrea să fi avut cufărul cu leacuri al *Vivaciei*, răspunse Wintrow cu tot atâta gravitate. Înainte de a începe toate astea, era ţinut în cabina secundului. În el erau multe lucruri care mi-ar fi fost de folos, atât leacuri, cât şi ustensile. Ar fi uşurat lucrurile pentru Kennit. Dar se pare că nimeni nu ştie ce s-a întâmplat cu el.

Privirea Ettei se înnegură şi faţa i se înăspri, încruntându-se.

– Nimeni? se miră ea cu răceală. Cineva ştie întotdeauna ceva. Nu trebuie decât să pui corect întrebarea.

Se ridică brusc în picioare. În timp ce traversa puntea, îşi scoase cuţitul din teaca de la şold. Wintrow ghici imediat care îi era ţinta. Sa'Adar şi cele două gărzi de corp ale sale se retrăseseră, dar nu părăsiseră puntea proră. Preotul rătăcitor se întoarse prea târziu şi o văzu pe Etta apropiindu-se. Dispreţul îi dispăru, lăsându-i spaimă în ochii holbaţi, când femeia îşi plimbă nepăsătoare muchia ascuţită a cuţitului în josul pieptului lui. Cu un ţipăt, Sa'Adar se trase înapoi împleticindu-se, apoi îşi coborî privirea către partea din faţă a

cămăşii lui zdrenţuite, care atârna deschisă. Pe pieptul lui păros, o linie subţire deveni roşie şi se lăţi când sângele începu să mustească. Cele două gărzi de corp masive ale preotului se uitară la cuţitul Ettei, pregătit să lovească de jos în sus. Brig şi un alt pirat ajunseseră deja umăr la umăr cu ea. Preţ de o clipă, nimeni nu vorbi şi nu se mişcă. Wintrow aproape că-l putea auzi pe Sa'Adar cântărindu-şi şansele. Rana lui nu era adâncă, dar era foarte dureroasă, deşi nu-i punea viaţa în pericol. Femeia i-ar fi putut spinteca imediat burta. Prin urmare, ce voia de la el?

Alese poziţia nevinovatului nedreptăţit.

– De ce? întrebă el teatral.

Îşi deschise larg braţele, ca să i se vadă rana de pe piept. Se întoarse pe jumătate, ca să li se adreseze şi sclavilor încă îngrămădiţi în mijlocul punţii, nu doar Ettei.

– De ce m-ai atacat tocmai pe mine? Ce-am făcut în afară de a ieşi în faţă să-mi ofer ajutorul?

– Vreau cufărul cu leacuri al corabiei, răspunse Etta. Îl vreau acum, imediat.

– Nu-l am! exclamă furios Sa'Adar.

Femeia se mişcă mai repede decât gheara unei pisici. Cuţitul ei lovi brusc şi o a doua linie sângerie se încrucişă cu prima. Sa'Adar strânse din dinţi şi nici nu ţipă, nici nu se trase înapoi, dar Wintrow văzu cu cât efort se stăpânea.

– Găseşte-l, îl sfătui Etta. Te lauzi că ai organizat revolta care l-a înfrânt pe căpitan. Umbli printre sclavi, le ţii predici ca să-i convingi că tu eşti adevăratul şef, cel pe care trebuie să-l urmeze. Dacă e aşa, trebuie să ştii care dintre oamenii tăi a jefuit cabina secundului. Oamenii ăia au luat cufărul. Îl vreau. Acum.

Preţ de încă o răsuflare, nimeni nu se clinti. Oare Sa'Adar le făcuse oamenilor săi un soi de semn, aruncându-le o privire fulgerătoare? Wintrow nu era sigur. Preotul rătăcitor începu să vorbească, dar cuvintele lui i se părură băiatului de o falsitate stranie.

– Ştii, ai fi putut să mă întrebi pur şi simplu. Sunt un bărbat umil, un preot al lui Sa. Nu caut să dobândesc nimic pentru mine, vreau doar tot ce e mai bun pentru omenire. Cufărul pe care îl căutaţi... cum arăta?

Ochii lui întrebători căzură asupra lui Wintrow şi gura i se lăţi într-un zâmbet prefăcut.

Băiatul răspunse străduindu-se să-şi păstreze o expresie neutră.

– Un cufăr de lemn. Cam aşa de mare, spuse şi îşi desfăcu braţele, arătând dimensiunile. Încuiat. Cu imaginea *Vivaciei* gravată pe capac. Înăuntru erau leacuri, ustensile de-ale vindecătorilor, ace, bandaje. Oricine l-a deschis şi-a dat imediat seama ce este.

Sa'Adar se întoarse spre mulţimea adunată în mijlocul punţii de sus.

– Aţi auzit, fiii mei? Ştie vreunul dintre voi ceva despre un astfel de cufăr? Dacă da, vă rog să-l aduceţi acum aici. Nu pentru mine, fireşte, ci pentru binefăcătorul nostru, căpitanul Kennit. Să-i arătăm că ştim să fim buni cu cei care sunt buni cu noi.

Subînţelesul era atât de limpede, încât Wintrow crezu că Etta o să-şi înfigă pe loc cuţitul în preot. Însă faţa ei căpătă o expresie bizară, de răbdare. Pe punte, lângă genunchiul băiatului, Kennit vorbi foarte încet:

– Etta ştie că poate să aştepte. Îi place să ucidă pe-ndelete şi fără martori.

Ochii lui Wintrow zvâcniră către pirat, dar el era aproape fără cunoştinţă. Genele lungi i se odihneau pe obraji; faţa îi era vlăguită. Un zâmbet firav îi strâmba buzele. Wintrow îi apăsă uşor gâtul cu două degete. Acolo pulsul i se simţea încă egal şi puternic, dar pielea ardea.

– Căpitane Kennit? întrebă încet băiatul.

– Ăsta e? răsună o voce de femeie.

Sclavii eliberaţi se despărţiră în două, iar ea înaintă cu paşi mari. Wintrow se săltă în picioare. Femeia aducea cufărul cu leacuri. Capacul fusese spart, dar recunoscu lemnul vechi. Nu

se clinti, o lăsă să i-l ducă Ettei. Ca să rămână înfruntarea între ea şi Sa’Adar. El şi preotul rătăcitor îşi erau deja destul de ostili unul altuia.

Etta se uită în jos, la cufărul deschis aşezat la picioarele ei. Nici măcar nu se aplecă să caute prin conţinutul răvăşit. Când îşi ridică din nou privirea spre Sa’Adar, pufni scurt a dispreţ.

– Nu-mi plac jocurile, spuse foarte încet. Dar, când sunt silită să intru într-un joc, mă asigur întotdeauna că o să-l câştig.

Privirile li se întâlniră. Niciunul nu-şi feri privirea. Obrajii ei se încordară într-un zâmbet care îi dezgoli dinţii de parcă ar fi mârâit.

– Acum ia-ţi gloata de pe punte. Duceţi-vă jos şi închideţi tambuchiurile. Nu vreau nici să vă văd, nici să vă aud şi nici măcar să vă simt mirosul cât ţine asta. Dacă eşti înţelept, ai grijă să nu-mi mai atragi niciodată atenţia. Ai priceput?

Wintrow îl urmări pe Sa’Adar făcând o greşeală gravă. Îşi îndreptă spatele, dar întreaga sa înălţime arătată astfel nu o egala pe a Ettei. Vorbi cu răceală şi amuzament.

– Să înţeleg că aici comanzi tu, nu Brig?

Dacă între cei doi ar fi existat vreo rivalitate, planul lui ar fi fost abil. Brig se mulţumi să-şi azvârle capul pe spate cu un hohot de râs zgomotos, în vreme ce cuţitul Ettei dansă, adăugând încă o crestătură pe pieptul lui Sa’Adar. De data asta, el ţipă şi făcu un pas înapoi, clătinându-se. Femeia îşi făcuse cuţitul să muşte mai adânc. Când preotul rătăcitor îşi încleştă mâinile de pieptul lui care lucea de sânge, ea zâmbi ameninţător.

– Îţi comand ţie, cred că ne-am înţeles.

Unul dintre cele două feţe-hărţi înaintă, negru de furie. Cuţitul Ettei intră în el şi ieşi, iar omul căzu, ţinându-se de burtă. La noua vărsare de sânge pe puntea ei, *Vivacia* scoase un strigăt înăbuşit, un ecou al ţipetelor şi icnetelor sclavilor eliberaţi care priveau. Wintrow simţi adâncul tremur de oroare ce străbătu corabia, dar nu izbuti să-şi desprindă

privirea de scena violentă care îl stârnise. Sa'Adar se retrase în spatele celeilalte gărzi de corp a sa, numai că acel bărbat voinic tremura la rândul lui, ferindu-se de femeia cu cuţitul. Nimeni altcineva nu sări în apărarea preotului. În schimb, mulţimea prinse să se îndepărteze de el aproape pe nesimţite, pe măsură ce oamenii se împrăştiau.

– Să fie clar!

Vocea Ettei răsună ca o lovitură de ciocan pe nicovală. Înălţă cuţitul însângerat şi îl roti în aer, trasând un arc care cuprindea întreaga corabie şi toate feţele, tatuate sau nu, care o fixau cu ochii holbaţi.

– Nu îngădui să trăiască aici cineva care pune în primejdie sănătatea şi liniştea căpitanului Kennit. Dacă nu vreţi să-mi stârniţi mânia, nu-l stânjeniţi cu nimic.

Glasul i se îmblânzi.

– E chiar foarte simplu. Acum, plecaţi de pe punţi.

De data asta, mulţimea îngrămădită în jur dispăru ca apa învârtejită printr-o gaură de scurgere. În câteva clipe, pe punte nu mai rămaseră decât echipajul de piraţi şi cei câţiva sclavi aleşi de Etta ca să-l ţină nemişcat pe Kennit. Wintrow bănuia că acum trecuseră cu totul în tabăra ei şi aveau s-o urmeze pretutindeni. Rămânea de văzut cât de puternic e duşmanul pe care şi-l făcuse din Sa'Adar.

În timp ce Etta se apropia de băiat, privirile li se întâlniră. Demonstraţia făcută cu preotul fusese şi pentru el. Dacă se întâmpla să moară Kennit în mâinile lui, femeia avea să se răzbune cu furie şi pe îndelete. Trase adânc aer în piept când văzu că ajunseră lângă el, ţinând în mâini cufărul cu leacuri. Îl luă fără cuvinte, îl puse pe punte şi se grăbi să caute înăuntru. Se furase câte ceva, dar cea mai mare parte a conţinutului rămăsese acolo. Cu un oftat adânc de uşurare, găsi coaja de kwazi, păstrată în rachiu. Sticla era foarte mică. Se gândi cu amărăciune că tatăl lui nu găsise de cuviinţă s-o întrebuinţeze când i se tăiase degetul, ca să-i domolească durerea; pe urmă îi trecu prin cap că, dacă ar fi făcut-o, n-ar mai fi avut el ce folosi pentru Kennit. Ridică din umeri,

meditând la capriciile sorţii şi începu să-şi aranjeze metodic ustensilele. Împinse deoparte colecţia de cuţite de bucătărie, înlocuindu-le cu altele, cu muchiile mai fin ascuţite din cufăr. Alese un fierăstrău pentru oase cu mânerul cioplit în formă de arc. Puse în trei ace fire din părul lui Kennit. Când le aşează pe bucata de pânză, părul negru se ondulă într-o spirală largă. Avea şi o curea de piele cu două inele la un capăt, ca s-o strângă în jurul piciorului înainte de a tăia.

Asta era tot. Se mai uită o clipă la şirul de unelte. Apoi îşi ridică privirea spre Etta.

– Aş vrea să spun o rugăciune. Câteva secunde de meditaţie ne-ar putea pregăti pe toţi mai bine pentru asta.

– Începe odată! îi porunci ea cu grosolănie.

Gura femeii era o linie dreaptă şi pometii înalţi ai obrajilor stăteau crispaţi.

– Ţineţi-l bine, răspunse Wintrow.

Îşi auzi sunetul aspru al propriului glas. Se întrebă dacă e tot atât de palid ca Etta. Dispreţul ei aprinse în el o scânteie de mânie. N-o lăsă să se piardă, se strădui să aprindă cu ea flacăra unei hotărâri neclintite.

Etta îngenunche lângă capul lui Kennit, dar nu-l atinse. Doi bărbaţi îi luară piciorul sănătos şi i-l lipiră de punte. Alţi doi bărbaţi îl prinseră fiecare de câte un braţ. Brig încercă să-i ţină capul nemişcat, dar căpitanul şi-l suci, desprinzându-l din strânsoarea lui şovăielnică. Şi-l săltă ca să-l străpungă pe Wintrow cu privirea ochilor săi larg deschişi.

– Se întâmplă acum? întrebă el, părând plângăreţ şi furios deopotrivă. Acum?

– Da, acum, răspunse Wintrow. Pregăteşte-te. Ţine-i capul zdravăn, îi spuse lui Brig. Pune-ţi palmele pe fruntea lui şi ţintuieşte-l de punte cu toată greutatea ta. Cu cât se zvârcoleşte mai puţin, cu atât mai bine.

Kennit îşi lăsă capul pe punte de bunăvoie şi închise ochii. Wintrow săltă pătura care îi acoperea ciotul. În cele câteva ore scurse de când îl văzuse ultima oară, starea i se

înrăutăţise. Întinsă pe umflătură, pielea încordată lucea şi căpătase o tentă cenuşiu-albăstruie.

Trebuia să-nceapă imediat, înainte de a-şi pierde curajul. Încercă să nu se gândească deloc că propria lui viaţă depindea de reuşita procedurii. Strecurând cu delicateţe cureaua sub ciot, refuză să ia în seamă durerea lui Kennit. Trebuia să-şi scoată din minte orice altceva în afară de a se mişca repede şi de a tăia cu băgare de seamă. Durerea nu avea importanţă.

Ultima dată când văzuse cum se taie un picior fusese într-o cameră călduroasă şi veselă. În timp ce Sa'Parte se pregătea cu rugăciuni şi incantaţii să-şi îndeplinească însărcinarea, în jur erau aprinse lumânări şi ardea tămâie. Acum singura rugăciune era rostiră în gând de către Wintrow. Curgea odată cu răsuflarea lui. *Sa, revarsă asupră-mi îndurarea Ta, împrumută-mi puterea Ta*. *Îndurarea* când trăgea aer în piept, *puterea* când îl lăsa să iasă. Asta îi linişti bătăile răsunătoare ale inimii. Mintea i se limpezi brusc, vederea îi deveni mai ageră. Avu nevoie de câteva clipe ca să-şi dea seama că *Vivacia* e alături de el, că sunt mai strâns uniţi ca oricând. Prin ea, îl simţea slab pe Kennit. Curios, cercetă legătura firavă dintre cei doi. Era ca şi cum *Vivacia* i-ar fi vorbit piratului de la o mare distanţă, sfătuindu-l să-şi adune curajul şi puterile şi făgăduindu-i că va rămâne lângă el să-l ajute. Wintrow trecu prin clipe de gelozie. Îşi pierdu concentrarea.

Îndurarea, puterea, îi spuse corabia, ca un îndemn. *Îndurarea, puterea*, îi răspunse el, în ritmul răsuflării. Trecu prin inele cureaua şi o legă cu hotărâre în jurul coapsei lui Kennit.

Piratul îşi urlă durerea. În ciuda strânsorii în care i se aflau braţele şi celălalt picior, spatele i se arcui, desprinzându-se de punte. Se zbătu ca un peşte în harpon. Prin crustele rănilor de pe ciot ţâşni un lichid, împroşcând puntea. Duhoarea otrăvi adierea vântului. Cu un ţipăt, Etta se aruncă peste pieptul lui Kennit, străduindu-se să-l ţină jos.

– Taie-l, fir-ai afurisit să fii! îi strigă lui Wintrow. Să terminăm odată! Fă-o!

Wintrow îngenunche simţindu-se înlemnit, înţepenit de suferinţa lui Kennit. Îl inunda ca un val de gheaţă, şocându-l şi scufundându-l sub vigoarea ei. Forţa senzaţiilor celuilalt bărbat se revărsă prin firava lui legătură cu corabia, pătrunzând în Wintrow. În ea, băiatul îşi pierdu identitatea. Nu putea decât să se holbeze prosteşte la târfă, întrebându-se de ce îi face aşa ceva.

Kennit respira sacadat şi lăsă aerul să iasă cu un ţipăt. Wintrow se cutremură, ca un pahar rece umplut cu apă fierbinte. El nu mai era nimeni, nu mai era nimic, şi pe urmă era *Vivacia* şi apoi, brusc, din nou Wintrow. Căzu în faţă, cu palmele deschise pe punte, absorbindu-şi identitatea din lemn. Un Vestrit era un Vestrit; mai mult decât atât, era Wintrow Vestrit, băiatul care ar fi trebuit să ajungă preot...

Străbătut de un tremur, Kennit se linişti brusc, rămas fără cunoştinţă. În neclintirea care urmă, Wintrow îşi înhăţă conştiinţa de sine, se înfăşură în ea. Undeva, rugăciunea continua: *Îndurarea. Puterea. Îndurarea. Puterea.* Era *Vivacia*, care îi reda ritmul răsuflării. Îşi regăsi stăpânirea de sine. Etta plângea şi blestema în acelaşi timp. Stătea pe pieptul lui Kennit, cu braţele deschise, ţintuindu-l pe punte şi îmbrăţişându-l în acelaşi timp. Wintrow nu-i dădu atenţie.

– Ţineţi-l bine, spuse încordat.

Alese un cuţit la întâmplare. Iuţeală. Iuţeala era esenţa. O asemenea durere putea ucide un om. Dacă avea noroc, izbutea să taie piciorul înainte de a se trezi piratul din leşin.

Aşeză lama strălucitoare peste carnea umflată şi o mişcă de-a latul ciotului, apăsând. Nimic nu-l pregătise vreodată pentru senzaţia care urmă. La măcelăria mănăstirii, ajutase la tăierea animalelor. Nu era o treabă plăcută, dar trebuia să fie făcută. Atunci tăiase carne rece, care nu se clintea, întărită şi ţeapănă după ce stătuse atârnată o zi întreagă. Carnea lui Kennit era vie. Moliciunea ei fierbinte ceda în faţa lamei ascuţite a cuţitului şi se închidea în urma ei. Sângele

ţâşnea, ascunzându-i munca. Trebuia să ţină de piciorul piratului mai jos de locul unde tăia. Carnea era fierbinte şi degetele i se afundau în ea mult prea lesne. Se străduia să taie repede. Carnea de sub cuţit se mişca, muşchii zvâcneau şi se retrăgeau în timp ce îi reteza. Sângele curgea într-un neîntrerupt şuvoi stacojiu. Cât ai clipi, mânerul cuţitului deveni cleios şi alunecos deopotrivă. Sângele băltea pe punte, sub picior, apoi se răspândea, îmbibând roba lui Wintrow. Băiatul întrezărea tendoanele, benzi albe, lucioase, care dispăreau pe măsură ce le tăia cuţitul. Păru să treacă o veşnicie până ce ajunse lama la os şi se opri în el.

Azvârli cuţitul, îşi şterse mâinile de propria cămaşă şi strigă:

– Fierăstrăul!

Cineva i-l întinse şi el îl înşfăcă. I se făcu greaţă când îl introduse în rană, dar izbuti. În mişcarea de-a curmezişul osului scotea un zgomot înfiorător, un scâşnet umed.

Kennit îşi reveni, scâncind ca un câine. Îşi arcui capul pe spate, proptindu-l în punte; partea de sus a trupului i se zvârcoli, în ciuda greutăţii celor care îl apăsau. Wintrow îşi adună toate puterile, aşteptându-se să fie copleşit de durerea piratului, dar *Vivacia* o reţinu. Băiatul n-avea timp să se întrebe cu ce preţ o reţinea în sine însăşi. N-avea nici măcar timp să-i fie recunoscător. Continua să taie osul cu iuţeală şi cu violenţă. Sângele împroşca puntea, îi împroşca mâinile şi pieptul. Îi simţi gustul. Osul cedă brusc şi, înainte de a se putea opri, băiatul tăie şi carne, zdrenţuind-o. Scoase fierăstrăul din rana lipicioasă şi îl aruncă, apoi căută pe bâjbâite un cuţit curat. Undeva, Kennit părea să latre.

– Uh, uh, uh!

Era un sunet de dincolo de ţipăt. Se auzi şi zgomotul unei împroşcături. Wintrow simţi în aerul mării mirosul acru al vomei.

– Aveţi grijă să nu se sufoce! se pomeni strigând; dar nu Kennit vărsase, ci unul dintre cei care îl ţineau.

Nu era timp pentru aşa ceva.

– Ţine-l lipit de punte, fir-ai afurisit!

Wintrow se auzi înjurându-l pe bărbatul cu pricina. Continuă să taie şi se opri brusc înainte de a reteza piciorul de tot. Înclină rama cuţitului şi tăie o clapă din pielea ciotului înainte de încheia şi de a azvârli deoparte rămăşiţele de carne intrată în putrefacţie.

Îngreţoşat, îşi coborî privirea către ceea ce făcuse. Nu era o bucată de pulpă îngrijit tăiată pentru friptura din zi de sărbătoare. Era carne vie. Cu un capăt liber, muşchii strânşi snop se încovoiau şi se contractau inegal. Luciul osului se înălţa spre el ca un ochi acuzator. Sângele se răspândea, era pretutindeni. Cu o imensă certitudine, Wintrow ştiu că-l omorâse pe pirat.

Nu gândi astfel, îl preveni *Vivacia*. Şi adăugă, aproape implorându-l: *Nu-l sili pe el să creadă asta. Pentru că acum, legaţi cum suntem, trebuie să dea crezare gândurilor noastre. N-are de ales.*

Cu mâinile murdare de sânge, găsi mica sticluţă cu coajă de kwazi. Auzise că e puternică, dar i se părea jalnic de puţină pentru domolirea unei dureri atât de imense. Îi scoase dopul. Se strădui să toarne cu zgârcenie, ca să mai rămână ceva şi pentru durerea din ziua următoare. Bucăţelele de coajă conservată se înţepeniră în gâtul sticlei. O scuturâ, iar lichidul de un verde palid ţâşni, împroşcând inegal. Unde atinse carnea lui Kennit, făcu durerea să dispară dintr-odată. Wintrow ştiu asta, căci simţea prin *Vivacia*. Când îi puse la loc capacul, în sticluţa mânjită de sânge rămăsese mai puţin de jumătate din conţinut. Strânse din dinţi şi atinse carnea din care fusese nevoit să taie, lovind uşor lichidul verde, gros, ca să se împrăştie pe întreaga tăietură. Durerea dispăru cu atâta iuţeală, încât şi-o putu imagina măturată de un val în retragere. Abia după ce încetă, Wintrow îşi dădu seama cât de tare lovise în pavăza *Vivaciei*. Simţi şi brusca ei uşurare.

Încercă să-şi aducă aminte ce-l văzuse pe Sa’Parte făcând când tăiase piciorul unui bărbat. Legase nişte artere care sângerau, îndoindu-le peste ele însele şi închizându-le. Îşi

dădu şi el silinţa. Se simţea dintr-odată obosit şi nelămurit; nu reuşea să-şi aducă aminte câte răni cususe preotul vindecător. Tot ce-şi dorea era să plece cât mai departe de mizeria însângerată pe care o făurise. Tânjea să fugă, să se culce undeva, făcându-se covrig, şi să pretindă că nu se întâmplase nimic. Se sili să continue. Îndoi bucata de piele în sus, peste carnea vie din capătul ciotului lui Kennit. Se văzu nevoit s-o roage pe Etta să mai smulgă fire din părul piratului şi să le pună în acele fine. Kennit zăcea acum absolut nemişcat, răsuflând uşor printre buze. Când cei care îl ţineau începură să-şi slăbească strânsoarea, băiatul îi dojeni.

– Ţine-ţi-l bine! Dacă se mişcă în timp ce cos, poate să rupă cusătura.

Clapa de piele nu se potrivea perfect. Wintrow se strădui din răsputeri, întinzând-o acolo unde era nevoie. Înfăşură ciotul în bandaje pe care le legă cu fâşii de mătase. Cu aceeaşi rapiditate sângele pătrundea prin bandaj, se întindea pe mâinile lui lipicioase, se prelingea, înflorind pe ţesătură. Wintrow nu mai ştia în câte straturi de bandaj înfăşurase ciotul. Când termină, îşi mai şterse o dată mâinile de partea din faţă a robei, apoi le întinse spre cureaua care strângea coapsa piratului. Când o slăbi, bandajul curat se înroşi aproape cât ai clipi. Wintrow îşi dori să poată ţipa de groază şi de ciudă. Cum putea exista într-un om atât de mult sânge? Cum putea ţâşni din el atât de mult, lăsându-l încă agăţat de viaţă? Refăcu bandajul, cu inima bătându-i furtunos, de spaimă. Ţinând ciotul în mâini, spuse cu glas moale:

– Am terminat. Acum îl putem mişca.

Etta îşi săltă capul de pe pieptul lui Kennit. Era albă la faţă. Privirea îi căzu pe bucata de carne tăiată din picior. Durerea din suflet îi strâmbă pentru o clipă buzele. Îşi destinse trăsăturile cu un efort vizibil. Ochii încă îi mai străluceau de lacrimi când le porunci bărbaţilor, cu voce răguşită:

– Aduceţi-i targa.

Îl transportară cu greutate. Trebuia coborât pe scara scurtă care ducea spre puntea principală, pe care o traversară apoi.

Urmară culoarele înguste prin care se ajungea la cabina căpitanului şi la cea a secundului. De fiecare dată când mânerele de lemn ale tărgii se loveau de câte un perete, zgâlţâindu-l pe Kennit, Etta mârâia. Când îl mutară de pe targă în pat, Kennit deschise ochii preţ de o clipă şi murmură cu disperare:

– Te rog, te rog, o să fiu cuminte, făgăduiesc. O să te-ascult şi o să fac ce-mi spui, o să fac.

Etta se încruntă atât de ameninţător, încât toţi bărbaţii îşi lăsară ochii în jos. Wintrow era sigur că nimeni n-o să-l întrebe vreodată pe căpitan ceva despre cuvintele scăpate. Odată ajuns în pat, Kennit închise ochii şi rămase la fel de nemişcat ca mai înainte. Ceilalţi bărbaţi plecară din cabină cât de repede era cu putinţă.

Wintrow mai rămase puţin. Etta se încruntă la el când îl atinse pe Kennit, mai întâi la încheietura mâinii şi apoi pe gât. Pulsul era slab şi inegal. Îşi puse mâinile lipicioase pe faţa lui Kennit, cu vârfurile degetelor pe tâmple şi îl imploră cu voce tare pe Sa să-i dea piratului putere şi sănătate. Fără să-i dea atenţie, Etta împături o bucată de pânză curată şi o strecură cu îndemânare sub ciotul bandajat al lui Kennit.

– Şi acum? întrebă cu voce platâ, când termină Wintrow.

– Acum aşteptăm şi ne rugăm, răspunse băiatul. E tot ce putem face.

Ea scoase un sunet scurt, dispreţuitor şi arătă spre uşă. Wintrow ieşi.

*

Pe puntea ei era o mizerie groaznică. Sângele absorbit de lemn o îngreuna, apăsător. *Vivacia* îşi ţinea ochii pe jumătate închişi, ferindu-se de strălucirea apusului de soare. Simţea şi răsuflarea lui Kennit în cabina căpitanului şi înceata scurgere a sângelui lui. Leacul domolise durerea bărbatului, dar pentru ea rămăsese o ameninţare îndepărtată, palpitândă. Fiecare zvâcnire o aducea cu un mic pas mai aproape. Deşi încă nu

putea simţi suferinţa piratului, *Vivacia* îi simţea imensitatea şi se temea de sosirea ei.

Wintrow veni pe puntea proră şi începu s-o cureţe. Înmuie o bucată din pansamentul rămas într-o găleată cu apă. Şterse fiecare cuţit, punându-l deoparte, curăţă cu mare grijă acele de cusut şi fierăstrăul. Puse totul în cufărul cu leacuri în ordine, metodic. Îşi spălase mâinile până la cot şi îşi şterse faţa, dar pieptul robei i se îmbibase de sânge şi era ţeapăn. Şterse sticluţa cu esenţă de kwazi şi se uită se vadă cât îi rămăsese.

– Nu prea mai e, murmură ca pentru sine. Ei, n-are importanţă. Mă-ndoiesc că viaţa lui Kennit o să se lungească îndeajuns ca să aibă nevoie de mai mult. Numai uită-te la tot sângele ăsta.

Puse sticluţa la loc în cufăr, apoi îşi coborî privirea către bucata de picior. O ridică strângând din dinţi. Carnea retezată la ambele capete cu un genunchi în mijloc i se legăna în mâini, bizar de uşoară.

– Am senzaţia că greşesc, îi spuse *Vivaciei* cu glas tare, dar aruncă bucata peste copastie.

Cu un ţipăt înăbuşit, se trase înapoi împleticindu-se, când capul şarpelui alb ţâşni din mare ca să înşface piciorul înainte de a atinge apa. Creatura dispăru cu picior cu tot la fel de repede cum apăruse.

Wintrow se repezi înapoi, către copastie. Rămase acolo, cu mâinile încleştate pe ea, holbându-se în adâncul verde, sperând să întrezărească o zvâcnire a palidei siluete a creaturii.

– De unde-a ştiut? întrebă cu voce răguşită. Era la pândă, a prins piciorul înainte de ajunge în apă. Cum e cu putinţă să fi ştiut? Am crezut că şarpele ăla a plecat, c-a fost gonit, adăugă, înainte ca ea să apuce să-i răspundă. Ce vrea? De ce ne urmăreşte?

– Ne aude pe noi, pe noi doi.

Vivacia vorbea cu voce joasă ca să nu fie auzită decât de el. Îi era ruşine. Oamenii începuseră să iasă prin tambuchiuri,

dar nimeni nu se aventura în apropierea punţii proră. Şarpele venise şi plecase cu atâta iuţeală şi fără niciun zgomot, încât se părea că nu fusese văzut de nimeni altcineva.

– Nu ştiu cum de e cu putinţă şi nu cred că înţelege tot ce gândim, dar pricepe destul. Cât despre ceea ce vrea, ei bine, îşi doreşte exact ce i-ai oferit. Vrea să fie hrănit, atât şi nimic mai mult.

– Poate-ar trebui să m-arunc şi pe mine în gura lui. Ca s-o scutesc pe Etta, să n-o facă ea mai târziu.

Cuvintele sunau batjocoritor, dar ea îi auzi disperarea din glas.

– Ai rostit gândul lui, nu pe al tău. Se întinde spre tine, strigând să i se dea mâncare. Ne crede datori să-l hrănim. Nu se sfieşte să sugereze că l-ar mulţumi carnea ta. Nu-l asculta.

– De unde ştii ce gândeşte şi ce vrea?

Wintrow îşi lăsase baltă munca şi venise lângă copastie; stătea plecat peste ea, vorbind cu galionul. *Vivacia* îl privea peste umăr. Figura obosită îl îmbătrânea. Se întrebă câte de mult îi poate dezvălui şi hotărî că n-are rost să-l protejeze. La urma urmei, trebuia să afle.

– Suntem rude, răspunse simplu.

Ca răspuns la privirea lui uluită, ridică dintr-unul din umerii ei goi.

– Aşa îl simt. Am aceeaşi senzaţie de legătură între mine şi el. Nu are forţa celei care mă uneşte acum cu tine, dar e de netăgăduit.

– N-are niciun sens.

Ea ridică iarăşi din umeri, apoi schimbă brusc vorba.

– Nu trebuie să mai fii convins că o să moară Kennit.

– De ce? O să-mi spui că şi el îţi e rudă şi îmi poate simţi gândurile?

Vocea lui avea o tentă de amărăciune. Gelozie? Se strădui să nu se simtă încântată, dar nu se putu abţine să nu-l întărâte mai mult.

– Gândurile tale? Nu, nu le poate simţi. Eu sunt cea pe care o simte. Se întinde către mine, iar eu către el. Suntem

conştienţi unul de prezenţa celuilalt. Dar legătura e firavă, fireşte. Nu-l cunosc de îndeajuns de multă vreme ca s-o pot întări. Însă sângele lui îmbibat în puntea mea o pecetluieşte într-un fel pe care nu-l pot explica. Sângele înseamnă memorie. Când gândurile tale se întâlnesc cu ale mele, îl înrâuresc şi pe Kennit. Încerc să-mpiedic temerile tale să ajungă la el, dar pentru asta e nevoie de un efort.

– Eşti legată de el? întrebă Wintrow încet.

– Tu mi-ai cerut să-l ajut. Mi-ai cerut să-i împrumut putere. Credeai c-o pot face fără să înfirip o legătură între noi?

Dezaprobarea lui Wintrow o indigna pe *Vivacia*.

– Presupun că nu m-am gândit la partea asta, răspunse băiatul fără tragere de inimă. Acum îl simţi?

Vivacia căzu pe gânduri. Se trezi zâmbind uşor.

– Da. Îl simt. Şi încă mult mai clar decât înainte.

Zâmbetul îi păli şi îi dispăru.

– Poate fiindcă e slăbit. Nu mai are destulă forţă ca să rămână separat de mine.

Se grăbi să-şi reîndrepte atenţia către Wintrow.

– Convingerea ta că o să moară e ca un blestem asupra lui. Trebuie să ţi-o schimbi cumva, să te gândeşti la el văzându-l doar viu. Trupul lui se supune minţii în foarte mare măsură. Împrumută-i puterea ta.

– O să-ncerc, răspunse în silă Wintrow. Dar e greu să mă conving de ceva, când ştiu că e o minciună.

– Wintrow! îl dojeni ea.

– Bine.

Băiatul îşi puse ambele mâini pe copastia de la proră. Îşi ridică privirea, şi-o îndreptă spre orizont şi rămase aşa. Ziua de primăvară se pierdea în amurg. Cerul albastru se întuneca, iar culoarea i se schimba încetul cu încetul, contopindu-se cu albastrul mai închis al apei. Peste câteva clipe, nu mai puteai spune unde se termină marea şi unde începe cerul. Wintrow se retrase încet în el însuşi, chemându-şi vederea înapoi din acel punct îndepărtat până ce ochii i se închiseră de la sine. Răsufla adânc, egal, aproape calm.

Curios, se întinse spre legătura pe care o împărţeau, încercând să citească gândurile lui Kennit fără să pară că dă buzna.

Nu izbuti. Deveni brusc conştient de prezenţa *Vivaciei*. Dar, în loc să-i poarte pică pentru că îl invada, se legă cu ea de bunăvoie. În el, ea luă cunoştinţă de curgerea neîntreruptă a gândurilor lui. *Sa e în tot ce e viaţă şi tot ce e viaţă e în Sa.* Era o simplă afirmaţie şi *Vivacia* înţelese cât ai clipi că băiatul alesese cuvinte în al căror adevăr credea pe deplin. Nu se mai concentra asupra sănătăţii trupului lui Kennit. În schimb, susţinea că, atâta vreme cât trăia Kennit, viaţa din el era a lui Sa şi, aidoma lui, era veşnică. Fără sfârşit, îi promiseră *Vivaciei* cuvintele lui. Viaţa nu se încheie. După ce se gândi, ea îi împărtăşi convingerea. Niciun sfârşit întunecos de care să te temi, nicio încetare bruscă a existenţei. Schimbări de tot felul, da, dar schimbări apar la fiecare răsuflare. Schimbările sunt esenţa vieţii, de ele nu trebuie să se teamă nimeni.

Vivacia se deschise către Kennit, îi dezvălui ceea ce tocmai descoperise. Viaţa continuă. Pierderea unui picior nu e o încheiere, ci numai a modificare a cursului vieţii. Atâta vreme cât îţi pulsează viaţa în inimă, există toate posibilităţile. Kennit n-avea de ce să se teamă. Se putea destinde. Totul avea să fie bine. Acum trebuia să se odihnească. Doar să se odihnească. Simţi căldura tot mai marii lui recunoştinţe. Muşchii încordaţi ai spatelui i se întinseră. Kennit trase aer în adâncul pieptului, apoi îl lăsă să iasă încet.

Şi nu-şi mai umplu din nou pieptul.

5

CORABIA VIE OPHELIA

Cartul Altheei se încheiase; acum timpul îi aparţinea. Se simţea obosită, dar senzaţia îi plăcea. Avuseseră o după-amiază de primăvară aproape caldă. În anotimpul acela, vremea era rareori atât de blândă, iar Althea o savurase. *Ophelia* însăşi fusese din cale-afară de vorbăreaţă şi de veselă toată ziua. Corabia vie înlesnise munca năierilor, îndreptându-se din proprie voinţă spre nord, către casă. Era o corabie veche, pântecoasă, acum îngreunată de mărfurile adunate în timpul unei călătorii de negoţ fructuos. În faptul serii, vântul era mai degrabă domol decât iute, dar pânzele *Opheliei* prindeau orice adiere. Corabia aluneca printre valuri cu uşurinţă. Althea stătea sprijinită de balustrada prorei, privind soarele ce cobora spre asfinţit dincolo de babord. Până acasă mai aveau de mers doar câteva zile.

– Sentimente amestecate? o întrebă *Ophelia*, chicotind gutural.

Galionul cu forme voluptuoase aruncă o privire de cunoscător peste umărul gol.

– Ştii că ai dreptate, recunoscu Althea. În toate privinţele. În viaţa mea, nimic nu mai are sens.

Începu să numere pe degete tot ce o tulbura.

– Iată-mă aici, ca prim secund pe corabia unui Negustor, având aproape cel mai înalt rang la care poate visa un năier. Căpitanul Tenira mi-a promis un bilet de corabie care să adeverească asta. E tot ce am nevoie ca să dovedesc că sunt un năier priceput. Având-l, mă pot duce acasă, să-l silesc pe Kyle să-mi înapoieze corabia, aşa cum a promis. Însă, destul de bizar, mă simt vinovată pentru asta. Aţi făcut ca totul să

pară atât de uşor. Ca mus pe *Secerătorul*, munca mea a fost de trei ori mai grea. Nu mi se pare drept.

– Dacă doreşti, îţi pot îngreuna munca, se oferi *Ophelia*, tachinând-o. M-aş putea înclina într-o parte sau aş putea începe să iau apă, sau...

– N-ai face aşa ceva, o întrerupse Althea, sigură pe sine. Eşti prea mândră de felul în care navighezi. Nu. Nu vreau să mi se dea însărcinări mai grele. Nici nu regret lunile petrecute pe *Secerătorul*. Cel puţin, m-au convins că sunt în stare să mă descurc singură. La bordul acelei vechituri am devenit un năier mai bun şi am descoperit o faţă a navigării pe care nu o mai văzusem. N-a fost timp irosit. A fost un timp petrecut departe de *Vivacia*; asta mă roade. Timp pentru totdeauna pierdut.

Vocea Altheei se stinse.

– O, draga mea, e atât de cumplit.

Glasul *Opheliei* mustea de înţelegere şi de bunăvoinţă. O clipă mai târziu, continuă cu sarcasm.

– Mai rău de-atât nu ar putea fi decât dacă ai pierde şi mai mult timp gândindu-te la asta. Althea, aşa ceva nu-ţi stă în fire. Priveşte înainte, nu în urmă. Schimbă cursul şi mergi mai departe. Nu poţi şterge din trecutul tău călătoria de ieri.

– Ştiu, răspunse Althea, râzând cu amărăciune. Ştiu că acum fac ceea ce trebuie să fac. Pur şi simplu mi se pare straniu că e atât de uşor şi de plăcut. O corabie minunată, un echipaj ager, un căpitan bun...

– Şi un prim secund foarte chipeş, strecură *Ophelia*.

– Aşa este, încuviinţă Althea cu uşurinţă. Şi apreciez tot ce a făcut Grag pentru mine. Ştiu, spune că se bucură că are prilejul să citească şi să se odihnească, dar cred că e supărător să se prefacă bolnav ca să am eu şansa să-i ţin locul. Am o mulţime de motive să-i fiu recunoscătoare.

– Ciudat. Nu i-ai arătat recunoştinţa asta.

Pentru prima oară, în glasul corabiei se furişă o uşoară răceală.

– *Ophelia*, gemu Althea. Te rog, să nu începem din nou! Doar nu vrei să pretind că am pentru Grag sentimente care nu există, nu-i aşa?

– Pur şi simplu nu pricep de ce nu ai sentimentele astea, atâta tot. Eşti sigură că nu te amăgeşti? Uită-te la Grag al meu. E frumos, fermecător, spiritual, bun la suflet şi plin de nobleţe. Ca să nu mai spun că provine dintr-o familie de Negustori din Bingtown şi o să moştenească o avere considerabilă. O avere din care face parte o corabie vie magnifică, aş putea adăuga. Ce altceva mai poţi căuta la un bărbat?

– E toate astea şi mai mult. Am recunoscut acum câteva zile că e aşa cum spui. Nu-i găsesc niciun cusur lui Grag Tenira. Şi nici magnificei lui corăbii vii.

Althea îi zâmbi galionului.

– Atunci cu tine e o problemă, se pronunţă *Ophelia*, neînduplecată. De ce nu te atrage?

Althea îşi muşcă o clipă limba. Când vorbi, tonul îi era rezonabil.

– Mă atrage, *Ophelia*. Într-un fel. Însă în viaţa mea se petrec multe alte lucruri şi nu-mi pot îngădui să... Pur şi simplu n-am timp să mă gândesc la aşa ceva. Ştii cu ce trebuie să dau piept când ajungem în Bingtown. Trebuie să mă împac cu mama, dacă e cu putinţă. Şi există o altă „corabie magnifică“ spre care se îndreaptă gândurile mele. Trebuie s-o conving pe mama să mă susţină când o să-ncerc s-o iau pe *Vivacia* de la Kyle. Ea l-a auzit jurând, în faţa lui Sa, că, dacă pot dovedi că sunt un năier adevărat, o să-mi dea corabia. Cu oricâtă nechibzuinţă ar fi spus-o, am de gând să-l fac să-şi respecte jurământul. Ştiu c-o să fie nevoie de o luptă urâtă ca să-l fac să mi-o predea pe *Vivacia*. Nu trebuie să-mi ocup mintea cu nimic altceva în afară de asta.

– Nu crezi că Grag ţi-ar fi un aliat puternic într-o astfel de luptă?

– Ţi s-ar părea onorabil din partea mea să mă folosesc de el ca de-o unealtă ca să-mi redobândesc corabia?

Acum în vocea Altheei se simţea răceala.

Ophelia râse încet.

– Ah! Atunci înseamnă că ţi-a făcut avansuri. Începeam să mă-ngrijorez în privinţa băiatului. Ei, povesteşte-mi totul despre asta.

Se uită la Althea, care-şi arcui o sprânceană.

– Corabie! o dojeni Althea, dar, o clipă mai târziu, nu putu să se abţină din râs. Vrei să zici că nu ştii deja tot ce s-a petrecut la bordul tău?

– Hmm, murmură *Ophelia* gânditoare. Poate că ştiu mare parte din tot ce se întâmplă în cabine şi sub punte. Dar nu tot.

Şovăi, apoi continuă curioasă:

– Ieri, în cabina lui a fost linişte multă vreme. A încercat să te sărute?

Althea oftă.

– Nu. Sigur că nu. Grag e mult prea bine-crescut ca să facă aşa ceva.

– Ştiu. Mare păcat! clătină *Ophelia* din cap.

Ca şi cum ar fi uitat cu cine vorbeşte, adăugă:

– Băiatul ăsta are nevoie să se-ncingă mai repede. Gentileţea are farmecul ei, dar sunt momente când un bărbat trebuie să fie cât de cât puşlama ca să capete ce-şi doreşte.

Se uită la Althea lăsându-şi capul pe-un umăr.

– Ca Brashen Trell, de pildă.

Althea gemu. Corabia scosese numele ăsta de la ea cu o săptămână în urmă şi de-atunci nu-i mai dădea pace. Când n-o întreba ce cusur are Grag şi de ce nu se simte atrasă de el, o bătea la cap ca să afle amănuntele sordide ale scurtei ei aventuri cu Brashen. Althea nu voia să se gândească la acesta din urmă. În privinţa lui, sentimentele ei erau prea derutante. Cu cât îşi spunea mai hotărâtă că a terminat cu el, cu atât mai mult i se strecura în minte. Se gândea la toate lucrurile spirituale pe care i le-ar fi putut spune când se despărţiseră. Brashen fusese atât de grosolan când ea nu venise la o întâlnire la care ştia că nu e înţelept să se ducă.

Omul ăla îşi imaginase prea multe, mult prea repede. Nu merita să-şi amintească de el nici măcar o clipă şi cu atât mai puţin să stăruie cu gândul asupra lui. Dar, cu toate că îl dispreţuia când era trează, îi pătrundea în vise. În vis, intensitatea puterii lui tandre părea limanul căutat de ea. Doar în vise îşi reaminti, strângând din dinţi. Altminteri ştia că Brashen nu e un liman, ci un vârtej de imbolduri prosteşti, care o vor duce la pierzanie.

Păstrase prea mult tăcerea; *Ophelia* o învăluia într-o privire atotştiutoare. Althea îşi îndreptă brusc spatele şi îşi afişă pe faţă un mic zâmbet.

– Cred c-o să mă duc să-l văd pe Grag înainte de a merge la culcare. Am câteva întrebări la care vreau răspuns.

– Mm, toarse *Ophelia* încântată. Pune întrebările pe îndelete, draga mea. Bărbaţii Tenira se gândesc îndelung înainte de a trece la fapte, dar când trec...

Se uită la Althea arcuindu-şi ambele sprâncene.

– Pe urmă s-ar putea să nici nu-ţi mai aduci aminte numele lui Trell, insinuă.

– Mă străduiesc deja din răsputeri să-l uit, crede-mă.

Althea se simţi uşurată când se grăbi să se îndepărteze. Uneori era minunat să-şi petreacă o parte a serii stând de vorbă cu corabia. Galionul din lemn-vrăjitor era încorporarea mai multor generaţii de năieri Tenira, dar femeile îi modelaseră primele şi cele mai profunde impresii. *Ophelia* păstra o viziune feminină a vieţii. Nu era fragila neajutorare care trecea în prezent drept feminitate în Bingtown, ci hotărârea şi independenţa care le caracterizaseră pe primele Negustorese. Îi dădea Altheei sfaturi care adesea o uluiau, dar care îi întăreau aproape întotdeauna părerile pe care le ţinea de ani întregi numai pentru sine. Althea nu avea multe prietene. Poveştile destăinuite de *Ophelia* o făcuseră să înţeleagă că dilemele ei nu erau atât de unice precum îşi imaginase. În acelaşi timp, *Ophelia* vorbea despre cele mai intime probleme ale Altheei cu o neruşinare de care fata era încântată şi îngrozită deopotrivă. Corabia părea să-i accepte

independenţa. O încuraja să-şi urmeze imboldurile inimii, dar să se simtă şi responsabilă de hotărârile pe care le luase. Era îmbătător să ai o astfel de prietenă.

Odată ajunsă în faţa cabinei lui Grag, Althea şovăi. Se opri ca să-şi aranjeze hainele şi părul. Se simţise uşurată când renunţase la deghizarea în băiat de care se folosise la bordul *Secerătorului*. Acum se afla pe o corabie unde echipajul îi ştia numele. Althea Vestrit trebuia să păstreze onoarea familiei sale. Deşi purta îmbrăcăminte de lucru din ţesătură groasă de bumbac, pantalonii ei semănau foarte mult cu o fustă despicată. Ca să n-o încurce părul, şi-l strânsese la spate, dar nu într-o coadă împletită. Bluza încheiată cu şireturi pe care şi-o îndesă în pantaloni era chiar împodobită cu o mică broderie.

Se gândea cu încântare că urmează să-l vadă pe Grag. Îi plăcea să stea de vorbă cu el. Se concentrau unul asupra celuilalt şi între ei apărea o uşoară încordare savuroasă. Grag o găsea atrăgătoare, iar priceperea cu care ea conducea echipajul nu îl speria. Dar părea să-l impresioneze. Pentru Althea, asta era o noutate. Şi o flata. Ar fi vrut să fie sigură că nu simte nimic mai mult. În ciuda aventurii ei cu Brashen şi cu toate că trăise ani de-a rândul la bordul unei corăbii, alături de bărbaţii din echipaj, în anumite privinţe experienţa îi lipsea cu desăvârşire. Nu-şi dădea seama dacă o atrage Grag însuşi sau faptul că pare fascinat de ea. Cu siguranţă că legătura lor nu era decât un flirt inofensiv. Ce altceva putea să existe între doi străini ajunşi unul alături de celălalt din pură întâmplare?

Trase aer în piept şi bău la uşă.

– Intră.

Vocea lui Grag suna înăbuşit.

Îl găsi aşezat pe patul lui îngust, cu faţa brăzdată de bandaje. Aerul mirosea puternic a cuişoare. La vederea ei, în ochii lui albaştri apăru un licăr vesel. Când Althea închise uşa, el îşi desfăcu bandajele din jurul capului şi le aruncă,

recunoscător. Părul îi rămase ciufulit, ca al unui băieţel. Ea îl privi cu un zâmbet larg.

– Ei, cum mai e cu durerea de dinţi?

– Convenabil.

Grag se întinse, rotindu-şi umerii largi, apoi se trânti spectaculos înapoi pe pat.

– Nu-mi aduc aminte de când n-am mai avut atât de mult timp pentru mine.

Îşi săltă picioarele în pat şi îşi încrucişă gleznele.

– Nu te plictiseşti?

– Nu. Pentru orice năier, timpul liber e în prea mare măsură o noutate. Găsim întotdeauna cu ce să-l umplem.

Îşi plimbă mâna pe lângă marginea patului şi pescui o împletitură din frânghie. Şi-o întinse în poală, oferind vederii un covoraş lucrat cu fantezie. Modelul complicat preschimbase în dantelă funia rezistentă pe care o folosise. Era greu de crezut că ceva atât de delicat a ieşit din mâinile lui pline de cicatrice, lăsate de o muncă anevoiasă.

Althea îi atinse marginea.

– Superb.

Degetele i se plimbară pe modelul din noduri de frânghie.

– Tata putea să ia o sticlă de vin goală şi nişte funie răsucită cu care s-o acopere, creând un model minunat din noduri. Păreau flori sau fulgi de zăpadă... Mi-a făgăduit mereu c-o să mă înveţe cum se face, dar n-a găsit niciodată timp.

Senzaţia de gol, de pierdere, pe care crezuse că a învăţat s-o stăpânească o copleşi iarăşi. Îşi luă brusc ochii de la Grag ca să fixeze cu privirea peretele.

El păstră câteva clipe tăcerea. Pe urmă se oferi cu voce scăzută:

– Dacă vrei, te pot învăţa eu.

– Mulţumesc, dar n-ar fi acelaşi lucru.

O surprinse asprimea propriei sale voci. Clătină din cap, stingherită de lacrimile care-i umpluseră pe neaşteptate ochii. Speră că el nu le văzuse. O făceau vulnerabilă. Grag şi

tatăl său făcuseră deja atât de mult pentru ea! Nu voia să le pară slabă din fire şi săracă, ci puternică, în stare să profite din plin de orice şansă. Răsuflă prelung şi îşi îndreptă umerii.

– Acum mi-e bine, răspunse apoi la întrebarea lui nerostită. Dar uneori îi simt cumplit lipsa. O parte din mine nu poate accepta faptul că e mort, că n-o să-l mai văd niciodată.

– Althea..., ştiu că întrebarea mea poate părea o cruzime, dar m-am tot întrebat. De ce?

– De ce a luat corabia pe care am muncit atâţia ani şi i-a lăsat-o moştenire surorii mele?

Se uită la Grag şi-l văzu dând scurt din cap. Ea ridică din umeri. Nu mi-a spus niciodată. S-a apropiat cel mai mult de o explicaţie când a vorbit despre grija pentru sora mea şi copiii ei. În zilele bune îmi spun că asta înseamnă că ştia că eu mă pot descurca şi că nu se temea pentru mine. În zilele rele mă întreb dacă mă credea egoistă, dacă se temea c-o s-o iau pe *Vivacia* fără să mă sinchisesc deloc de bunăstarea restului familiei.

Ridică iarăşi din umeri. Se întrezări în oglinda lui Grag pentru bărbierit. Preţ de o stranie clipă, o privi tatăl ei de acolo. Avea părul lui negru şi aspru şi ochii lui întunecaţi la culoare, dar nu şi statura lui. Era scundă, ca mama ei. Oricum, asemănarea cu tatăl rămânea puternică, amândurora li se încordau la fel fălcile şi li se uneau la fel sprâncenele, când se supărau.

– Mama mi-a mărturisit că a fost ideea ei şi că ea l-a convins s-o facă. A simţit că trebuie păstrată laolaltă moştenirea, corabia şi pământul, căci ceea ce se câştigă de pe urma unuia trebuie să ajute la păstrarea celuilalt până când ne plătim toate datoriile. Îşi frecă fruntea. Presupun că are sens. Când tata a hotărât să nu mai facem negoţ pe Fluviul Ploilor Sălbatice, ne-a impus să ne mulţumim cu câştiguri mult mai mici. Din sud aducea mărfuri exotice, dar nimic pe măsura obiectelor magice pe care le găseşti în susul fluviului. Pământurile noastre dădeau recolte bune, dar nu puteau concura cu ogoarele şi livezile muncite de sclavi în

Chalced. Ca urmare, datoria noastră pentru corabie e substanţială. Mai mult decât atât, terenurile familiei sunt zălog pentru ea. Dacă nu izbutim să plătim, o putem pierde şi pe ea, şi pământul.

– Şi tu eşti ostatică pentru datoria aia, sublinie Grag cu voce scăzută.

Făcând parte dintr-o familie de Negustori din Bingtown care stăpânea o corabie vie, ştia foarte bine care erau condiţiile unei astfel de înţelegeri. Corăbiile vii erau puţine şi scumpe. Aşa cum era nevoie de trei generaţii pentru însufleţirea corabiei, pentru ca să devină conştientă, şi plata se făcea în cursul vieţii mai multor generaţii. Numai Negustorii de pe Fluviul Ploilor Sălbatice ştiau unde se găseşte lemnul-vrăjitor din care se făureau coca vasului şi galionul. Şi numai corăbiile din lemn-vrăjitor puteau merge în siguranţă în susul Fluviului Ploilor Sălbatice pentru a face negoţ cu obiectele lor aproape magice. Valorau atât de mult încât, în schimbul lor, familiile îşi puneau ca zălog întreaga avere.

– În sânge sau în aur, datoria trebuie plătită, adăugă Grag la fel de încet.

Dacă familia Vestrit nu-şi putea plăti datoria pentru corabie în bani, creditorii aveau să ceară o fiică sau un fiu al familiei.

Althea dădu încet din cap. Ştia condiţiile înţelegerii de când ajunsese la vârsta la care putea fi considerată femeie, dar cumva nu le legase niciodată de ea însăşi. Tatăl ei fusese un Negustor excelent, avusese întotdeauna grijă să existe în casă îndeajuns de mulţi bani pentru plata datoriilor. Dar acum, când de corabia vie şi de banii familiei se ocupa cumnatul ei Kyle, cine putea spune ce avea să se întâmple? Ea nu fusese niciodată pe placul bărbatului surorii ei. Ultima dată când se aflaseră în aceeaşi încăpere, în timpul ultimei şi spectaculoasei dispute din familie, Kyle spusese că e de datoria ei să facă o partidă bună şi să nu mai fie o povară pentru rude. Poate că se gândise chiar la asta: dacă se mărita de bunăvoie cu un bărbat pe de malurile Fluviului

Ploilor Sălbatice, familia avea să se bucure de o micşorare a datoriei.

De pe când era doar o copiliţă, îi fusese întipărit în minte ce e datoare să facă pentru păstrarea onoarei familiei sale. Un negustor din Bingtown îşi plătea datoriile şi îşi ţinea făgăduielile. Lăsând deoparte orice neînţelegere dintre ei, când erau ameninţaţi de străini, îşi strângeau rândurile şi îi înfruntau. Legăturile de familie şi obligaţiile se refereau şi la negustorii care preferaseră să rămână pe Tărâmul Ploilor Sălbatice, unde se stabiliseră. Distanţa şi scurgerea anilor îi despărţiseră, dar Negustorii din Tărâmul Ploilor Sălbatice continuau să fie înrudiţi cu cei din Bingtown. Înţelegerile cu ei erau onorate şi datoriile familiei erau plătite. Althea simţi o hotărâre rece căpătând tărie înlăuntrul ei. Dacă obligaţiile familiei sale nu puteau fi îndeplinite de Kyle, era datoria ei să se ofere. Fecunditatea era singura comoară care le lipsea celor din Tărâmul Ploilor Sălbatice. Ea trebuia să plece să se mărite cu un bărbat de acolo, să aducă pe lume copiii lui. Aşa făgăduiseră înaintaşii ei cu mult timp în urmă. Să nu o facă era de neconceput. Dar să fie silită la aşa ceva de răutatea şi nepriceperea lui Kyle era de nesuportat.

– Althea? Te simţi bine?

Vocea lui Grag îi spulberă gândurile şi o făcu să-şi vină în fire. Îşi dădu seama că se holba la un perete. Dădu uşor din cap şi se întoarse spre Grag.

– De fapt, am venit să-ţi cer sfatul. Am un mic necaz cu unul dintre năieri. Nu-mi dau seama dacă ar trebui sau nu să cred că are ceva împotriva mea.

Îngrijorarea de pe faţa lui Grag crescu.

– Cu cine?

– Cu Feff.

Althea clătină din cap cu ciudă prefăcută.

– La un moment dat, mă ascultă şi se pune imediat în mişcare când dau un ordin. În clipa următoare, mă priveşte drept în faţă şi stă locului, zâmbind prosteşte. Nu ştiu dacă-şi bate joc de mine sau...

– Ah! făcu Grag şi zâmbi larg. Feff e surd. Doar de urechea stângă. O, nu recunoaşte asta în faţa nimănui. S-a întâmplat când a căzut de pe catarg, acum vreo doi ani. S-a izbit tare de punte şi, o zi sau două, am crezut cu toţii că n-o să scape cu viaţă. În cele din urmă, şi-a revenit. În unele privinţe, se mişcă acum ceva mai încet decât înainte şi nu-l mai pun să urce pe catarge dacă nu e neapărată nevoie. Nu pare să-şi mai ţină echilibrul la fel de bine. N-aude întotdeauna ce-i spui, mai ales când e în dreapta ta. Uneori, când bate vântul tare, n-aude deloc. Nu înseamnă că nu ţi se supune... asta-i treaba cu zâmbetul ăla prostesc al lui. Altminteri, e un om cumsecade şi lucrează pe corabie de mulţi ani. N-ar fi drept să-l alungăm pentru asta.

– Ah! se dumiri Althea şi dădu din cap, ca pentru sine. Aş vrea să-mi fi spus cineva mai demult, adăugă uşor îmbufnată.

– E unul dintre lucrurile la care eu şi tata nici nu ne mai gândim. Ţine de mersul lucrurilor de pe corabie. Nimeni n-a vrut să-ţi îngreuneze munca.

– Nu, nu asta am vrut să spun, se grăbi Althea să răspundă. Toată lumea s-a străduit din cale-afară să-mi uşureze însărcinările. O ştiu. E minunat să fiu din nou la bordul unei corăbii vii şi încă şi mai minunat să descopăr că mă descurc ca secund. Testamentul tatei, cearta cu Kyle şi temerile lui Brashen m-au făcut să mă-ntreb dacă mă pricep într-adevăr.

– Temerile lui Brashen? se miră Grag cu voce scăzută, întrebătoare.

De ce spusese aşa ceva? Unde-i fusese mintea?

– Brashen Trell a fost prim-secundul tatei pe *Vivacia*. După ce am ajuns la bordul *Secerătorului*, am observat că şi el face parte din echipaj. Când a descoperit că sunt pe corabie, ca mus... În Bingtown, îmi spusese deja limpede că nu crede c-o s-o scot la capăt de una singură.

– Aha! Şi ce-a făcut? I-a spus căpitanului? întrebă Grag după ce tăcerea se prelungi.

– Nu. Nimic de soiul ăsta. A fost doar... vigilent. Cred că e cuvântul potrivit. Pe corabia aia mi-a fost greu. Ştiind că mă priveşte când mă lupt să fac faţă, m-am simţit... umilită.

– N-avea dreptul să-ţi facă una ca asta, sublinie Grag cu voce scăzută şi în adâncul ochilor îi apărură două scântei de furie. Tatăl tău l-a primit când nimeni altcineva n-ar fi făcut-o. Îi e dator familiei tale. Ar fi putut măcar să te protejeze în loc să-ţi ia strădaniile în râs.

– Nu, nu a făcut aşa ceva nicidecum.

Althea se trezi brusc luându-i apărarea lui Brashen.

– Nu m-a luat în râs. În cea mai mare parte a timpului nu mi-a dat atenţie.

Când indignarea de pe chipul lui Grag crescu, ea se grăbi să lămurească lucrurile.

– Aşa am preferat eu. N-am vrut să fiu tratată altfel decât ceilalţi. Am vrut să mă descurc fără ajutorul nimănui. Şi, în cele din urmă, am izbutit. M-a deranjat doar că a fost martor când am fost nevoită să mă străduiesc din răsputeri... Nu ştiu de ce vorbim despre asta.

Grag ridică din umeri.

– Tu ai deschis discuţia, nu eu. Toată lumea a făcut mereu tot felul de presupuneri întrebându-se de ce l-a primit tatăl tău pe Brashen Trell, când propria lui familie l-a renegat. De-a lungul anilor le-a făcut destule necazuri pentru ca să nu fie nimeni cu adevărat surprins când tatăl lui i-a închis uşa în nas.

– Ce fel de necazuri? îşi auzi Althea aviditatea din propria întrebare şi-şi domoli vocea. Când s-a întâmplat, nu eram decât o fetiţă, bârfele despre Brashen nu mă interesau mai deloc. În anii din urmă, când a fost la bordul *Vivaciei*, tata nu vorbea despre asta. Spunea că un om merită să fie judecat pentru ceea ce e, nu pentru ceea ce a fost.

Grag dădea din cap.

– Scandalul n-a făcut vâlvă. Eu ştiu povestea mai ales pentru că am fost colegi de şcoală. A început cu nimicuri. Pozne şi neghiobii. Pe măsură ce am crescut, Brashen a

devenit cel care întotdeauna o ştergea când învăţătorul era întors cu spatele. Mai întâi a fost doar ca să scape de lecţii sau ca să plece la piaţă să-şi cumpere dulciuri. Mai târziu, el părea să fie cel care ştia mai mult decât noi, ceilalţi, despre fete, cindin şi jocul de zaruri. Tata încă mai e de părere că Trell e vinovat fiindcă fiul lui a ajuns rău. Brashen avea întotdeauna prea mulţi bani de cheltuit şi prea mult timp liber pentru distracţii. Nimeni nu l-a ţinut niciodată în frâu. A ajuns la boroboaţe mai mari, ca jocurile de noroc pe mai mulţi bani decât avea sau ieşitul în lume beat, după-amiaza, iar tatăl lui îl târa acasă şi îl amenința.

Grag clătină din cap.

– Dar amenințările rămâneau vorbe în vânt. Peste o zi sau două, Brashen ieşea iar în lume şi o lua de la început. Trell spunea întotdeauna c-o să-l lase fără bani, o să-l bată sau o să-l pună să muncească până-şi plăteşte datoriile. Însă n-o făcea niciodată. Am auzit că mama lui plângea şi leşina de fiecare dată când tatăl încerca să-l pedepsească. Brashen scăpa cu bine indiferent de ce-ar fi făcut. Până într-o zi când, la întoarcerea acasă, a găsit uşa închisă. Pur şi simplu. Toată lumea, chiar şi el, a crezut că familia vrea doar să-l sperie. Ne aşteptam cu toţii să se domolească furtuna peste o zi sau două. Dar n-a fost aşa. Câteva zile mai târziu, bătrânul Trell a dat de ştire că şi-a recunoscut oficial fiul mai mic ca moştenitor, iar pe Brashen l-a dezmoştenit întru totul. Singurul lucru surprinzător din toată povestea a fost că Trell a pus în sfârşit piciorul în prag şi a rămas neînduplecat.

Brashen a rămas o vreme în oraş, stând pe unde putea, dar curând n-a mai fost primit nicăieri şi a rămas fără bani. A căpătat reputaţia unuia care îi bagă în belele pe băieţii mai mici şi îi atrage pe căi greşite. Grag rânji cu aerul unuia care ştie mai multe. Atât mie, cât şi fratelui meu mai mic ni s-a interzis să ne întâlnim cu el. Curând, nimeni n-a mai vrut să aibă de-a face cu Brashen. Pe urmă a dispărut. Nimeni n-a ştiut ce s-a ales de el.

Grag se strâmbă.

– Nu vreau să zic că i-ar fi păsat cuiva. A lăsat în urmă multe datorii. Iar lumea ştia deja că n-are de gând să le plătească. Aşa că dus a fost! Mulţi au simţit că fără el Bingtownul e un loc mai bun.

Grag îşi feri privirea de Althea.

– După ce a plecat, s-a zvonit că fata unei familii de colonişti de pe Cele Trei Corăbii îi poartă copilul. Bebeluşul s-a născut mort; din mila proniei cereşti, presupun. Reputaţia fetei a fost totuşi distrusă.

Althea avu vag senzaţia că i se face rău. Detesta să-l audă pe Grag defăimându-l pe Brashen. Ar fi vrut să-l poată contrazice, dar era limpede că spune adevărul, şi nu din auzite. Brashen nu fusese un tânăr nedreptăţit, greşit judecat. Întâiul născut al unei familii fusese răsfăţat şi nesocotise disciplina şi morala. Câţiva ani mai târziu, tatăl ei îl primise în slujba sa şi făcuse din el un bărbat decent. Fără tatăl ei, Brashen ar fi redevenit cel de dinainte. Trebuia să admită că e adevărat. Băutură, cindin. Şi curve, adăugă ea cu brutalitate pentru sine.

Dezgoli fără milă adevărul, înlăturând podoabele prosteşti sub care îl ascunsese. Îşi imaginase că Brashen se culcase cu ea fiindcă se îndrăgostise nebuneşte. De fapt, ea se purtase ca o târâtură şi-şi găsise perechea pe care o merita. Ca să şi-o dovedească, nu trebuia decât să-şi aducă aminte cum se despărţiseră. Când îşi dăduse seama că şi-a venit în fire şi nu-şi mai oferă trupul, Brashen se întorsese împotriva ei. Ruşinea o potopi. Cum putuse fi atât de proastă? Dacă Brashen se întorcea vreodată în Bingtown şi povestea ce făcuseră, reputaţia ei avea să fie ţăndări, întocmai ca a fetei de pe Cele Trei Corăbii lăsate de Brashen în urmă.

Grag n-avea habar de neliniştile ei. Se ghemuise în faţa unui cufăr de lângă pat şi căuta ceva înăuntru.

– Sunt mort de foame. De când pretind că mă dor dinţii, bucătarul nu-mi aduce decât supă şi pâine pe care s-o înmoi în ea. Vrei nişte fructe uscate? Caise şi curmale din Jamaillia?

– Nu, mulţumesc. N-am poftă de mâncare.

Grag se opri din căutat şi se întoarse spre ea, zâmbindu-i larg.

– De când ai venit la bord, e prima oară când ai vorbit ca o adevărată fiică de Negustor din Bingtown. Nu ştiu dacă mă simt uşurat sau dezamăgit.

Althea nu era sigură dacă fusese flatată sau insultată.

– Ce vrei să spui?

– Oh! Bine.

Grag scoase pachetul cu fructe şi se aşeză pe pat cu el în mână. Bătu cu palma în locul de alături, iar Althea se aşeză la rândul ei.

– Uite! exclamă el triumfător. Nu numai că suntem singuri, fără însoţitoare care să vegheze asupra noastră, în spatele unei uşi închise, dar te şi aşezi pe patul meu, lângă mine, fără nicio teamă. Când ţi-am spus că Brashen a lăsat însărcinată o femeie, n-ai pălit şi nu m-ai dojenit fiindcă vorbesc despre aşa ceva. Se pare că ai căzut pe gânduri.

Clătină din cap, uimit.

– Pe punte îţi ţii părul strâns, ca să nu te încurce, te-am văzut ştergându-ţi mâinile de piepţii cămăşii şi, când te dădeai drept băiat, umblai tot timpul desculţă şi purtai pantaloni. Şi totuşi mi te amintesc în braţele mele, mirosind a violete şi dansând cu aceeaşi graţie... ei bine, cu aceeaşi graţie cu care te caţări pe greement. Cum izbuteşti, Althea?

Grag se lăsă pe spate, sprijinindu-se de perete, dar felul în care o privi păru să-l aducă mai aproape de ea.

– Cum te poţi mişca în ambele lumi cu aceeaşi uşurinţă? Căreia dintre ele îi aparţii, de fapt?

– De ce trebuie să fiu sau una, sau alta? obiectă ea. Tu eşti, în aceeaşi măsură, năier priceput şi fiu al unui Negustor din Bingtown. Eu de ce n-aş putea să am abilităţi de două soiuri?

El îşi lăsă brusc capul pe spate şi râse.

– Uite! Nici ăsta nu e un răspuns pe care te-ai aştepta să-l primeşti de la fiica unui Negustor. Cel puţin, nu de la una din generaţia noastră. O adevărată fată de Negustor ar zâmbi prosteşte la complimentul meu despre graţia cu care

dansează şi nu şi-ar apăra dreptul de a fi un năier îndemânatic. Mă duci cu gândul la poveştile *Opheliei*. După cum spune ea, a fost o vreme când femeile trudeau cot la cot cu bărbaţii, făcând de toate şi uneori le făceau mai bine decât ei.

– Oricine cunoaşte istoria Bingtownului a aflat că, odată ajunşi pe Ţărmurile Blestemate, fiecare dintre înaintaşii noştri a fost nevoit să se străduiască din toate puterile ca să poată supravieţui. O ştii la fel de bine ca mine.

Althea era uşor iritată de spusele lui. De ce credea că ea nu se poartă cum se cuvine?

– Eu ştiu, mărturisi el cu voce înceată. Dar în Bingtown sunt o mulţime de femei care nu mai vor să recunoască asta.

– Mai ales fiindcă nu mai e la modă. Şi mai ales fiindcă taţilor şi fraţilor lor le-ar fi ruşine cu ele dacă ar face-o.

– E adevărat. Dar, uitându-mă la tine, mi-am dat seama că falsifică nu numai istoria, ci şi viaţa. Althea, în ultima vreme, părinţii mei mă tot îndeamnă să-mi găsesc o soţie; ar vrea să-şi vadă nepoţii înainte de a fi prea bătrâni ca să se bucure de ei.

Althea îl asculta în tăcere, uluită. Cuvintele lui, la care nu se aşteptase, o şocaseră. Nu putea să ducă discuţia în direcţia aia, nu-i aşa?

– Când sunt în Bingtown, mama invită fiice de Negustori însoţite de mamele lor la câte o gustare prelungită la nesfârşit. Eu merg supus la întruniri şi la baluri. Am dansat cu câteva fete, continuă el, zâmbindu-i cu căldură. Mai multe au părut interesate de mine. Totuşi, ori de câte ori am început să o curtez pe câte una, s-a încheiat cu o dezamăgire. Se întâmplă mereu acelaşi lucru. Tata se uită la fata cu care mă văd şi mă întreabă: „O să fie în stare să aibă grijă de ea, de gospodăria voastră şi de copii cât o să fii plecat pe mare?“ Pe urmă mă uit şi eu la ea cu gândul la asta şi, oricât de frumoasă, de spirituală sau de fermecătoare ar fi, nu mi se pare destul de puternică.

– Poate nu le dai şansa să-şi dovedească puterea, îndrăzni Althea să sugereze.

Grag clătină din cap cu regret.

– Nu e aşa. Pe două le-am întrebat de-a dreptul. Le-am spus că mă aştept să devin cândva căpitanul corabiei vii *Ophelia*. Cum ar fi, am întrebat, să ştii că mă împarţi cu o corabie? Cu una pretenţioasă şi uneori posesivă, am adăugat, ca să fiu sincer. Le-am reamintit că o să fiu plecat luni de-a rândul. Că s-ar putea să nu fiu acasă când mi se nasc copiii, când o să cedeze acoperişul sau când se apropie vremea recoltei. Ridică grăitor din umeri. Mi-au răspuns şi una, şi cealaltă că voi putea cu siguranţă aranja lucrurile astfel încât să stau mai mult acasă după ce ne vom căsători. Când le-am spus că n-o să fie cu putinţă, mi-au refuzat cererea în căsătorie. Genver a mers până la a veni la bordul *Opheliei* şi a sugerat că ar putea naviga împreună cu mine, dacă aş tripla dimensiunile cabinei căpitanului. Dar numai până când vor apărea copiii. Pe urmă va trebui să mă descurc cumva stând mai mult acasă decât pe mare.

– N-ai încercat să-i faci curte unei fete dintr-o familie care are o corabie vie? Una care ar înţelege ce înseamnă corabia pentru tine?

– Am dansat o dată cu una, răspunse el încet.

Tăcerea se prelungi. Dacă Grag se aştepta să spună Althea ceva, ea nu ştia ce. El se mişcă foarte încet, de parcă s-ar fi temut să n-o sperie. Îi atinse cu un deget mâna pe care şi-o sprijinea pe pat. O atingere firavă, dar îi trimise un fior de-a lungul braţului chiar în vreme ce disperarea îi umplea inima. Grag îi plăcea, îl găsea atrăgător, dar pentru niciunul dintre ei nu era momentul să se poarte aşa. Oare ea îl încurajase să treacă la asta? Cum avea să facă faţă? Oare el avea să-ncerce s-o sărute? Şi, dacă o făcea, avea să-l lase?

Bănuia că da.

Grag nu se apropie mai mult. Vocea îi deveni mai profundă, mai dulce. Ochii lui albaştri erau blânzi şi încrezători.

– În tine văd o femeie puternică. Una în stare să navigheze împreună cu mine sau să se descurce acasă în lipsa mea. Văd o femeie care nu e geloasă pe *Ophelia*.

Se întrerupse şi zâmbi cu jale.

– Dacă e cineva gelos, atunci eu sunt acela, fiindcă te-a îndrăgit atât de repede. Althea, nu-mi imaginez că mi-aş putea alege o soţie mai bună decât tine.

Deşi se aşteptase să le audă, cuvintele lui o năuciră.

– Dar..., începu ea, însă el o opri ridicând un deget.

– Ascultă-mă până la capăt. M-am gândit mult la asta şi văd că ai şi tu de câştigat. Nu mai e pentru nimeni un secret că, în ultima vreme, familia Vestrit nu prosperă. *Vivacia* încă nu e plătită, iar asta înseamnă că tu ai putea fi singura cale de răscumpărare a datoriei. Însă se ştie foarte bine că Negustorii din Tărâmul Ploilor Sălbatice nu iau niciodată o femeie deja măritată sau logodită. Ca să te pui la adăpost, ar fi de ajuns şi numai să ai în vedere propunerea mea.

Grag îi privi chipul cu atenţie.

– Suntem o familie bogată. Darul meu de nuntă pentru mama ta ar fi substanţial, i-ar asigura o bătrâneţe fără lipsuri. Ai dat clar de înţeles că nu ai încredere în Kyle, când e vorba să-i poarte ei de grijă.

Althea descoperi că îi e greu să vorbească.

– Nu ştiu ce să spun. Am stat de vorbă ca prieteni şi, da, am şi flirtat câte puţin, dar n-am avut idee că sentimentele tale sunt atât de puternice, încât să mă ceri în căsătorie.

Grag ridică uşor din umeri.

– Sunt prudent din fire, Althea. Nu văd de ce m-aş lăsa condus de sentimente. În acest stadiu al legăturii noastre, cred că trebuie să ne dezvăluim în primul rând planurile, nu pasiunea. Ar trebui să stăm de vorbă cu sinceritate, să vedem dacă avem aceleaşi ambiţii şi aceleaşi ţeluri.

Se uita la faţa ei cu atenţie. Ca şi cum ar fi vrut să dezmintă cuvintele de mai înainte, îi atinse din nou mâna cu vârful unui deget.

– Să nu crezi că nu sunt atras de tine. Trebuie să ştii că mă atragi. Dar nu sunt omul care să se lase în voia inimii când trebuie să fie condus de raţiune.

Era atât de serios! Althea încercă să zâmbească.

– Şi eu, care mă temeam c-o să-ncerci să mă săruţi.

El îi răspunse tot cu un zâmbet, clătinând din cap.

– Nu sunt nici un băietan impulsiv, nici un marinar grosolan. N-aş săruta o femeie care nu mi-a dat permisiunea s-o fac. În plus, n-are rost să mă chinuiesc jinduind ceea ce încă nu-mi aparţine.

Grag întoarse uşor capul ca să nu întâlnească privirea ei uluită.

– Sper că vorbele mele n-au sunat prea brutal. În ciuda vieţii dure pe care am dus-o la bordul aceleiaşi corăbii, eşti totuşi o doamnă şi fiica unui Negustor.

Althea nu putea nicidecum să-i spună ceea ce îi veni fulgerător în gând. Ştia, cu o colosală siguranţă, că nu-şi doreşte să fie vreodată sărutată de un bărbat care îi cere mai întâi permisiunea. „Poţi urca la bord“, şopti o parte ghiduşă a minţii ei şi se strădui din răsputeri să nu zâmbească. Îi trecu deodată prin minte că poate Brashen făcuse deja din ea o femeie pierdută, dar fără să îi spulbere reputaţia. După năierul care-şi dezvăluia dorinţele fără ocolişuri, curtea reţinută şi politicoasă a lui Grag părea aproape prostească. Tânărul Tenira îi plăcea, îi plăcea cu adevărat. Însă prudenţa cu care negocia totul nu aprindea în ea nicio scânteie. Situaţia devenise brusc imposibilă. Şi, ca şi cum Sa ar fi ştiut că Althea nu se poate salva singură, soarta interveni pe neaşteptate.

– Toată lumea pe punte! tună un glas în care se amestecau indignarea şi spaima.

Althea se repezi spre uşă fără şovăire, iar Grag nu se opri nici măcar ca să-şi bandajeze din nou falca. Toată lumea însemna toată lumea.

Echipajul *Opheliei* se înşirase de-a lungul copastiei de la prora, uitându-se în jos. Când li se alătură celorlalţi, Altheei

nu-i veni să-şi creadă ochilor. O galeră chalcedeană care arbora culorile Satrapului se străduia să taie calea *Opheliei*. Diferenţa de mărime dintre cele două vase ar fi făcut încercarea ridicolă dacă galera n-ar fi gemut de oşteni şi de armele lor. Mai mică şi mai uşoară, era şi cu mult mai uşor de manevrat. Un astfel de vas era adesea mai rapid decât orice velier. Purtată doar de adierea uşoară a serii, *Ophelia* nu putea nici să se ferească din calea lui, nici să-l întreacă. Chalcedenii s-au avântat spre ei, avantajaţi astfel de firava suflare a vântului, care apropia cele două corăbii. Nu aveau de ales; erau nevoiţi să înfrunte galera. Neclintit şi şocat, galionul corabiei vii se uita în jos, la calul care împodobea prora galerei. *Ophelia* îşi ţinea cu încăpăţânare braţele încrucişate pe piept. Althea îşi ridică privirea către orizont. Vasul chalcedean părea să fie singur.

– De ce ne tăiaţi calea? strigă căpitanul Tenira.

– Aruncaţi o parâmă. În numele Satrapului vostru, vom veni la bord! răspunse un bărbat bărbos de la prora galerei.

Avea părul blond strâns la spate într-o coadă lungă, iar trofee de luptă – oasele ale degetelor legate cu şuviţe de păr împletit – îi împodobeau pieptul vestei de piele. Dinţi lipsă îi ştirbeau zâmbetul ameninţător.

– Din ce motiv? îi întrebă Althea pe cei din jurul ei, dar căpitanul Tenira nu se obosi să pună astfel de întrebări.

– Nu. N-o să veniţi. Nu aveţi dreptul să ne impuneţi nimic. Faceţi-ne loc!

Căpitanul Negustor stătea neclintit, uitându-se în jos la galeră. Vorbea cu voce egală, puternică.

– În numele Satrapului, aruncaţi o parâmă şi lăsaţi-ne să venim la bord.

Chalcedeanul îşi ridică spre ei privirea cu un zâmbet mai degrabă ameninţător decât prietenos. Nu ne siliţi să vă abordăm cu forţa.

– Încercaţi, le sugeră Tenira cu glas sinistru.

Căpitanul galerei luă o mână de hrisoave de la secundul său. Ridică sulul de pergamente, fluturându-l către Tenira.

Erau legate cu o panglică roşie şi le împovăra un sigiliu greu, din metal ondulat.

– Avem toate drepturile. Sunt scrise aici. Venim la bord cu împuternicirile, să le vedeţi. Dacă faceţi negoţ cinstit, n-aveţi de ce să vă temeţi. Satrapul s-a aliat cu Chalcedul, ca să pună capăt pirateriei din Canalul Interior. Ne-a împuternicit să oprim orice vas care trezeşte bănuieli şi să căutăm mărfuri furate şi orice dovadă de piraterie.

În timp ce căpitanul vorbea, mai mulţi oameni de-ai lui înaintară cu parâme strânse colac şi cârlige de abordaj.

– Sunt Negustor cinstit din Bingtown. Nu aveţi dreptul să mă opriţi şi nu vă las să-mi percheziţionaţi corabia. Plecaţi din calea noastră!

Cârligele de abordaj se roteau deja în aer şi, după ce căpitanul rosti ultimul cuvânt, trei zburară către *Ophelia*. Unul căzu în apă când corabia vie se înclină. Unul ajunse pe punte, dar echipajul îl înşfăcă şi îl azvârli înapoi înainte de a se înfige în lemn.

Pe al treilea îl prinse *Ophelia* însăşi. Cu o mişcare bruscă, îl opri din zbor când zbârnâi pe lângă ea. Cu un ţipăt de furie, strânse în pumn parâma, chiar sub cârlig, şi smuci de ea. Trezindu-se tras în aer, bărbatul care o aruncase dădu din picioare şi ţipă, surprins. *Ophelia* azvârli cu dispreţ în apă şi cârligul, şi parâma, şi năierul. Îşi propti pumnii încleştaţi acolo unde ar fi trebuit să fie şoldurile unei femei.

– Nu încercaţi din nou! îi preveni furioasă. Daţi-vă la o parte sau vă scufund!

De pe galeră se auziră strigăte de surpriză şi de furie. Deşi nu încăpea îndoială că mulţi auziseră de corăbiile vii din Bingtown, puţini şi văzuseră vreuna – şi furioasă pe deasupra. Corăbiile vii ajungeau rareori în Chalced; de obicei, făceau negoţ mergând către miazăzi. Cineva de pe galeră îi aruncă o parâmă chalcedeanului care se zvârcolea în apă.

– *Ophelia*, lasă-mă pe mine să mă ocup de asta! strigă Tenira de pe punte, în vreme ce jos, pe galeră, căpitanul chalcedean ordona furios să fie pregătite vasele incendiare.

Ophelia nu-i dădu atenţie lui Tenira. Icni când auzi de vase incendiare, apoi, când văzu aducându-se pe puntea galerei vase cu catran fumegând, îşi strigă fără cuvinte furia. Nu puteau apărea atât de repede dacă nu fuseseră pregătite de la bun început.

– Pentru numele lui Sa, nu! strigă Althea, când îi văzu pe chalcedeni gata să le azvârle.

În vasele mici, pântecoase, erau înfipte săgeţi cu vârful înainte; fitilurile din in ars atârnau. Aveau să fie aprinse înainte de slobozirea săgeţilor ca să i se dea timp focului să ajungă la conţinutul vaselor. Odată izbite de *Ophelia*, vasele cu untură şi catran aveau să se spargă, lăsând flăcările să se înalţe. Corabia vie nu se putea feri de toate şi, atacată astfel, era vulnerabilă. Althea nu se temea doar pentru greement şi pentru punţi, ci şi pentru *Ophelia* însăşi. Singura corabie vie care murise vreodată pierise în foc.

Ophelia era un vas negustoresc, nicidecum construit pentru vreun soi de luptă. Piraţii ameninţau rareori corăbiile vii. Se ştia că pot fi manevrate cu mai multă uşurinţă şi sunt mai iuţi decât corăbiile obişnuite de acelaşi soi. Althea se îndoia că *Opheliei* îi mai tăiase vreodată cineva calea şi, cu atât mai mult, că i se mai ceruse să se lase abordată. Nu avea arme la bord, echipajul ei nu erau deprins să facă faţă unei astfel de ameninţări. Când Tenira le porunci oamenilor să vireze, schimbând cursul, toţi alergară supuşi la posturile lor.

– N-o să fie de-ajuns, îi şopti Althea lui Grag, aflat lângă ea. Vor trage în noi cu săgeţi cu foc.

– Aduceţi ulei de sub punte. Aruncăm şi noi vase incendiare! porunci Grag furios.

– Şi aduceţi apă ca să putem lupta cu focul! strigă Althea. Grag, o vergă de rezervă, o vâslă, orice. Dă-i *Opheliei* ceva cu care să lupte cu ei! Uite, nu vrea să fugă!

În timp ce pe punţile ei toată lumea se agita cu frenezie, *Ophelia* luă din nou totul sub controlul său. În ciuda omului de la cârmă, viră către galeră, nu spre partea opusă ei. Îşi întinse ambele braţe şi, când vasele se aprinseră şi arcurile

se încordară, plesni galera cu gesturi largi, ca o şcolăriţă înfuriată, suduind în tot acest timp cu voce sonoră.

– Porci chalcedeni! Credeţi că ne puteţi sta în cale aici, în apele noastre? Fii de curvă mincinoşi! Voi sunteţi adevăraţii piraţi, scursori vânzătoare de sclavi!

Una dintre palmele ei ca o aripă de moară de vânt îşi atinse ţinta. Mâna grea, de lemn, lovi calul pictat care era galionul galerei. Degetele i se încleştară imediat de el. Se aplecă într-acolo împingând cu sălbăticie şi mişcarea violentă înclină ambele corăbii. Năierii ţipară când se pomeniră trântiţi pe punte. Galera mai mică avu cel mai mult de suferit. *Ophelia* eliberă prora atât de brusc, încât pupa se săltă în aer, ca şi cum corabia chalcedeană ar fi fost un cal înnebunit. Arcurile încordate se destinseră şi vasele incendiare îşi luară brusc zborul. Unul se sparse chiar pe puntea galerei şi o aprinse; unul trecu peste *Ophelia*, pentru a se vărsa de cealaltă parte a ei, înălţând fum negru şi abur.

Altul o lovi în prora, la tribord. Fără să şovăie, *Ophelia* îşi trânti palma peste pata în flăcări. Şi-o retrase şi din catranul de pe puntea ei se ridicară din nou flăcări. Ţipă când degetele i se aprinseră deodată.

– Înăbuşă focul! îi strigă Althea, în vreme ce echipajul turna apă pe punte, străduindu-se să stingă flăcările de la prora.

Dar *Ophelia* intrase prea tare în panică, nu mai era în stare să-i dea atenţie. Propria ei voinţă sfidă cârma, se năpusti brusc către galeră şi o prinse în mâinile ei în flăcări. O scutură ca pe-o jucărie, apoi o azvârli cu dispreţ într-o parte. Din mâinile ei aproape tot ce ardea rămase pe corabia mai mică. După ce îi dădu drumul, *Ophelia* îşi încleştă mâinile mari una de cealaltă. Scrâşnind din dinţi cu sălbăticie, îşi strânse apoi pumnii, strivind flăcările care o pârjoliseră. Apoi, aidoma unei femei jignite care îşi saltă fustele şi iese valvârtej din încăpere, li se supuse brusc cârmei şi vâslelor. Se îndepărtă de galera ajunsă la ananghie, lăsând pe apă un gol mare între ele. Apoi trecu pe lângă vasul chalcedean azvârlindu-şi capul pe spate.

Flăcările vuiau şi fumul negru se înălţa în armonie cu ţipetele năierilor captivi pe corabia mistuită de foc. Unul sau doi avură destulă putere şi voinţă ca să strige ameninţări în urma *Opheliei*, dar zgomotul incendiului le înăbuşi cuvintele, preschimbându-le în urlete de neînţeles. *Ophelia* îşi continuă drumul.

6

SATRAPUL COSGO

– Mă plictisesc şi mă doare capul. Abate-mi atenţia de la durere. Distrează-mă!

Vocea venea de pe divanul din spatele ei.

Serilla nici măcar nu-şi lăsă condeiul jos.

– Magnadon Satrap, asta nu e datoria mea, sublinie calmă. M-ai chemat aici ca să te sfătuiesc în privinţa Bingtownului.

Arătă către pergamentele desfăşurate şi către cărţile de pe masă.

– După cum vezi, asta sunt gata să fac.

– Ei bine, nu te poţi aştepta să dau atenţie sfaturilor tale când îmi zvâcneşte capul de durere. Abia dacă sunt în stare să văd.

Serilla lăsă deoparte hrisoavele pe care le studia. Îşi îndreptă atenţia către tânărul întins pe divan, cu faţa în jos.

Era aproape îngropat sub perne de mătase. Încercă să nu-şi lase supărarea să se simtă în glas.

– Nu-ţi pot făgădui că sfatul meu o să te-amuze. Totuşi, dacă ai vrea să mi te alături aici, la masă, te-aş putea lămuri în privinţa neînţelegerilor cu Negustorii.

Satrapul gemu.

– Serilla, te delectezi dându-mi dureri de cap. Dacă nu poţi fi mai miloasă, pleacă şi trimite-mi-o pe Veri. Sau pe Însoţitoarea nouă de pe Insula de Jad. Cum o cheamă? M-a dus cu gândul la o mirodenie. Nucşa. Trimite-mi-o pe Nucşa.

– Mă supun cu încântare, Magnadon Cosgo.

Nu se osteni să ascundă că se simţea ofensată când îşi împinse hrisoavele deoparte şi îşi îndepărtă scaunul de masă.

Satrapul se rostogoli printre perne, apoi întinse spre ea o mână palidă.

– Nu. M-am răzgândit. Ştiu că trebuie să ascult părerea ta înţeleaptă despre Bingtown. Toţi sfetnicii mei mi-au spus că e grav. Dar cum m-aş putea gândi când mă chinuie o asemenea durere? Te rog. Frecţionează-mi capul, Serilla. Doar puţin.

Ea se ridică de la masă, afişându-şi cu hotărâre pe chip o expresie prietenoasă. Îşi reaminti că problema Bingtownului trebuie rezolvată. Că s-ar putea rezolva chiar în avantajul ei personal.

– Magnadon Cosgo, n-am vrut să fiu enervantă. Te doare capul? Lasă-mă să te masez ca să-ţi treacă. Pe urmă o să vorbim despre Bingtown. Aşa cum spuneai, situaţia e gravă. După părerea mea, poziţia de acum a Satrapului faţă de Negustori e de neconceput.

Traversă încăperea şi împinse mai multe perne pe podea. Ea se aşeză pe divan, la un capăt. Cosgo se târî imediat către ea şi îşi puse capul în poala ei. Închise ochii şi-şi frecă obrajii de coapsa ei, ca un miel care vrea să sugă. Ea strânse din dinţi.

– E un blestem. Durerile de cap, slăbiciunea maţelor, vânturile. Cred că o vrăjitoare a pus un blestem asupra mea. Din ce altă pricină îndur atâta durere?

Gemu uşor. Îşi ridică o mână şi o sprijini pe coapsa ei.

Serilla îşi trecu vârfurile degetelor peste zonele încordate de la baza craniului lui. Părea să existe într-adevăr o oarecare durere.

– Poate că aerul curat îţi va uşura suferinţa. Mişcarea te lecuieşte cel mai iute de suferinţele maţelor. În curtea dinspre miazăzi a templului e splendid. Dacă mergem în grădinile cu cimbru, aroma lui ţi-ar putea domoli durerile.

– Ar fi mai simplu să punem un servitor să culeagă cimbru şi să-l aducă aici. Nu-mi priesc zilele însorite ca asta. Lumina îmi îndurerează ochii. Cum poţi să-mi sugerezi să merg eu însumi acolo când am o durere atât de groaznică?

Părând cu mintea în altă parte, ridică tivul robei ei. Degetele lui pipăiră pielea netedă de dedesubt.

– Iar ultima dată când am fost în grădina templului m-am împiedicat de o piatră mai înaltă din pavaj. Am căzut în genunchi, de parcă aş fi fost un sclav. Am ajuns cu mâinile în mizerie. Ştii că detest murdăria.

Era bosumflat.

Serilla îşi puse mâinile pe muşchii dintre gâtul şi umerii lui şi îi frământă adâncindu-şi degetele, ceea ce îl făcu să se strâmbe de neplăcere.

– Erai beat, Magnadon, îi reaminti. De-asta ai căzut. Te-ai murdărit pe mâini fiindcă au alunecat în voma ta.

El îşi răsuci brusc capul ca să se uite în sus, la ea.

– Să presupun că e vina mea? o întrebă cu sarcasm. Credeam că rolul pavajului e să facă locul plat şi sigur pentru mers. Căzătura a fost un şoc groaznic pentru sărmanul meu pântec. Nu e de mirare că n-am putut păstra mâncarea în mine. Trei vindecători mi-au dat dreptate în privinţa asta. Dar nu mă îndoiesc că erudita mea Însoţitoare e mult mai pricepută decât Magnadonul Satrap Cosgo şi decât vindecătorii lui.

Serilla se ridică brusc, fără să-i pese că-l dezechilibrează. Îl prinse de încheietura mâinii cu care o pipăia şi i-o azvârli cu dispreţ către vintrele lui.

– Plec. Sunt Însoţitoarea Inimii tale. Nimic nu mă obligă să-ţi suport imoralitatea.

Cosgo îşi îndreptă spatele. Se prinse cu mâinile de genunchi.

– Vino-ţi în fire! Nimeni nu pleacă de lângă Magnadonul Satrap Cosgo. Întoarce-te! Îţi spun eu când poţi să pleci.

Ea îşi trase umerii înapoi, arătându-şi întreaga înălţime. Îl depăşea cu un cap pe tânărul palid şi desfrânat. Îl privi de sus în jos, fulgerându-l cu ochii ei verzi.

– Nu. Tu vino-ţi în fire, Cosgo! Nu eşti un aşa-zis nobil chalcedean, cu un harem de târfe care se grăbesc să te mângâie şi să te laude oricând ai chef. Eşti Satrapul Jamailliei. Iar eu sunt o Însoţitoare a Inimii, nu un trup uleiat şi parfumat de care te foloseşti. E adevărat că tu spui când pot pleca. Dar asta nu înseamnă că nu pot să plec când te găsesc dezgustător.

Serilla se îndreptă spre uşă, vorbindu-i peste umăr.

– Dă-mi te ştire când vrei să afli la câte necazuri te poţi aştepta din partea Bingtownului. E domeniul de care mă ocup. Pentru domeniul dintre picioarele tale caută pe altcineva.

– Serilla! protestă el cu frenezie. Nu mă poţi lăsa cu o asemenea durere! Ştii că din pricina ei îmi ies din fire. Nu mă poţi învinovăţi pentru asta.

Ea se opri în faţa uşii. Fruntea i se încreţi când se încruntă la el.

– Pot, cu siguranţă. Şi o fac. Când a îmbătrânit, tatăl tău avea dureri groaznice de încheieturi, dar nu m-a tratat niciodată cu mojicie. Nici nu m-a atins fără îngăduinţa mea.

– Tata şi iar tata, scânci Cosgo. Asta-i tot ce-mi spui întotdeauna. Că nu sunt la fel de bun cum a fost el. Mi se face scârbă când mă gândesc la moşul ăla zbârcit,

atingându-te. Cum au putut părinţii tăi să dea o fată atât de tânără unui bărbat atât de bătrân? E dezgustător.

Serilla făcu câţiva paşi spre el, cu pumnii strânşi.

– Tu eşti dezgustător, fiindcă-ţi imaginezi aşa ceva! Părinţii mei nu m-au „dat“ tatălui tău. Eu am venit în Jamaillia, singură, hotărâtă să-mi continui învăţătura. El a fost impresionat de erudiţia mea, când m-a auzit în Biblioteca Ţinuturilor din Miazănoapte, recitând pentru maestrul meu. M-a poftit să-i fiu Însoţitoare a Inimii ca să-i dau sfaturi în privinţa acelor ţinuturi. Am chibzuit temeinic vreme de trei zile înainte de a accepta şi de a-i primi inelul. Am jurat să rămân alături de Satrap şi să-l sfătuiesc. N-am avut nimic de-a face cu patul lui. A fost un om minunat. Mi-a dat posibilitatea să învăţ şi mi-a ascultat întotdeauna sfaturile cu atenţie. Când s-a întâmplat să nu fim de acord, n-a dat niciodată vina pe o durere de cap.

Vocea i se stinse.

– Încă îl mai jelesc.

Deschise uşa şi ieşi. Afară, doi oşteni din gardă, cu feţe ca de piatră, se prefăceau că nu auziseră cearta. Trecu printre ei cu paşi mari. Dar nu făcu mai mult de doisprezece paşi înainte de a auzi uşa deschizându-se brusc.

– Serilla! Vino înapoi!

Ea nu luă seamă de chemarea poruncitoare.

– Te rog! răcni vocea Satrapului.

Ea nu se opri, îşi continuă drumul, cu sandalele şoptind pe pardoseala de marmură.

– Magnadonul Satrap Cosgo îi cere cu toată curtenia Însoţitoarei Serilla să se întoarcă în apartamentele sale şi să-l sfătuiască în privinţa Bingtownului.

Cuvintele răsunară pe coridor, strigate în urma ei. Serilla se opri, apoi se întoarse. Expresia feţei sale era de o politeţe studiată. Ţinea de jurămintele depuse. Nu-i putea refuza să i se alăture dacă îi cerea un sfat legat de domeniul ei de cunoştinţe. Sfaturile bine chibzuite erau tot ce jurase vreodată să-i ofere.

– Aş fi onorată, Magnadon.

Făcu cale întoarsă. Cosgo stătea sprijinit de cadrul uşii, cu obrajii, de obicei palizi, îmbujoraţi. Avea părul negru ciufulit deasupra ochilor înroşiţi. Serilla nu putu să nu-i admire pe străjerii cu feţe fără expresie. Intră în încăpere şi nici măcar nu clipi când Satrapul trânti uşa în urma ei. În schimb, traversă camera şi trase într-o parte draperiile grele. Lumina soarelui după-amiezii se revărsă înăuntru. Serilla se îndreptă spre masă, se aşeză, apoi se aplecă să sufle în lampa de care se folosiseră. Draperiile odată trase, lumina era puternică. Cosgo veni fără tragere de inimă să se aşeze lângă ea. Serilla stătea intenţionat cu coatele departe de trup, ca să-l ţină la distanţă. El se instală atât de aproape cât se putea fără s-o atingă deloc. Ochii lui negri erau plini de reproşuri.

Ea îi arătă textele aranjate pe masă.

– Aici avem o copie a Hrisovului original al înţelegerii încheiate cu Negustorii din Bingtown. Asta e lista plângerilor cu care au venit la noi. În teanc sunt copii ale titlurilor de proprietate semnate de tine pentru terenuri de pe teritoriul Bingtownului.

Îşi întoarse faţa spre el.

– Luând în considerare prima lor nemulţumire, găsesc că noi am încălcat, fără dubiu, condiţiile din hrisovul original. Toate noile împroprietăriri sunt o nesocotire directă a vechii înţelegeri. Nu ai dreptul să oferi titluri noi de proprietate pe teritoriul Bingtownului fără să ceri mai întâi părerea Negustorilor. E scris foarte clar în hrisovul lor original.

El se încruntă, dar păstră tăcerea. Ea îşi plimbă vârful degetului în josul pergamentului.

– Protestează şi împotriva noilor biruri ca şi împotriva măririi celor vechi. Pentru astea cred că putem găsi o justificare, deşi am putea fi mai moderaţi în privinţa procentelor. Serilla cercetă cu atenţie lista nemulţumirilor. Se plâng şi de negoţul cu sclavi cu care se îndeletnicesc Negustorii Noi şi de obiceiul lor de a se folosi de sclavi pentru a-şi lucra pământurile. Şi mai există o ultimă plângere legată

de plata corăbiilor de patrulare chalcedene, precum şi de ancorarea lor în portul Bingtown. În aceste privinţe, cred că putem face nişte compromisuri.

– Compromisuri? bombăni Cosgo dezgustat. Nu sunt eu Satrapul? De ce e nevoie să fac compromisuri?

Ea îşi sprijini bărbia în palmă şi se uită gânditoare afară, în grădină.

– Fiindcă ai încălcat cuvântul Străbunului tău. Negustorii din Bingtown sunt provinciali în multe feluri. Şi conservatori. Respectă multe dintre vechile tradiţii. Respectă învoielile scrise literă cu literă, iar cuvântul dat de un om nu moare odată cu el, moştenitorii lui au datoria să-l respecte. Şi se aşteaptă să facă şi toţi ceilalţi acelaşi lucru. Solii erau foarte furioşi când au sosit. Făcuseră o călătorie lungă şi avuseseră timp să se plângă unii altora. Îşi întăriseră unii altora părerile, convingându-se că poziţia lor e de necontestat. Şi fireşte că numai cei înfuriaţi foarte tare de ultimele noastre acţiuni şi-au găsit timp să străbată o distanţă atât de mare ca să ne înfrunte. Erau, categoric, împotriva noastră. Totuşi o parte din nemulţumirile lor s-ar fi micşorat dacă ai fi fost de acord să-i întâlneşti personal.

Se întoarse din nou cu faţa spre Satrap.

El părea deopotrivă îndârjit şi bosumflat.

– În săptămâna aia am fost bolnav. Tot ce-am putut face a fost să mă-ntâlnesc cu solii Negustorilor din Chalced. Poate-ţi aminteşti că tot atunci a fost investit un preot şi a trebuit să iau parte le ceremonie.

– Ai fost năuc toată săptămâna, fiindcă ai încercat noile ierburi ale plăcerii aduse de chalcedeni. Ai făgăduit de două ori că te întâlneşti cu solii Bingtownului. Şi de fiecare dată i-ai lăsat s-aştepte cu orele înainte de a le trimite vorbă că nu te simţi bine. M-ai pus într-o situaţie foarte stânjenitoare. Au plecat simţindu-se umiliţi şi neluaţi în seamă. Au rămas mai convinşi ca niciodată de dreptatea lor.

Nu adăugă că e de acord cu ei. Era datoare să-i înfăţişeze faptele, nu sentimentele ei. Sau cel puţin asta era îndatorirea

ei în acel moment. Spera să fie curând vorba despre mai mult decât atât, dacă i se înfăptuiau planurile.

– Fii aroganţi ai unor proscrişi şi ai unor nelegiuiţi, rânji Cosgo dispreţuitor. Ar trebui să fac cum m-a sfătuit prietenul meu, ducele Yadfin. Să-l numesc pe el guvernator în Bingtown. Să dizolv consiliile lor prosteşti şi învrăjbite. Negustori Vechi, Negustori Noi... cine poate să se descurce cu aşa ceva? Puţină disciplină chalcedeană i-ar face bine acelei gloate.

Serilla nu izbuti să se controleze. Se uită la el cu gura căscată. Cosgo îşi scărpina nepăsător nasul.

– Nu e cu putinţă să vorbeşti serios, spuse ea într-un târziu.

Era chiar pregătită să se prefacă amuzată de gluma lui nesărată. Să pui un nobil chalcedean în fruntea Bingtownului?

– De ce nu? Chalcedenii ne sunt un aliaţi fideli. Calomniile răspândite din Bingtown pe seama lor s-au dovedit neîntemeiate. Bingtown e mai aproape de Chalced decât de Jamaillia. Un guvernator din Chalced s-ar pricepe mai bine să-i pună la punct pe cei de acolo şi, atât timp cât îmi primesc partea din câştigurile şi birurile lor, ce rău...

– Toată populaţia din Bingtown s-ar răscula împotriva noastră. Deja se vorbeşte despre o astfel de revoltă. S-ar rupe de Jamaillia şi mai degrabă s-ar guverna singuri decât să accepte autoritatea unui chalcedean.

– S-ar rupe de Jamaillia? Fără Jamaillia nu reprezintă nimic. Bingtownul e un oraş de Negustori de pe coclauri, o aşezare de frontieră fără niciun viitor dacă nu face negoţ cu oraşul meu. N-ar îndrăzni să se rupă de Jamaillia.

– Mă tem că te înşeli cumplit în privinţa firii oamenilor de acolo. Au fost lăsaţi prea multă vreme să se apere singuri. Încep să se întrebe de ce trebuie să plătească biruri pentru o protecţie şi pentru nişte înlesniri de care n-au mai avut parte de cinci ani.

– Oh, înţeleg. Adică de când a murit tata, asta vrei să spui. Dai vina pe mine pentru nemulţumirile gloatei ăleia, nu-i aşa?

– Nu. Nu în întregime.

Serilla îşi păstră tonul vocii.

– Înainte de muri, mintea tatălui tău începuse să-i joace feste. Nu-l mai interesau amănuntele în aceeaşi măsură ca în tinereţe. Şi el începuse să neglijeze Bingtownul. Tu, pur şi simplu, ai lăsat lucrurile s-alunece pe panta asta.

– Atunci am un motiv în plus să le pun un guvernator. Vezi? Urmărind logica ta, ideea mea e bună.

Cosgo se lăsă pe spătarul scaunului, încântat de sine însuşi.

Ea păstră tăcerea până când se simţi în stare să-i răspundă fără să ţipe.

– Nu e ideea ta, Magnadon. E a ducelui Yadfin, care a plănuit să te jefuiască în timp ce tu zâmbeşti şi-ţi fumezi ierburile plăcerii. Legal, nu ai dreptul să numeşti un guvernator în Bingtown – şi cu atât mai puţin unul din Chalced. Nu se potriveşte cu învoiala încheiată la întemeierea oraşului.

– Atunci să aruncăm hrisovul ăla idiot la gunoi! tună Satrapul. De ce le sunt eu dator lor? Au fugit pe Ţărmurile Blestemate surghiuniţi, nelegiuiţi şi tineri nobili rebeli. Au trăit ani de-a rândul acolo după bunul lor plac, bucurându-se de toate binefacerile cetăţeniei jamailliene, fără să poate povara…

– Îţi dau jumătate din câştigurile lor, Magnadon. Mai mult decât plătesc orice alţi cetăţeni. Susţin, şi pe bună dreptate, că primesc prea puţin în schimb, că au plătit pentru toate îmbunătăţirile din portul lor şi că pirateria din Canalul Interior e mai cumplită decât a fost vreodată de când…

– Dar se opun strădaniilor mele de a-i ţine pe piraţi în frâu. Cum să-i apăr dacă nu primesc în portul lor corăbiile mele de patrulare?

Ea răsfoi în grabă pergamentele.

– Uite, aici. Ei propun ca, în locul mercenarilor tăi din Chalced, să li se îngăduie să nu-şi mai plătească birurile şi să-şi facă rost singuri de corăbii de patrulare. Asta pentru că,

spun ei, cunosc mai bine curenţii şi canalele şi ar patrula cu mai mult folos. Calculele lor arată că aşa ar costa mai puţin.

– Dar ar face treabă bună? întrebă Cosgo.

Serilla oftă.

– E în interesul lor să facă treabă bună. Răsfoi mai multe foi de hârtie groasă. Cred că asta e o propunere pe care ai fi putut s-o accepţi cu uşurinţă, câştigându-le astfel sprijinul.

– O, foarte bine, se învoi Satrapul şi împinse dezgustat hârtiile ei ordonate. O să-i văd şi o să fiu de acord cu asta. Dar ei trebuie să...

– Magnadon Cosgo, pentru aşa ceva e prea târziu, sublinie ea pierzându-şi răbdarea. Solii au plecat de câteva săptămâni. S-au întors la Bingtown.

– Atunci de ce ne mai facem griji pentru toate astea? întrebă el şi se ridică în picioare. Vino! Însoţeşte-mă la bazinele cu aburi. Cred că acolo pot scăpa de durerea de cap.

Ea nu se clinti.

– Ai făgăduit că o să iei în considerare plângerile lor şi o să dai câte un răspuns pentru fiecare. Ai promis c-o să le trimiţi cât de curând hotărârea ta.

Serilla îşi cântări şansele şi alese să rişte totul.

– Mi-ar plăcea să scriu ce porunceşti şi să plec cu o corabie la Bingtown. Cuvintele tale ajung mai repede la ei pe cât de repede se rezolvă totul.

Îşi răsfoi din nou hârtiile, ordonându-le cu gesturi de maniac.

– Am întocmit o împuternicire care îmi dă dreptul să negociez în numele tău. Dacă vrei, poţi pur şi simplu s-o semnezi. Aş putea să mă-mbarc chiar mâine, iar pe tine nu te-ar mai plictisi nimeni cu povestea asta.

Se strădui să nu-şi lase speranţa să i se desluşească nici pe faţă, nici în voce.

El se aplecă peste masă să citească hrisovul scris de mâna ei. Inima Serillei începu să bată mai repede. Tânjea să

împingă spre el condeiul şi cerneala, dar se stăpâni. Ar fi fost prea bătător la ochi.

– Aici scrie că sunt de acord să iei în numele meu orice hotărâre privitoare la neînţelegerea legată de Hrisovul Bingtownului.

Cosgo părea scandalizat.

– Nu dau nimănui acest soi de putere!

Ei i se strânse inima. N-avea să fie atât de uşor cum sperase, dar nu-şi abandonă speranţa.

– E adevărat că, în trecut, nu ai mai dat nimănui acest soi de putere. Totuşi chiar acum câteva clipe ai vorbit de numirea unui guvernator chalcedean. Asta ar însemna să-i cedezi mult mai multă putere decât aş primi eu. Îmi dai puterea doar vremelnic. Serilla răsuflă adânc. Se strădui să continue cu îngrijorare în glas. A fost o vreme când sănătatea ta era mai robustă. Ştiu cum te împovărează astfel de negocieri. Nu văd de ce ţi-ai risca sănătatea, când de tine depinde întreaga Satrapie. Bingtown e domeniul la care mă pricep cel mai bine. Aş fi fericită să te slujesc în privinţa lui. Simt că e datoria mea.

– Datoria ta? Am îndoieli. Aşadar nu e un prilej favorabil pentru tine?

Satrapul fusese întotdeauna mai şiret decât părea. Serilla îşi dădu silinţa să pară năucită de cuvintele lui.

– Magnadon, am considerat mereu posibilitatea de a-mi face datoria faţă de Satrapie cel mai favorabil prilej care s-a ivit în viaţa mea. Iar acum, după cum vezi, în partea de jos am lăsat destul loc în care poţi adăuga limitări ale puterii mele. De pildă, o limitare în timp pare necesară.

Ridică din umeri.

– Pur şi simplu, m-am gândit că e cea mai simplă şi mai rapidă cale de rezolvare a acestei probleme.

– Te-ai duce la Bingtown? Singură? Însoţitoarele Inimii nu părăsesc domeniile palatului. Niciodată.

Libertatea se îndepărta. Serilla nu lăsă nimic să i se citească pe chip.

– Cum spuneam, am căutat cea mai simplă şi mai rapidă cale de a pune capăt nemulţumirilor fără primejduirea sănătăţii tale. Cunosc în întregime istoricul situaţiei la care s-a ajuns. Mi-am imaginat că o să-mi spui ce doreşti să se facă, iar eu o să-i înştiinţez pe Negustorii din Bingtown care îţi sunt hotărârile. Onorându-i cu vizita uneia dintre Însoţitoarele Inimii tale, o să-i convingi deopotrivă de sinceritatea şi de respectul tău. Iar mie o să-mi oferi prilejul să văd cu ochii mei un oraş aflat mulţi ani de-a rândul în centrul studiilor mele.

Legendarul Bingtown. Oraşul de la hotarele magiei şi al tuturor şanselor. Singura aşezare omenească, din toate timpurile, în stare nu doar să supravieţuiască, ci şi să prospere pe Ţărmurile Blestemate. Cât de mult îşi dorea să ajungă să-l vadă! Nu scoase niciun cuvânt despre Negustorii din susul Fluviului Ploilor Sălbatice şi despre lăudatele lor oraşe. Nu erau decât un mit neclar. Sugerând că acolo se află o comoară despre a cărei existenţă Satrapul nu bănuieşte nimic n-ar fi izbutit decât să-i stârnească lăcomia. Încercă să-şi reordoneze gândurile:

– Înainte de moarte, tatăl tău mi-a făgăduit că, într-o bună zi, o să văd oraşul cu ochii mei. Aşa că acesta e pentru tine şi un prilej să îndeplineşti promisiunea lui.

Imediat ce se auzi rostind cuvintele, Serilla ştiu că făcuse o greşeală.

– A spus c-o să te lase să mergi la Bingtown? E absurd! De ce să-ţi fi făgăduit aşa ceva?

O bănuială brusc înfiripată îngustă ochii Satrapului.

– Sau asta i-ai cerut în schimbul favorurilor tale? Tata s-a culcat vreodată cu tine?

Cu un an în urmă, când cutezase prima oară să-i pună întrebarea asta, şocul o amuţise. Iar de atunci o repetase atât de des, încât răspunsul prin tăcere se întipărise în obiceiurile ei. Era singura putere pe care-o avea asupra lui. Satrapul nu ştia. Nu ştia dacă tatăl său primise ceea ce lui i se refuza, iar asta îl rodea.

Serilla îşi aminti prima ei întâlnire cu Cosgo. El avea atunci cincisprezece ani, iar ea, nouăsprezece. Pentru o Însoţitoare a Inimii, era foarte tânără. Iar simplul fapt că un Satrap atât de bătrân îşi luase o nouă Însoţitoare era surprinzător. Când îi fusese prezentată lui Cosgo ca noua sfătuitoare a tatălui său, tânărul se uitase când la ea, când la tatăl ei. Privirea aceea spusese limpede ce gânduri se aflau în spatele ei. Ea roşise, iar Satrapul îşi pălmuise fiul pentru neobrăzarea privirii. Iar tânărul Cosgo luase asta drept adeverire a bănuielilor sale.

Când îi murise tatăl, Cosgo le îndepărtase pe toate Însoţitoarele Inimii acestuia. Nesocotind tradiţiile, se lipsise de ele fără să le ofere adăpost şi mijloace de trai în anii bătrâneţii. Cele mai multe nu mai erau nicidecum tinere. Nu o păstrase decât pe Serilla. Iar ea ar fi plecat, dacă ar fi putut. Atât timp cât purta inelul Satrapului, era obligată să-i stea alături. Jurămintele ei îi cereau să rămână şi să-l sfătuiască atâta vreme cât dorea el. Dar nu-i putea cere nimic altceva decât sfaturi. Iar el voia mai mult, fusese clar de la bun început. Drept Însoţitoare alese femei mai bine instruite în privinţa plăcerilor trupului decât într-ale diplomaţiei. Nici măcar una nu-l refuzase.

Prin tradiţie, Însoţitoarele Inimii nu alcătuiau un harem. Erau femei loiale doar Satrapiei. Ar fi trebuit să fie cum era Serilla: de o sinceritate brutală şi de o moralitate mai presus de orice compromis. Erau conştiinţa Satrapului. Li se cerea să-i pună întrebări necruţătoare, nu să-l aline. Serilla se întreba uneori dacă nu cumva era singura Însoţitoare care mai ţine minte toate astea.

Bănuia că, dacă l-ar fi primit vreodată pe Satrap în patul ei, şi-ar fi pierdut puterea supra lui. Atâta vreme cât reprezenta o posesiune a tatălui lui, el nu o putea cere pentru sine. Avea să pretindă că o ascultă şi uneori chiar avea să-i urmeze sfaturile, încercând astfel să-i facă plăcere. Era singurul vestigiu al puterii de care se mai bucura Serilla. Spera să-l poate folosi ca să-şi dobândească libertatea.

Aşa că îl privea într-o tăcere rece. Aştepta.

– Oh, prea bine! exclamă el pe neaşteptate, dezgustat. O să te duc la Bingtown, dacă înseamnă atât de mult pentru tine.

Ea se clătină între exaltare şi o nedumerire amestecată cu spaimă.

– Adică îmi îngădui să merg acolo?

El se încruntă, încreţindu-şi fruntea. Apoi îi zâmbi. Avea o mustaţă foarte mică şi subţire, care tresălta de parcă ar fi fost de pisică.

– Nu. Nu asta am spus. Am spus că te duc acolo. Mă poţi însoţi când o să plec.

– Dar tu eşti Satrapul! se bâlbâi ea. De două generaţii. Niciun Satrap aflat la domnie nu a părăsit oraşul Jamaillia!

– E aşa cum ai spus. Când o să negociem, asta o să-i convingă pe reprezentanţii Bingtownului de sinceritatea mea. În plus, e în drumul meu spre Chalced. Am fost invitat acolo de numeroase ori. M-am hotărât deja să merg. O să mă însoţeşti, după ce o să potolim gloata rebelă din Bingtown.

Zâmbetul lui Cosgo se lăţi.

– Tu poţi învăţa multe în Chalced. Cred c-o să ne prindă bine amândurora.

7

FIICA UNUI NEGUSTOR DIN BINGTOWN

– Stai nemişcată.

– Mă doare, protestă Malta.

Ridică o mână ca să-şi atingă părul răsucit de mama ei în spirale scânteietoare. Keffria îi împinse mâna într-o parte şi îi răspunse, în spirit practic:

– Când eşti femeie, aproape totul doare. Asta ţi-ai dorit. Obişnuieşte-te.

Trase de bogăţia de păr negru din mâna ei, apoi, cu îndemânare, puse la locul lor câteva şuviţe rebele.

– Te rog, nu-i umple capul cu astfel de prostii, se amestecă Ronica, iritată. Ultimul lucru de care-avem nevoie e să se simtă martiră doar fiindcă e femeie.

Bunica Maltei lăsă jos mănunchiul de panglici pe care le sorta şi începu să dea agitată ocol încăperii.

– Nu-mi place asta, spuse pe neaşteptate.

– Ce? Că o pregătim pe Malta pentru primul ei admirator?

În vocea Keffriei se simţeau căldura mamei şi uimirea.

Malta se încruntă. La început, mama ei nu voise nici în ruptul capului ca ea să fie tratată ca o femeie. Cu doar câteva săptămâni în urmă spusese că fiica ei e mult prea tânără ca să fie curtată de bărbaţi. Iar acum îi plăcea ideea? Malta încercă să-i vadă faţa în oglindă, dar Keffria era aplecată, aranjându-şi părul.

Camera era luminoasă şi spaţioasă, parfumată de zambilele din vaze mici, de sticlă. Soarele se revărsa înăuntru prin ferestre înalte. Era o după-amiază superbă de primăvară timpurie, o zi care ar fi trebuit să mustească de făgăduieli. În schimb, Malta simţea apăsarea indiferenţei celor două femei. Nici pic de sporovăială veselă în timp ce o pregăteau pentru întâlnirea cu primul ei peţitor. Casa părea încremenită în doliu, de parcă moartea bunicului ei din primăvara trecută ar fi pogorât asupra lor o mâhnire neîntreruptă.

Pe masa din faţa fetei erau cutiuţe mici cu sulimanuri, creme şi parfumuri. Nu erau noi. Erau toate rămăşiţe păstrate în odăile mamei ei. O rodea gândul că, după părerea

lor, ea nu merită mai mult. Cele mai multe nici măcar nu erau din bazar. Fuseseră făcute în casă, în bucătărie, pregătite ca o supă groasă din fructe de pădure, flori, smântână şi seu. Când era vorba de aşa ceva, mama şi bunica ei erau de o dezamăgitoare modă veche. Cum se puteau aştepta să fie respectate în Bingtown dacă trăiau ca nişte sărăntoace?

Vorbeau pe deasupra capului ei ca şi cum ar fi fost un copilaş care nu le poate înţelege.

– Nu, în privinţa asta m-am dat bătută.

Bunica ei părea mai degrabă iritată decât resemnată.

– Nu-mi place că n-avem nicio veste despre Kyle şi *Vivacia*. Asta mă-ngrijorează.

Glasul Keffriei rămase cu prudenţă neutru când vorbi despre bărbatul ei şi despre corabia familiei.

– Vânturile primăverii pot fi capricioase. Va ajunge fără îndoială acasă peste câteva zile... dacă se hotărăşte să facă un popas în Bingtown. Poate trece pe lângă noi şi poate merge direct în Chalced să-şi vândă marfa cât e încă în stare bună.

– Cu alte cuvinte, cât sclavii sunt încă vii şi mai tentează pe cineva să-i cumpere, sublinie Ronica, necruţătoare.

Fusese întotdeauna împotriva întrebuinţării corabiei familiei pentru negoţul cu sclavi. Spunea că e contra sclaviei în principiu, dar asta n-o împiedica să ţină în casă o sclavă. Ronica susţinuse că nu e bine ca o corabie vie să transporte sclavi, pentru că nu face faţă sentimentelor sumbre ale unei astfel de încărcături. *Vivacia* se însufleţise cu foarte puţină vreme înainte de plecarea în acea călătorie. Toată lumea spunea că toate corăbiile vii, dar mai ales cele tinere, sunt din cale-afară de impresionate de trăirile oamenilor de la bord. Malta avea propriile îndoieli. Credea că întreaga poveste cu corăbiile vii e o prostie. Din câte putea ea să-şi dea seama, cea aflată în stăpânirea familiei lor nu le adusese decât datorii şi necazuri.

De pildă, situaţia în care ajunsese ea. După ce implorase luni de-a rândul să i se îngăduie să se îmbrace şi să se poarte ca o tânără femeie, nu ca o fetiţă, familia ei îi făcea în sfârşit pe plac. Şi de ce? Nu fiindcă ar fi înţeles cât de îndreptăţită e cererea ei. Nu. Se întâmplase fiindcă un contract stupid spunea că, dacă bunica ei nu face la timp plăţile datorate pentru corabia vie a familiei, unul dintre copiii din familia lor le va fi oferit celor din Tărâmul Ploilor Sălbatice în locul aurului.

Nedreptatea întregii poveşti îi reveni în minte şi o sufocă. Era tânără, frumoasă, plină de prospeţime. Şi cine avea să fie primul ei peţitor? Un tânăr Negustor chipeş, precum Cerwin Trell, un poet melancolic, precum Krion Trentor? Nu. Nu pentru Malta Vestrit. Nu, ea avea parte de un Negustor din Tărâmul Ploilor Sălbatice bătrân şi plin de negi, un bărbat atât de hidos şi de deformat, încât trebuia să poarte un văl când voia să vină în Bingtown. Le păsa oare mamei şi bunicii ei de asta? Se gândeau măcar o clipă ce putea însemna pentru ea să fie silită să accepte un astfel de bărbat? O, nu, nu se sinchiseau. Erau prea ocupate să-şi facă griji pentru corabie, să se întrebe ce se întâmplă cu preţiosul ei frate Wintrow sau unde e mătuşa Althea. Ea, Malta, n-avea nicio importanţă. Cele două erau acolo, o ajutau să se îmbrace şi îi aranjau părul, dar nu-i dădeau atenţie. În după-amiaza care ar fi putut fi cea mai importantă din viaţa ei, ele se contraziceau pe tema sclaviei!

– ...face tot ce-i stă în puteri pentru familie.

Mama ei vorbea cu voce joasă, egală.

– Trebuie să recunoşti atâta lucru. Kyle e în stare să nesocotească sentimentele altora. Nu neg asta. Pe ale mele le-a rănit – şi nu doar o singură dată. Însă nu e un om rău şi nu e egoist. Nu ştiu să fi făcut vreodată ceva despre care să nu fi crezut că e cel mai bun lucru pentru noi toţi.

Malta era oarecum surprinsă s-o audă luând apărarea tatălui ei. În noaptea dinaintea plecării lui pe mare se certaseră urât şi de atunci Keffria vorbise foarte puţin despre

el. Poate că, în felul ei de femeie neglijentă, care nu iese din casă, încă îşi mai iubea soţul. Malta îşi compătimise întotdeauna tatăl; căsătoria unui căpitan de corabie atât de chipeş şi de aventuros cu o mică femeie sfioasă, neinteresată de viaţa de societate şi de modă, era o irosire ruşinoasă. Merita o soţie bine îmbrăcată, care să invite în casa familiei multă lume şi să atragă peţitori potriviţi pentru fiica lor. Simţea că şi ea merită o astfel de mamă. Un gând abia încolţit o alarmă brusc.

– Cu ce te-ai gândit să te îmbraci azi? îşi întrebă mama.

– Cu ce sunt deja îmbrăcată, răspunse scurt Keffria.

Dar continuă, pe neaşteptate:

– Nu vreau să mai aud nimic despre asta. Reyn vine în vizită la tine, nu la mine.

Cu voce mai joasă adăugă, aproape fără nicio tragere de inimă:

– Părul îţi licăreşte ca noaptea însăşi. Mă îndoiesc c-o să aibă ochi pentru altcineva în afară de tine.

Deşi i se făcea rar un astfel de compliment, Malta nu-şi lăsă atenţia abătută de la subiect. Rochia simplă, din stofă de lână albastră, purtată de mama ei era veche de cel puţin trei ani. Fusese bine păstrată, nu era ponosită, ci pur şi simplu sobră şi plicticoasă.

– Măcar o să-ţi aranjezi părul şi o să porţi bijuterii? întrebă imploratoare.

Şi continuă, aproape disperată:

– Mie îmi ceri întotdeauna să mă îmbrac frumos şi să mă port cuviincios când merg cu voi la întruniri ale Negustorilor. Tu şi bunica nu vreţi să faceţi acelaşi lucru pentru mine?

Se întoarse cu spatele la oglindă ca să le înfrunte. Amândouă păreau surprinse.

– Reyn Khuprus o fi fiind mezinul, dar e fiul uneia dintre cele mai bogate şi mai influente familii de Negustori din Tărâmul Ploilor Sălbatice. Chiar voi mi-aţi spus asta. Nu trebuie să ne îmbrăcăm ca pentru primirea unui oaspete care

ne onorează, chiar dacă amândouă speraţi că n-o să mă găsească atrăgătoare şi o să plece pur şi simplu?

Cu voce mai joasă, adăugă:

– Cu siguranţă ne datorăm nouă însene măcar atâta respect.

– Oh, Malta, oftă mama ei.

– Cred că are dreptate copila, spuse pe neaşteptate bunica ei.

Mărunta femeie sobră, gârbovită în hainele ei de văduvă, îşi îndreptă deodată spatele.

– Nu. Nu cred, ştiu că are dreptate. În privinţa asta, niciuna dintre noi n-a văzut limpede. Problema nu e dacă ne place sau nu că o curtează Reyn. I-am îngăduit s-o facă. Acum, pentru *Vivacia* îi suntem datori familiei Khuprus. Contractul nostru e cu ei. Nu numai că ar trebui să-i tratăm cu aceeaşi curtenie cu care ne-am purtat cu familia Festrew, ar trebui să ne şi înfăţişăm la fel când vin aici.

Ronica dădu ocol încăperii cu paşi iuţi. Numără pe degete ceea ce avea în gând.

– Am pregătit mâncăruri excelente, iar odăile au fost împrospătate pentru primăvară. Rache poate servi la masă; se pricepe foarte bine. Aş vrea să fi fost şi Nana cu noi, dar prilejul ivit era prea bun pentru ea, nu i-am putut cere să nu-l ia în seamă. Crezi c-ar trebui s-o trimit pe Rache la Davad Restart să-l roage să ne împrumute unul dintre servitorii lui?

– Am putea..., începu Keffria, şovăind.

– Oh, vă rog, nu! se amestecă Malta. Servitorii lui Davad sunt groaznici, necioplţi şi neobrăzaţi. Ne e mai bine fără ei. Cred că trebuie să lăsăm casa noastră la vedere aşa cum e cu adevărat, nu să facem paradă de servitori prost instruiţi. Ce vi se pare mai elegant? O familie cu mijloace limitate, care alege ce e mai bun din tot ce-şi poate permite sau una care împrumută slugi ursuze?

Descoperi cu încântare că-şi surprinsese şi mama, şi bunica.

– Fata are dreptate, spuse Keffria, zâmbind cu mândrie. Malta, sunt sigură că ai văzut până în miezul lucrurilor. Îmi place când te aud vorbind aşa.

Bunica îşi arătă aprobarea cu mai multă prudenţă. Se uită la Malta ţuguindu-şi buzele, apoi dădu scurt din cap. Malta se uită în oglindă să vadă cât de bine se descurcase Keffria cu părul ei. Nu ieşise rău. Aruncă încă o privire spre reflexia bunicii ei. Bătrâna continua s-o studieze cu atenţie. Malta trase concluzia că Ronicăi Vestrit îi vine greu să accepte că oricine altcineva poate fi inteligent. Aşa stăteau lucrurile. Bunica ei era geloasă fiindcă ea vedea lucrurile la fel de clar. De fapt, chiar mai clar. Însă mama ei se simţise mândră de ea. O putea cuceri arătându-şi isteţimea. Până atunci nu se mai gândise la asta. Îi veni brusc o idee.

– Mulţumesc, mamă. Îmi place ce-ai făcut cu părul meu. Acum lasă-mă să-l aranjez şi eu pe-al tău. Haide. Aşază-te.

Se ridică în picioare cu graţie şi îşi trase mama uluită pe scaunul din faţa oglinzii. Scoase acele lungi care-i ţineau părul negru, lăsându-l să se reverse pe umeri.

– Îţi porţi părul de parcă ai fi o femeie bătrână şi neglijentă, spuse fără ocolişuri.

Nu era nevoie să sublinieze că tot aşa îşi aranja părul şi bunica ei. Se aplecă să-şi lipească obrazul de al mamei sale şi îi întâlni ochii în oglindă.

– Lasă-mă să ţi-l împodobesc cu flori şi cu un set din acele noastre cu perle. Ştii, e primăvară, e timpul să sărbătorim înflorirea vieţii.

Luă peria cu mâner de argint şi o trecu prin părul mamei sale. Îşi lăsă capul pe parte, ca să-i zâmbească imaginii Keffriei din oglindă.

– Dacă nu ne permitem să cumpărăm rochii noi înainte de întoarcerea tatei, poate izbutim să le dăm strălucire câtorva dintre cele vechi, împodobindu-le cu broderii noi. Sunt sigură că lui o să-i placă. În plus, e timpul să-nvăţ modelul tău de cusătură cu muguri de trandafir. Poate mi-l arăţi după vizita lui Reyn.

*

Neaşteptata dulceaţă a nepoatei sale nu-i inspira încredere Ronicăi Vestrit. Se simţea trasă înapoi de propriul pesimism, dar nu cuteza să renunţe la el. Blestemă împrejurările care puseseră reputaţia şi banii familiei în mâinile stângace ale unei fete fluşturatice. Încă şi mai înspăimântător, mâinile alea mai erau şi lacome, acaparatoare, iar nesăbuinţa Maltei primea sprijinul vicleniei. Dacă şi-ar fi folosit mintea ascuţită gândindu-se la ceea ce însemna cu adevărat binele familiei, tot clanul Vestrit ar fi fost mândru de ea. Aşa cum stăteau lucrurile, inteligenţa fetei nu era decât un dezavantaj primejdios.

În timp ce părăsea în tăcere încăperea unde nepoata ei împletea părul Keffriei, Ronica se gândi cu amărăciune că, dacă îi surâdea norocul, Reyn Khuprus avea s-o ia pe Malta din grija lor. Ar fi fost relaxant s-o ştie pe fetişcana intrigantă plecată din casă; pe urmă şi-o imagină pe Malta ca noră a lui Jani Khuprus şi strânse din ochi, nemulţumită. Nu, fata era o problemă a familiei Vestrit. Era mai bine să rămână acasă până când învăţa să se poarte aşa cum se cuvenea s-o facă. Ronica se gândea uneori că asta nu se poate rezolva decât cu o curea.

Căuta relativa pace din odăile ei. Odată cu venirea primăverii, pusese să fie curăţate şi aerisite, ca în fiecare an. Nu-i fusese de ajutor. Amintirea mirosului bolii nu se dădea dusă. Lumina soarelui revărsată prin ferestrele înalte părea măsluită. Aşternuturile curate de pe pat păreau albe şi reci ca de gheaţă, nu proaspete şi îmbietoare. Se îndreptă spre măsuţa ei de toaletă şi se aşeză. Se privi în oglindă. Malta avea dreptate. Devenise o femeie bătrână şi neglijentă. Nu se considerase niciodată frumoasă, dar, cât trăise Ephron, se îngrijise. După moartea lui dăduse asta uitării. Încetase cu desăvârşire să mai fie femeie. Ridurile feţei i se adânciseră, pielea gâtului îi atârna. Pe puţinele cutiuţe cu sulimanuri de

pe masă se aşternuse praful. Când îşi deschise caseta cu bijuterii, conţinutul i se păru deopotrivă familiar şi străin. Cât timp trecuse de când nu se mai sinchisea de propria ei înfăţişare? De când nu se mai întreba cum arată?

Trase aer în adâncul pieptului.

– Ephron.

Numai atât spuse, se mulţumi să-i rostească numele cu glas tare. În parte ca implorare, în parte ca scuză, în parte ca rămas-bun. Pe urmă îşi ridică mâinile şi-şi eliberă părul. Scutură din cap ca să i se lase pe umeri şi se încruntă când văzu cât se rărise. Îşi puse palmele pe faţă şi-şi apăsă pielea uscată ca hârtia, încercând să netezească ridurile din jurul gurii. Clătină din cap, se aplecă şi suflă, spulberând praful de pe cutioarele cu sulimanuri. O deschise pe prima.

Încheiase cu parfumatul când Rache bătu şovăielnic în uşă.

– Intră! strigă Ronica, însă cu gândul în altă parte.

De când plecase Nana, Rache rămăsese singura dintre toţi servitorii care mişunaseră cândva prin casă. Când sclava intră, Ronica ştiu imediat de ce venise. Numai o vizită a lui Davad Restart îi putea stârni o asemenea privire de ură mocnită. Rache încă îi mai purta pică pentru moartea fiului ei pe corabia cu care el făcea negoţ cu sclavi. Ori de câte ori îi auzea numele, căpăta privirea aia; şi numai atunci acea femeie tânără părea cu adevărat vie. Aşa că, deşi oftă implorând în gând – *Te rog, nu* –, ştia că Davad e deja în salon.

– Îmi pare rău, doamnă, spuse Rache cu voce aproape inexpresivă. E Negustorul Restart. Insistă să te vadă.

– Bine, răspunse Ronica, oftând mai adânc.

Se ridică de la măsuţa de toaletă.

– Cobor imediat ce mă îmbrac. Nu. Nu te obosi să te duci să-i spui. Dacă el n-a putut trimite un mesager să-i anunţe vizita, poate măcar s-aştepte până sunt gata. Ajută-mă, te rog!

Încercase să facă pe socoteala lui Davad o glumă pe care s-o savureze amândouă, dar gura lui Rache rămase ca o linie

dreaptă. El o adusese în casa familiei Vestrit când Ephron era pe moarte, chipurile, ca să fie de ajutor. Ronica bănuia că o făcuse ca să scape de Rache şi de privirea ei ucigaşă. Presupunea că practic femeia era încă proprietatea lui, fiind sclavă după legile din Jamaillia. În Bingtown sclavia nu era recunoscută. Acolo, Rache era numită politicos servitoare cu hrisov. În ultima vreme, Bingtownul se umpluse de astfel de „slujitori“ – erau în număr foarte mare. Ronica o trata de Rache ca pe o servitoare plătită.

Îşi alese rochia pe îndelete, hotărându-se în final să îmbrace una de un verde palid, din pânză de in. Trecuse atât de mult timp de când nu mai purtase nimic altceva decât o robă largă, de casă! Se simţea bizar de dezbrăcată în ea, deşi fustele îi înconjurau strâns talia, iar bluza era strânsă la spate cu şireturi. Se întrerupse ca să se privească din nou în oglindă. Bun. Nu era frumoasă. Nu părea tânără. Dar avea din nou înfăţişarea matriarhei unei familii de Negustori. Arăta deopotrivă îngrijită şi demnă. Rămase în faţa casetei cu bijuterii ca să-şi încarce cu îndrăzneală gâtul cu perle şi să-şi atârne unele şi de urechi. Aşa. Acum să mai insinueze mica neobrăzată că e o femeie bătrână şi neglijentă.

Se întoarse cu spatele la oglindă şi o văzu pe Rache privind-o cu ochi mari. Se simţi aproape flatată de surprinderea servitoarei.

– Acum mă duc la Davad. Vrei s-aduci de la bucătărie cafea şi nişte prăjituri simple, te rog? Nimic sofisticat. Nu vreau să-l încurajez să rămână prea mult.

– Da, doamnă.

Rache schiţă o reverenţă şi plecă în tăcere.

Ronica străbătu coridorul, către salon, în foşnet de fuste. Simţea perlele reci pe piele. Era straniu că o schimbare a hainelor şi un pic de grijă pentru înfăţişarea ei o făceau să se simtă atât de diferită. Jalea care îi umpluse adâncul sufletului după moartea lui Ephron era tot acolo, ca şi furia stârnită de tot ce i se întâmplase de atunci. Toată iarna se străduise din greu să facă faţă tuturor loviturilor, pe măsură ce căzuseră

asupra ei. Avusese un şoc când descoperise că făcuse o greşeală acordându-i încredere ginerelui ei. Lăcomia lui Kyle o gonise pe Althea, iar nevoia lui de a ţine totul sub control, fără pic de milă, nu izbutise decât s-o paralizeze pe Keffria. Fusese înfiorător să descopere că fiica lui Malta promitea să ajungă aidoma lui. Cu câteva luni în urmă, Keffria făgăduise c-o s-o ţină pe Malta din scurt ca să se schimbe. Până una-alta, singura schimbare era că fata devenea tot mai perfidă, pe zi ce trecea.

În faţa salonului se opri şi-şi alungă toate aceste gânduri din minte. Cu un efort de voinţă, îşi descreţi fruntea şi-şi aşternu pe chip o expresie plăcută. Îşi îndreptă spatele şi umerii, apoi se strecură în încăpere cu un:

– Bună dimineaţa, Davad. Ce surpriză această vizită a ta!

El era cu spatele spre uşă. Luase o carte de pe raft şi stătea lângă fereastră, studiind-o. Spinarea lui lată şi rotunjită, acoperită de o haină de un albastru-închis, ce părea gata să plesnească, o duse cu gândul la un gândac. Închise cartea şi începu să vorbească în timp ce se întorcea către ea.

– Nu e surpriză. E mojicie. Chiar şi un om ca mine, stângaci când iese în lume, unde face gafă după gafă, ştie că ar fi trebuit să te întreb dacă ai timp să stai de vorbă cu mine. Dar ştiu că ai fi spus nu şi trebuia să... Ronica! Arăţi uimitor!

O măsură cu privirea de sus până jos cu familiaritate, aducându-i în obraji o neaşteptată roşeaţă. Un zâmbet despică rotunjimea feţei lui rumene.

– M-am obişnuit să te văd în haine atât de mohorâte, încât uitasem cum arăţi, de fapt. Mi-a aduc aminte de rochia asta. E foarte veche, nu-i aşa? N-ai purtat-o la una dintre petrecerile date ca să anunţaţi nunta Keffriei cu Kyle? Îţi şterge anii de pe chip. Cred că eşti foarte mândră că încă te mai cuprinde.

Ronica îşi privi vechiul prieten de familie clătinând din cap.

– Davad Restart, numai tu poţi să distrugi atâtea complimente într-un discurs atât de scurt.

El o privi cu ochi holbaţi, buimăcit cu desăvârşire. Aşa cum se întâmpla adesea, nu-şi dădea câtuşi de puţin seama cât de lipsit de tact este. Ronica se îndreptă spre un divan şi se aşeză.

– Vino, aşază-te lângă mine, îl invită. I-am cerut lui Rache să ne-aducă prăjituri şi cafea, dar te previn că nu-mi pot rupe din timp mai mult de un scurt moment sau de cel mult două. În după-amiaza asta îl aşteptăm pe Reyn Khuprus. Vine în vizită la Malta pentru prima oară şi mai am încă multe pregătiri de făcut.

– Ştiu, recunoscu el, fără să stea pe gânduri. Tot Bingtownul vorbeşte despre asta. E un pic neobişnuit, nu-i aşa, să-i îngădui unui bărbat s-o curteze înainte de a fi prezentată ca femeie? Nu fiindcă ea nu s-ar considera pregătită, de asta sunt sigur. După escapada ei de iarna trecută, de la bal... ei bine. Nu vă condamn fiindcă încercaţi s-o măritaţi cât mai repede. Cu cât se găseşte mai curând un bărbat care s-o aşeze la casa ei, cu atât mai sigur va fi totul în oraş.

Se întrerupse şi îşi drese glasul. Pentru prima oară, păru uşor stânjenit.

– De fapt, Ronica, de asta mă aflu aici. Ca să te implor să-mi faci o foarte mare favoare, mă tem.

– Vrei să-mi ceri o favoare şi e cumva legată de vizita lui Reyn?

Ronica era uimită şi stânjenită în acelaşi timp.

– Da. E simplu. Invită-mă şi pe mine. Te rog.

Ea izbuti să nu rămână cu gura căscată. Intrarea lui Rache cu tava cu cafea o salvă de un răspuns imediat. Îi ceru femeii de îndată să plece, n-avea rost s-o silească să servească un om pe care îl ura. Turnă ea însăşi cafeaua, oferindu-şi astfel timp de gândire. Davad îi spulberă gândurile înainte ca ea să-şi înceapă refuzul formulat cu graţie.

– Ştiu că nu se cade, dar n-am gândit cum să mascăm asta.

Ronica se hotărî să-i vorbească fără ocolişuri.

– Davad, nu vreau să maschez o necuviinţă. Familia Khuprus e puternică. Iar acum nu-mi pot îngădui să ofensez pe nimeni din Bingtown, şi cu atât mai puţin o familie ca a lor. Nu mi-ai spus de ce vrei să fii aici când îl primim. Tradiţia spune că, la prima vizită a unui tânăr, nu trebuie să fie de faţă decât familia fetei. Ştii, ca să se simtă cât mai în largul lui.

– Ştiu, ştiu. Dar, fiindcă Ephron e mort, iar tatăl Maltei pe mare, m-am gândit că m-ai putea prezenta drept un vechi prieten care e de faţă ca... un soi de protector, în lipsa bărbaţilor din familia voastră...

Vocea lui Davad se stinse când văzu faţa Ronicăi. Ea îi răspunse cu voce joasă, controlată:

– Davad, ştii foarte bine că nu i-am cerut niciodată niciunui bărbat să mă protejeze. Când fetele erau mici şi Ephron era adesea plecat pe mare, nu mi-am rugat niciodată prietenii să se ocupe de negoţ în locul lui sau să înfrunte realităţile neplăcute. M-am descurcat singură. Întregul Bingtown o ştie. Asta sunt eu. Acum, când sunt cu adevărat singură, ar trebui să tremur, să leşin şi să m-ascund în spatele tău? Cred că nu. Reyn Khuprus vine azi să cunoască familia fetei cu care vrea să se însoare. Şi o să ne cunoască aşa cum suntem cu adevărat.

Când Ronica îşi trase răsuflarea după atacul ei violent, Davad se grăbi să vorbească.

– E pentru mine. Adică în folosul meu. O să fiu sincer. Voi n-aveţi nimic de câştigat, recunosc de bunăvoie, iar prezenţa mea ar putea fi chiar jenantă. Sa îmi e martor că multe familii din Bingtown nu mă mai primesc în casele lor. Ştiu foarte bine că sunt stânjenitor. La început au fost de vină stângăciile mele. Ei bine, niciodată n-am ştiut cum să mă port în societate. Dorill ştia. Ea avea întotdeauna grijă să facem impresie bună. După ce a murit, multe familii din Bingtown au continuat să mă trateze cu amabilitate, probabil în amintirea ei. Dar, de la un an la altul, numărul Negustorilor care mă salută ca pe un prieten a scăzut. Cred că i-am

ofensat fără să vreau. Acum, dintre toţi Negustorii din oraş, tu eşti singura pe care cutez s-o numesc „prietenă“.

Se întrerupse ca să ofteze din greu.

– În singurătatea mea, n-am către cine altcineva să mă îndrept. Ştiu că trebuie să-mi refac alianţele. Mi-ar izbuti, dacă aş putea să-mi fac legături prin negoţ cu cei de pe Tărâmul Ploilor Sălbatice. Ştiu că, în Bingtown, mulţi îmi dezaprobă amestecul în politică. Spun că mă înjosesc în faţa Negustorilor Noi, că negoţul cu sclavi de care mă ocup din când în când e o ruşine, că i-am trădat pe Negustorii Vechi asociindu-mă cu Negustorii Noi. Dar ştii că fac asta doar ca să pot supravieţui. Ce altceva mi-a mai rămas? Uită-te la mine. N-am pe nimeni, nu mă pot bizui decât pe mintea mea. N-am soţie care să mă aline, n-am copii care să mă moştenească. Nu mă străduiesc decât să-mi păstrez destule proprietăţi şi câştiguri ca să duc un trai tihnit la bătrâneţe. Pe urmă se termină totul.

Făcu o pauză patetică, apoi încheie, cu voce pierită:

– Neamul meu se stinge odată cu mine.

Ronica îi ascultase lamentările cu ochii pe jumătate închişi. Când îl auzi oftând din nou, îi deschise.

– Davad, spuse ea pe tonul unui avertisment, să-ţi fie ruşine că vii la mine cu astfel de şmecherii. Refuz să-ţi plâng de milă mai mult decât plâng de mila mea. Am căzut în gropi pe care ni le-am săpat singuri. Ştii care sunt rădăcinile necazurilor tale; tocmai le-ai înşiruit. Dacă vrei să recâştigi respectul Negustorilor din Bingtown, lasă sforăriile politice pe seama Negustorilor Noi. Nu te mai ocupa „din când în când“ de vânzările de oameni. Redevino cel de odinioară şi prietenii tăi se vor întoarce. Nu prea repede, fiindcă ai călcat cu hotărâre pe prea multe bătături. Dar o vor face, în cele din urmă. Eşti unul dintre Negustorii Vechi. Imediat ce-o să-ţi reaminteşti şi tu asta, şi-o vor reaminti şi compatrioţii tăi.

– Şi, între timp, ar trebui să mor de foame cu eleganţă? izbucni Davad.

Ca şi cum ar fi vrut să ocolească o asemenea soartă cumplită, luă o muşcătură zdravănă din prăjitura cu mirodenii pe care-o ţinea în mână.

– N-o să mori de foame, sublinie Ronica neîndurătoare. După cum ai spus, nu ai decât grija ta. Dacă păstrezi pentru tine ceea ce-ţi oferă proprietăţile tale, poţi trăi din asta fără să mai faci negoţ niciodată, toată viaţa ta. Mă aventurez să spun chiar că, dacă-ţi micşorezi numărul servitorilor, nu ţi-ar trebui mai mult de o grădină de legume, câteva găini şi câteva vaci. Ai putea să duci o viaţă mai modestă, aşa cum am fost forţate şi Keffria şi cu mine să ducem. Cât despre singurătatea ta, ei bine, din câte-mi aduc aminte, eşti unchi, ai o strănepoată. Dacă vrei moştenitori, strânge legăturile cu ea. Ar putea însemna foarte mult pentru ramura familiei tale din care face parte.

– Oh, mă urăşte.

Davad înlătură ideea odată cu firimiturile de prăjitură care-i căzuseră pe genunchi.

– Din pricina unui comentariu întâmplător, dintr-o discuţie cu soţul ei, pe vremea când o curta. Se poartă cu mine de parcă aş fi ciumat. Ruptura dintre noi e de nereparat.

Sorbi din cafea.

– În plus, cum mă poţi critica fiindcă fac „din când în când“ negoţ cu sclavi? Nu asta fac Kyle şi *Vivacia* acum, o călătorie cu o cală plină de sclavi?

Davad o văzu pe Ronica înnegurându-se la faţă şi schimbă brusc tactica:

– Te rog. Nu stau mult. Îngăduie-mi doar să fiu de faţă când soseşte şi prezintă-mă ca prieten al familiei. E tot ce-ţi cer. Ajută-mă să-l am printre cunoştinţe. Mai departe mă descurc singur.

Privirea lui implora. Uleiul parfumat de păr lăsase pe fruntea lui o urmă lucioasă. Era jalnic. Era un vechi prieten de familie. Făcea negoţ cu sclavi. El şi Dorill se cununaseră la o săptămână după cununia ei cu Ephron; dansaseră unul la

nunta altuia. El avea să-i spună cu siguranţă lui Reyn ceva regretabil. Venise la ea considerând-o ultima lui speranţă.

Davad era un dezastru în devenire.

Încă se mai uita la el în tăcere când intră fiica ei.

– Davad! exclamă Keffria.

Schiţă un zâmbet ţeapăn. Avea ochii rotunjiţi de groază.

– Ce surpriză! Nu m-aşteptam să fii aici.

Davad se grăbi să se ridice, fiind cât pe ce să-şi răstoarne cana cu cafea. Se repezi la Keffria, îi luă mâna şi exclamă radios:

– Ei, ştiu că nu e pe de-a-ntregul corect, dar pur şi simplu n-am putut rezista. Kyle fiind plecat, m-am gândit că e bine să fie în casă un bărbat care să-l cântărească pe acest tânăr dornic s-o curteze pe Malta!

– Într-adevăr, răspunse Keffria cu glas slab.

Se întoarse spre mama ei, învinovăţind-o din priviri.

Ronica îşi adună curajul ca să rostească adevărul.

– I-am explicat lui Davad că ar fi cu desăvârşire nepotrivit, spuse ea cu voce calmă. Mai târziu, dacă amândoi tinerii vor dori să continue, o să ne invităm prietenii la un ceai. Va fi un moment mult mai potrivit pentru a face cunoştinţă cu Reyn şi cu familia lui.

– Probabil, zise Davad cu asprime. Dacă nu-i poţi oferi nimic mai bun celui mai vechi şi mai sincer prieten al tău, Ronica Vestrit. O să revin când voi fi invitat.

– E prea târziu pentru aşa ceva, dădu de veste Keffria cu voce pierită. De-asta am venit s-o caut pe mama. Reyn şi familia lui sunt deja aici.

Ronica se ridică în grabă.

– Familia lui?! Aici?!

– În camera de zi. Ştiu: nici eu nu mă-aşteptam s-apară acum. Nu mă aşteptam s-ajungă Reyn decât în ultima parte a după-amiezii; corabia a avut vânt bun. Oricum, Jani Khuprus e aici împreună cu un frate mai vârstnic... Bendir. Afară aşteaptă un convoi de slujitori cu coşuri cu daruri şi... Mamă,

am nevoie de ajutorul tău. Noi avem atât de puţini servitori, cum am putea...

– Foarte simplu, se amestecă Davad.

Se preschimbase brusc din cerşetor în comandant.

– Încă mai aveţi un băiat care se ocupă de grădină şi de grajd. Trimite-ţi-l aici. Scriu un bilet, el îl duce la mine acasă, iar servitorii mei vin încoace cât ai clipi. Discret, fireşte. Îi instruiesc, le spun să se poarte ca şi cu ar fi în slujba voastră şi în casa asta ar munci de obicei şi...

– Şi când se duce vestea în tot Bingtownul, aşa cum se întâmplă de fiecare dată când sunt amestecaţi slujitorii, ajungem de batjocură. Nu, Davad.

Era rândul Ronicăi să ofteze.

– Primim oferta ta. N-avem încotro. Dar, dacă trebuie să împrumutăm servitori, atunci n-o să ezit să recunosc că am făcut-o. Nici bunătatea ta în această privinţă nu trebuie ascunsă de dragul mândriei noastre.

Amintindu-şi cu întârziere că fiica ei ar fi putut avea altă părere, se întoarse spre aceasta:

– Eşti de acord? o întrebă fără ocolişuri.

Keffria clătină din cap, neajutorată.

– Cred că trebuie să fiu. Malta n-o să se sinchisească de asta câtuşi de puţin.

Adăugase ultimele cuvinte aproape numai pentru sine.

– Nu lăsaţi căpşorul ei frumos să-şi facă griji pentru aşa ceva.

Acum Davad radia. Când continuă, Ronica îşi dori să-l ciomăgească.

– Sunt sigur c-o să fie mult prea interesată de peţitorul ei ca să dea atenţie unui vechi prieten al familiei. Ei! Unde e hârtia, Ronica? Scriu repede un bilet şi poţi trimite băiatul.

În ciuda îndoielilor Ronicăi, totul se rezolvă repede şi cu uşurinţă. Keffria se întoarse la oaspeţi şi îi asigură că mama ei va sosi curând. Mesajul fu trimis. Davad insistă să mai arunce o ultimă privire în oglindă. Fără să ştie dacă o face de mila lui sau de a ei, Ronica îl convinse să-şi şteargă uleiul din

păr şi de pe frunte şi să se pieptene într-un stil mai respectabil. Cu pantalonii lui care atârnau în dreptul genunchilor nu se putea face nimic, spuse el; nu avea nicio pereche care să arate altfel, dar haina era nouă şi cu o croială considerată de ultimă modă. Ronica îşi muşcă limba ca să nu sublinieze că există o diferenţă între a fi la modă şi a fi de bun-gust. Apoi, cu mare îngrijorare, intră în camera de zi la braţul lui.

Auzise că bărbaţii din Tărâmul Ploilor Sălbatice le făceau curte femeilor într-un stil mult mai lipsit de cumpătare decât cei din Bingtown. Înainte de a fi Keffria de acord să-i curteze Reyn fiica, i se făgăduise că tânărul n-o să-i facă fetei daruri care i-ar putea suci capul. Ronica îşi imaginase c-o să-l vadă venind la Malta cu un buchet de flori şi, poate, cu nişte dulciuri. Şi se aşteptase să-i fie prezentat un tânăr sfios, probabil însoţit de tutorele sau de unchiul lui.

Camera de zi fusese transformată. Aranjamentele simple, create de ea şi de Keffria din flori de primăvară culese din grădină, dispăruseră cu desăvârşire. Coşuri, globuri şi vaze cu flori exotice din Tărâmul Ploilor Sălbatice erau răspândite cu dărnicie prin încăpere. Mireasma lor îmbătătoare era densă, ca fumul. Platouri şi boluri cu fructe, sticle de vin şi tăvi cu dulciuri şi prăjituri din aluat li se alăturaseră mâncărurilor aranjate cu grijă pe masă. Păsări cântătoare viu colorate ciripeau într-o colivie de alamă atârnată de un copac artificial, construit din bronz şi lemn de cireş. Un pui de pisică de vânătoare, cu blana numai pete, dădea plin de speranţe târcoale pe sub cuşcă. Servitori cu feţele ascunse de văl sau descoperite se foiau încoace şi încolo în tăcere şi cu zel, desăvârşind metamorfoza. Când intră Ronica, un bărbat a cărui faţă acoperită de văl spunea că e Negustor din Tărâmul Ploilor Sălbatice începu să cânte o melodie tânguitoare la o harfă mică.

Parcă purtată de muzică, Jani Khuprus se ridică în picioare cu graţie şi îi ieşi în întâmpinare. Vălul din dantelă albă de pe faţa ei licărea de perle. Gluga largă, care-i acoperea părul,

era împodobită cu ciucuri din mătase împletită şi răsucită, din nenumărate nuanţe de albastru. Purta o bluză extravagantă, împodobită cu panglici şi pantaloni largi, strânşi în jurul gleznelor cu alte panglici. O broderie stranie ascundea aproape în totalitate pânza fină de in alb din care erau croiţi. Ronica nu mai văzuse niciodată o femeie astfel îmbrăcată, dar ştiu, dintr-odată, că ar fi putut deveni o nouă modă în Bingtown. Când o văzu întâmpinând-o în camera schimbată, avu senzaţia că a ajuns ca prin farmec în Tărâmul Ploilor Sălbatice şi e oaspete în casa familiei Khuprus. Jani îi zâmbi cu căldură, trădându-şi curiozitatea în privinţa lui Davad doar cu o scurtă privire uimită.

– Mă bucur atât de mult că ai venit să ni te alături! spuse.

Cu o familiaritate stânjenitoare, luă mâinile Ronicăi în ale ei. Se aplecă spre ea ca să adauge, ca şi cum i-ar fi încredinţat un secret:

– Trebuie să fii tare mândră de fiica ta Keffria. Ne-a urat bun venit cu atâta prietenie şi graţie! E o dovadă a bunei sale educaţii. Şi Malta! O, îmi dau seama de ce s-a îndrăgostit fiul meu atât de repede şi atât de profund. E foarte tânără, aşa cum m-ai prevenit, dar e deja o floare ce se deschide! Orice tânăr ar cădea pradă unor asemenea ochi! Nu e de mirare că s-a agitat atât ca să aleagă daruri pentru ea. Mărturisesc că, atunci când florile sunt îngrămădite astfel, par oarecum copleşitoare, dar poţi cu siguranţă ierta impetuozitatea unui tânăr.

– Mai ales când e mult prea târziu ca să faci altceva! răspunse Davad, când Ronica încă îşi mai compunea propriul răspuns.

Înaintă cu un pas şi-şi puse mâna peste mâinile lui Jani, care continuau să le strângă pe ale Ronicăi.

– Bine ai venit în casa Vestrit. Sunt Davad Restart, de multă vreme prieten al familiei. Suntem nespus de încântaţi să vă avem aici şi profund onoraţi fiindcă Reyn o curtează pe Malta. Nu-i aşa că arată minunat împreună?

Cuvintele lui erau atât de diferite de orice ar fi vrut Ronica să spună, încât ea aproape că-şi pierdu stăpânirea de sine. Privirea lui Jani se mută de la el la Ronica, înainte de a-şi retrage mâinile din strânsoarea lui cu delicateţe, dar nelăsând dubii asupra gestului.

– Te ţin foarte bine minte, Negustorule Restart.

Vorbise cu răceală; era evident că nu-şi amintea de el cu plăcere. Subtilitatea îi scăpă lui Davad.

– Sunt atât de încântat şi onorat de asta! exclamă el jovial.

Îi adresă lui Jani Khuprus un zâmbet radios. Era evident convins că lucrurile merg bine.

Ronica ştia că trebuie să spună ceva, dar nu găsea nici în ruptul capului cuvinte cu miez. Se refugie în banalitate.

– Ce flori frumoase! Numai Tărâmul Ploilor Sălbatice oferă culori şi parfumuri atât de extravagante.

Jani îşi mişcă trupul foarte puţin, dar îndeajuns ca să stea cu faţa la Ronica şi cu umărul către Davad.

– Mă bucur foarte mult că-ţi plac. M-am temut c-o să mă dojeneşti pentru că l-am lăsat pe Reyn să se răsfeţe cu această abundenţă. Ştiu că ne-am înţeles să se mulţumească doar cu daruri simple.

De fapt, Ronica simţea că Jani păşise dincolo de limitele înţelegerii lor. Înainte de a izbuti să găsească vorbe pline de tact prin care să dea de înţeles că Reyn nu trebuia s-o facă din nou, Davad vorbi în locul ei.

– Simplitate? Ce loc îşi găseşte în pasiunea unui bărbat tânăr? Dacă aş fi din nou un băiat şi aş curta o fată ca Malta, şi eu aş încerca s-o copleşesc cu daruri.

Ronica îşi recăpătă în sfârşit graiul.

– Dar sunt sigură că un tânăr ca Reyn vrea să fie apreciat pentru el însuşi, nu pentru darurile sale. Prima lor întâlnire merită un astfel de decor, dar nu mă îndoiesc că va continua s-o curteze fiind mai reţinut.

Ronica spera că, adresându-se lui Davad, nu lui Jani, nu aduce nicio ofensă, dar îşi face cunoscută părerea.

– Prostii! insistă Davad. Uită-te la ei! Ai impresia că ea vrea să fie reţinut?

Malta trona pur şi simplu printre flori. Stătea într-un fotoliu cu un buchet imens în braţe. În jurul ei fuseseră aşezate ghivece şi vaze cu flori şi verdeaţă. O singură floare roşie era prinsă pe umărul modestei ei rochii albe. O alta fusese înfiptă în cocul ei înalt. Îi scoteau în evidenţă tonurile calde ale pielii şi îi sporeau luciul părului negru. Îşi ţinea ochii în jos în timp ce vorbea încet cu tânărul care stătea curtenitor în picioare, alături de ea. Dar, din când în când, îşi sălta privirea şi se uita la el printre gene. Ori de câte ori o făcea, gura i se arcuia într-un abia vizibil surâs pisicesc.

Reyn Khuprus era îmbrăcat în întregime în albastru. Îşi lăsase mantia de un albastru-închis drapată pe un scaun de alături. Îmbrăcămintea tradiţională din Tărâmul Ploilor Sălbatice, alcătuită din pantaloni largi şi cămaşă cu mâneci lungi, nu lăsa nicio diformitate să fie întrezărită de un ochi nepăsător. O eşarfă lată de mătase îi înconjura talia zveltă, atrăgând atenţia asupra ei cu mândrie. De sub manşetele largi ale pantalonilor ieşeau cizme negre. Partea din spate a mănuşilor fine, negre, era ţintuită cu nestemate de foc azurii, într-o etalare neintenţionată a unei bogăţii uluitoare. Gluga era simplă, din aceeaşi mătase ca eşarfa. Vălul de dantelă neagră îi ascundea perfect trăsăturile. Cu toate că nu i se vedea faţa, din înclinarea capului îi ghiceai atenţia fascinată a privirii.

– Malta e foarte tânără, spuse Ronica.

Se grăbise să vorbească înainte de a mai spune altcineva ceva.

– Nu are înţelepciunea de a şti când să nu se pripească. Prudenţa rămâne în seama mamei ei şi a mea. Eu şi Jani am căzut de acord că, pentru binele lor, acestor tineri nu ar trebui să li se îngăduie să se grăbească prea tare.

– Ei bine, nu văd de ce, o contrazise Davad jovial. Ce urmări ar putea avea, în afară de cele bune? În cele din urmă, Malta trebuie să se mărite. De ce să staţi în calea iubirii tinereşti?

Gândiţi-vă ce poate ieşi de aici: nepoţi pentru Jani, strănepoţi pentru tine, Ronica. Şi, nu mă îndoiesc, înţelegeri negustoreşti profitabile pentru toată lumea.

Pe Ronica o îndurerau strădaniile lui Davad de a aduce conversaţia în direcţia dorită de el. De-a lungul anilor, ajunsese să-l cunoască foarte bine. Acela era adevăratul motiv pentru care se afla acolo. Era un vechi prieten al familiei; îşi făcea sincer griji pentru Malta şi pentru viitorul ei. Dar cea mai mare parte a inimii lui fusese de mult cucerită de negoţ şi de câştigurile pe care le aducea. La bine şi la rău, aşa îi lucra mintea. Nu se sfiise niciodată să-şi folosească prieteniile în folosul înţelegerilor negustoreşti, dar riscase rareori să piardă un câştig de dragul prieteniei.

Toate acestea îi trecură prin gând Ronicăi mai iute decât ai clipi. Îl vedea pe Davad limpede, aşa cum îl ştiuse dintotdeauna. Nu chibzuise niciodată la ceea ce însemna să ai un astfel de prieten. Părerile lui, diferite de ale ei, nu o făcuseră să-l înlăture, deşi mulţi alţi Negustori nu mai aveau de-a face cu el. Nu era cu adevărat un om rău; pur şi simplu trecea la fapte fără să se gândească prea mult. Îl chemau câştigurile şi el le urma, făcând negoţ cu sclavi, preferând căile îndoielnice ale Negustorilor Noi, ba chiar şi profitând de neceruta curtare a Maltei. Nu avea de gând să facă rău cuiva astfel; nu privea niciodată aşa ceva ţinând cont de bine şi de rău.

Însă asta nu însemna că e inofensiv. Nu şi dacă te gândeai ce-i putea face din nechibzuinţă familiei Vestrit, dacă o ofensa pe Jani Khuprus tocmai atunci. Familia Khuprus deţinea contractul pentru corabia vie *Vivacia*. Ronica acceptase, fără nicio tragere de inimă, ca Malta să fie curtată de Reyn, căci nu se îndoia că băiatul o să-şi dea curând seama cât de tânără şi de nepotrivită este pentru el. Dacă Reyn începea să-i curteze nepoata şi apoi renunţa, ea, Ronica, ar fi căpătat în viaţa socială un avantaj aparte. Familia Vestrit ar fi fost considerată partea vătămată; familia Khuprus ar fi trebuit să fie mai mult decât curtenitoare în

privinţa contractului lor. Dar, dacă familia Khuprus renunţa la curtarea Maltei din cauza nepotrivitelor legături politice ale familiei Vestrit, ceilalţi Negustori s-ar fi purtat cu aceasta din urmă cu totul altfel. Ronica se simţea deja presată de societate să renunţe la asocierea cu Davad Restart. Dacă acea presiune se manifesta şi pe tărâmul negoţului, situaţia ei bănească ar fi devenit cumplit de grea.

Înţelept ar fi fost să se descotorosească de Davad Restart.

Dar loialitatea i-o interzicea. Ca şi orgoliul. Dacă familia Vestrit se lăsa condusă de ceea ce considerau alţii corect, îşi pierdea tot controlul asupra propriului destin. Un control care, în mare parte, îi scăpase deja din mâini.

Tăcerea devenise stânjenitoare. Ronica era cuprinsă de o resemnare amestecată cu fascinaţie şi groază. Ce lucru înfiorător urma să spună Davad? Nu-şi dădea deloc seama cât de stângaci este. Începu cu un zâmbet radios:

– Apropo de asocieri negustoreşti…

Salvarea veni dintr-o direcţie neaşteptată. Keffria se apropie grăbită de ei. Câteva broboane fine de transpiraţie pe frunte erau singurul semn vizibil al agitaţiei care o cuprinsese, fără îndoială, văzând că Davad stă atât de mult şi atât de aproape de Jani Khuprus. Îl atinse uşor pe braţ şi îl întrebă, cu voce scăzută, dacă nu vrea să-i dea o mână de ajutor la bucătărie, doar câteva clipe. Servitorii aveau de deschis câteva sticle cu vin vechi, alese de ea, şi asta îi punea în dificultate; n-ar fi putut el să-i supravegheze?

Keffria fusese inspirată. Vinul şi servirea lui corectă se numărau printre obsesiile favorite ale lui Davad. Se îndepărtă cu paşi repezi, urmat de Keffria, care dădea din cap în timp ce el îi explica, mereu cu aerul unui erudit, cum e corect să scoţi dopul unei sticle, astfel încât lichidul să se clatine cât mai puţin. Ronica oftă uşurată.

– Mă-ntreb de ce îi tolerezi prezenţa aici, spuse Jani foarte încet.

Acum, când Davad plecase, stătea alături de Ronica. Vorbea numai pentru urechile ei, acoperită de muzica şi de discuţiile din încăpere.

– Am auzit de curând pe cineva numindu-l Negustorul Trădător. El neagă asta, dar toată lumea ştie că e misit al Negustorilor Noi pentru cea mai mare parte a târgurilor sordide pe care le încheie. Se crede chiar şi că el e în spatele celor care fac oferte de-a dreptul ridicole pentru cumpărarea lui *Paragon*.

– Oferte şocant de ridicole, întări Ronica cu glas scăzut. Mi se pare scandalos că familia Ludluck acceptă să le asculte.

Se aventură să schiţeze un mic zâmbet când îi împărtăşi acest gând lui Jani. Ca să fie sigură că esenţa ideii nu scapă neobservată, adăugă vechea zicală a Negustorilor:

– La urma urmei, e nevoie de doi ca să închei un târg.

– Într-adevăr, încuviinţă cu răceală Jani. Dar nu e o cruzime din partea lui Davad să ispitească familia Ludluck cu astfel de oferte? Ştie cât de strâmtoraţi sunt.

– În ziua de azi, aproape toţi Negustorii din Bingtown sunt la strâmtoare. Ca şi familia noastră. Aşa că ne aliem unii cu alţii în moduri care altora li se pot părea izbitor de bizare. De pildă, Davad a venit azi ca să-mi ofere ajutorul servitorilor lui, ştiind foarte bine că ai noştri au rămas din cale-afară de puţini.

Aşa. O spusese deschis. Dacă Reyn o curta pe Malta cu gândul la o avere pe care familia Vestrit n-o mai avea, totul urma să se încheie curând.

Când Jani Khuprus îi răspunse, Ronica descoperi că îi apreciase greşit profunzimea bunăvoinţei.

– Şi eu vă cunosc greutăţile băneşti. Sunt încântată că Reyn îi face curte unei fete care înţelege că trebuie să trăieşti limitându-te la mijloacele tale. Cumpătarea şi disciplina sunt întotdeauna virtuţi, oricât de bogat ar fi cineva. N-am adus servitori cu noi ca să vă punem într-o situaţie jenantă, ci ca să ne ajute să ne petrecem timpul împreună fără griji.

Sinceritatea i se simţea în glas.

– Davad e uneori un prieten dificil, răspunse Ronica. L-aş putea abandona. Dar niciodată n-am văzut în asta o virtute. Nu i-am respectat niciodată pe cei care alungă un copil sau o altă rudă dacă îi nemulţumeşte. Am fost întotdeauna de părere că o familie e datoare să-ncerce să-i îndrepte pe cei care greşesc. De ce am face altceva când e vorba despre prieteni vechi ai familiei? Mai ales că, în multe feluri, noi am devenit familia lui Davad. Soţia şi copiii lui au fost răpuşi de Ciuma Sângelui, după cum poate ştii.

Replica lui Jani o luă pe Ronica prin surprindere.

– Înseamnă că n-ai izgonit-o pe Althea de acasă din pricina purtării ei necuviincioase?

Întrebarea şocantă o ului pe Ronica. Asta se zvonea în Bingtown? Şi zvonul ajunsese tocmai în Tărâmul Ploilor Sălbatice? Se simţi plină de recunoştinţă pentru servitoarea apărută pe neaşteptate în faţa lor cu o tavă cu prăjituri delicate. Ea şi Keffria chiar le copseseră nu mai devreme de noaptea trecută? Luă una şi imediat se trezi cu o altă servitoare, care îi oferi un pahar striat cu o băutură din Tărâmul Ploilor Sălbatice. Îl luă cu mulţumiri şi sorbi din el.

– E minunat, îi spuse lui Jani cu sinceră încântare.

– Ca şi prăjiturile, răspunse Jani.

Se uită într-o parte şi îşi lăsă privirea să zăbovească asupra lui Reyn şi a Maltei. Ea tocmai spusese ceva care îl făcea pe el să râdă. Înclinarea capului lui Jani dădea de înţeles că ea zâmbeşte.

Ronica se gândi să nu răspundă, însă apoi îşi adună curajul. Era mai bine să înăbuşi zvonurile imediat ce le-ai auzit. Numai Sa era martor de când începuse să se răspândească zvonul, dar pesemne că apăruse chiar din vara trecută.

– Nu i-am cerut Altheei să plece din casă. Împărţirea moştenirii tatălui ei a făcut-o foarte nefericită. Se aştepta să-i rămână ei *Vivacia*. A suferit fiindcă nu a primit corabia şi n-a fost de acord cu modul în care a hotărât Kyle s-o întrebuinţeze. S-a ajuns la ceartă şi ea a plecat.

Deşi îi veni greu, Ronica se uită drept la vălul lui Jani şi adăugă:

– Nu ştiu nici unde e acum, nici ce face. Dacă ar apărea la uşă în clipa asta, i-aş spune bun venit din toată inima.

Jani păru să-i întoarcă privirea.

– Poate că întrebarea a fost stânjenitoare. Aşa îmi stă în fire, le spun lucrurilor pe nume fără ocolişuri. N-am vrut să-ţi aduc o ofensă. Am fost întotdeauna de părere că, vorbind sincer, laşi cel mai puţin loc pentru înţelegerea greşită a faptelor.

– Aşa simt şi eu.

Când Jani se întoarse spre Reyn şi Malta, Ronica îi urmări privirea. Malta îşi lăsase ochii în jos şi se uita într-o parte. Roşise, dar ochii îi erau veseli. Înclinarea capului lui Reyn spunea că se amuza şi el în timp ce se străduia să vadă faţa ei întoarsă.

– Într-o familie nu e loc pentru secrete, adăugă Jani.

*

Era minunat, cu mult mai presus decât îşi imaginase Malta vreodată că ar fi putut fi. Deci aşa te simţeai când erai tratat cum se cuvine. De asta îi fusese însetat sufletul în întreaga ei viaţă, iar acum se putea desfăta cu senzaţii dulci. Flori şi aer înmiresmat în jurul ei, îi fuseseră oferite toate soiurile de mâncare rafinată şi de băuturi fine pe care şi le putea imagina, iar Reyn n-ar fi putut fi mai curtenitor. Nu se putea gândi la nimic care să facă ziua mai bună, decât poate prezenţa prietenelor ei, ca să fie impresionate şi invidioase. Se răsfăţă imaginându-şi scena. Delo, Kitten, Carissa şi Polia ar fi fost aşezate acolo şi, de fiecare dată când i s-ar fi adus un platou cu mâncare sau o tavă cu băuturi, Malta ar fi ciugulit cu delicateţe şi le-ar fi trimis restul prietenelor ei. Mai târziu, le-ar fi cerut cu toată căldura scuze fiindcă avusese atât de puţin timp pentru ele. Ce păcat că Reyn insistase să stea alături de ea fără întrerupere! Dar, ei bine, ştiau ele cum

sunt bărbaţii! Le-ar fi zâmbit cu aerul unei cunoscătoare. Pe urmă le-ar fi înşirat câteva dintre complimentele pe care i le făcuse sau ar fi repetat câteva dintre vorbele lui de duh...

– Pot întreba ce te face să zâmbeşti astfel? întrebă Reyn cu delicateţe.

Stătea în picioare la o distanţă respectuoasă, dar prevenitoare de fotoliul ei. O refuzase când îl invitase să ia loc. Malta îşi ridică privirea spre vălul lui. Frumosul ei vis cu ochii deschişi se amărî. Cine putea şti ce soi de faţă îi zâmbeşte de sub vălul ăla? Un mic tremur îi trecu prin pântec. Nu-şi lăsă neliniştea să i se citească pe chip. În schimb, răspunse cu glas încântător, ca o muzică:

– Ei, mă gândeam ce plăcut ar fi fost dacă le-aş fi avut aici pe câteva dintre prietenele mele, ca să se bucure împreună cu noi de toate.

Cu un gest graţios, arătă întreaga încăpere festivă.

– Iar mie îmi trecea prin cap exact contrariul, răspunse el.

Avea voce plăcută. Rafinată, gravă, bărbătească. Vălul i se undui uşor, în ritmul răsuflării.

– Contrariul? se miră ea cu glas tare, înălţând dintr-o sprânceană.

El nu se clinti, dar îşi coborî vocea către un ton mai intim.

– Mă gândeam ce plăcut va fi când îţi voi câştiga încrederea într-o mai mare măsură încât să ne vedem fără atât de multă lume în jur.

Malta n-avea de ce altceva să ţină cont în afară de poziţia şi de tonul lui. Cuvintele nu erau însoţite nici de sprâncene ridicate, nici de un zâmbet timid. Mai stătuse de vorbă cu bărbaţi, ba chiar şi flirtase când mama şi bunica ei nu fuseseră de faţă, dar niciunul nu le spusese lucrurilor pe nume atât de direct. Era, totodată, ameţitor şi înfricoşător. În vreme ce şovăia, ştia că el îi studiază faţa dezgolită. Oricât s-ar fi străduit, nu izbutea să şi-o golească de orice expresie. Cum ar fi putut flirta şi zâmbi, când nu ştia dacă zâmbetului îi răspunde un om sau un monstru grotesc? Gândul îi puse o uşoară răceală în cuvinte.

– Trebuie cu siguranţă să hotărâm mai întâi dacă între noi începe cu adevărat ceva. Această primă întâlnire nu e ca să ne dăm seama dacă ne potrivim?

El pufni uşor, amuzat.

– Domniţă Malta, să lăsăm asta în seama mamelor noastre. E jocul lor. Vezi cum, chiar în clipa asta, se învârtesc una în jurul alteia ca doi luptători înainte de trântă, aşteptând fiecare o întrerupere a apărării celeilalte, o pierdere a echilibrului? Se vor lupta înainte de a încheia un târg în ceea ce ne priveşte şi nu mă îndoiesc că ambele familii vor avea de câştigat, în toate modurile posibile.

Înclinându-şi foarte uşor capul, arătă către Jani Khuprus şi Ronica Vestrit. Expresiile plăcute ale feţelor lor erau păstrate cu grijă, dar trădau deopotrivă o vigilenţă controlată, care sugera o înfruntare verbală în plină desfăşurare.

– Aceea e bunica mea, nu mama, sublinie Malta. Şi nu înţeleg de ce vorbeşti despre întâlnirea noastră numind-o joc. E, fără îndoială, un moment serios. Cel puţin pentru mine. Ţi se pare banală?

– Niciun moment petrecut alături de tine n-o să mi se pară vreodată banal. De asta poţi fi sigură.

Şovăi, apoi îşi lăsă cuvintele să se reverse.

– Din clipa în care ai deschis cutia-cu-vis şi ne-am aventurat împreună în imaginaţia ta, am ştiut că nimic n-o să mă împiedice să te curtez. Familia ta a încercat să-mi spulbere speranţele susţinând că eşti mai mult copil decât femeie. Ideea mi s-a părut ridicolă. Ăsta e jocul despre care vorbesc, îl joacă toate familiile când un vlăstar de-al lor vrea să se însoare sau să se mărite. Vor fi născocite obstacole numai pentru a fi spulberate când balanţa e îngreunată de destule daruri şi avantaje negustoreşti... dar discuţia asta e prea brutală pentru noi. Vorbeşte despre buzunar, nu despre inimă. Nu spune cât de însetat sunt de tine.

Cuvintele lui începură să cadă repede necontrolate.

– Malta, dragostea mă mistuie. Tânjesc să te am, să-ţi împărtăşesc toate secretele inimii mele. Cu cât îndeplineşte

mama mai repede toate dorinţele familiei tale, cu atât mai bine. Spune-i asta bunicii tale. Spune-i că poate cere orice vrea, pentru că eu voi avea grijă să primească, dacă te pot ţine cât mai curând în braţele mele.

Malta se trase înapoi, înghiţindu-şi scurt răsuflarea. Şocul nu era prefăcut, dar Reyn îi înţelese greşit cauza. Se îndepărtă de ea cu un pas şi îşi înclină fruntea cu gravitate.

– Iartă-mă, te implor.

Glasul îi răguşi.

– Sunt blestemat cu o voce care rosteşte cuvintele inimii mele înainte ca mintea să aibă timp s-o oprească. Cât de brutal trebuie să-ţi fi părut, ca un animal care te pândeşte. Îţi jur că nu e aşa. Încă de când te-am văzut, afară, în seara Întrunirii Negustorilor, mi-am dat seama că am şi suflet, nu numai minte. Până atunci, n-am fost cu nimic mai mult decât o unealtă inteligentă, slujindu-mi familia cât de bine puteam ca să-şi mărească averea. Când fratele meu sau surorile mele vorbeau despre pasiune şi atracţie, nu puteam pricepe ce spun.

Se opri ca să-şi tragă răsuflarea şi râse scurt.

– Dacă ştii câte ceva despre oamenii din Tărâmul Ploilor Sălbatice, atunci ai auzit că descoperim dragostea când suntem foarte tineri şi ne căsătorim la scurt timp după aceea. Judecând după obiceiurile poporului meu, am fost mereu o ciudăţenie. Unii spuneau că munca mea m-a vrăjit de tânăr şi n-o să cunosc niciodată dragostea pentru o altă fiinţă omenească.

Îşi arătă dezgustul pufnind cu dispreţ.

Clătină din cap, apoi continuă:

– Alţii îşi şopteau că sunt eunuc, că nu sunt în stare de pasiunile pe care le are un bărbat. Cuvintele lor nu mă deranjau. Ştiam că am o inimă, dar dormea în mine şi nu vedeam de ce aş trezi-o. Credeam că runele pe care le caut şi le descifrez şi mecanismele stranii pe care le demontez sunt de ajuns ca să-mi ocupe gândurile. Am fost supărat când a insistat mama s-o însoţesc la Bingtown, la întrunirea

aia. Supărat! Am uitat de orice supărare în prima clipă când am îndrăznit să-ţi vorbesc. Aşa cum trezeşte o atingere lumina din jidzin, vocea ta a trezit în inima mea o dorinţă fierbinte. O speranţă nebună, copilărească m-a îndemnat să-ţi las cutia-cu-vis. Am fost sigur că n-o s-o deschizi, că o fată ca tine o să-mi respingă visul înainte de a putea să i-l dezvălui. Dar nu l-ai respins. Mi-ai deschis sufletul şi ai împărţit cu mine o viziune atât de încântătoare... ai mers prin oraşul meu şi prezenţa ta l-a trezit la viaţă! Am crezut întotdeauna că oraşul rece şi tăcut e inima mea. Poţi ghici ce a însemnat pentru mine.

Malta îi asculta cuvintele pasionate cu numai jumătate de ureche. Gândurile şi inima ei erau pline de ceea ce spusese deja. El o să aibă grijă ca ea să primească de la familia lui tot ce îşi doreşte. Orice! Mintea i se avânta în toate direcţiile, ca un peşte speriat. N-avea să ceară atât de mult încât să pară lacomă. Asta ar fi putut stinge pasiunea lui pentru ea. Dar n-avea să ceară nici atât de puţin, încât să pară proastă sau nicidecum preţuită de familia ei. Nu. Exista o linie despărţitoare, de care trebuia să se ţină cont cu mare grijă. Alese, imediat, calea pe care o considera cea mai potrivită pentru o negociere. Oh, dacă tatăl ei ar fi fost acolo, ar fi ajutat-o să profite de pasiunea lui Reyn trăgând toate foloasele posibile. Cât ai clipi, îşi dădu seama ce are de făcut: să amâne negocierile până la întoarcerea tatălui ei.

– Eşti tăcută, remarcă Reyn cu voce stăpânită. Te-am ofensat.

Ea nu lăsă să-i scape avantajul. Reyn trebuia să-şi creadă poziţia nesigură, dar nu fără speranţe. Încercă să-şi pună pe faţă un zâmbet speriat.

– Nu sunt obişnuită... adică nimeni nu mi-a mai vorbit despre astfel de...

Îşi lăsă vocea să se stingă, nesigură. Trase aer în piept, ca şi cum ar fi vrut să se liniştească.

– Îmi bate inima atât de tare... Uneori, când mi-e teamă, devin cam... Crezi că mi-ai putea aduce un pahar cu vin?

Îşi ridică mâinile şi se bătu uşor pe obraji, ca şi cum s-ar fi străduit să-şi vină în fire. După visul pe care îl împărţiseră, îl putea face să creadă că e atât de delicată, încât se tulbură când i se vorbeşte atât de sincer?

Putea. Când se îndepărtă grăbit, poziţia umerilor lui îi trăda panica ţinută în frâu. Înhăţă o sticlă de pe bufet şi îi turnă vin cu atâta repeziciune încât ameninţa să treacă peste buza paharului. Când i-l aduse, Malta se trase uşor înapoi, ca şi cum s-ar fi temut să-l ia din mâna lui. Reyn scoase un mic sunet în care se simţea disperarea, iar ea se sili să-şi pună pe buze un mic zâmbet tremurător. Ca şi cum şi-ar fi adunat tot curajul, luă paharul, şi-l duse la buze şi sorbi cu delicateţe. Era un vin vechi excelent. Lăsă paharul în jos şi oftă uşor.

– Aşa e mai bine. Mulţumesc tare mult.

– Cum îmi poţi mulţumi, când eu sunt cel care te-a tulburat astfel?

Malta se uită în sus, la el, cu ochi mari.

– Oh, sunt sigură că vina e a mea, spuse cu viclenie. Ce proastă trebuie să-ţi par fiindcă am început să tremur din pricina unor simple cuvinte! Mama m-a prevenit că încă nu ştiu multe despre ceea ce înseamnă să fii femeie. Presupun că asta e o parte din ceea ce nu cunosc.

Arătă întreaga încăpere schiţând un mic gest.

– După cum îţi dai seama, aici ducem o viaţă foarte liniştită. Probabil că am fost mult mai ocrotită decât credeam. Am înţeles foarte bine că familia mea trebuie să ducă o viaţă simplă, mulţumindu-ne cu ceea ce ne permitem. Totuşi asta m-a ţinut departe de multe experienţe. Ştiu atât de puţine despre obiceiurile bărbaţilor tineri, mărturisi, cu o uşoară ridicare din umeri.

Îşi împreună mâinile în poală şi, ţintuindu-şi-le cu privirea, adăugă cu sfială:

– Mă tem că trebuie să-ţi cer să ai răbdare până învăţ.

Continuă cu o ultimă privire înălţată spre el, printre gene:

– Sper că nu mă crezi proastă şi nesărată, că nu te plictisesc fiindcă e nevoie să mă înveţi aşa ceva. Aproape că-

mi doresc să fi avut şi alţi peţitori, ca să fi ştiut deja câte ceva despre purtarea bărbaţilor şi a femeilor.

Îşi coborî din nou privirea, cu o altă uşoară ridicare din umeri şi cu un oftat. Îşi ţinu câteva clipe respiraţia, sperând că efortul o să-i împurpureze obrajii, dând impresia că i-a înroşit sfiala.

– Mărturisesc, şopti cu răsuflarea tăiată că, în noaptea când am deschis cutia, aproape că nu mi-am înţeles propriul vis.

Nu se mai uită în sus când îl rugă, cu drăgălăşenie:

– Crezi că mă poţi învăţa ce înseamnă astfel de lucruri?

Nu avu nevoie să vadă faţa lui Reyn. Nu trebui nici măcar să-şi ridice privirea ca să-i studieze poziţia trupului. Ştiu că izbânda ei e deplină în clipa când auzi răspunsul lui:

– Nu mă pot gândi la nimic care să-mi placă mai mult decât să-ţi fiu preceptor în această privinţă.

8

SCUFUNDĂRI

– S-a oprit!

Vivacia era uluită.

– Nu! ţipă Wintrow subţire ca un copil.

Se răsuci, desprinzându-se de balustradă, şi se grăbi să treacă de pe puntea proră pe cea principală. O traversă în fugă şi tot în fugă coborî pe scara de tambuchi. Frica de moarte fusese tot ce-l îndemna pe pirat să se agaţe de viaţă.

Când Wintrow şi *Vivacia* îl convinseseră să nu se mai teamă, Kennit pur şi simplu se desprinsese. Ajuns în faţa cabinei căpitanului, băiatul nici nu bătu, nici nu se opri. Intrarea lui nebunească o făcu pe Etta să-şi ridice privirea cu uimire şi furie. Împăturea bandaje din scamă. Când Wintrow se repezi spre patul lui Kennit, le lăsă să cadă şi încercă să-l oprească.

– Nu-l trezi, îl avertiză. Se odihneşte în sfârşit.

– Încearcă să moară! o contrazise Wintrow, împingându-se pe lângă ea.

Odată ajuns lângă pat, luă mâna piratului şi îl strigă pe nume. Nu primi niciun răspuns. Îl bătu pe obraz, apoi îl plesni cu putere. Îl ciupi, tot de obraz, mai întâi uşor, apoi tare, încercând să-l facă să reacţioneze. Dar nu izbuti. Kennit nu respira.

Era mort.

*

Kennit se instală în întuneric, începu să coboare plutind încet, ca o frunză către pământul pădurii. Îi era cald şi se simţea bine. Un fir subţire şi argintiu de durere încă îl mai ancora de viaţă. Se domolea pe măsură ce cădea. Curând avea să dispară, devenind neant, iar Kennit avea să se elibereze din trupul său care nu părea să merite atenţia lui. Nimic nu merita să-i dea atenţie. Se desprindea de el însuşi şi simţea conştiinţa extinzându-se. Până atunci nu-şi mai dăduse niciodată seama cât de înghesuite sunt gândurile unui om când e închis într-un simplu corp. Toate grijile care se contrazic şi toate ideile care se bat cap în cap se amestecau de-a valma, ca lucrurile unui năier în sacul lui. Acum se puteau răspândi, rupându-se unele de altele. Fiecare îşi putea avea propria importanţă.

Brusc, simţi o smucitură. O insistenţă căreia nu i se putu opune şi care-l trase în sine. Cedă fără tragere de inimă, dar, odată ce-l luă în posesie, păru să nu ştie ce ar putea face cu el. Se contopi cu ea, năucit. Era ca şi cum ar fi plonjat într-o

oală cu supă groasă, de peşte, fiartă la foc mic. La suprafaţă se înălţă ceva, apoi altceva, doar ca să îndepărteze câteva clipe mai târziu, plutind. El era o femeie, îşi pieptăna părul lung, cu gândul departe şi cu privirea pierdută deasupra apei. Era Ephron Vestrit şi, pe Sa, avea să ajungă cu marfa în cea mai bună stare şi la timp, pe furtună sau nu. Era o corabie – apa rece îi torcea pe lângă proră, peştii îi licăreau scurt dedesubt şi stelele îi străluceau deasupra. Mai adâncă, mai înaltă şi mai largă decât toate celelalte era o altă conştiinţă, una care îşi întindea aripi imense şi se avânta, străbătând cerul verii. Aceea îl atrăgea mai puternic decât oricare alta şi, când o purtă vântul departe de el, încercă s-o urmeze.

Nu, îi interzise cineva cu blândeţe, dar şi cu hotărâre. *Nu. Eu nu merg acolo şi n-ai să mergi nici tu.* Ceva îl trase înapoi, ţinându-l lângă sine. Se simţea ca un copil, cuibărit în braţele mamei, protejat şi iubit. Ea îl iubea. Ea era corabia, frumoasa şi inteligenta corabie pe care o dobândise. Trezirea acelei amintiri era ca o răsuflare sorbită din jarul fiinţei sale. Începu să strălucească mai tare şi deveni aproape conştient de cel care fusese. Nu asta îşi dorea. Se rostogoli şi se afundă în ea, se contopi cu ea, deveni ea. *Frumoasă, frumoasă corabie, cocă în căuş de apă, pânze în vânt mângâietor, eu sunt tu şi tu eşti eu. Când sunt tu, sunt minunat şi înţelept.* O simţi amuzată de linguşeala lui, dar nu o linguşea. *În tine, aş putea fi perfect*, spuse el. Încercă să se împrăştie, dar ea îl ţinu întreg.

Ea vorbi din nou şi cuvintele erau pentru altcineva. *Îl am. Aici. Trebuie să-l iei şi să-l pui înapoi. Eu nu ştiu cum.*

Răspunse vocea unui băiat. Nesigură şi firavă ca fumul, venea de foarte departe. Frica îl făcea să se bâlbâie. *Nu ştiu ce vrei să spui. Cum poţi tu să-l ai, cum îl pot lua eu? Cum să-l pun înapoi? Unde să-l pun înapoi?* Disperarea cu care implora vocea copilărească rezonă cu ceva din el. Trezi ecourile vocii unui alt băiat, la fel de disperată, o voce la fel de imploratoare. *Te rog. Nu pot s-o fac. Nu ştiu cum, nu vreau. Te rog, domnule, te rog.* Era vocea ascunsă, vocea

secretă, vocea care nu trebuia cunoscută niciodată. Nimeni altcineva nu trebuia s-o audă, nimeni. Se aruncă asupra ei, se înfăşură în jurul ei şi o amuţi. O absorbi în el însuşi ca s-o ascundă. Dezacordul care era cheia către sine se refăcuse. Furia îl străbătu ca un tremur, fiindcă îl siliseră să fie iarăşi el însuşi.

Aşa, îi spuse celuilalt corabia pe neaşteptate. *Aşa. Găseşte bucăţile din el şi pune-le înapoi laolaltă*. *Există locuri unde aproape că vă potriviţi*, adăugă cu voce mai suavă. *Începe cu ele.*

Cum adică ne potrivim? Cum se poate el potrivi cu mine?

Adică, în anumite feluri, semănaţi unul cu altul. Aveţi în comun mai multe decât îţi dai seama. Nu te teme de el. Ia-l. Refă-l.

Kennit se agăţă de corabie, de fiinţa din ea, mai strâns ca oricând. N-avea să-ngăduie să fie despărţit de ea. Se zbătu cu disperare ca să intre în ţesătura ei, să fie una cu ea, aşa cum o singură funie e împletită din mai multe şuviţe. Ea nu-l respinse, dar nici nu i se deschise în faţă, primitoare. În schimb, se simţi readunat laolaltă şi oferit unei entităţi care era deopotrivă o parte din corabie şi altceva decât ea.

Uite. Ia-l. Pune-l înapoi.

Legătura dintre ceilalţi doi era uluitor de complicată. Se iubeau şi totuşi fiecare se străduia din toate puterile să nu devină celălalt. În peisajul legăturii lor, ranchiuna era aidoma unor tufe răzleţe în flăcări. Nu-şi putea da seama unde începe unul şi unde se termină celălalt, însă fiecare îşi afirma stăpânirea asupra unei măreţii sufleteşti care nu putea fi cuprinsă într-o singură făptură. Aripile unei creaturi străvechi, larg deschise, îi apărau şi totodată îi puneau în umbră, dar ei nu ştiau asta. Erau fiinţe bizare, oarbe, bâjbâind în ceaţa unei iubiri pe care se temeau s-o recunoască. Ar fi putut fi învingători capitulând pur şi simplu, dar nu-şi dădeau seama. Ar fi putut avea împreună ceva de o frumuseţe după care Kennit tânjea. Era o dragoste pe care o căutase toată viaţa lui, o dragoste care să-i răscumpere păcatele şi să-l

călăuzească spre perfecţiune. Cei doi se temeau şi se fereau de ceea ce-şi dorea el cel mai mult.

Întoarce-te. Te rog. Era vocea băiatului, imploratoare. *Kennit. Te rog, alege viaţa.*

Numele era magie. Îl lega şi îl definea. Băiatul simţise asta. *Kennit*. Repeta numele, ademenitor. *Kennit, te rog. Kennit. Trăieşte.* La fiecare rostire, cuvântul căpăta mai multă substanţă. În jurul numelui se coagulau amintiri, deveneau crustă peste vechea rană a vieţii lui şi îl pecetluiau în ea.

Te rog, implora el. Bâjbâi în căutarea numelui torţionarului său. *Wintrow. Te rog, lasă-mă să plec. Wintrow.* Folosindu-i numele, încerca să-l lege pe băiat, aşa cum fusese legat el. Dar, în loc să-l lege de voinţa lui, nu izbuti decât să se blocheze pe sine însuşi în conştiinţa băiatului.

Kennit, îl recunoscu Wintrow, înflăcărându-se. *Kennit. Ajută-mă. Întoarce-te la tine, fii din nou tu însuţi. Intră din nou în viaţa ta.*

Atunci se întâmplă ceva straniu. Când Wintrow se grăbi să întâmpine cu braţele deschise reîntoarcerea conştiinţei de sine în Kennit, iar aceasta îl simţi pe Wintrow, cei doi se contopiră. Amintirile se amestecară şi se desprinseră de posesorii lor. În noapte, lacrimile unui băiat curgeau în tăcere, înainte de a fi trimis departe de familia lui, la o mănăstire. Ţinut de un bărbat care râdea, un băiat scâncea îngrozit, privind cum tatăl îi e ucis în bătaie. Un băiat se zbătea şi urla de durere în vreme ce pe şold îi era tatuată o stea cu şapte colţuri. Un băiat medita, vedea nori ce luau forme de dragoni şi îşi imagina şerpi în vârtejurile apei. Un băiat se lupta cu torţionarul lui, care îl strangula ca să i se supună. Un băiat stătea întins, nemişcat, transportat de o carte. Un băiat se sufoca şi icnea, străduindu-se să reziste în timp ce îi era tatuată faţa. Un băiat îşi petrecea ore în şir exersând scrierea caligrafică a literelor. Un băiat îşi ţinea mâna pe punte şi refuza să plângă în vreme ce îi era tăiat degetul infectat. Un băiat zâmbea larg şi asuda de bucurie în timp ce îi era ars tatuajul de pe şold.

Corabia avusese dreptate. Existau multe asemănări, multe locuri unde se potriveau. Coincidenţele nu puteau fi negate. Se suprapuneau, unul devenea celălalt, apoi se separau iarăşi.

Kennit se cunoscu din nou. Wintrow se chirci, îngrozit de asprimea anilor copilăriei piratului. O clipă mai târziu, un val de milă îl copleşi pe Kennit. Venea dinspre băiat. Wintrow se întinse către el. Neştiutor, încerca să pună la locul lor părţi pe care Kennit le rupsese cu bună-ştiinţă din sine însuşi. *Asta ai fost tu. Ar trebui s-o păstrezi*, insista întruna Wintrow. *Nu poţi arunca pur şi simplu părţi din tine însuţi fiindcă sunt dureroase. Recunoaşte că există şi mergi mai departe.*

Băiatul n-avea idee ce-i sugerează. Creatura schilodită care scâncea nu putea fi nicidecum o parte din piratul Kennit, care se apără aşa cum o făcuse întotdeauna. Îl respinse pe Wintrow cu furie şi dispreţ, tăind scurta lor legătură creată de empatie. În clipa de dinaintea despărţirii deveni conştient că gestul său îl îndurerase pe băiat pe neaşteptate. Prima oară după mulţi ani, simţi arsura remuşcării. Înainte de a avea timp să se gândească la asta, îşi auzi, parcă de foarte departe, numele strigat de vocea unei femei.

– Kennit. Oh, Kennit al meu! Te rog, te rog, te rog, nu pleca. Kennit!

O durere de care nu putea scăpa definea hotarele propriului său trup. Avea o greutate pe piept şi piciorul i se sfârşea cu senzaţia existenţei unei greşeli. Trase aer în adâncul pieptului printr-un gâtlej pe care alcoolul şi fierea păreau să-l fi jupuit. Ca şi cum s-ar fi ancorat de sine însuşi, îşi săltă pleoapele. Lumina îi pârjoli creierul.

Curva îl ţinea strâns de mâna stângă, plângând peste ea. Faţa ei udă, părul ei ciufulit, ţipetele ei ascuţite... Erau pur şi simplu prea jalnice ca să le poată suporta. Încercă să-şi smucească mâna din strânsoarea ei, dar era prea slăbit.

– Etta. Încetează. Te rog.

Cuvintele îi sunară ca un cârâit răguşit.

– O, Kennit! strigă ea dintr-odată veselă. N-ai murit. O, dragostea mea!

– Apă, îi ceru el, atât ca să scape de ea, cât şi ca să-şi alunge setea.

Ea se grăbi să-i facă pe plac, repezindu-se către carafa de pe bufetul din partea opusă a încăperii. El înghiţi în sec, cu gâtul uscat, apoi împinse uşor în greutatea de pe piept. Păr. Păr aspru sub palma lui şi o faţă transpirată. Reuşi să-şi salte uşor capul ca să-şi vadă pieptul. Era Wintrow. Stătea pe un scaun lângă pat şi se prăbuşise cu faţa înainte peste el. Avea ochii închişi şi faţa înspăimântător de pământie, iar pe obraji îi şiroiau lacrimi. Wintrow plângea pentru el. O neaşteptată năvală a sentimentelor îl năuci pe Kennit. Capul băiatului îi apăsa pieptul, îngreunându-i şi mai mult respiraţia. Voia să-l împingă, dar căldura părului şi a pielii sub mâna lui treziră şi o năzuinţă străină. Era ca şi cum el însuşi s-ar fi reîntrupat în băietanul ăla. L-ar fi putut proteja, aşa cum el nu fusese protejat. Avea puterea să oprească forţele nimicitoare care sfâşiaseră cândva propria lui viaţă.

La urma urmei, nu erau chiar atât de diferiţi. Corabia spusese asta. Protejându-l, ar fi fost ca şi cum s-ar fi salvat pe sine însuşi.

Era o senzaţie stranie, puterea aia. Îi oferea prilejul să-şi potolească o foame profundă, care trăia în el, fără nume, încă din copilărie. Înainte de a apuca să se gândească mai bine la asta, ochii lui Wintrow se deschiseră. Privirea băiatului era sumbră şi sinceră. Se uită drept la faţa lui Kennit, cu o nemărginită durere care se preschimbă brusc în uimire. Mâna i se întinse ca să atingă obrajii lui Kennit.

– Trăieşti, şopti cu veneraţie.

Vocea îi şovăia, de parcă l-ar fi mistuit fierbinţeala, dar în ochi începea să-i strălucească bucuria.

– Erai tot făcut bucăţi. Din bucăţi, ca o fereastră cu vitralii. Atât de multe bucăţi într-un om. Am fost uluit. Ai venit totuşi înapoi.

Ochii i se închiseră când oftă.

– Mulţumesc. Mulţumesc. Nu voiam să mor.

Băiatul clipi şi păru dintr-odată a fi mai mult el însuşi. Îşi săltă capul de pe pieptul lui Kennit şi se uită în jur, ameţit.

– Cred că am leşinat, spuse pentru sine cu voce slabă. Am intrat atât de adânc în transă... nu mi s-a mai întâmplat niciodată, dar Berandol m-a prevenit... presupun că sunt pur şi simplu norocos fiindcă mi-am găsit drumul înapoi.

Se lăsă brusc pe spate în scaunul pe care era cocoţat.

– Presupun că amândoi suntem norocoşi, adăugă el, năucit.

– Piciorul meu nu e bine, spuse Kennit.

Fără capul băiatului pe piept, îi era mai uşor să respire şi să vorbească. Putea să se concentreze numai şi numai asupra straniei senzaţii a trupului său ciuntit.

– E amorţit. L-am tratat cu coajă de kwazi ca să te scape o vreme de durere. Ar trebui să dormi cât mai poţi. Durerea o să revină. N-am destulă coajă ca s-o opresc pentru totdeauna.

– Îmi stai în drum, spuse Etta ţâfnoasă.

Wintrow tresări, cu aerul unui om vinovat. Etta era lângă el cu o cană cu apă în mână. El nu-i stătea cu adevărat în cale; ar fi putut veni cu cana în cealaltă parte a patului. Însă Wintrow îi înţelese adevăratul motiv.

– Îmi cer iertare, se grăbi să spună şi se ridică.

Se îndreptă spre uşă clătinându-se şi, după doi paşi, se prăbuşi pe punte, părând la fel de lipsit de oase ca o cârpă azvârlită. Odată căzut, rămase nemişcat.

Etta scoase un strigăt uşor, de nemulţumire.

– O să chem un om din echipaj să-l scoată de-aici, spuse.

Băiatul leşinat pe punte îi atrase atenţia lui Kennit până când ea îi întinse cana de pe care picura apă.

Rece pe ceafa lui, mâna ei cu degete lungi îi susţinea capul. Setea lui deveni brusc mistuitoare. Era apă de pe corabie, nici caldă, nici rece, cu gustul butoiului în care era păstrată. Era nectar. O bău toată.

– Mai dă-mi, cârâi, când Etta îndepărtă cana.

– Imediat, făgădui ea.

O urmări din priviri când se îndrepta spre carafa cu apă. Îl zări, în treacăt, pe băiatul căzut moale pe podea. Cu câteva clipe în urmă, fusese ceva legat de el, ceva care nu suferea amânare şi pe care trebuia să-l facă Etta. Fusese important, dar nu izbutea să-şi aducă aminte ce e. În schimb, începu să plutească, înălţându-se din pat. Era deopotrivă înfiorător şi plăcut. Cana cu apă se întoarse. El o goli.

– Pot să zbor, îi spuse femeii. Acum, când a dispărut durerea, pot să zbor. Durerea mă ancora de pământ.

Ea îi zâmbi cu dragoste.

– Eşti ameţit. Şi poate încă beat.

El dădu din cap. Nu-şi putea şterge zâmbetul prostesc de pe buze. Îl inundă un val de recunoştinţă. Trăise atât de mult timp cu durerea, care acum dispăruse. Era minunat. Recunoştinţa îi crescu, potopindu-i întreaga lume.

Băiatul făcuse asta.

Se uită la Wintrow, încă lat pe podea.

– E un băiat atât de bun, spuse cu dragoste. Ţinem atât de mult la el, eu şi corabia.

Îi era din ce în ce mai somn, dar putu să-şi îndrepte ochii spre faţa femeii. Mâna ei îi atingea obrazul. Şi-o ridică încet pe-a lui şi izbuti să i-o prindă.

– O să ai grijă de el în locul meu, nu-i aşa?

Se uită la chipul ei, de la gură către ochi. Îi era greu să-i cuprindă toată faţa într-o singură privire. Trebuia să se străduiască prea mult ca să-şi obişnuiască ochii cu schimbarea.

– Mă pot bizui pe tine, nu-i aşa?

– Asta e ceea ce vrei? îl întrebă ea fără tragere de inimă.

– Mai mult decât orice altceva, răspunse cu ardoare Kennit. Fii bună cu el.

– Dacă aşa doreşti, voi fi, făgădui Etta, aproape împotriva voinţei ei.

– Bine. Bine.

Îi strânse uşor degetele.

– Ştiam c-o s-o faci, dacă ţi-o cer. Acum pot să dorm.

Închise ochii.

*

Când deschise ochii, Wintrow avea o pernă sub cap şi o pătură aruncată peste el. Era culcat pe punte, în cabina căpitanului. Încercă să-şi găsească locul în timp. Avusese un vis fragmentat, cu o fereastră cu vitraliu. În spatele ei se ascundea un băiat speriat. Fereastra se spărsese. El, Wintrow, izbutise cumva s-o refacă. Băiatul fusese recunoscător. Nu. Nu, în vis, el fusese băiatul... nu, el refăcuse un om din bucăţi, în timp ce Berandol şi *Vivacia* îi dăduseră sfaturi de dincolo de o cortină de apă. Fuseseră şi un şarpe, şi un dragon. O stea cu şapte colţuri care durea groaznic. Pe urmă se trezise, iar Etta se supărase din pricina lui şi apoi...

Degeaba. Nu putea pune totul cap la cap. Ziua lungă era ruptă în bucăţi pe care nu le putea împăca unele cu altele. Ştia că unele părţi erau din vise. Altele păreau necruţător de reale. Chiar tăiase piciorul unui om ceva mai devreme, în după-amiaza aia? Dintre toate, amintirea asta părea cel mai departe de realitate. Închise ochii şi bâjbâi, în căutarea *Vivaciei*. Era conştient de prezenţa ei, aşa cum se întâmpla de fiecare dată când se întindea către ea. Se aflau mereu într-o comuniune fără cuvinte. O putea simţi astfel, dar atenţia ei părea îndreptată în altă parte. Nu atât neinteresată de el, ci mai degrabă intrigată de altceva. Poate era la fel de dezorientată ca el. Ei, dar el nu făcea nimănui niciun bine dacă rămânea întins acolo.

Îşi roti capul şi se uită în sus, spre patul lui Kennit. Pieptul piratului se înălţa şi cobora liniştitor sub pătură. Culoarea feţei lui era groaznică, dar trăia. Măcar ceva din visul lui Wintrow se dovedea a fi adevărat.

Răsuflă adânc şi îşi duse mâinile sub el. Se săltă de pe punte împingându-se cu grijă şi croindu-şi drum printr-un zid de ameţeală. Nicio altă transă din timpul lucrului nu-l mai

slăbise astfel. Tot nu ştia sigur ce anume făcuse, nu ştia nici măcar dacă făcuse într-adevăr ceva. La mănăstire învăţase să lucreze în transă, lăsându-se absorbit în totalitate de munca sa. Odată afundat în ea, ceea ce avea de făcut devenea un act de creaţie complet. Se părea că de asta se folosise ca să-l vindece pe Kennit, dar nu ştia cum o făcuse. Nu-şi aducea aminte să se fi pregătit pentru intrarea într-o transă.

După ce se ridică în picioare, se apropie cu băgare de seamă de pat. Se întrebă dacă aşa te simţi când eşti beat. Eşti nesigur pe picioare şi ameţit, vezi culorile prea strălucitoare şi muchiile obiectelor prea ascuţite? Nu era cu putinţă. Nu era o plăcere. Nimeni n-ar fi căutat de bunăvoie astfel de senzaţii. Se opri la marginea patului. Se temea să se uite la bandajele piciorului lui Kennit, dar ştia că trebuie. Poate că încă mai sângera. Şi, dacă era aşa, el, unul, habar n-avea ce ar fi trebuit facă. L-ar fi cuprins disperarea, se gândi. Întinse cu delicateţe mâna către marginea păturii.

– Nu-l trezi, te rog.

Vocea Ettei era atât de blândă încât aproape că n-o recunoscu. Se întoarse spre ea cu tot trupul. Stătea pe un scaun, în colţul încăperii. Sub ochi avea cearcăne pe care nu i le mai văzuse până atunci. Ţinea în poală o bucată de material albastru-închis şi lucra grăbită cu acul. Îşi ridică privirea spre el, rupse aţa cu dinţii, întoarse materialul şi începu o nouă cusătură.

– Trebuie să văd dacă mai sângerează.

Propriile cuvinte îi ajunseră la urechi uşor stâlcite, sunând cleios.

– Nu pare să sângereze. Dar, dacă-i mişti bandajele să vezi ce face rana, sângele ar putea reîncepe să curgă. E mai bine să nu le atingi.

– Nu s-a trezit deloc?

Mintea lui Wintrow începea să se limpezească.

– Pentru foarte scurt timp. Imediat după ce... l-ai adus înapoi. Pe urmă l-a furat din nou somnul. De-atunci doarme întruna.

Băiatul se frecă la ochi.

– Cât timp a trecut?

– Aproape toată noaptea, răspunse ea calmă. Se luminează de ziuă cât de curând.

Wintrow nu înţelegea de ce se poartă atât de frumos cu el. Nu, nu-l privea cu căldură şi nici nu-i zâmbea. Însă îi dispăruse ceva din voce, o undă de gelozie sau de neîncredere, până atunci nelipsită. Băiatul se bucura că nu mai părea să-l urască, dar nu ştia cum să reacţioneze.

– Bun, spuse prosteşte. Atunci cred că ar trebui să plec, să mai dorm puţin.

– Dormi aici, îi sugeră ea. E curat şi cald. Şi eşti aproape de Kennit, dacă are nevoie de tine.

– Mulţumesc, răspunse el stângaci.

Nu era sigur că vrea să doarmă acolo pe punte. Indiferent unde s-ar fi dus să se culce, tot puntea avea să-i fie pat, dar gândul că o străină o să-l privească dormind îl înfiora. Pe urmă se întâmplă ceva încă şi mai straniu. Etta săltă materialul la care lucra, ţinându-l între ei doi, şi se uită când la el, când la Wintrow. Făcea o pereche de pantaloni şi era clar că-l măsurase cu privirea, să vadă dacă i se potriveşte. Băiatul simţi că ar trebui să spună ceva, dar nu ştia ce. Ea îşi aşeză lucrul înapoi, în poală, fără să scoată nicio vorbă. Îşi puse aţă în ac şi îşi văzu de treabă.

Wintrow se întoarse la pătura de pe podea, mai degrabă ca un câine care se duce unde i s-a arătat. Se aşeză, dar nu se putu convinge să se şi întindă. În schimb îşi puse pătura pe umeri. Se uită la Etta până ea îi întoarse privirea.

– Cum ai ajuns pirat? o întrebă el brusc.

Nu-şi dăduse seama că are de gând să vorbească decât după ce îşi auzise cuvintele.

Etta trase aer în piept, apoi răspunse gânditoare. În voce nu i se simţea nici cel mai mic regret.

– Am fost curvă într-o casă din Divvytown. Kennit mă prefera. Într-o zi l-am ajutat să ucidă câţiva bărbaţi care l-au atacat acolo. Pe urmă m-a luat din lupanar şi m-a adus aici. La început, n-am ştiut sigur nici de ce m-a adus pe corabia lui, nici ce aşteaptă de la mine. Însă, după o vreme, ideea lui a devenit clară în mintea mea. Pot fi mult mai mult decât o curvă, dacă asta hotărăsc. El mi-a oferit prilejul.

Wintrow se holbă la ea. Cuvintele ei îl şocaseră. Nu fiindcă recunoscuse că a ucis pentru Kennit. Fiindcă vorbise despre ea însăşi numindu-se curvă. Era un cuvânt al bărbaţilor, un cuvânt ruşinos, aruncat în obrazul unei femei. Dar ei nu părea să-i fie ruşine. Se folosea de cuvântul ăla ca de o sabie, tăia şi azvârlea tot ce-şi imaginase Wintrow despre ea. Îşi câştigase existenţa folosindu-şi trupul şi nu părea să regrete. Stârnise în el freamătul unui interes straniu. Părea, dintr-odată, o fiinţă mult mai puternică decât fusese cu doar câteva clipe înainte.

– Ce-ai fost înainte de a fi curvă?

Neobişnuit să pronunţe cuvântul, îl apăsă prea tare. Nu voise nicidecum să sune aşa, nici măcar n-avusese de gând să pună întrebarea. Oare *Vivacia* îl îmboldise s-o facă?

Etta îi aruncă o privire încruntată, crezând că o învinovăţeşte.

– Am fost fiica unei curve, răspunse, privindu-l drept în ochi, fără nicio expresie.

Vocea îi căpătă o tentă sfidătoare când întrebă, la rândul ei:

– Tu ce erai, înainte de a te face tatăl tău sclavul corabiei sale?

– Eram preot al lui Sa. Cel puţin mă pregăteam să devin preot.

Ea înălţă dintr-o sprânceană.

– Serios? Prefer să fiu curvă.

Cuvintele ei încheiară conversaţia fără cale de întoarcere. Wintrow nu avea ce spune ca ripostă. Nu se simţea ofensat. Etta îi arătase prăpastia dintre ei într-un mod care nega că

pot să comunice şi cu atât mai puţin să-şi aducă ofense. Ea reîncepu să coasă, cu capul aplecat asupra materialului. Avea grijă să-şi păstreze faţa lipsită de expresie. Wintrow simţea că pierduse un prilej prielnic. Cu câteva minute înainte, Etta păruse să-i deschidă o uşă. Acum bariera reapăruse, la fel de solidă ca întotdeauna. Surprins de profunzimea propriei dezamăgiri, se întrebă de ce îi păsa. Fiindcă prin Etta l-ar fi putut influenţa pe Kennit pe căi ocolite, pentru că, într-o bună zi, ar fi putut avea nevoie de bunăvoinţa ei, sugeră o parte vicleană din el însuşi. Pentru că şi Etta era o creaţie a lui Sa, îşi spuse cu hotărâre. Putea încerca să şi-o facă prietenă pentru ceea ce însemna ea însăşi, nu pentru influenţa ei asupra piratului. Nici pentru că nu semăna câtuşi de puţin cu nicio altă femeie pe care o cunoscuse el vreodată şi nu se putea împiedica să fie uluit de ea.

Wintrow închise o clipă ochii şi se strădui să lase deoparte orice ţinea de prefăcătorie. Vorbi din nou, cu sinceritate, în spatele fiecărui cuvânt:

– Te rog, putem încerca din nou? Mi-ar plăcea să fim prieteni.

Etta îşi ridică privirea, surprinsă. Pe urmă surprinderea deveni un zâmbet lipsit de veselie.

– Pentru că, mai târziu, ţi-aş putea salva viaţa? Intervenind pe lângă Kennit?

– Nu! protestă el.

– E bine. Fiindcă nu-l pot influenţa pe Kennit astfel.

Etta îşi coborî uşor vocea.

– N-o să folosesc relaţia dintre mine şi el pentru aşa ceva.

Wintrow simţi o deschidere.

– Nu ţi-aş cere s-o faci. Doar că... ar fi frumos să pot sta de vorbă cu cineva. Doar să vorbim. În ultima vreme mi s-au întâmplat atâtea! Toţi prietenii mei sunt morţi, tata mă dispreţuieşte, sclavii pe care i-am ajutat nu par să-şi aducă aminte ce-am făcut pentru ei, bănuiesc că lui Sa’Adar i-ar plăcea să se descotorosească de mine...

Vocea i se stinse când îşi dădu seama în cât de mare măsură lăsa impresia că-şi plânge de milă. Răsuflă adânc, dar ceea ce se auzi apoi semănă mai degrabă a scâncet.

– Sunt mai singur ca niciodată. Şi n-am idee ce-o să se-aleagă de mine.

– Ştie oare cineva ce-o să se întâmple? întrebă Etta necruţătoare.

– Înainte, eu ştiam, răspunse el încet. Când eram la mănăstire, viaţa părea să mi se aştearnă înainte ca un drum strălucitor. Ştiam că o să continui să învăţ. Ştiam că sunt foarte bun la munca pe care mi-o alesesem. Îndrăgeam sincer viaţa mea acolo. Nu-mi doream s-o schimb cu absolut nimic. Pe urmă am fost chemat acasă, bunicul meu a murit şi tata m-a obligat să muncesc pe corabia asta. De atunci, n-am mai avut niciun cuvânt de spus în privinţa vieţii mele. De fiecare dată când am încercat s-o controlez, n-am izbutit decât s-o îndrept într-o direcţie şi mai ciudată.

Etta rupse firul cu dinţii.

– Mi se pare firesc.

Wintrow clătină din cap.

– Nu ştiu. Poate că e firesc pentru alţii. Ştiu doar că eu nici n-am fost obişnuit cu aşa ceva, nici nu m-am aşteptat să mi se întâmple. Mă tot străduiesc să mă gândesc cum m-aş putea întoarce acolo unde eram şi cum mi-aş putea reface viaţa ca să redevină ceea ce trebuie să fie, dar…

– Nu te poţi întoarce, îl întrerupse ea fără menajamente.

Vocea nu-i era nici blândă, nici tăioasă.

– Partea aia din viaţa ta s-a dus. Las-o deoparte, aşa cum faci cu ceea ce termini. Completă sau nu, şi-a încheiat socotelile cu tine. Nicio făptură nu poate hotărî ce „trebuie să fie“ viaţa ei.

Îşi ridică ochii şi îl săgetă cu privirea.

– Fii bărbat. Descoperă unde te afli acum şi mergi înainte de acolo, scoate ce e mai bun din ceea ce ai. Acceptă-ţi viaţa şi s-ar putea să supravieţuieşti. Dacă te fereşti de ea, insistând că nu e viaţa ta, că nu te afli unde ţi-e menit să fii,

viaţa va trece pe lângă tine. Prostia asta s-ar putea să nu te omoare, dar o să fii ca şi mort, judecând după cât bine o să-ţi aducă viaţa ta ţie şi altora.

Wintrow era uluit. Aşa necruţătoare cum erau, cuvintele sclipeau de înţelepciune. Aproape din reflex, începu să respire ca şi cum ar fi meditat, ca şi cum ar fi citit o învăţătură direct de pe pergamentele lui Sa. Cercetă ideea, urmărind-o până la concluziile sale logice.

Da, acele idei veneau de la Sa şi erau valoroase. Acceptă. Ia-o de la început. Regăseşte umilinţa. El avea păreri preconcepute despre propria viaţă. Ăsta îi fusese totdeauna cel mai mare cusur – Berandol îl avertizase. I se oferea un prilej să meargă spre bine, nu trebuia decât să se îndrepte într-acolo. De ce se străduise din răsputeri să se întoarcă la mănăstire, de parcă ar fi fost singurul loc unde putea fi găsit Sa? Ce-i spusese el însuşi Ettei chiar atunci? Că, de fiecare dată când încercase să-şi controleze viaţa, nu izbutise decât să se îndepărteze şi mai mult de ceea ce urmărea. Nu era de mirare. Se opusese voinţei lui Sa în ceea ce-l privea.

Înţelese brusc ce simţiseră sclavii când scăpaseră de cătuşele de la încheieturile mâinilor şi de la glezne. Cuvintele Ettei îl eliberaseră. Putea să renunţe la ţelurile pe care şi le impusese singur. Avea să-şi ridice privirea, să se uite în jur ca să vadă cele mai limpezi semne trimise de Sa.

– Nu te mai holba aşa la mine.

Vocea Ettei era poruncitoare şi totodată uşor stânjenită. El îşi coborî imediat privirea.

– Nu mă... Adică n-am vrut să mă holbez. Cuvintele tale au trezit în mintea mea gânduri... Etta, unde ai învăţat astfel de lucruri?

– Ce lucruri?

În glasul ei se desluşeau acum bănuieli clare.

– Lucruri ca acceptarea vieţii aşa cum e, pentru a scoate din ea ce e mai bun...

Rostită cu voce tare, ideea părea atât de simplă. Cu câteva minute înainte, cuvintele acelea răsunaseră în mintea lui

aidoma unor măreţe clopote ale adevărului. Pe bună dreptate se spunea că iluminarea e pur şi simplu adevărul aflat la momentul potrivit.

– Într-un lupanar.

Până şi această revelaţie deschise mintea lui Wintrow către lumină.

– Atunci Sa e cu adevărat şi acolo, în toată înţelepciunea şi slava Lui.

Ea zâmbi, iar zâmbetul aproape că îi cuprinse şi ochii.

– Ţinând cont de numărul bărbaţilor care îi mormăie numele când termină, aş zice că e categoric acolo.

Wintrow îşi feri privirea. Imaginea era supărător de vie.

– Trebuie să fie greu să-ţi câştigi astfel traiul, scăpă el.

– Crezi?

Etta râse zgomotos, iar zgomotul păru fragil, gata să se spargă.

– Mă surprinde că spui asta. Dar nu eşti decât un băieţandru. Cei mai mulţi bărbaţi ne spun că şi-ar dori să-şi poată câştiga şi ei pâinea întinşi pe spate. Cred că pentru noi e floare la ureche să vindem „plăcere“ în fiecare zi.

Wintrow căzu pe gânduri pentru câteva clipe.

– Eu cred că e foarte greu să ajungi la o asemenea intimitate, să fii atât de vulnerabilă, la bunul plac al unui bărbat pentru care nu ai cu adevărat sentimente.

Preţ de o singură clipă, privirea ei deveni meditativă, înnegurându-se.

– După o vreme, dispare orice sentiment, spuse cu o voce aproape copilărească. Când se întâmplă, e o adevărată uşurare. Totul devine mult mai simplu. Treaba asta nu mai e cu nimic mai rea decât orice altă meserie murdară. Dacă nu cumva dai peste un bărbat care-ţi face rău. Dar poţi fi rănit şi muncind oriunde altundeva. Plugarii sunt împunşi de boii lor, culegătorii din livezi cad din pomi, pescarii îşi pierd degetele sau se îneacă...

Vocea i se stinse. Îşi coborî din nou privirea spre cusătură. Wintrow păstră tăcerea. După un timp, colţurile gurii ei schiţară un zâmbet firav.

– Kennit mi-a redat sentimentele. L-am urât pentru asta. Ura a fost primul sentiment pe care m-a învăţat să-l simt din nou. Ştiam că e primejdios. Orice sentiment e primejdios pentru o curvă. Fiind sigură că el mi-a trezit sentimentul, am început să-l urăsc mai tare.

De ce? se miră Wintrow, dar nu rosti cuvintele. Nu era nevoie.

– Într-o bună zi, a intrat în lupanar şi s-a uitat în jur.

Vocea Ettei părea să vină de departe, pierdută în amintiri.

– Era foarte bine îmbrăcat şi foarte curat. Purta o haină din postav verde-închis, cu nasturi de culoarea fildeşului şi cu o revărsare de dantelă de-a lungul pieptului şi la manşete... Nu mai venise niciodată la lupanarul lui Bettel, dar ştiam cine e. Cei mai mulţi din Divvytown ştiau încă de atunci cine e Kennit. N-a venit la noi cum vin cei mai mulţi bărbaţi, cu un prieten sau doi ori cu tot echipajul. N-a venit beat şi lăudându-se. A venit singur, treaz şi hotărât. S-a uitat la noi, s-a uitat la noi cu adevărat, apoi m-a ales pe mine. „Ea e bună“, i-a spus lui Bettel. Pe urmă a ales camera şi a comandat de mâncare. I-a plătit lui Bettel chiar atunci, de faţă cu toată lumea. Pe urmă s-a apropiat de mine ca şi cum am fi fost deja singuri. S-a aplecat. Am crezut că vrea să mă sărute. Sunt bărbaţi care fac asta. Însă el a mirosit aerul din preajma mea. Pe urmă mi-a poruncit să mă duc să fac o baie. Oh, m-am simţit umilită. N-ai crede că o curvă se poate simţi aşa, dar e cu putinţă. Oricum, am făcut ce mi s-a spus. Eram furioasă şi, faţă de el, am fost rece ca gheaţa. M-am aşteptat să mă plesnească, să mă refuze sau să i se plângă lui Bettel. În schimb, asta a părut să-i fie pe plac.

Etta se întrerupse. Liniştea răsună o vreme în urechile lui Wintrow. Ştia că nu vrea să audă continuarea şi totuşi spera, cu lăcomie, că femeia o să continue. Era o curiozitate perversă, dar puternică – voia să ştie în amănunt ce se

petrece între un bărbat şi o femeie. Ştia care e mecanismul fizic; astfel de lucruri nu-i fuseseră niciodată ascunse. Ştia ce se face, dar asta nu-i dezvăluise cu adevărat cum se face. Rămase în aşteptare, ţintuind puntea cu privirea. Nu îndrăznea să-şi înalţe ochii către faţa ei.

– Pe urmă a fost de fiecare dată la fel. Intra, mă alegea pe mine, îmi spunea să mă spăl şi mă folosea. O făcea cu atâta răceală! Ceilalţi bărbaţi care veneau la lupanar se prefăceau un pic. Flirtau şi râdeau cu fetele. Povesteau câte ceva, să vadă cine-i ascultă cu mai multă atenţie. Se purtau de parcă noi am fi avut ceva de spus. Ne făceau să ne luăm la întrecere pentru ei. Unii chiar dansau cu târfele sau aduceau mici daruri, dulciuri sau parfumuri pentru cele pe care le plăceau cel mai mult. Nu şi Kennit. Chiar şi după ce a început să-ntrebe de mine spunându-mi pe nume, totul a continuat să fie un simplu târg.

Etta scutură pantalonii, îi întoarse pe faţă şi începu din nou să coasă. Trase aer în piept, ca şi cum ar fi vrut să continue. Apoi clătină lung din cap şi îşi văzu de cusut. Lui Wintrow nu-i trecea prin cap ce-ar fi putut spune. Deşi fascinat de povestea ei, îl cuprinsese brusc o oboseală groaznică. Îşi dorea să se culce din nou, dar ştia că somnul l-ar fi ocolit chiar şi dacă s-ar fi întins pe podea. Afară, noaptea era tot mai palidă. Zorii aveau să se ivească în curând. Se simţi fremătând scurt, triumfător. Tăiase piciorul lui Kennit cu o zi în urmă, şi piratul era încă în viaţă. El făcuse asta. Salvase viaţa unui om.

Pe urmă se dojeni singur cu asprime. Piratul continua să trăiască numai şi numai fiindcă dorinţa lui fusese una cu voinţa lui Sa. Orice altă convingere nu era decât slavă deşartă. Aruncă din nou o privire spre Kennit. Pieptul i se ridica şi cobora. Dar ştia că piratul e viu înainte de a-l privi. *Vivacia* ştia şi, prin ea, ştia şi el. Nu voia să se gândească la legătura aceea, nici să se întrebe cât de puternică e. Era destul de rău că exista aşa ceva între el şi corabie. Nu voia să împartă o astfel de legătură cu piratul.

Etta scoase un sunet firav, ca şi cum i s-ar fi oprit răsuflarea. Wintrow îşi reîndreptă atenţia către ea. Nu se uita la el, îşi privea cusătura. Dar radia un soi de mândrie mută. Era limpede că se gândise bine şi hotărâse să-i spună ceva. Când începu să vorbească, băiatul o ascultă în tăcere.

– Am încetat să-l mai urăsc pe Kennit când am înţeles ce-mi dăruia de fiecare dată când venea la mine. Onestitate. Mă prefera şi nu se temea s-o arate. În faţa tuturor, mă alegea de fiecare dată. Nu mă momea cu zâmbete prosteşti, flirtând. Eram ceea ce voia şi eram de vânzare, aşa că mă cumpăra. Îmi arăta că, atâta timp cât sunt curvă, doar atât putem avea în comun. Un târg cinstit.

Pe faţă i se aşternu în treacăt un mic zâmbet straniu.

– Uneori, Bettel îi oferea alte femei. Avea multe. Unele erau mai sofisticate şi mult mai frumoase decât mine; unele ştiau cum să-i ofere plăcere unui bărbat pe căi exotice. Bettel încerca să-i câştige astfel favorurile. O făcea cu toţi muşteriii, ca să-i rămână fideli. Le oferea diversitate, îi ispitea să-şi... descopere preferinţe noi. Ştiam că nu-i place să-l vadă pe Kennit venind mereu la mine. Cred că, din pricina asta, se simţea mai puţin importantă. Odată, în faţa tuturor, l-a întrebat: „De ce Etta? E atât de deşirată, atât de banală. Fără nimic ieşit din comun. Am curtezane şcolite în cele mai rafinate case din Chalced. Sau, dacă preferi nevinovăţia, am fecioare dulci, de la ţară. Îţi poţi permite tot ce e mai bun în casa mea. De ce-o preferi pe cea mai ieftină curvă?“

Un zâmbet firav ajunse să strălucească în ochii Ettei.

– Cred că a vrut să-l facă de râs în faţa celorlalţi muşterii. De parcă el s-ar fi sinchisit vreodată de părerea lor. „Nu confund niciodată preţul cu valoarea“, a răspuns el în schimb. „Etta, du-te să faci baie. Mă găseşti la etaj.“ După asta, toate celelalte curve au început să-mi spună „târfa lui Kennit“. Au încercat să facă din asta o poreclă usturătoare. Dar nu m-a deranjat niciodată.

Kennit era, fără îndoială, un bărbat mai profund decât crezuse Wintrow. Cei mai mulţi năieri alegeau fără să se uite

dincolo de chipul şi de silueta curvei. Pe de altă parte, poate că femeia se amăgea. Îşi ridică privirea spre faţa Ettei, apoi întoarse capul. Îl năpădi o senzaţie de jenă. De unde îi venise ideea asta? O clipă, simţise înţepătura geloziei. Venise de la corabie? Simţi brusc nevoia să stea de vorbă cu *Vivacia*.

Se ridică în picioare, cu genunchii trosnindu-i. Avea şalele înţepenite şi îl dureau umerii. Când dormise ultima oară într-un pat adevărat? De când nu mai dormise până când se trezea de la sine? La urma urmei, trebuia să ţină cont şi de nevoile propriului trup, care altminteri avea să-l domine cu nevoile sale de odihnă şi mâncare. Curând, îşi făgădui. Avea să se ocupe de sine imediat ce avea să se simtă în siguranţă.

– Răsare soarele, spuse cu stângăcie. Ar trebui să văd cum stau lucrurile cu corabia şi cu tata. Şi trebuie să mai dorm şi eu puţin. O să trimiţi după mine dacă se trezeşte Kennit?

– Dacă are nevoie de tine, răspunse Etta cu răceală.

Poate că întreaga lor discuţie avusese un singur scop: să arate cât se poate de clar că piratul îi aparţine în primul rând ei. Vedea cumva în Wintrow o ameninţare? Băiatul trase concluzia că nu ştie destul de multe despre femei. Ea îşi duse lucrul la buze şi tăie o aţă cu dinţii. Pe urmă se ridică la rândul ei, scuturând pantalonii pe care-i terminase.

– Pentru tine, spuse ea pe neaşteptate, împingându-i spre el.

Wintrow se apropie, vrând să ia darul din mâinile ei, dar Etta i-l aruncă, silindu-l să-l prindă cu stângăcie. Un crac îl plesni uşor peste faţă.

– Mulţumesc, spuse şovăitor.

Ea nu-i aruncă nicio privire şi nu-i luă în seamă răspunsul. Deschise un cufăr cu haine şi începu să scotocească înăuntrul lui. Scoase o cămaşă.

– Ia-o. O să ţi se potrivească. E de-a lui, dintre cele vechi.

Pipăi o clipă materialul.

– E o ţesătură foarte bună. Omul ăsta recunoaşte calitatea.

– Nu mă îndoiesc, zise Wintrow. Te-a ales pe tine, după cum mi-ai povestit.

Se străduia pentru prima oară să fie galant. Cumva, nu sună exact cum ar fi trebuit. Complimentul rămase atârnat între ei, stingher. Etta se holbă la Wintrow, cântărindu-i cuvintele ca să-şi dea seama dacă erau sau nu o insultă. Băiatul simţi căldura roşeţii care îi urca în obraji; ce-l posedase, îndemnându-l să spună aşa ceva? Pe urmă ea îi aruncă şi cămaşa. Pe mâinile lui căzu o ţesătură destul de grea, trainică, dar suplă. Era o cămaşă foarte bună, prea frumoasă ca să te lipseşti de ea cu atâta nepăsare. Oare în asta se ascundea un mesaj, unul pe care Etta nu îşi dădea seama că îl trimite? Îşi atârnă cele primite de un braţ.

– Mulţumesc pentru haine, spuse el, hotărât să fie politicos.

Ea îl privi în ochi.

– Kennit vrea să le ai, sunt sigură, răspunse ea.

Tocmai când Wintrow începea să se simtă recunoscător, ea îl răcori adăugând:

– O să-l îngrijeşti. Vrea să fie înconjurat de oameni curaţi. Azi ar trebui să-ţi faci timp să te speli şi să-ţi speli şi părul.

– Nu sunt..., începu băiatul, apoi amuţi.

Era murdar. Nu avu nevoie decât de o clipă ca să-şi dea seama că pute. După ce tăiase piciorul lui Kennit îşi curăţase mâinile, dar trecuseră multe zile de când nu-şi mai spălase tot trupul.

– O s-o fac, se corectă cu umilinţă.

Ieşi din cabina căpitanului cu hainele în braţe.

Harababura şi înghesuiala de pe corabia capturată i se păreau acum aproape fireşti. Ochii nu i se mai opreau pe fiecare toc de uşă crăpat. Putea ocoli cu privirea petele de sânge de pe punţi şi de pe pereţi. Când ieşi din cabină, se trase deoparte ca să facă loc unei perechi. Erau amândoi feţe-hartă. Bărbatul era cam încet la minte, din câte îşi amintea Wintrow. Se numea Dedge. Era unul dintre cei aleşi de Etta să-l ţină pe Kennit în timpul operaţiunii de tăiere a piciorului. Părea să fie mereu împreună cu mai tânăra şi mai isteaţa Saylah. În trecere, se şterseră de Wintrow aproape fără să-l observe, atât erau de absorbiţi unul de celălalt. Şi

asta începuse să se întâmple. Ar fi trebuit să se-aştepte. După un dezastru, era întotdeauna primul semn al regăsirii speranţei. Bărbaţii şi femeile formau perechi, deveneau cupluri. Curios, îi urmări pe cei doi cu privirea, întrebându-se dacă aveau să găsească un loc unde să fie singuri. Într-o doară, se întrebă şi dacă, după ce fuseseră sclavi atât de multă vreme, intimitatea mai avea vreo importanţă pentru ei. Îşi dădu seama că se holba la ei. Tresări, nemulţumit de sine însuşi, şi îşi îndreptă gândurile spre ceea ce avea de făcut. Să stea de vorbă cu *Vivacia*. Să vadă ce face tatăl lui. Să mănânce. Să se spele. Să doarmă. Să vadă ce face Kennit. Viaţa lui căpătase brusc o formă, avea un orar şi faptele lui urmăreau un ţel. Îşi continuă drumul.

*

Vivacia era încă ancorată în micul golf. Chiar nu trecuse decât o singură noapte de când se ascunseseră acolo? Soarele dimineţii risipea ceaţa. Avea să capete curând destulă putere ca să dea căldură zilei. Galionul fixa cu privirea canalul larg, de parcă ar fi stat de veghe. Poate că asta făcea.

– Mă tem că n-o să fim niciodată găsiţi de cealaltă corabie.

Vivacia răspunsese cu glas tare gândului nerostit de Wintrow.

– Cum ar putea şti unde să ne caute?

– Am senzaţia că Sorcor şi Kennit navighează împreună de foarte multă vreme. Astfel de oameni au întotdeauna un stil al lor de a face lucrurile şi îşi deprind echipajul să acţioneze în acel stil. În plus, Kennit a rămas în viaţă. O să se simtă curând destul de bine ca să ne călăuzească el până în Golful Taurului.

Wintrow vorbea pe un ton liniştitor, încercând să alunge temerile corabiei.

– Poate, răspunse *Vivacia* fără tragere de inimă. Dar m-aş simţi mai bine dacă am fi deja pe drum. Kennit a supravieţuit

peste noapte, e adevărat. Dar e departe de a-şi fi recăpătat puterile sau de a se fi vindecat. Ieri a murit când a încetat să lupte pentru viaţă. Azi se luptă ca să se agaţe de ea. M-aş simţi mai bine dacă s-ar afla pe mâna unui vindecător adevărat.

Cuvintele ei usturau, deşi doar un pic. Wintrow ştia că nu e un vindecător instruit, dar *Vivacia* şi-ar fi putut arăta în câteva cuvinte admiraţia pentru ceea ce-i izbutise până atunci. Îşi coborî privirea către locul unde dusese la bun sfârşit grosolana tăiere a piciorului. Sângele lui Kennit se scursese pe lângă trupul său culcat pe spate. Pata întunecată era un contur sinistru al piciorului rănit şi al şoldului. Nu se afla prea departe de urma însângerată a mâinii lui Wintrow. Semnul acela nu se lăsase şters de pe punte. Oare şi umbra lui Kennit avea să rămână acolo? Băiatul o râcâi cu piciorul său desculţ.

Avu senzaţia că-şi trece degetele peste strunele unui instrument, cu deosebirea că acelea nu scoaseră niciun sunet. Viaţa lui Kennit prinse brusc să cânte alături de a lui. Wintrow se clătină sub forţa legăturii, apoi se aşeză, lăsându-se să cadă greu pe punte. O clipă mai târziu încercă să-şi descrie lui însuşi ce se întâmplase. Nu fuseseră amintirile lui Kennit şi nici măcar gândurile sau visele lui. În schimb, fusese cu mare intensitate conştient de existenţa piratului. Cea mai potrivită comparaţie care îi trecu prin minte era modul în care un parfum sau o mireasmă poate trezi pe loc amintiri amănunţite, dar ceea ce simţise fusese de o sută de ori mai puternic. Senzaţia prezenţei piratului aproape că îl scosese din propriul sine.

– Acum întrezăreşti cum e pentru mine, spuse încet corabia. Iar peste câteva clipe adăugă: Nu mi-am imaginat c-o să aibă un asemenea efect asupra ta.

– Ce-a fost asta?

– Puterea sângelui. Sângele îşi aminteşte. Sângele nu ţine minte zile, nopţi şi întâmplări. Ţine minte identitatea.

Wintrow păstră tăcerea, străduindu-se să priceapă întreaga importanţă a spuselor ei. Întinse o mână către umbra lui Kennit scursă pe punte. Apoi îşi retrase degetele. Oricât de puternică i-ar fi fost curiozitatea, nu-l putea convinge să repete experienţa de mai înainte. Fusese atât de puternică, încât îi năucise sufletul şi aproape că-l smulsese din sine însuşi.

– Şi asta ai simţit tu, îi completă corabia gândurile. Tu, care ai sângele tău. Şi măcar te afli în posesia propriului trup, a propriilor amintiri şi a propriei identităţi. Îl poţi da pe Kennit deoparte, spunând: „El nu sunt eu.“ Eu n-am nimic din toate astea. Nu sunt nimic mai mult decât lemn impregnat cu amintirile familiei tale. Identitatea pe care o numeşti *Vivacia* e ceea ce am cârpit laolaltă pentru a fi eu însămi. Când sângele lui Kennit s-a impregnat în mine, nu mi-a stat în putere să-l refuz. Aşa cum a fost şi în noaptea revoltei sclavilor, când oamenii au pătruns în mine unul după altul şi n-am fost în stare să-l resping pe niciunul dintre ei.

Noaptea în care s-a vărsat tot acel sânge... Imaginează-ţi că te îneci în identităţi, nu doar o dată sau de două ori, ci de zeci de ori. S-au prăbuşit pe punţile mele şi au murit, dar, când li s-a prelins sângele în mine, am devenit depozit pentru cei ce au fost. Sclavi sau oameni din echipaj, pentru mine e totuna. Au venit la mine. Şi tot ceea ce erau mi s-a adăugat mie. Uneori, Wintrow, înseamnă prea mult. Merg pe cărările în spirală croite de sângele lor şi ştiu în amănunt ce au fost. Nu mă pot elibera de aceste stafii. Cele mai puternice influenţe sunt ale acelora dintre voi care mă posedă de două ori: cu sângele care vi s-a îmbibat în scândurile mele şi cu minţile voastre în legătură cu a mea.

– Nu ştiu ce să zic, răspunse Wintrow cu jale.

– Crezi că nu ştiam deja asta? ripostă *Vivacia* cu amărăciune.

Între ei se aşternu o tăcere îndelungată. Pentru băiat, era ca şi cum fiecare scândură a punţii ar fi trimis către el răceală. Plecă pe furiş, fără zgomot, cu noile lui haine

îngrămădite sub braţ, dar luă cu sine certitudinea că, oriunde s-ar fi dus, nu o putea scăpa de prezenţa lui. Acceptă viaţa aşa cum ţi se oferă, îi spusese Etta cu scurt timp înainte. Atunci, îndemnul ei i se păruse de o înţelepciune sclipitoare. Încercă să-şi imagineze că soarta lor era să fie legaţi o eternitate. Şi clătină din cap.

– Dacă aceasta e voia Ta, o, Sa, ştiu că o voi îndura bucuros, spuse cu glas scăzut.

Îl duru când dinspre *Vivacia* veni, ca un ecou, acelaşi gând.

*

Trecuseră câteva ore şi soarele era sus când îi găsi *Marietta*. O mare parte a copastiei de la tribord îi era pârjolită. Piraţii o reparau deja, muncind de zor. Despre întâlnirea pe care o avusese şi despre triumful ei vorbea încă şi mai clar şirul de capete retezate atârnate de bompres. Strigătul omului de cart îl adusese pe Wintrow pe punte, de unde se holba acum, cu o fascinaţie bolnavă, la corabia care se apropia. Văzuse măcelul din noaptea în care se răsculaseră sclavii şi o luaseră pe *Vivacia* în stăpânire. Dar trofeele acelea treceau dincolo de carnaj – erau dovada unei sălbăticii intenţionate, pe care n-o putea înţelege în totalitate.

Bărbaţii şi femeile de pe *Vivacia* se înşiruiseră de-a lungul balustradelor ei şi ovaţionară la vederea trofeelor însângerate. Pentru ei, capetele reprezentau, pe lângă Satrapul care trecea sclavia cu vederea, întregul Chalced, piaţa cea mai lacomă de oameni înrobiţi. Când *Marietta* ajunse mai aproape, Wintrow desluşi şi alte semne ale luptei cu galera de patrulare. Mai mulţi piraţi purtau bandaje improvizate. Asta nu-i împiedica să zâmbească larg, fluturându-şi mâinile către tovarăşii lor de pe *Vivacia*.

Cineva îl trase pe Wintrow de mânecă.

– Femeia zice să vii să-l vezi pe căpitan, îi spuse Dedge cu asprime.

Wintrow îl privi cu atenţie, întipărindu-şi în minte chipul şi numele lui. Încercă să se uite dincolo de povestea sclaviei sale, să desluşească omul din spatele întinderii de tatuaje. Avea ochi cenuşii, cum e uneori marea, iar din păr nu-i mai rămăsese decât o bordură deasupra urechilor. În ciuda anilor, muşchii i se zăreau sub zdrenţe. Ca să se ştie că-i aparţine, Etta îl însemnase deja: o eşarfă de mătase îi înconjura mijlocul. Dodge o numise „femeia“, ca şi cum ar fi fost vorba despre un titlu şi ca şi cum nu s-ar mai fi găsit nicio altă femeie la bord. Wintrow presupuse că, într-un anumit sens, acesta era chiar adevărul.

– Vin imediat, răspunse.

Marietta tocmai arunca ancora. O barcă avea să fie lăsată curând la apă ca să-l aducă pe Sorcor pe *Vivacia*, să-i spună căpitanului ce înfăptuise. Wintrow n-avea idee de ce-l chema Kennit, dar spera c-o să-l lase să rămână în cabină în timpul discuţiei cu Sorcor. Ceva mai devreme, când se dusese să vadă cum se simte tatăl lui, Kyle insistase că trebuie să afle despre piraţi cât mai mult cu putinţă. Wintrow încercă să alunge amintirea durerosului timp petrecut împreună.

Lipsirea de libertate şi durerea îl făcuseră pe Kyle mai tiranic decât oricând şi părea convins că Wintrow e singurul supus care i-a rămas. De fapt, băiatul pierduse aproape tot ce însemna loialitate faţă de el, nu-i mai rămăsese decât un rest al sentimentului datoriei. Insistenţa cu care îi cerea tatăl lui să spioneze şi să comploteze fără încetare pentru redobândirea corabiei i se părea de tot râsul. Dar nu râsese; se mulţumise să-l lase pe Kyle să tune şi să fulgere în vreme ce îi cerceta rănile şi îl convingea să mănânce pâine uscată şi să bea apă stătută, adică tot ce conţinea raţia care îi era îngăduită. Era mai uşor să lase cuvintele să se reverse pe lângă el. Le ascultase dând aprobator din cap, dar răspunsese cu zgârcenie. Dacă ar fi încercat să-i explice care e adevărata lor situaţie la bordul *Vivaciei*, n-ar fi izbutit decât să-l înfurie. Wintrow îl lăsase să-şi păstreze neîntemeiatul vis că puteau reintra cumva în stăpânirea corabiei. Aşa părea

mai simplu. Aveau s-ajungă cât de curând în Golful Taurului şi apoi să înfrunte amândoi ceea ce se abătuse asupra lor. Wintrow nu voia să se certe cu tatăl său ca să-l facă să priceapă care e adevărul; realitatea urma să se facă ea însăşi cunoscută.

Bătu la uşă şi intră după ce Etta răspunse cu voce joasă. În pat, Kennit era treaz. Îşi întoarse capul şi-l întâmpină spunând:

– Nu vrea să m-ajute să mă salt în capul oaselor.

– Are dreptate. Nu trebuie să te ridici, nu încă, răspunse Wintrow. Trebuie să stai întins, fără să te mişti deloc, şi să te odihneşti. Cum te simţi?

Îşi puse mâna pe fruntea piratului.

Kennit îşi roti capul, ferindu-se de atingerea lui.

– Mizerabil. Oh, nu mă întreba ce simt. Sunt viu; ce importanţă poate avea ceea ce simt? Vine Sorcor, mândru de noul lui triumf, iar eu zac aici, schilod şi duhnind ca un hoit. N-o să fiu văzut aşa. Ajută-mă măcar să mă salt în capul oaselor.

– Nu trebuie s-o faci, îl preveni Wintrow. Acum sângele tău s-a liniştit. Stai întins şi o să rămână aşa. Dacă te salţi, organele tale se vor mişca şi sângele din ele se va revărsa, căutându-şi apoi o cale de ieşire prin rană. Am înţeles asta foarte bine din lecţiile de la mănăstire.

– Din lecţiile de pe punte eu am înţeles foarte bine că un căpitan de piraţi care nu-şi mai poate conduce singur oamenii ajunge curând momeală pentru peşti. O să stau în capul oaselor când intră Sorcor aici.

– Chiar dacă asta o să te omoare? întrebă încet Wintrow.

– Mă provoci să-mi impun voinţa? întrebă brusc Kennit.

– Nu. Nu e vorba despre voinţă. Doar despre judecata ta sănătoasă. De ce vrei să mori cu siguranţă aici, în patul tău, doar ca să impresionezi un om a cărui loialitate nesmintită faţă de tine e impresionantă? Cred că-ţi judeci greşit echipajul. N-o să se-ntoarcă împotriva ta fiindcă ai nevoie de odihnă.

– Eşti un copilandru, declară Kennit cu dispreţ.

Îşi întoarse ceafa spre băiat şi ţintui peretele cu privirea.

– Ce ştii tu despre loialitate sau despre cum se conduce echipajul unei corăbii? Îţi spun că n-o să mă las văzut aşa.

Vocea lui avea o tentă pe care Wintrow o recunoscu brusc.

– De ce nu spui că a reînceput durerea? Esenţa de coajă de kwazi ţi-o poate domoli iarăşi. O să gândeşti mai limpede dacă n-o să-ţi mai abată atenţia. Şi o să te poţi odihni.

– Adică o să fiu mai docil dacă mă droghezi, mârâi Kennit. Ţii pur şi simplu să-mi impui voinţa ta.

Îşi duse o mână tremurătoare la frunte.

– Îmi zvâcneşte capul de durere; cum ar putea fi din pricina piciorului? Nu e mai degrabă urmarea unei otrăvi pe care mi-o dai?

În ciuda slăbiciunii sale, piratul izbuti să-i arunce o privire plină de un amuzament încărcat de viclenie. În mod clar, avea impresia că l-a prins pe Wintrow cu minciuna.

Cuvintele lui îl şocară pe băiat, lăsându-l câteva clipe fără grai. Cum ar fi putut cineva face faţă unor asemenea bănuieli şi unei astfel de lipse de încredere? Se auzi vorbind cu glas rece, băţos:

– Nu vreau să-ţi dau cu de-a sila niciun leac, domnule. Dacă durerea o să devină atât de puternică încât o să vrei să scapi de ea, cheamă-mă, şi-o să te ung cu coajă de kwazi. Până atunci n-o să te mai deranjez.

Îi întoarse spatele, pregătindu-se să plece, şi aruncă peste umăr:

– Dacă te salţi în capul oaselor ca să vorbeşti cu Sorcor, o să stârneşti o scurgere de sânge care o să ne ucidă pe amândoi. Dar nu pot face faţă încăpăţânării tale.

– Încetaţi, şuieră Etta către amândoi. Există o soluţie simplă, care ne-ar putea mulţumi pe toţi. Îmi e îngăduit să v-o sugerez?

Kennit îşi roti din nou capul ca să se holbeze la ea cu ochi înneguraţi:

– Care e? întrebă.

– Nu-l primi pe Sorcor. Porunceşte-i pur şi simplu să se îndrepte spre Golful Taurului şi noi îl vom urma. Nu e nevoie să ştie cât de slăbit eşti. Când ajungem în port, ai putea fi deja mai puternic.

În ochii lui Kennit scânteie scurt viclenia.

– Golful Taurului e prea aproape, spuse. Cereţi-i să ne călăuzească spre Divvytown. Aşa o să am mai mult timp să-mi revin. Dar Sorcor o să se-ntrebe cu siguranţă de ce nu vreau să aflu cum s-a descurcat. O să aibă bănuieli.

Etta îşi încrucişă braţele pe piept.

– Spune că ai treabă. Cu mine.

Se uită la Kennit cu un mic zâmbet.

– Trimite băiatul să-i spună asta lui Brig, care o să i-o spună lui Sorcor. O să creadă.

– S-ar putea să meargă, încuviinţă Kennit cu voce tărăgănată.

Îşi flutură către Wintrow o mână vlăguită.

– Du-te acum, imediat. Spune-i lui Brig că sunt cu Etta şi nu vreau să fiu deranjat. Spune-i că am poruncit să ne îndreptăm către Divvytown.

Kennit îşi miji ochii, dar Wintrow n-ar fi putut spune dacă privea cu viclenie sau dacă slăbiciunea îi cobora pleoapele.

– Dă de înţeles că aş putea afla cât de priceput e Brig văzând cum duce corabia de aici până acolo. Sugerează că vreau să-l pun la încercare, nu că sunt prea slăbit.

Îşi miji şi mai mult ochii.

– Aşteaptă o vreme până ce ne punem în mişcare. Pe urmă întoarce-te aici. O să te judec după cât de bine o să-ţi îndeplineşti însărcinarea. Convinge-i pe Brig şi pe Sorcor şi poate o să capăt încredere în tine şi-o să te las să-mi amorţeşti piciorul.

Ochii lui Kennit se închiseră de tot. Şi adăugă, cu glas mai firav:

– Poate o să te las să trăieşti.

9

BINGTOWN

În adâncul lui *Paragon*, Amber se răsucea şi se zvârcolea ca un pesmet stricat în pântecul unui marinar. Un vis pe care el nu i-l desluşea o chinuia în somn, aruncând-o într-o luptă surdă cu ea însăşi. *Paragon* se simţea uneori ispitit să-i pătrundă în gânduri şi să-i împărtăşească suferinţa, dar în cele mai multe nopţi era pur şi simplu recunoscător fiindcă se chinuia ea, nu el.

Amber venise să locuiască la bordul lui, să doarmă noaptea în interiorul lui ca să-l păzească de cei care ar fi putut veni să-l remorcheze către un loc unde să fie distrus. În felul ei, îndeplinise şi cererea lui. Îi umpluse calele nu cu lemn adus de valuri şi cu ulei de lampă ieftin, ci cu lemnul tare pe care îl cioplea şi cu uleiurile de finisare pe care le întrebuinţa. Se minţeau pretinzând amândoi că le depozitase acolo ca să poată sta seara să lucreze sub prora lui. Ştiau amândoi că o singură clipă ar fi fost de-ajuns ca să izbucnească în flăcări lemnul uscat stropit cu ulei. Amber n-avea să-l lase să fie luat de-acolo viu.

Uneori aproape că-i era milă de ea. Nu-i era uşor să locuiască în cabina înclinată a căpitanului. Bombănind de zor, scosese de acolo lucrurile abandonate de Brashen. *Paragon* observase că le ţinuse în mâini, gânditoare, înainte de a le stivui cu grijă sub punte. Luase ea în stăpânire cabina şi dormea în hamacul lui. Gătea pe plajă în serile cu vreme

bună şi se mulţumea cu hrană rece în celelalte. În fiecare zi, în zori, făcea lungul drum până în prăvălia ei cărând o găleată pentru apă. În fiecare seară se întorcea împovărată cu găleata plină ochi şi cu tot ce putea cumpăra din piaţă pentru cină. Pe urmă se foia în interiorul lui, cântându-şi cântecele prosteşti. Dacă seara era frumoasă, aprindea un foc şi stătea de vorbă cu el în timp ce-şi pregătea o masă simplă. Într-un fel, era plăcut să aibă companie în fiecare zi. Pe de altă parte, asta îl enerva. Ajunsese să se deprindă cu singurătatea. Chiar şi în mijlocul unei discuţii prieteneşti, ştia că aranjamentul lor e vremelnic. Tot ce făceau oamenii era vremelnic. Cum altfel putea fi cu nişte fiinţe muritoare? Chiar dacă avea să rămână cu el până la sfârşitul vieţii ei, Amber tot avea să-l părăsească. Odată ce i se înfiripase gândul ăsta în minte, nu mai putuse scăpa de el. Ştia că, în cele din urmă, zilele petrecute alături de Amber aveau să se încheie şi asta îi dădea senzaţia de aşteptare. Detesta să aştepte. Era mai bine să pună capăt imediat, s-o vadă pe Amber plecată în loc să-şi petreacă tot timpul cu ea, în aşteptarea zilei când avea să-l lase din nou singur. Din pricina asta era adesea nervos şi zgârcit la vorbă în prezenţa ei.

Dar în seara aceea nu fusese aşa. Fuseseră amândoi veseli. Ea insistase să-l înveţe un cântec prostesc şi apoi îl cântaseră împreună, mai întâi ca duet şi pe urmă în canon. *Paragon* descoperise că îi place să cânte. Amber îl mai învăţase şi alte lucruri. Dar nu cum să facă un hamac; asta ştia de la Brashen. Nu credea că ea are astfel de deprinderi de năier. Însă îi adusese lemn moale şi un cuţit mare ca să-şi poată încerca mâna în meseria ei. Uneori jucau un alt joc, unul cumva tulburător. Ea îl atingea cu un băţ foarte lung, dintr-un lemn uşor. El trebuia să lovească băţul, îndepărtându-l. Amber îl lăuda mai ales când izbutea să plesnească băţul înainte ca acesta să-l atingă. *Paragon* începuse să devină foarte bun la jocul ăsta. Dacă se concentra, aproape că simţea băţul după firava mişcare a aerului pe care o stârnea. Se minţeau şi pretinzând că nu e decât un joc. *Paragon* ştia

ce e de fapt: un antrenament ca să se poată apăra singur dacă ar fi fost atacat. Totuşi cât de mult timp se putea apăra astfel? Zâmbi sinistru în întuneric. Atât cât era nevoie ca să poată aprinde Amber focul în interiorul lui.

Se întrebă dacă de asta visa ea urât. Poate visa că a aprins focul şi n-are timp să iasă. Poate visa că arde înăuntru, în el, cu carnea desprinzându-i-se de oase în vreme ce urla. Nu. În somn părea doar să scâncească şi să implore, nu scotea ţipete care ar fi putut s-o trezească. Uneori, când o bântuiau coşmarurile, se agita îndelung ca să se smulgă din somn. Pe urmă, scăldată în sudoare cu miros de spaimă, ieşea să tragă adânc în piept aerul rece al nopţii. Uneori, când se aşeza pe puntea înclinată din cabină, *Paragon* simţea tremurul trupului ei firav.

Cu gândul la toate astea, *Paragon* îşi ridică vocea:

– Amber? Amber, trezeşte-te! Nu e decât un vis.

O simţi foindu-se agitată şi îi auzi răspunsul incoerent. Suna de parcă l-ar fi strigat de la o mare depărtare.

– Amber! răspunse el.

Ea se zvârcoli cu violenţă, mai degrabă ca un peşte prins în năvod decât ca o femeie într-un hamac, apoi încremeni brusc. Trei răsuflări mai târziu îi simţi pe punte tălpile goale. Se îndrepta spre cârligele de care îşi agăţa hainele. În clipa următoare îi traversa puntea înclinată. Uşoară ca o pasăre, sări peste copastie şi ajunse pe nisip. Avea vocea răguşită.

– Îţi mulţumesc că m-ai trezit. Cred.

– Ai fi vrut să rămâi în coşmar?

Paragon era uluit.

– Am înţeles că astfel de experienţe sunt tare neplăcute, aproape tot atât de neplăcute ca şi când totul s-ar petrece în realitate.

– Sunt. Din cale-afară de neplăcute. Însă uneori, când un asemenea vis se repetă, înseamnă că îmi este menit să-l am şi să-i dau toată atenţia. După o vreme, astfel de vise încep să aibă sens. Uneori.

– Ce-ai visat? întrebă *Paragon* fără să fi vrut.

Ea râse sacadat.

– Am mereu acelaşi vis. Cu şerpi şi dragoni. Cu un băiat sclav, cu doar nouă degete. În plus, îţi aud vocea strigând avertismente şi ameninţări. Dar nu eşti tu. E... altcineva. Şi e ceva... nu ştiu. Totul se zdrenţuieşte, ca pânzele de păianjen spulberate de vânt. Cu cât mă străduiesc mai mult să-l prind, cu atât îl sfâşii mai tare.

– Şerpi şi dragoni.

Paragon rosti cuvintele înspăimântătoare în silă. Încercă să râdă, neîncrezător.

– La vremea mea, mi-am făcut o idee despre şerpi. N-am o părere bună despre ei. Însă dragoni nu există. Acest coşmar al tău nu e decât un vis urât, eu aşa cred, Amber. Nu te mai gândi la el şi spune-mi o poveste care să ne limpezească minţile.

– Nu cred că se poate, răspunse ea, şovăitoare.

Visul o zguduise mai mult decât crezuse *Paragon*.

– Fiindcă, dacă aş încerca să-ţi spun poveşti în noaptea asta, ţi-aş povesti despre dragonii pe care i-am văzut zburându-mi deasupra capului, profilaţi pe albastrul cerului. N-au trecut prea mulţi ani de-atunci şi s-a întâmplat la distanţă nu prea mare, la nord de noi. Dacă ai fi ancorat într-un port din cele Şase Ducate şi le-ai spune oamenilor de acolo că nu există dragoni, te-ar lua în râs pentru convingerile tale prosteşti.

Amber îşi lăsă capul pe spate, sprijinindu-şi-l de el, şi adăugă:

– Totuşi ar trebui mai întâi să se împace cu ideea că există corăbii vii. Până când nu am văzut una şi nu am auzit-o vorbind, am crezut că sunt doar nişte născociri nebuneşti, menite să sporească reputaţia Negustorilor din Bingtown.

– Ne găseşti într-adevăr chiar atât de stranii? întrebă *Paragon*.

O simţi întorcându-şi capul ca să-l privească.

– Dragul meu, când e vorba despre tine, cel mai straniu e că nu-ţi dai seama cât de minunat eşti.

– Serios? se miră el, în aşteptarea altui compliment.

– Întru totul la fel de minunat ca dragonii pe care i-am văzut.

Amber se aşteptase să-l încânte comparaţia. El simţi asta, dar cuvintele ei nu izbutiră decât să-l neliniştească. Oare femeia era în căutare de secrete? De la el n-avea să afle niciunul.

Ea nu păru să-şi dea seama că l-a supărat şi începu să mediteze cu glas tare:

– Cred că în inima omului există un loc pentru tot ce-l face să se minuneze încântat. Se află acolo, neştiut, aşteptându-şi împlinirea. Pe tot timpul vieţii, fiecare adună comori cu care să-l umple. Uneori sunt giuvaere mărunte, strălucitoare, o floare deschisă la adăpostul unui copac prăvălit sau arcuirea frunţii unei copiliţe, alături de rotunjimea obrajilor ei. Însă uneori ne cade brusc în mâini o comoară, ca şi cum cufărul unui pirat lacom s-ar desface sub ochii unui privitor care nu bănuieşte nimic. Aşa au fost dragonii în zbor. Aveau toate culorile nestematelor pe care le ştiu şi toate formele pe care şi le poate imagina cineva. Unii arătau aşa cum îi ştim din poveştile pentru copii, însă alţii aveau forme bizare, iar stranietatea altora te înfricoşa. Erau dragoni aşa cum se spune că sunt, cu cozi lungi, şerpuitoare, unii cu patru labe şi alţii cu două, roşii, verzi, aurii şi negri. Printre ei zburau stele înaripate, un mistreţ înspăimântător, care îşi rotea capul, ducându-şi colţii dintr-o parte în alta, ceva care semăna cu un şarpe imens, înaripat, şi o pisică uriaşă, cu trupul şi aripile vărgate...

Vocea i se stinse, sugrumată de veneraţie.

– Atunci nu erau dragoni adevăraţi, observă *Paragon* cu dispreţ.

– Îţi spun că i-am văzut cu ochii mei, insistă ea.

– Ai văzut ceva. Poate nişte creaturi, dintre care unele îşi însuşiseră înfăţişarea dragonilor. Totuşi nu erau dragoni adevăraţi. E ca şi cum ai spune că ai văzut cai verzi, albaştri şi violeţi, dintre care unii cu şase picioare şi unii având formă

de pisică. Astfel de creaturi nu sunt cai. Nu ştiu ce-ai văzut, dar nu erau dragoni.

– Bine... dar...

Lui *Paragon* îi făcea plăcere s-o audă poticnindu-se în căutarea cuvintelor. Ea, care vorbea de obicei atât de curgător. Nu o ajută.

– Unii erau dragoni, se apără ea, în cele din urmă. Aveau forma şi culorile dragonilor pe care i-am văzut pe pergamente şi tapiţerii foarte vechi.

– Unele dintre creaturile tale zburătoare aveau formă de dragoni şi altele, formă de pisici. Ca şi cum ai spune că există pisici înaripate şi că uneori au formă de dragoni.

Ea păstră tăcerea vreme îndelungată. Când începu să vorbească, *Paragon* ştiu că se gândise şi că înşiruirea gândurilor o adusese înapoi la povestea vieţii lui.

– De ce, îl întrebă ea cu o curtoazie prefăcută, e atât de important pentru fericirea ta să nu existe dragoni? De ce eşti atât de hotărât să faci zob încântarea pe care am simţit-o la vederea acelor făpturi înaripate?

– Nu e important. Nu vreau să fac zob nimic. Pur şi simplu cred că lucrurilor trebuie să li se spună pe nume. Nu cred că ar trebui să numeşti dragoni creaturile alea.

– De ce? Dacă nu există dragoni, ce contează cum le spun creaturilor pe care le-am văzut? De ce n-ar trebui să le zic dragoni dacă-mi place numele ăsta?

– Pentru că, susţinu el dintr-odată iritat şi lăsând deoparte orice logică, pentru că, dacă ar exista dragoni, i-ai înjosi dând numele lor unor creaturi atât de groteşti.

Amber îşi îndreptă brusc spatele. O simţi dezlipindu-se de el. Aproape că-i simţi privirea iscoditoare încercând să străpungă întunericul şi să vadă puţinul rămas din faţa lui după loviturile de secure.

– Ştii ceva, îl învinovăţi ea. Ştii ceva despre dragoni şi ştii ceva şi despre visul meu şi despre semnificaţia lui. Nu-i aşa?

– Nici măcar n-am idee ce-ai visat, declară el.

Încercă să-şi facă vocea să sune rezonabil, dar o ridică prea sus şi i se frânse. Întotdeauna i se întâmpla asta în cele mai nepotrivite momente.

– Şi n-am văzut niciun dragon niciodată.

– Nici măcar în vise?

Întrebarea ei suavă era la fel de înşelătoare ca pâcla purtată de vânt.

– Nu m-atinge, îi ceru el pe neaşteptate.

– Nici n-aveam de gând, răspunse Amber, dar el nu o crezu.

Dacă atingea lemnul cu pielea ei şi se întindea către el cu destulă forţă, putea şti că minte. Şi nu era drept. El nu-i putea face ei acelaşi lucru.

– Visezi vreodată dragoni? insistă ea.

Era o întrebare directă, rostită cu nepăsare. El nu căzu în cursă.

– Nu, răspunse scurt.

– Eşti sigur? Parcă mi-ai povestit cândva un astfel de vis...

El ridică din umeri, străduindu-se să pară convingător.

– Ei, poate că ţi-am povestit. Nu-mi aduc aminte. Poate am avut un astfel de vis, dar nu i-am dat importanţă. Ştii, nu toate visele trebuie luate în seamă. De fapt, mă întreb dacă are vreunul vreo importanţă sau vreo semnificaţie.

– Ale mele au, spuse ea, înfrântă. Ştiu că au. De-asta mi-e atât de ciudă când nu pot pricepe ce înseamnă. Oh, *Paragon*, mă tem că am făcut o greşeală. Sper să nu fie una groaznică.

El zâmbi în întuneric.

– Ei, cât de groaznice pot fi greşelile unei făuritoare de mărgele? Sunt sigur că-ţi faci griji degeaba. Auzi, dragoni şi şerpi de mare! Ce legătură au astfel de creaturi fantastice cu tine şi cu mine?

– Şerpi *de mare*! exclamă brusc Amber. Ah!

Păstră tăcerea timp îndelungat. Pe urmă *Paragon* aproape că se simţi învăluit de căldura zâmbetului ei.

– Şerpi de mare, repetă Amber încet, ca pentru sine. Îţi mulţumesc, *Paragon*. Îţi mulţumesc şi numai pentru atât.

*

– Nu e cartul tău.

Ophelia rosti cuvintele cu voce înceată.

– O ştiu la fel de bine ca tine. Nu pot să dorm, răspunse Althea.

Se uită dincolo de galion. Valurile se înălţau lin. Vântul uşor de primăvară îi lipea de trup mantia subţire.

– Ştiu asta la fel de bine ca tine, ripostă *Ophelia*. De două ore te răsuceşti în pat. De ce? Eşti agitată fiindcă ajungem mâine în Bingtown?

– Da. Dar nu mă bucur. Mă tem de ceea ce trebuie să-nfrunt mâine. E vorba despre sora mea, despre mama. Poate şi de Kyle, dacă *Vivacia* e acolo. Oh, *Ophelia*, mă tem şi de întâlnirea cu corabia mea, când va veni timpul. Cum o s-o pot privi, explicându-i de ce am lăsat-o singură?

– Ştii că nu e nevoie. Pune-ţi doar mâna pe bordajul ei şi o să simtă totul, sunt sigură, aşa cum sunt de ce simt eu.

Althea îşi plimbă cu dragoste palmele pe copastia lustruită.

– E minunat că am ajuns să ne înţelegem atât de bine una pe cealaltă. E un alt motiv pentru care mă tem să ancorăm mâine în Bingtown. M-am simţit în siguranţă la bordul tău. Nu-mi place că te părăsesc.

Zgomotul firav al unor paşi pe punte, în spatele ei, o făcu să se uite peste umăr. Era Grag. Traversa puntea luminată de lună lovind-o uşor cu tălpile goale. Nu purta decât pantaloni. Avea părul ciufulit, ca al unui băieţel. Era clar că abia se trezise şi totuşi mergea cu graţia unui tigru. Pe faţa Altheei trecu alene un zâmbet. *Ophelia* răspunse gândului ei cu o voce abia auzită:

– Bărbaţii n-au nici cea mai mică idee despre frumuseţea lor.

Grag se apropie zâmbind larg.

– Am bătut la uşa ta. Fiindcă nu erai acolo, am ştiut imediat unde să te caut.

– Da? se amestecă *Ophelia* cu şiretenie. Ai obiceiul să baţi la uşa ei la ora asta? Fără să porţi cămaşă?

– Numai când mă trezeşte tata şi-mi cere s-o chem, răspunse Grag cu un aer firesc. A spus că vrea să stea de vorbă, în linişte, cu noi doi.

– Şi eu nu trebuie să iau parte la discuţia asta „în linişte“? întrebă *Ophelia*, deja ofensată.

– Cred că trebuie, de vreme ce tata mi-a spus s-o trezesc pe Althea şi s-o rog să vină aici. Chiar m-am gândit că e vorba despre o sugestie de-a ta.

– Nu. Ideea a fost a mea.

Căpitanul Tenira se apropie de ei fără zgomot. În căuşul pipei lui scurte licărea un tăciune şi dinspre el adia o aromă plăcută.

– Numiţi-mă bătrân temător dacă vreţi, dar cred că e nevoie să-mi iau nişte precauţii înainte de a ancora în Bingtown. Şi precauţiile au legătură cu Althea.

Tonul lui serios puse capăt glumelor celorlalţi.

– Despre ce e vorba? întrebă Althea.

– M-am gândit la întâlnirea noastră cu galera chalcedeană. Arbora steagul Satrapului. În ultimii câţiva ani, lucrurile s-au schimbat în Bingtown. Nu ştiu de ce favoruri şi de ce influenţă s-ar putea bucura acolo căpitanul ei sau dacă s-ar putea plânge de reacţia noastră. Căpitanul Tenira pufni cu dezgust. După ce au fost din nou în stare să navigheze, s-ar putea chiar să se fi îndreptat într-acolo. Aşadar, ţinând cont de influenţa pe care ar putea s-o aibă... sau de cât de tare se umileşte Satrapul în faţa Chalcedului... e posibil să avem parte de o primire care să nu ne fie pe plac.

Asupra grupului se lăsă o scurtă tăcere. Pentru Althea era limpede că Grag nu se gândise la cele întâmplate mai mult decât ea. Nu se putea spune că ea dăduse uitării întâlnirea cu chalcedenii, socotind-o banală: nicidecum! Frumoasele mâini cu degete zvelte ale *Opheliei* erau pârlite. Nu conta că galionul o asigurase de nenumărate ori că nu simte nicio durere, cel puţin nu aşa cum o simt oamenii. Althea se

cutremura de fiecare dată când îi zărea mâinile înnegrite. Şi aştepta cu nerăbdare să ajungă în Bingtown, aşteptându-se ca toţi ceilalţi Negustori Vechi să fie tot atât de furioşi ca ea şi tot atât de ofensaţi de atac. Nu-i trecuse niciodată prin cap că alţii ar fi putut considera că galera chalcedeană şi echipajului ei suferiseră o nedreptate.

Căpitanul Tenira le lăsă timp de gândire înainte de a continua.

– După cum spuneam, e posibil să fiu eu un bătrân temător. Care e cel mai rău lucru pe care mi l-ar putea face? m-am întrebat. Păi, mi-am răspuns, mi-ar putea sechestra corabia când o să ancorez la docul vămii. Ba chiar ne-ar putea aresta pe mine şi pe secundul meu. Şi cine s-ar duce la familia mea să-i dea de ştire ce ni s-a întâmplat? Cine ar depune mărturie în faţa Consiliului Negustorilor din Bingtown, cerându-i ajutorul? Am aici mulţi oameni de treabă – năieri buni, unul şi unul –, dar, clătină el din cap, nu sunt nici vorbitori pricepuţi, nici Negustori din Bingtown.

Althea înţelese imediat.

– Vrei s-o fac eu?

– Dacă vrei.

– Bineînţeles. Fără şovăire. Nu ştiu de ce-ai crezut că e nevoie să mă întrebi.

– Oh, în privinţa asta n-am avut dubii. Însă mă tem că mai e ceva, răspunse căpitanul Tenira cu voce scăzută. Cu cât mă gândesc mai mult la ceea ce s-ar fi putut schimba în Bingtown, cu atât am mai puţină încredere că vom fi bine primiţi. Ca să fim în siguranţă, ca să o scoatem la capăt, cred că e cel mai bine să te deghizezi din nou în băiat. Aşa o să-ţi fie mai uşor să pleci pe furiş de pe corabie, dacă va fi necesar.

– Chiar te gândeşti că e foarte probabil să se ajungă la aşa ceva? întrebă Grag, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

Căpitanul Tenira oftă.

– Fiule, cărăm sub punte un catarg de rezervă. De ce? Nu fiindcă e foarte probabil să avem nevoie de el, ci fiindcă, într-

o bună zi, ne-ar putea fi necesar. Prefer să mă gândesc şi la asta în acelaşi mod.

– Dar aş avea senzaţia că o trimitem să-nfrunte pericolul de una singură, obiectă brusc Grag.

Tatăl său îl privi în ochi.

– Dacă se ajunge la aşa ceva, de fapt s-ar putea s-o ajutăm să scape din primejdie înainte de a fi prinsă şi ea în capcană. Pentru ei ar fi mai avantajos să aibă ostatici din două familii de Negustori din Bingtown decât numai din una.

– Pentru ei? Cine sunt „ei“? întrebă *Ophelia* pe neaşteptate. Şi de ce ar trebui un Negustor din Bingtown să se teamă de oricine altcineva din oraş, în afară de un alt Negustor? Bingtownul ne aparţine. Satrapul Esclepius a întocmit un hrisov prin care ni l-a dat.

– Iar Satrapul Cosgo ne tot ciunteşte drepturile încă de când a moştenit Mantia Dreptăţii.

Căpitanul Tenira amuţi brusc, parcă punând stavilă unor cuvinte şi mai amare. Continuă cu glas mai blând.

– Alţii au luat puterea în Bingtown. La început, nu le-am dat atenţie preceptorilor. Chiar şi când au cerut să se plătească un bir la docul unde trebuie trasă mai întâi fiecare corabie sosită în port, am fost de acord, fiindcă am considerat-o rezonabilă. Când au cerut să cerceteze ei înşişi marfa, în loc să-l creadă pe cuvânt pe căpitan, am râs şi am acceptat. Era oraşul nostru. Pretenţiile lor erau insultătoare, dar aşa cum sunt de insultători copiii prost crescuţi. N-am ţinut cont de valul de aşa-numiţi Negustori Noi, care s-au aliat cu preceptorii Satrapului şi au dobândit putere. Şi niciunul dintre noi nu a crezut vreodată că Satrapul o să accepte să strângă prieteneşte mâna lacomă a Chalcedului şi cu atât mai puţin că o să le îngăduie galerelor chalcedene să pătrundă în apele noastre sub masca apărării legii şi a protejării noastre.

Clătină din cap.

– La toate astea m-am gândit în această seară şi, ca urmare, am hotărât să păcătuiesc din prea multă prudenţă.

– Pare o hotărâre înţeleaptă..., începu Althea, dar *Ophelia* o întrerupse.

– Spui că mă vor sechestra. N-o să-i las. N-o să le-ngădui porcilor chalcedeni să urce la bordul meu şi n-o să îngădui...

– Ba da, o s-o faci.

Vocea gravă a căpitanului Tenira reteză brusc şuvoiul cuvintelor ei sfidătoare.

– Aşa cum eu şi Grag le vom îngădui să ne reţină dacă vor încerca. M-am gândit la toate în amănunt, draga mea, am ţinut cont de tot ce poate fi mai rău. A sosit timpul să se trezească Bingtownul. Ne-am culcat pe-o ureche şi i-am lăsat pe alţii să fure încetul cu încetul şi puţin câte puţin ceea ce ne aparţine. Cu câteva zile în urmă, ne-au atacat piraţi chalcedeni sub aparenţa unei patrule a Satrapului. Mâine sau poimâine, tâlhari şi răpitori care poartă masca preceptorilor Satrapului ar putea să ne aresteze. O să-i lăsăm. Nu fiindcă recunoaştem că au acest drept şi nu fiindcă nu suntem în stare să-i înfruntăm, ci ca să vadă restul Bingtownului ce putere pretind aceşti parveniţi mărunţi că li se cuvine. Pericolul trebuie dezvăluit cât e încă uşor de înlăturat. De aceea, dacă vor încerca să te sechestreze, sau chiar să pună paznici înarmaţi la bordul tău, cred că trebuie – şi te implor – să-i lăsăm s-o facă. Odată ce Bingtownul se va revolta, nu ne vor putea reţine prea mult. Să fie *Ophelia* un simbol al mândriei Negustorilor din Bingtown.

Galionul lăsă tăcerea să zăbovească între ei câteva clipe.

– Presupun că o să le dau voie, se înduplecă în cele din urmă. Numai fiindcă mi-o ceri tu.

– Bravo, fetiţa mea! o lăudă Tenira cu căldură. Să n-ai nicio teamă. Eu şi Grag vom avea grijă să nu ţi se facă niciun rău.

Ophelia îşi roti umerii.

– Eu voi avea grijă să nu vi se facă vouă niciun rău, îl corectă ea.

Căpitanul îi răspunse cu un zâmbet slab.

– Ei, asta e, cu siguranţă, o mare uşurare pentru mine.

Privirea i se plimbă de la Grag la Althea înainte de a se uita la cerul luminat de lună.

– Mă simt deodată foarte obosit, îi înştiinţă, iar ochii i se opriră asupra Altheei. Ai vrea să preiei cartul meu? Pari cât se poate de trează.

– Cu plăcere, domnule. Mi-ai dat de gândit la multe.

– Mulţumesc. La treabă atunci, Althea. Noapte bună, Grag.

– Noapte bună, domnule, răspunse fiul lui.

Chiar înainte de a se îndepărta căpitanul îndeajuns ca să n-o mai poată auzi, *Ophelia* remarcă:

– Ce frumos! A găsit cum să vă lase singuri în lumina lunii.

– Păcat că n-o poţi face şi tu, ripostă Grag fără răutate.

– Să vă las nesupravegheaţi? Să-ţi fie ruşine şi numai fiindcă ţi-a trecut prin gând.

El nu răspunse, dar se duse spre babord şi se sprijini de copastie. Cu un semn din ochi şi cu o zvâcnire a capului ei imens, *Ophelia* o îndemnă pe Althea să i se alăture. Althea oftă cu jale, apoi îi dădu ascultare.

– N-ai schimbat prea multe cuvinte cu mine în ultimele zile, spuse încet Grag, cu ochii la marea învăluită de noapte.

– Munca m-a ţinut ocupată. Dacă tatăl tău îmi dă un bilet de corabie, vreau să mi se cuvină cu adevărat.

– Deja ţi se cuvine. La bord nu e nimeni care să-ţi pună priceperea la îndoială. Totuşi nu cred că ai fost chiar atât de ocupată. Cred că ultima noastră discuţie te-a făcut să te simţi stânjenită.

Ea nu negă.

– Vorbeşti întotdeauna fără ocolişuri, nu-i aşa? spuse în schimb. Îmi place.

– Întrebările directe primesc de obicei răspunsuri directe. Unui bărbat îi place să ştie cum stă.

– E rezonabil. O femeie are nevoie de timp de gândire.

Althea încerca să vorbească pe un ton glumeţ, dar nu uşuratic.

Grag insistă fără s-o privească în ochi.

– Cele mai multe femei n-au nevoie de timp de gândire ca să ştie dacă pot sau nu iubi pe cineva.

Oare în glasul lui îşi lăsa urma o rană din suflet?

– Nu cred că asta e întrebarea pe care mi-ai pus-o, ripostă Althea cu sinceritate. Cred că am vorbit despre o posibilitatea unirii noastre prin căsătorie. De vrei să ştii dacă aş putea ajunge să ţin la tine, îţi pot răspunde „da“ cu uşurinţă. Eşti chibzuit, curtenitor şi bun.

Aruncă o privire către *Ophelia*. Galionul stătea înadins neclintit, privind în depărtare, peste apă. Althea îşi ridică uşor vocea.

– Ca să nu mai spun că eşti foarte chipeş şi ai toate şansele să moşteneşti o corabie frumoasă.

Aşa cum sperase, râseră amândoi şi încordarea dintre ei dispăru ca prin farmec. Grag întinse mâna ca din întâmplare şi o puse peste a ei. Althea nu şi-o retrase, dar adăugă cu glas mai scăzut:

– Căsătoria nu înseamnă doar dragoste. Mai ales căsătoria dintre doi Negustori din Bingtown. Pentru că asta ar fi nu doar o simplă legătură între noi doi, ci şi o alianţă a familiilor noastre. Trebuie să mă gândesc la multe. Dacă mă mărit cu tine şi plecăm pe mare împreună, ce se întâmplă cu corabia mea? Tot ce am făcut în ultimul an, Grag, a fost ca s-o redobândesc. Să mă mărit cu tine ar însemna să renunţ la *Vivacia*? Se întoarse spre el şi el se uită în jos, la ea, cu ochi umbriţi. Tu ai renunţa la *Ophelia* ca să te însori cu mine şi să trăim la bordul *Vivaciei*, cu mine pe post de căpitan?

Şocul de pe chipul lui îi spuse clar că nu se gândise niciodată la aşa ceva.

– Şi asta nu e decât una dintre întrebările pe care mi le pun. Trebuie să mă întreb şi cu ce aş intra eu în alianţa noastră, în afară de datoriile familiei mele. N-am moştenit nimic de la tata, Grag. Nimic în afară de ceea ce m-a învăţat despre manevrarea unei corăbii. Sunt sigură că familia mi-ar da un soi de zestre, de dragul de a fi respectabilă. Dar nu ar

fi ceea ce se aşteaptă de obicei să primeşti odată cu fiica unui Negustor.

Althea clătină din cap.

– Ai avea mai mult de câştigat însurându-te cu o fată de pe Cele Trei Corăbii. Ar plăti cu generozitate pentru o astfel de legătură de familie.

Grag îşi luă mâna de pe a ei. O întrebă aproape cu răceală în glas:

– Crezi că de-asta am făcut propunerea? Ca să aflu cât de bună e zestrea oferită de familia ta?

– Nu. Dar zestrea trebuie luată în considerare, fie şi numai de dragul mândriei mele. Tu ai sugerat că, poate, planurile trebuie puse înaintea pasiunii. Aşa că eu întorc totul pe toate părţile. Judecă la rece, Grag. Ca să mă mărit cu tine, nu trebuie numai să renunţ la corabia mea, ci şi s-o las pe mâna unui om pe care-l dispreţuiesc. Ca să te însori cu mine, tu trebuie să renunţi la alte partide, care ar putea fi alianţe folositoare pentru familia ta. Dacă iei în considerare toate astea, lucrurile nu arată promiţător pentru noi.

Grag răsuflă prelung.

– Cred că ai dreptate şi...

– Sărut-o şi-atât, idiotule! şuieră zgomotos *Ophelia*.

Althea izbucni într-un hohot de râs întrerupt de gura lui Grag apăsată pe a ei. Sărutul o luase prin surprindere, iar răspunsul trupului ei o şocă. O inundă un val de căldură şi se întoarse spre Grag, punându-i mâna pe umăr. Se aştepta s-o strângă în braţe şi să continue s-o sărute. Înainte de a apuca să se întrebe cât de departe să-l lase să meargă, el îşi desprinse gura de a ei şi se trase uşor înapoi. N-avea să continue. Era Grag, nu Brashen, îşi reaminti sieşi. Era condus de raţiune, nu de pasiune. Althea nu negă că, prin comparaţie, era dezamăgitor. În clipa când el se îndepărtă, izbuti să se convingă că, dacă nu ar fi întrerupt el sărutul, ar fi făcut-o ea. Grag Tenira trebuia luat în serios. Nu era un oarecine cu care avea o aventură într-un port îndepărtat.

Restul vieţii ei în Bingtown avea să fie afectat de modul în care se purta cu el. Prudenţa reprezenta cea mai bună cale.

Trase aer în piept.

– Ia te uită! exclamă pe un ton care spunea că e surprinsă, dar nu ofensată.

– Scuze, murmură el şi îşi feri privirea cu o jumătate de zâmbet care nu trăda niciun regret. *Ophelia* îmi porunceşte de când aveam opt ani.

– A sunat într-adevăr ca o poruncă, încuviinţă Althea, binevoitoare.

Îşi îndreptă privirea către apă. O clipă mai târziu, mâna lui o acoperi pe a ei pe copastie.

– Va trebui să trecem peste multe greutăţi, zise el cu chibzuinţă. E un adevăr pentru orice vrei să duci la bun sfârşit. Althea, nu-ţi cer decât să te gândeşti la propunerea mea. Nu-ţi pot cere un răspuns în clipa asta. Tu încă n-ai vorbit cu familia ta; eu n-am discutat cu părinţii mei. Nici măcar nu ştim ce soi de furtună vom întâlni când ancorăm în Bingtown. Aş vrea doar să-mi iei propunerea în considerare. Atât.

– O voi face, răspunse ea.

În jur domnea tihna nopţii, iar mâna bătătorită care o strângea pe cea a Altheei era caldă.

*

Althea nu ştia ce îi spusese căpitanul Tenira sau Grag echipajului, dar nimeni nu păru surprins când apăru ea pe punte în haine băieţeşti. *Ophelia* intră în portul Bingtown purtată de un vânt rece, care îndemna năierii să se mişte cu însufleţire. Dacă vreunul o recunoscu pe Althea drept Athel din Candletown, niciunul nu se dovedi îndeajuns de neghiob ca s-o spună. În schimb, o lăsară să muncească din greu, cot la cot cu ei, tachinând-o foarte puţin şi cu blândeţe. *Ophelia* înainta cu hotărâre. Trecută prin multe, bătrâna corabie ştia ce are de făcut şi ajuta din plin echipajul, strigându-şi

sugestiile către omul de la cârmă. Nu conduceau ceva alcătuit din scânduri, pânze şi parâme către un loc liber de lângă un doc, ci călăuzeau o făptură conştientă către casa ei.

Năierii coborâră la apă bărcile *Opheliei*, ca s-o ajute să ancoreze la docul vămii. Althea se instală pe o banchetă şi puse mâna pe o vâslă. Căpitanul Tenira hotărâse că aşa e cel mai bine să se îndepărteze de corabie, pentru a avea şanse să plece pe furiş dacă se dovedea că e necesar. După toate pregătirile, era aproape dezamăgitor să nu vadă în port nimic neobişnuit. Sosirea *Opheliei* nu părea să stârnească nicio reacţie ieşită din comun. Rotindu-şi privirea ca să cuprindă întreaga forfotă din portul plin de vase, Althea se simţi brusc năpădită de ceva mult mai puternic decât dorul de casă. Împreună cu tatăl ei, stătuse de multe ori timp îndelungat pe mare şi ajunsese mai departe decât în acea ultimă călătorie. Dar avea senzaţia că vede Bingtownul prima oară, după o grămadă de ani.

Oraşul Negustorilor se înălţa în cupa unui golf de un albastru scânteietor. Dincolo de viaţa sa tumultuoasă, verdele strălucitor al primăverii înveşmânta rotunjimile line ale dealurilor. Chiar înainte de a ajunge la doc, Althea simţi mirosul de fum, de mâncare gătită şi de vite. Strigătele ascuţite ale vânzătorilor ambulanţi din piaţă pluteau peste apă. Străzile erau pline de oameni în mişcare şi nu se putea spune că agitaţia din port e mai prejos. Bărci mărunte făceau legătura, dus-întors, între ţărm şi corăbiile ancorate. Vasele mici de pescuit se strecurau printre cele cu catarge înalte ale Negustorilor, ca să ducă în piaţă peştele prins. Imaginile, sunetele şi mirosurile se contopeau într-o simfonie a cărei temă era Bingtownul.

O notă discordantă strică armonia când o corabie care pleca lăsă treptat la vedere o galeră chalcedeană amarată în docul vămii. Steagul Satrapului atârna moale de singurul ei catarg. Dintr-o singură privire, Althea îşi dădu seama că nu este cea care le tăiase calea; avea drept galion capul unei pisici cu colţii rânjiţi şi nu se zăreau urme de stricăciuni

făcute de foc. Însă ea se încruntă mai tare. Câte galere brăzdau apele Bingtownului? Şi de ce i se îngăduise aceleia să intre în port?

Îşi ţinu gândurile pentru sine şi îşi îndeplini îndatoririle ca şi cum ar fi fost un simplu mus. Când căpitanul Tenira îi strigă poruncitor să-şi ia sacul de năier şi să-l urmeze de îndată, dădu ascultare acelui ordin neobişnuit fără să clipească. Înţelesese că vrea s-o aibă martoră la întâlnirea lui cu vameşul împuternicit de Satrap. Îşi săltă pe umăr micul sac de pânză groasă şi o porni supusă pe urmele lui. Grag, ca prim secund, rămase la bord, să supravegheze tot ce se petrecea pe corabie.

Tenira intră în camera de lucru a vameşului cu paşi mari. Un slujbaş le ieşi în întâmpinare şi ceru, fără nicio introducere, declaraţia de însoţire a mărfii. Althea îşi ţinea capul întors, privind într-o parte, şi rămase aşa chiar şi când Tenira bătu cu pumnul în masă şi ceru să vorbească imediat cu împuternicitul Satrapului.

Slujbaşul tresări, scăpând un ţipăt ascuţit, apoi izbuti să-şi stăpânească vocea şi expresia feţei.

– Azi eu sunt împuternicit să lucrez aici, domnule. Declaraţia de însoţire a mărfii, te rog.

Tenira aruncă hârtiile strânse sul pe masă, cu un aer uşor dispreţuitor.

– Asta e declaraţia de însoţire a mărfurilor mele. Vârâ-ţi nasul în ea, băiete, şi socoteşte cât datorez. Dar adu-mi aici pe cineva cu care pot vorbi şi despre altceva, în afară de bani şi marfă.

Uşa unei încăperi interioare se deschise şi ieşi un bărbat în robă. Ţeasta rasă şi moţul de păr din creştet arătau că este un împuternicit al Satrapului. Era voinic. Roba avea mânecile, pieptul şi tivul împodobite cu broderii. Îşi ţinea mâinile palide împreunate în faţă.

– De ce te porţi urât cu ajutorul meu? întrebă el.

– De ce e o galeră de război chalcedeană amarată la un doc din Bingtown? De ce s-a pus alta în calea corabiei mele,

chipurile, în numele Satrapului? De când au dușmanii Jamailliei dreptul să ancoreze nestingheriţi în portul Bingtown?

Tenira punctă fiecare întrebare cu o lovitură de pumn în masă.

Împuternicitul îşi păstră calmul.

– Corsarii chalcedeni sunt în slujba Satrapului. Li se îngăduie să ancoreze aici de când Satrapul i-a numit paznici ai Canalului Interior. Cele două galere s-au înfăţişat în port oficial, cu scrisori de intenţie. Vor ataca piraţii, atât pe corăbii, cât şi în aşezările lor aflate în afara legii. Singurul lor ţel este să ţină pirateria în frâu. Vor pune capăt şi actelor de contrabandă aflate în cârdăşie cu piraţii; dacă ticăloşii ăia rămân fără pieţe pentru mărfurile lor furate, îşi încetează negoţul cât de curând.

Împuternicitul se întrerupse ca să-şi îndrepte o cută a mânecii. Continuă, plictisit:

– E adevărat că au apărut plângeri ale câtorva locuitori din Bingtown nemulţumiţi de prezenţa chalcedenilor, dar docul vămii e proprietatea Satrapului. El şi numai el le poate interzice chalcedenilor să-şi amareze aici corăbiile. Iar el şi-a dat în mod special încuviinţarea.

Împuternicitul pufni scurt a dispreţ.

– Nu cred că un căpitan al unei corăbii de negoţ poate anula hotărârea Satrapului.

– Docul i-o fi aparţinând Satrapului, dar îl înconjoară apele din portul Bingtown, care a fost dat cu hrisov în proprietatea Negustorilor din oraş. Prin tradiţie şi prin lege, nu le îngăduim galerelor chalcedene să pătrundă în apele noastre.

Împuternicitul privi dincolo de Tenira. Răspunse cu plictiseală în glas:

– Tradiţiile se schimbă, ca şi legile. Bingtown nu mai e un oraş de provincie izolat, căpitane Tenira. E un centru al negoţului şi înfloreşte cu mare repeziciune. E în interesul oraşului ca Satrapul să lupte împotriva piraţilor care-i bântuie apele. Bingtown ar trebui să facă negoţ cu Chalced. Jamaillia

nu vede niciun motiv pentru care ar trebui să considere că Chalced îi este duşman. De ce ar face-o Bingtown?

– Jamaillia nu e despărţită de Chalced printr-un hotar asupra căruia nu sunt de acord. Ogoarele şi aşezările din Jamaillia n-au fost prădate şi arse. Bingtown vede pe bună dreptate în Chalced un duşman, pornind de la fapte rămase în istorie, nu de la simple bănuieli. Corăbiile alea n-au dreptul să se afle în portul nostru. Mă mir că prezenţa lor nu s-a lovit de opoziţia Consiliului Negustorilor.

– Nu e nici locul, nici timpul potrivit pentru o discuţie despre politica internă a Bingtownului, spuse împuternicitul pe neaşteptate. Rolul meu aici este să-l slujesc pe Satrap colectând birurile care i se cuvin de drept. Corum! Încă n-ai terminat cu cifrele alea? Când am acceptat să lucrezi aici, am înţeles de la unchiul tău că te descurci repede cu socotelile. De ce durează atât?

Altheei aproape că i se făcu milă de slujbaş. Era limpede că e deprins să fie pricina nemulţumirilor împuternicitului, fiindcă se mulţumi să zâmbească supus şi să mişte ceva mai repede beţişoarele cu care socotea.

– Şapte şi doi, murmură, aparent în folosul celor care îl priveau. Birul pentru amarare şi cel pentru protecţie... plus cel pentru patrulare face... Plus vama pentru ţesături care nu sunt aduse din Jamaillia.

Notă un număr, dar, înainte să apuce Althea să-l zărească, împuternicitul înhăţă tăbliţa pe care fusese scris. Îşi plimbă peste el un deget cu unghia lungă, însoţit de asprimea unei priviri dezaprobatoare.

– Nu e corect! şuieră.

– Sper că nu e! se declară de acord căpitanul Tenira cu vehemenţă.

Era mai înalt decât împuternicitul şi privea cu uşurinţă peste umărul lui.

– E de două ori mai mult decât am plătit ultima oară ca „biruri“, iar cotele pentru ţesăturile din afara Jamailliei sunt...

– Tarifele au crescut, îl întrerupse împuternicitul. Şi acum se plăteşte vamă şi pentru obiectele lucrate din metal care nu sunt din Jamaillia. Cred că mărfurile tale din cositor fac parte din categoria asta. Refă imediat calculul cu exactitate!

Trânti tăbliţa în faţa slujbaşului, care se mulţumi să-şi plece fruntea şi să dea de mai multe ori din cap, aprobând criticile primite.

– Rinstin e oraş jamaillian! protestă indignat Tomie Tenira.

– Rinstinul, ca şi Bingtownul, recunoaşte suzeranitatea Jamailliei, dar nu face parte din Jamaillia. O să plăteşti vama.

– Nicidecum! exclamă Tenira.

Althea îşi opri un mic icnet. Se aşteptase ca Tenira să se tocmească, străduindu-se să micşoreze sumele datorate. Tocmeala era urzeala societăţii din Bingtown. Nimeni nu plătea niciodată cât i se cerea la început. Tenira ar fi trebuit să-i ofere împuternicitului o mită generoasă, sub forma unei mese bogate într-un local din apropiere sau a unei selecţii dintre cele mai căutate mărfuri de la bordul *Opheliei*. Althea nu auzise niciodată de un Negustor din Bingtown care pur şi simplu să refuze să plătească.

Împuternicitul se uită la Tenira cu ochi mijiţi.

– Cum doreşti, domnule. Pentru mine e totuna. Corabia ta rămâne amarată de docul ăsta cu toată marfa la bord până când plăteşti dările cuvenite.

Îşi ridică brusc vocea.

– Gărzi! Intraţi, vă rog! S-ar putea să am aici nevoie de ajutorul vostru!

Tenira nici măcar nu se uită la cele două matahale care intrară. Toată atenţia lui se îndrepta către împuternicit.

– Niciuna dintre dările astea nu se cuvine să fie plătită.

Împunse cu degetul tăbliţa pe care scribul încă se mai străduia să treacă rezultatul socotelilor.

– Ce vrea să-nsemne „protecţie“ şi asta… „patrulare“?

Împuternicitul oftă prelung, cu vădită suferinţă.

– Cum te aştepţi să-i plătească Satrapul pe cei luaţi în slujba lui ca să vă apere?

Althea bănuise că răbufnirea ultragiată a lui Tenira e un şiretlic de negociator. Culoarea urcă atât de sus pe faţa căpitanului, încât acum ea nu se mai îndoi de sinceritatea furiei cu care întrebă:

– Vorbeşti despre lepădăturile chalcedene, nu? Fie ca Sa să-mi astupe urechile înainte de a auzi o asemenea idioţenie! Nu-i plătesc pe piraţii ăştia ca să ancoreze în portul Bingtown.

Cele două gărzi ajunseră brusc foarte aproape, chiar în dreptul coatelor lui Tomie Tenira. În rolul ei de mus, Althea se strădui să pară dură şi să urmeze în totul exemplul căpitanului. Dacă Tenira dădea cuiva un pumn, trebuia să sară şi ea la bătaie. Aşa ar fi făcut orice mus demn de acest nume, dar ideea o înspăimânta. Nu mai intrase niciodată într-o încăierare adevărată, în afară de un scurt tărăboi, alături de Brashen. Îşi încordă falca şi îl alese drept ţintă pe cel mai tânăr dintre cei doi nou-sosiţi.

Nu se ajunse la asta. Tenira îşi coborî brusc vocea şi mârâi:

– O să spun toată povestea asta în faţa Consiliului Negustorilor.

– Desigur, domnule, cum crezi de cuviinţă, toarse Împuternicitul.

Althea se gândi că e neghiob. Un om cu adevărat înţelept ar fi ştiu că nu e bine să-l provoace pe Tomie Tenira. În foarte mare măsură, se aştepta să-l vadă pe căpitan lovindu-l. În schimb, acesta zâmbi subţire.

– Cum cred de cuviinţă, ripostă el mieros.

Cu un gest scurt, îi ceru Altheei să-l urmeze şi părăsi biroul vămii. Nu scoase niciun cuvânt până ce nu ajunseră din nou pe corabie.

– Caută-l pe secund, îi ceru, şi fă-o repede. Vino cu el în cabina mea.

Althea se grăbi să-i ducă ordinul la îndeplinire.

Odată ce se încuiară în cabina lui, Tenira umplu el însuşi trei pahărele cu rom. Nu se gândi dacă buna-cuviinţă i-o îngăduie sau nu şi nici Althea nu-şi făcu astfel de gânduri în

timp ce dădea băutura peste cap. Scena de la vamă îi adusese frigul în oase mai tare decât o noapte rece, petrecută pe punte.

– E de rău, îi spuse Tenira fiului său în loc de salut. Mai rău decât m-am temut. Nu numai că sunt chalcedeni în port, dar Consiliul Negustorilor nici măcar n-a protestat. Încă şi mai rău, blestematul de Satrap a mărit cotele şi a pus vamă în plus pe negoţul nostru ca să-i plătim fiindcă sunt aici!

– Nu ai plătit? întrebă Grag, nevenindu-i să creadă.

– Bineînţeles că nu! pufni Tenira. Localnicii trebuie să-nceapă să se opună acestei absurdităţi. Să fii primul s-ar putea dovedi mai neplăcut, dar pun prinsoare că, odată ce vom da un exemplu, alţii îl vor urma. Împuternicitul spune că o să ne ţină aici. Perfect. Fiind amaraţi, ocupăm locul ăsta. Încă vreo câţiva ca noi şi n-o să se mai poată primi alte corăbii, n-o să mai încaseze vamă. Grag, tu o să vorbeşti fără martori cu *Ophelia*. Sa să ne-ajute, dar am de gând să n-o mai ţin în frâu, s-o las să fie atât de scârboasă şi de rea cum numai ea e în stare. Să-i lăsăm pe lucrătorii de pe doc şi pe trecători să-i facă faţă.

Althea se trezi rânjind. Aerul din mica încăpere era încordat, de parcă urma să izbucnească o furtună. Şi chiar era o furtună, îşi spuse, una pe care tatăl ei o întrezărise cu ani în urmă adunându-şi norii. Se simţea totuşi umilită văzând că un căpitan bătrân ca Tenira dă de veste că va chema asupra sa primul trăsnet.

– Ce vrei să fac eu? întrebă.

– Du-te acasă. Povesteşte-i mamei tale tot ce ai văzut şi ai auzit. N-o zăresc pe *Vivacia* în port, dar, dacă e aici, te rog să-ţi laşi deoparte neînţelegerile cu cumnatul tău şi să-ncerci să-l faci să priceapă de ce trebuie să ne unim cu toţii, opunând rezistenţă. Plec şi eu spre casă în scurt timp. Grag, îţi încredinţez corabia. La primul şi cel mai vag semn că se îngroaşă gluma, trimite-l pe Calco la mine cu un mesaj. Althea?

Ea cântări ce i se spusese, apoi dădu încet din cap. Oricât de mult detesta ideea unui armistiţiu între ea şi Kyle, căpitanul Tenira avea dreptate. Nu era momentul potrivit pentru neînţelegeri care să-i dezbine pe Negustorii din Bingtown.

Surâsul cu care o privi Tenira o răsplăti din plin.

– Bănuiesc că mă pot bizui pe tine, fetiţo, spuse căpitanul cu afecţiune.

Grag îi zâmbi larg.

– Iar eu ştiu că pot.

10

ÎNTOARCEREA ACASĂ

Aidoma caselor celorlalţi Negustori din Bingtown, vila familiei Vestrit se găsea la poalele împădurite ale dealurilor care împrejmuiau oraşul, într-un loc răcoros. Venind din port, ajungeai acolo după o foarte scurtă călătorie cu trăsura sau după o plimbare plăcută, într-o zi frumoasă. Pe drum, puteai zări alte locuinţe elegante de Negustori, toate aflate la o oarecare distanţă de strada principală. Althea trecu pe lângă garduri vii înflorite şi pe lângă alei mărginite de copaci purtând verdele extravagant al frunzelor tinere. Pe zidul de piatră al familiei Oswell, iedera se răsfira ca o mantie. La poartă, pâlcuri de narcise, prima oară deschise în acel an, îşi

arătau galbenul proaspăt. Ziua de primăvară era bogată în triluri de păsări, în picăţele de umbră aruncată de frunzişul nou şi în miresme de flori timpurii.

Drumul nu i se mai păruse niciodată atât de lung.

Mergea de parcă s-ar fi dus la moarte.

Purta tot hainele de mus; tuturor li se păruse mai înţelept să părăsească docurile păstrându-şi deghizarea. Se întreba cum vor reacţiona mama şi sora ei văzând-o astfel. Kyle nu era acasă. Uşurarea pe care o simţise descoperind asta aproape că echilibra dezamăgirea stârnită de lipsa *Vivaciei* din port. Măcar nu trebuia să-şi facă griji, cu gândul la extremul lui dezgust. Încă nu se împlinise anul de când se certase cu cumnatul ei şi plecase de-acasă valvârtej. De atunci învăţase atât de multe, încât avea impresia că trecuse un întreg deceniu. Ar fi vrut ca familia ei să recunoască cât de mult se maturizase. Dar se temea că nu-i vor vedea decât hainele şi părul împletit într-o coadă uleiată şi vor lua totul drept o sfidătoare mascaradă copilărească. Mama ei spusese întotdeauna că e încăpăţânată; iar sora ei Keffria o credea de ani întregi în stare să-şi dezonoreze familia pur şi simplu pentru propria plăcere. Dacă se întorcea la ele astfel îmbrăcată, cum le-ar fi putut convinge că s-a maturizat şi că e demnă să pretindă să i se încredinţeze corabia familiei spre a-i fi ea însăşi căpitan? Cum aveau s-o primească? Cu furie sau cu un dispreţ rece?

Scutură mânioasă din cap ca să-şi alunge astfel de gânduri şi intră pe lunga alee care ducea către casa ei. Observă, cu ciudă, că azaleele de la poartă nu fuseseră tăiate. Crengile crescute cu o primăvară înainte susţineau acum muguri noi, gata să se deschidă. Dacă nu erau tăiate aşa cum trebuie, aveau să rămână fără flori un an întreg. Grădinarul avusese întotdeauna mare grijă de tufele acelea. Oare păţise ceva?

Tot ce vedea pe marginile aleii era grăitor în legătură cu neglijarea grădinii. Bordura ornamentală devenise stufoasă şi se întindea în afara răzoarelor. Mugurii de un verde strălucitor ai frunzelor începuseră să apară în tufe de

trandafiri unde încă mai existau, înnegrite de iarnă, tulpini crescute în anul trecut. O glicină căzuse de pe spalier şi îi apăreau frunze noi din muguri răsfiraţi, care cutezaseră să se deschidă acolo unde ajunseseră. Vânturile iernii adunaseră, oriunde se nimerise, mormane de frunze căzute toamna; crengile rupte de furtuni rămăseseră împrăştiate pe pământ.

Althea aproape că se aştepta să-i apară în faţă casa părăsită, în ton cu grădina în paragină. În schimb, o întâmpinară cântece de harfă şi flaut, revărsate pe ferestrele larg deschise către primăvară. Câteva cabriolete oprite în faţa intrării îi spuseră că înăuntru e în plină desfăşurare o întrunire. Una veselă, judecând după neaşteptatele triluri de râs care se contopiră pentru câteva clipe cu muzica. Althea se îndreptă spre uşa din spate, punându-şi întrebări la fiecare pas. De când i se îmbolnăvise tatăl, familia ei nu mai fusese gazda unor astfel de reuniuni. Dacă acum petreceau, însemna că mama ei pusese capăt doliului înainte de vreme? Aşa ceva nu-i stătea în fire. Nu putea să-şi imagineze nici cum mama ei era de acord să fie neglijată grădina în vreme ce banii sunt risipiţi pentru distracţii. Nimic din toate astea n-avea sens. O rodeau presimţiri rele.

Uşa bucătăriei era deschisă şi mirosul ispititor de pâine proaspătă şi de carne savuroasă plutea în aer, amestecându-se cu strălucirea soarelui de primăvară. Stomacul Altheei chiorăi apreciativ când ea se duse cu gândul la mâncărurile de pe ţărm: pâine dospită, carne proaspătă şi legume. Descoperi brusc că se bucură c-a ajuns acasă, indiferent în toiul cărui soi de recepţie nimerise. Intră în bucătărie şi se uită în jur.

Nu o recunoscu nici pe femeia care întindea aluat pe masă, nici pe băiatul care învârtea deasupra focului o frigare. Aşa ceva nu era neobişnuit. În gospodăria familiei Vestrit, servitorii veneau şi plecau. Familiile de Negustori îşi „furau“ cu regularitate cei mai buni bucătari, dădace şi valeţi, le ofereau bani mai mulţi şi odăi mai mari, ca să-i convingă să-şi schimbe stăpânul.

O servitoare intră în bucătărie cu o tavă goală. O lăsă din mână cu un zăngănit şi se întoarse spre Althea.

– Ce cauţi aici?

Vorbea deopotrivă cu răceală şi plictis.

De această singură dată, mintea Altheei se dovedi mai sprintenă decât gura. Schiţă o plecăciune:

– Am un mesaj de la căpitanul Tenira de pe corabia vie *Ophelia* pentru Negustoreasa Ronica Vestrit. E important. Mi s-a spus să i-l încredinţez între patru ochi.

Aşa. Asta îi oferea timp să stea de vorbă doar cu mama ei. Dacă în casă erau oaspeţi, nu voia să fie văzută de ei deghizată în băiat.

Servitoarea păru pusă în încurcătură.

– În clipa asta e cu oaspeţii, cu unii foarte importanţi. E o petrecere de rămas-bun. Ar fi stânjenitor s-o chem acum.

Femeia îşi muşcă buza de jos.

– Mesajul tău nu mai poate aştepta puţin? În timp ce tu mănânci ceva?

Servitoarea îi oferi această mică mită zâmbind.

Althea se trezi dând din cap. Mirosul de mâncare proaspătă îi lăsa gura apă. De ce să nu mănânce în bucătărie şi să-şi înfrunte apoi mama şi sora cu burta plină?

– Cred că mesajul mai poate aştepta puţin. Îmi îngădui să mă spăl mai întâi pe mâini?

Arătă cu capul către pompa din bucătărie.

– Avem o pompă şi un jgheab în curte, spuse bucătăreasa, reamintindu-i tăioasă Altheei care-i era presupusa stare.

Althea rânji în sinea ei şi ieşi să se spele. Când se întoarse, găsi o farfurie aşteptând-o. Nu-i oferiseră o bucată din cea mai bună carne; îi puseseră capătul crocant al unei fripturi de porc şi colţurile unei pâini abia scoase din cuptor. Avea şi o felie de brânză galbenă şi un calup de unt proaspăt pentru pâine, plus o lingură de dulceaţă de cireşe. Totul era pus pe o farfurie ciobită, alături de un şervet pătat. Se presupunea că un mus nu e deprins cu fineţuri de soiul tacâmurilor, aşa că

se mulţumi să mănânce cu degetele, cocoţată pe un taburet înalt, într-un colţ al bucătăriei.

La început, înfulecă hămesită, fără să se gândească la nimic altceva în afară de mâncarea din faţa ei. Crusta fripturii i se păru mai gustoasă decât orice bucată de carne pe care o savurase vreodată. Grăsimea crocantă îi scrâşnea între dinţi. Untul proaspăt se topea pe pâinea caldă încă. Adună dulceaţa acrişoară pe bucăţi de pâine.

După ce îşi domoli foamea, atenţia începu să-i fie atrasă de agitaţia din jur. Privi încăperea cândva familiară cu ochi noi. În copilărie, i se păruse imensă şi fascinantă, un loc pe care nu i se îngăduise niciodată să-l cerceteze după bunul plac. Deoarece plecase pe mare cu tatăl ei înainte de a-şi satisface acea curiozitate, bucătăria îşi păstrase pentru ea aura unui loc interzis. Acum o vedea aşa cum era cu adevărat: un spaţiu larg, unde se muncea neîncetat, cu servitori care intrau şi ieşeau în grabă, în vreme ce o bucătăreasă domnea, având puteri absolute. Fiecare servitor care îşi făcea apariţia povestea pe scurt câte ceva despre petrecere. Vorbeau cu toţii cu familiaritate şi uneori cu dispreţ despre oamenii pe care-i slujeau.

– O să am nevoie de încă un platou cu rulouri cu cârnaţi. Negustorul Cămaşă-ţipătoare pare convins că le coacem numai pentru el.

– Mai bine aşa, decât ce face fata aia, Orpel. Uitaţi-vă la farfuria asta. E umplută cu vârf cu mâncare pregătită muncind din greu toată dimineaţa, dar abia dacă a ciugulit câte ceva şi a dat-o deoparte. Pesemne speră că vreun bărbat o să-i observe firava poftă de mâncare şi-o să-şi spună că nu-l costă mult s-o hrănească.

– Cum se descurcă al doilea ales al împărătesei? întrebă bucătăreasa curioasă.

Un servitor mimă înclinarea unui pahar cu vin către buze.

– O, îşi îneacă necazurile, se încruntă la rivalul lui şi se uită visător la mica împărătească. Pe urmă o ia de la capăt. Şi o

face cu mare eleganţă, fireşte. Locul omului ăstuia e pe scenă.

– Nu, nu, locul ei e pe scenă. Se fandoseşte în faţa vălului lui Reyn, dar, când dansează cu el, se uită peste umărul lui şi-şi flutură genele către tânărul Trell.

Servitoarea care spusese asta adăugă, pufnind dezgustată:

– Amândoi dansează după cum cântă ea, dar pun prinsoare că ei nu-i pasă deloc de niciunul dintre ei, doar de dansurile în care-i poate face să intre.

Pentru scurtă vreme, Althea ascultă amuzată. Pe urmă începură să-i ardă obrajii şi urechile, căci înţelese că aşa vorbiseră servitorii întotdeauna despre familia ei. Îşi lăsă capul în jos, fixă farfuria cu privirea şi, încetul cu încetul, puse pălăvrăgelile cap la cap, alcătuind o imagine bizară a stării în care se afla familia Vestrit.

Mama ei avea oaspeţi din Tărâmul Ploilor Sălbatice. Asta era destul de ciudat, având în vedere că tatăl ei rupsese cu ani în urmă toate legăturile lor cu Negustorii de acolo. Un peţitor de pe malurile fluviului curta o femeie dintr-o familie de Negustori. Părerea servitorilor despre ea nu era nicidecum bună.

– I-ar zâmbi mai mult dacă şi-ar înlocui vălul cu o oglindă, chicoti o servitoare.

O alta adăugă:

– Nu ştiu cine-o să fie mai surprins în noaptea nunţii: ea, când o să-şi scoată el vălul şi-o să-şi arate negii, sau el, când o să-şi arate ea firea de şerpoaică din spatele feţei ăleia frumoase.

Althea se încruntă, încercând să-şi dea seama ce femeie era atât de bună prietenă cu familia Vestrit, încât Ronica să găzduiască o petrecere în onoarea ei. Poate că una dintre prietenele Keffriei avea o fiică de vârsta măritişului.

O fată de la bucătărie îi trase farfuria goală din mâinile care-o ţineau cu neglijenţă şi îi oferi un castron cu două găluşte dulci.

– Uite. Le poţi mânca şi pe astea; am făcut mult prea multe. Au rămas trei platouri şi oaspeţii încep deja să plece. N-are rost ca un tânăr ca tine să stea aici flămând.

Îi zâmbi cu căldură, iar Althea îşi feri privirea, sperând că gestul ei poate trece drept sfială de băieţandru.

– Îi pot da Ronicăi Vestrit mesajul meu în curând?

– O, destul de curând, aşa cred. Destul de curând.

Te mânjeai mâncând dulciurile siropoase, dar erau un deliciu. Althea le termină, înapoie castronul şi-şi folosi mâinile lipicioase drept motiv ca să meargă la pompa din curte. O boltă de viţă-de-vie despărţea terenul din dreptul bucătăriei de intrarea principală, dar frunzele noi erau încă mărunte. Printre crengile împletite, Althea putea să vadă trăsurile care se îndepărtau. Când plecară, îi recunoscu pe Cerwin Trell şi pe sora lui mai mică. Venise şi familia Shuyev. Şi alte familii de Negustori, recunoscute de Althea mai degrabă după blazon decât după figuri. Aşa îşi dădu seama cât de mult timp trecuse de când nu mai făcuse cu adevărat parte din cercul lor social. Numărul caleştilor se micşoră încetul cu încetul. Davad Restart plecă printre ultimii. La scurt timp după aceea apăru o trăsură din Tărâmul Ploilor Sălbatice, trasă de mai mulţi cai albi. La geamuri erau draperii grele şi blazonul de pe portiere nu-i era cunoscut. Semăna cu o găină cu pălărie. Avea în spate o căruţă descoperită pe care un şir de servitori începu să o umple cu bagaje şi cufere scoase din casă. Aha! Aşadar, Negustorii din Tărâmul Ploilor Sălbatice fuseseră oaspeţi în vila Vestrit. Din ce în ce mai misterios, se gândi Althea. Oricât de mult îşi întinse gâtul, nu izbuti decât să întrezărească familia care pleca. Locuitorii Tărâmului Ploilor Sălbatice purtau întotdeauna văluri şi grupul acela nu încălca această regulă. Althea nu avea idee cine erau şi de ce stăteau în casa familiei ei. Faptul o neliniştea. Oare Kyle se hotărâse să refacă legăturile cu Negustorii de acolo? Mama şi sora ei fuseseră de acord cu aşa ceva?

Kyle o dusese cumva pe *Vivacia* în susul Fluviului Ploilor Sălbatice?

La gândul ăsta, îşi strânse pumnii. Când servitoarea de la bucătărie o trase de mânecă, se răsuci brusc spre ea, speriind-o pe biata fată.

– Îmi cer iertare, se grăbi Althea să se scuze.

Fata îi aruncă o privire stranie.

– Stăpâna Vestrit te poate primi acum.

Althea se lăsă condusă înapoi în propria ei casă şi apoi de-a lungul coridoarelor, către camera de zi. Peste tot se vedeau urmele festive ale prezenţei oaspeţilor şi ale petrecerii vesele. Vaze de flori umpleau fiecare firidă şi parfumul zăbovea în aer. Plecase lăsând în urmă o casă a doliului şi a certurilor. Acum, casa părea să fi dat uitării greul acelor zile şi pe ea odată cu dificultăţile. Nu i se părea drept ca, în vreme ce ea trudea din greu şi se lupta cu vitregia sorţii, sora şi mama ei să se răsfeţe petrecând.

Servitoarea bătu uşor în uşă. Când o auzi pe Ronica murmurând o încuviinţare, se trase deoparte.

– Du-te înăuntru, îi şopti Altheei.

Ea schiţă o plecăciune, apoi intră. Închise uşa fără zgomot. Mama ei stătea pe un divan plin de perne. Pe o măsuţă scundă avea un pahar de vin, pus la îndemână. Purta o rochie simplă, crem, din pânză de in. Avea părul spiralat şi parfumat, un lanţ de argint îi împodobea gâtul, dar faţa pe care şi-o înălţă ca să întâlnească privirea Altheei era crispată de oboseală. Althea se sili să se uite direct în ochii măriţi ai mamei sale.

– M-am întors acasă, spuse ea încet.

– Althea, icni mama ei.

Îşi duse o mână la inimă, apoi îşi acoperi gura cu amândouă palmele şi răsuflă printre ele. Pălise atât de tare, încât i se vedeau ridurile de parcă ar fi fost gravate. Trase aer în piept tremurând.

– Ştii în cât de multe nopţi m-am întrebat dacă mai trăieşti sau ai murit? M-am întrebat unde-ţi zace trupul, dacă e într-un mormânt sau ţi-l ciugulesc păsările?

Potopul de cuvinte furioase o prinse pe Althea cu garda jos.

– Am încercat să-ţi trimit vorbă.

Se auzi minţind ca un copil surprins cum face ceva rău.

Mama ei găsise puterea să se ridice şi se apropia cu degetul arătător întins spre ea ca o lance.

– Nu, n-ai făcut aşa! o contrazise cu amărăciune. Până acum, nici măcar nu ţi-a trecut aşa ceva prin gând.

Se opri brusc şi clătină din cap.

– Semeni atât de mult cu tatăl tău. Parcă îl aud pe el minţind cu gura ta. Oh, Althea! Oh, fetiţa mea!

Pe urmă mama ei o îmbrăţişă pe neaşteptate, aşa cum n-o mai făcuse de ani buni. Althea rămase nemişcată, complet năucită, înlănţuită în braţele care o strângeau. O clipă mai târziu se îngrozi când un suspin zgudui trupul mamei sale. Ronica se agăţă de ea şi plânse neajutorată, cu capul pe umărul ei.

– Îmi cer iertare, spuse Althea, stânjenită.

Pe urmă adăugă:

– De-acum o să fie bine.

Peste alte câteva clipe, întrebă:

– S-a întâmplat ceva rău?

Pentru o vreme, mama ei nu răspunse. Pe urmă respiră adânc, hârâit. Se retrase de lângă fiica ei şi-şi frecă ochii cu mâneca, precum un copil. Sulimanul pus cu grijă pe pleoape şi pe gene se întinse şi îi lăsă urme pe mânecă. Ea nu observă. Se îndreptă spre divan clătinându-se şi se aşeză. Sorbi prelung din vin, apoi lăsă paharul jos şi încercă să surâdă. Pe faţa mânjită de suliman, zâmbetul era hidos.

– Totul, spuse ea încet. Tot ce poate fi rău este. În afară de un singur lucru. Că tu trăieşti şi eşti acasă.

Sincera uşurare de pe chipul mamei ei era mai arzătoare decât îi fusese furia.

Altheei îi veni greu să traverseze camera şi să se aşeze pe divan, la un capăt. I se păru şi mai greu să vorbească raţional, calmă.

– Povesteşte-mi.

Timp de atât de multe luni, Althea aşteptase cu nerăbdare să se întoarcă acasă, să-şi spună povestea, să-şi silească familia să-i asculte în sfârşit părerea. Acum era acolo şi ştia, cu absoluta certitudine a unei revelaţii trimise de Sa, că datoria îi cere să-şi asculte mai întâi mama.

Preţ de câteva clipe, Ronica se mulţumi s-o privească. Apoi cuvintele prinseră să se reverse. Spuse povestea confuză a unei înşiruiri de dezastre. *Vivacia* întârzia. Ar fi trebuit să se fi întors deja. Kyle s-ar fi putut duce direct în Chalced să vândă sclavii, dar, dacă asta ar fi avut de gând, ar fi trimis cu siguranţă vorbă printr-o altă corabie. Nu-i aşa? Ştia cât de puţine sunt rezervele băneşti ale familiei; ar fi trimis cu siguranţă vorbă ca să aibă Keffria ce le spune creditorilor. Malta făcuse câte un soi de prostie după altul. Ronica nu ştia de unde să-nceapă povestea asta, dar se sfârşise cu un Negustor din Tărâmul Ploilor Sălbatice care o curta pe Malta. Fiindcă familia lui deţinea contractul *Vivaciei*, curtenia şi strategia îi impuneau familiei Vestrit cel puţin să accepte vizitele peţitorului, deşi Sa ştia că Malta nu e cu adevărat femeie şi că încă nu a ajuns la vârsta la care să poată fi curtată. În plus, Davad Restart se avântase în toată încurcătura asta şi, hotărât să profite de faptul Malta e curtată, făcuse toată săptămâna o gafă după alta. Era cu totul lipsit de tact, dar asta nu însemna că stă rău şi cu tactica. Fusese nevoie de toată ingeniozitatea Ronicăi ca să-i abată atenţia acestuia şi ca familia lui Reyn să nu se simtă ofensată. Keffria insista să-ncerce să se ocupe de toate problemele familiei. Era dreptul ei, firește, dar nu le dădea toată atenţia necesară. În schimb, era pe deplin preocupată de florile şi zorzoanele poveştii cu peţitul şi puţin îi păsa că ogoarele nu sunt decât pe jumătate arate şi că peste numai o săptămână trebuiau să-nceapă însămânţările. Un îngheţ

întârziat distrusese aproape jumătate din florile merilor din livezi. Acoperişul celui de-al doilea dormitor din aripa de est începuse să strice şi deocamdată nu erau bani pentru reparaţii, dar, dacă nu le făceau cât de curând, tavanul avea să cedeze în întregime şi...

– Mamă, spuse mai întâi cu delicateţe Althea. Şi apoi: Mamă! O clipă! Mi se-nvârte capul după tot ce mi-ai spus!

– Şi al meu, şi de mai multă vreme decât al tău, sublinie Ronica, obosită.

– Nu înţeleg.

Althea se străduia să vorbească fără să-şi piardă calmul, deşi ar fi vrut să ţipe.

– Kyle o foloseşte pe *Vivacia* pentru negoţul cu sclavi? Iar Malta le e practic vândută Negustorilor din Tărâmul Ploilor Sălbatice ca să plătească datoriile noastre? Cum poate Keffria să-ngăduie aşa ceva şi, mai ales, cum poţi tu? Chiar dacă *Vivacia* încă nu s-a întors, cum e cu putinţă să stăm atât de rău cu banii? Din proprietăţile noastre de pe ţărm nu scoatem destui bani ca să plătim aceste cheltuieli?

Ronica răspunse cu mici gesturi domolitoare, lovind scurt aerul cu palmele deschise.

– Linişteşte-te. Presupun că e un şoc pentru tine. Eu am văzut alunecarea treptată, dar tu te-ai întors şi ai dat cu ochii de fundul sacului averii noastre.

Îşi apăsă palmele pe tâmple câteva clipe. Se uită la Althea cu gândul în altă parte.

– Cum să scăpăm de hainele astea şi să te-mbraci cum se cuvine, fără să pună servitorii nicio întrebare? murmură ca pentru sine însăşi.

Pe urmă trase aer în piept.

– Pentru mine, e istovitor chiar şi numai să te lămuresc cum stau lucrurile. E ca şi cum ai povesti, de-a fir a păr, cum s-a stins încet ceva la care ţineai foarte mult. Îngăduie-mi să sar peste amănunte şi să-ţi spun în schimb doar atât: folosirea sclavilor pe ogoarele şi în livezile din Chalced şi chiar din Bingtown a dus la o scădere a preţurilor. Noi am plătit

întotdeauna lucrători: de ani întregi, aceiaşi oameni au arat, au semănat şi au cules pe proprietăţile noastre. Acum ce să le spunem? Că am fi mai în câştig lăsând pământul necultivat sau făcându-l păşune pentru capre, dar cum le-am putea face una ca asta ţăranilor de pe domeniul nostru? Prin urmare, ne zbatem ca să putem merge înainte. Sau se zbate Keffria, fiindcă i-am poruncit eu. Dacă ţine cât de cât seamă de ceea ce îi spun. Kyle, după cum ştii, face ce vrea cu corabia. Asta a fost greşeala mea; din pricina ei, mi-e greu să te privesc în ochi. Dar, Althea, Sa să m-ajute! Mă tem că are dreptate. Dacă *Vivacia* o scoate la capăt cu negoţul de sclavi, ne-ar putea salva pe toţi. Sclavii par să fie singura cale către bogăţie. Sclavi ca marfă, sclavi pe ogoare...

Althea îşi privi mama, nevenindu-i să-şi creadă urechilor:

– Nu pot să cred că te-aud pe tine spunând aşa ceva.

– Ştiu că nu e bine, Althea. Dar ce altceva ne-a mai rămas de făcut? S-o lăsăm pe Malta să flirteze fără să-şi dea seama ce face, îndreptându-se spre o căsătorie pentru care nu e pregătită, pur şi simplu de dragul averii familiei? Să le-o înapoiem pe *Vivacia* celor din Tărâmul Ploilor Sălbatice în schimbul anulării datoriei şi să trăim apoi în sărăcie? Sau poate izbutim pur şi simplu să fugim de creditori, să plecăm din Bingtown şi mergem Sa ştie unde...

– Chiar ţi-au trecut prin cap astfel de lucruri? întrebă Althea cu voce scăzută.

– Da, răspunse mama ei, obosită. Althea, dacă nu trecem noi înşine la fapte, alţii ne vor hotărî soarta. Creditorii ne vor lua tot ce avem şi atunci s-ar putea să ne uităm în urmă şi să spunem: „Ei, dacă am fi lăsat-o pe Malta să se mărite cu Reyn, măcar ea ar fi scăpat de sărăcie. Măcar corabia ar fi fost a noastră“.

– „Corabia ar fi fost a noastră.“ Cum?

– Ţi-am spus. Familia Khuprus a cumpărat contractul *Vivaciei*. Au spus că ştergerea datoriei va fi cadoul de nuntă oferit de Reyn familiei noastre.

– Asta-i o nebunie.

Althea rosti cuvintele cu voce plată.

– Nimeni nu face astfel de daruri de nuntă. Nici măcar Negustorii din Tărâmul Ploilor Sălbatice.

Ronica Vestrit răsuflă adânc. Apoi schimbă vorba:

– Trebuie să ne strecurăm în camera ta şi să-ţi facem rost de haine cuviincioase. Deşi pari slabă ca o aşchie. Mă-ntreb dacă ţi se mai potriveşte ceva din ce-ai lăsat acasă.

– Încă nu pot să redevin Althea Vestrit. Am pentru tine un mesaj de la căpitanul Tenira al corabiei vii *Ophelia*.

– Chiar e adevărat? Am crezut c-a fost doar un vicleşug ca s-ajungi la mine.

– E adevărat. Am muncit la bordul *Opheliei*. Când o s-avem mai mult timp, o să-ţi povestesc despre asta. Acum vreau doar să-ţi transmit mesajul lui şi să-i spun care e răspunsul tău. Mamă, *Ophelia* a fost reţinută la docul vămii. Căpitanul Tenira a refuzat să plătească dările scandaloase care i s-au cerut şi, mai ales, pe cele puse pentru plata porcilor chalcedeni amaraţi în portul nostru.

– Porcii chalcedeni amaraţi?

Mama ei părea năucită.

– Ştii cu siguranţă despre ce vorbesc. Satrapul i-a împuternicit pe chalcedeni să patruleze prin Canalul Interior cu vasele lor. Unul a încercat să ne oprească şi să ne abordeze când veneam încoace. Nu sunt nimic altceva decât piraţi, mai răi decât cei pe care ar trebui să-i ţină în frâu. Nu pot pricepe de ce sunt primiţi în portul Bingtown şi, cu atât mai puţin, cum poate cineva accepta să plătească dările în plus pe care ni le cer!

– Oh! Galerele. În ultima vreme a fost mare agitaţie din pricina lor, dar cred că Tenira e primul care refuză să plătească. Corect sau nu, Negustorii plătesc. Altminteri nu pot face negoţ, după cum află acum Tenira.

– Mamă, e ridicol! Ăsta e oraşul nostru. De ce nu ne împotrivim Satrapului şi slugilor sale? Satrapul nu-şi mai respectă cuvântul dat nouă; de ce-ar trebui să continuăm noi să-l lăsăm să sugă din câştigurile noastre cinstite?

– Althea, nu mi-a mai rămas putere să ţin cont de aşa ceva. Nu mă-ndoiesc că ai dreptate, dar ce pot face eu? Trebuie să-mi apăr familia. Bingtown n-are decât să-şi poarte singur de grijă.

– Mamă, nu poţi gândi aşa! Eu şi Grag am stat foarte mult de vorbă despre asta. Bingtown trebuie să fie unit ca să-i înfrunte pe Negustorii Noi şi pe Satrap, şi toată Jamaillia, dacă va fi nevoie. Cu cât cedăm mai mult în faţa lor, cu atât mai mult ne vor lua ei. Sclavii cumpăraţi de Negustorii Noi sunt pricina tuturor necazurilor familiei noastre de acum. Trebuie să-i silim să respecte vechea noastră lege, care interzice sclavia. Trebuie să le spunem Negustorilor Noi că nu recunoaştem hrisoavele lor de împroprietărire. Trebuie să-i spunem Satrapului că nu mai plătim alte biruri până când nu respectă întocmai hrisovul original. Ba nu. Trebuie să mergem chiar mai departe. Trebuie să-i spunem că vama de cincizeci la sută pe bunurile noastre şi limitarea locurilor unde ne putem vinde mărfurile ţin de trecut. Am îngăduit deja să continue de prea multă vreme asta. Acum trebuie să fim uniţi ca să-i punem capăt.

– Mai sunt Negustori care vorbesc ca tine, spuse mama ei, tărăgănând cuvintele. Iar eu le răspund aşa cum îţi răspund şi ţie: familia mea e pe primul loc. De altminteri, ce pot face eu?

– Doar să spui că eşti de partea Negustorilor care refuză să plătească taxele. E tot ce-ţi cer.

– Atunci trebuie să-i ceri asta surorii tale. Ea are acum dreptul de vot, nu eu. Ea l-a moştenit când a murit tatăl tău. Ea e acum Negustoreasă din Bingtown şi votul din Consiliu îi aparţine, îl foloseşte cum vrea.

– Ce crezi c-o să spună? întrebă Althea, după o tăcere îndelungată.

Avusese nevoie de timp ca să înţeleagă pe deplin semnificaţia cuvintelor mamei sale.

– Nu ştiu. Nu se duce la prea multe întruniri ale Negustorilor. E prea ocupată – spune ea – şi nu vrea să

voteze în privinţa unor lucruri pe care n-a avut timp să le studieze.

– Ai stat de vorbă cu ea? I-ai spus cât de importante sunt aceste voturi?

– Nu e decât un singur vot, ripostă Ronica aproape cu încăpăţânare.

Althea avu impresia că simte în vocea mamei ei o umbră de vinovăţie. Insistă:

– Lasă-mă să mă-ntorc la Negustorul Tenira să-i spun măcar că o să vorbeşti cu Keffria şi o s-o sfătuieşti să meargă la următoarea întrunire a Negustorilor, dar şi să voteze ca să-l susţină. El vrea să fie prezent şi să-i ceară Consiliului să treacă oficial de partea lui.

– Cred că pot face atâta lucru. Althea, nu trebuie să duci tu însăţi răspunsul. Dacă îl sfidează pe faţă pe vameşul împuternicit de Satrap, ar putea da naştere unui soi de... acţiuni acolo, în port. Lasă-mă s-o pun pe Rache să cheme un mesager. Nu e nevoie să te afli în mijlocul lucrurilor.

– Vreau să fiu în mijlocul lucrurilor, mamă. Şi vreau să ştie că eu rămân de partea lor, cu hotărâre. Simt că trebuie să mă duc.

– Dar nu chiar acum! Althea, abia ai sosit acasă. Poţi cu siguranţă mai întâi să mănânci, să faci o baie şi să-ţi pui haine mai cuviincioase.

Mama ei părea îngrozită.

– Nu, asta nu pot. Pe docuri sunt mai în siguranţă în hainele astea. Paznicii de pe docul vămii nu se vor sinchisi câtuşi de puţin de foiala unui mus. Lasă-mă să mă întorc acolo deocamdată şi... trebuie să mai văd şi pe altcineva. Dar mă întorc imediat după aceea. Îţi făgăduiesc că mâine-dimineaţă voi fi în siguranţă sub acoperişul tău, îmbrăcată aşa cum se cade să se îmbrace o fiică de Negustor.

– O să fii afară toată noaptea? Singură?

– Ai prefera să fiu cu cineva? întrebă Althea, răutăcioasă.

Dar se grăbi să surâdă, ştergând impertinenţa cuvintelor.

– Mamă, a trecut aproape un an de când tot sunt „afară toată noaptea“. Şi nu mi s-a întâmplat nimic rău. Cel puţin, nimic care să nu se vindece... dar făgăduiesc că-ţi povestesc totul când mă-ntorc.

– Văd că nu te pot opri, spuse Ronica resemnată. De dragul bunului nume al tatălui tău, te rog, ai grijă să nu te recunoască nimeni! Averea familiei e deja destul de primejduită. Trebuie să fii discretă în toate privinţele. Şi roagă-l şi pe căpitanul Tenira să fie discret. Spui că ai muncit la bordul corabiei lui?

– Da, aşa e. De altfel, ţi-am spus că-ţi povestesc totul la întoarcere. Cu cât plec mai repede, cu atât mai repede vin înapoi.

Althea se îndreptă spre uşă. Apoi se opri.

– Vrei, te rog, să-i spui surorii mele că m-am întors? Şi că vreau să vorbesc cu ea despre lucruri serioase?

– Da. Asta înseamnă c-o să te străduieşti să, ei bine, nu să-ţi repari greşelile sau să-ţi ceri scuze, dar să închei un armistiţiu cu Kyle şi cu sora ta?

Althea închise ochii strângând cu putere din pleoape, apoi îi deschise. Vorbi cu glas scăzut:

– Mamă, am de gând să-mi iau corabia înapoi. O să-ncerc să vă fac pe amândouă să înţelegeţi că sunt pregătită pentru asta şi nu doar că am în cea mai mare măsură dreptul s-o stăpânesc pe *Vivacia*, ci şi că, folosind-o, eu sunt cea care poate ajuta familia mai mult decât oricine altcineva. Dar deocamdată nu vreau să vă spun nimic mai mult nici ţie, nici Keffriei. Te rog să nu-i povesteşti ei nimic despre asta. Spune-i, dacă vrei, doar că vreau să vorbesc cu ea despre lucruri serioase.

– Lucruri foarte serioase.

Mama ei clătină din cap. Ridurile de pe fruntea şi din jurul gurii ei părură să se adâncească. Bău din nou vin, fără poftă şi fără plăcere.

– Fii prudentă, Althea, şi întoarce-te repede. Nu ştiu dacă sosirea ta acasă ne salvează sau e un dezastru. Ştiu numai că mă bucur fiindcă eşti în viaţă.

Althea dădu brusc şi scurt din cap şi se strecură fără zgomot afară din încăpere. Nu ieşi pe unde intrase, ci pe uşa din faţă. Văzu un servitor care mătura petalele de flori presărate pe trepte. Din mormanul în care le adunase se înălţa un val de parfum. În timp ce străbătea grăbită aleea, îndreptându-se spre oraş, aproape că-şi dorea să fie cu adevărat Athel, doar un mus. Era o zi frumoasă de primăvară, prima ei zi pe ţărm, în portul de baştină, după o absenţă de aproape un an. Ar fi vrut să poată savura simpla plăcere pe care i-o oferea.

Pe măsură ce înainta cu paşi repezi pe drumurile şerpuitoare care duceau către centrul Bingtownului, începu să observe că vila Vestrit nu e singura care are nevoie de reparaţii. Mai multe case mari căzuseră pradă acelei neglijenţe ce vorbeşte despre punga goală a proprietarului. Pomii erau necurăţaţi şi stricăciunile lăsate în urmă de vântul iernii, nereparate. Când trecu pe străzile mai pline de oameni din cartierul pieţei, avu impresia că vede o mulţime de figuri nefamiliare.

Nu era vorba doar despre feţe pe care nu le recunoştea; în ultimii zece ani fusese atât de des plecată din Bingtown încât nu se aştepta să-şi recunoască prea mulţi prieteni şi vecini. Acei străini vorbeau cu accente din Jamaillia şi erau îmbrăcaţi de parcă ar fi venit din Chalced. Toţi bărbaţii păreau tineri, între douăzeci şi treizeci şi cinci de ani. Purtau săbii late, în teci filigranate şi-şi ţineau punga atârnată de centură, de parcă ar fi vrut să se laude cu bogăţia lor. Fustele bogate ale femeilor care îi urmau erau crestate, ca să li se întrevadă jupoanele vaporoase. Sulimanurile viu colorate mai degrabă le ascundeau feţele în loc să le sporească frumuseţea. Bărbaţii erau înclinaţi să vorbească mai tare decât ar fi fost necesar, ca şi cum ar fi vrut să atragă atenţia asupra lor cât mai mult cu putinţă. Rosteau cel mai adesea cuvintele pe un

ton arogant, plini de ei. Femeile se mişcau aidoma unor mânze nervoase, zvâcnind din capete şi însoţindu-şi vorbele cu gesturi largi. Parfumurile lor erau puternice şi purtau drept cercei inele late. Erau nişte păuni ţanţoşi, în comparaţie cu care curtezanele din Bingtown păreau nişte porumbei lipsiţi de strălucire.

Pe străzi mai era şi un alt soi de oameni cu înfăţişare nefamiliară. Aveau tatuaje de sclavi lângă nas. Mersul lor furişat spunea că nu-şi doresc nimic mai mult decât să treacă neobservaţi. Numărul de servitori de casă din Bingtown se mărise. Cărau pachete sau ţineau cai. Un băieţel mergea în urma a două fete ceva mai mari decât el, cu o umbrelă care le ferea pe amândouă de lumina blândă a soarelui de primăvară. Când una dintre fete îl plesni şi îl ocărî cu asprime fiindcă nu ţine umbrela neclintită, Althea îşi stăpâni dorinţa de a o pălmui. Băiatul era mult prea mic ca să fie silit să se umilească astfel. Mergea cu picioarele goale pe pietrele reci ale pavajului.

– Aşa ceva îţi poate frânge inima, dacă îngădui. Dar astea două au fost învăţate să nu aibă inimă.

Althea tresări la auzul unei voci joase atât de aproape de urechea ei. Se răsuci şi o văzu pe Amber urmând-o, cu un pas în spate. Ochii li se întâlniră şi Amber înălţă dintr-o sprânceană cu un aer atoateştiutor. Adăugă, cu trufie în glas:

– Îţi dau un ban de aramă, musule, dacă vrei să-mi cari lemnul ăsta.

– Te ajut cu plăcere, răspunse Althea, înclinându-şi capul într-o plecăciune de năier.

Luă bucata mare de lemn roşcat din braţele lui Amber şi descoperi imediat că e mult mai grea decât îşi imaginase. În timp ce-o sălta ca s-o ţină mai strâns, zări clipirea veselă din ochii ca de topaz ai prietenei sale. Apoi o urmă prin piaţă, către strada Negustorilor din Tărâmul Ploilor Sălbatice, mergând cu respect la doi paşi în urma ei.

Lucrurile se schimbaseră şi acolo. Înainte, doar foarte puţine prăvălii aveau paznici noaptea, iar una sau două îşi

puseseră paznici şi peste zi. Acum aproape toate aveau câte un portar ursuz, cu sabie scurtă sau cuţit lung la şold. Uşile nu mai stăteau îmbietor deschise, nici marfa nu mai era înfăţişată pe rafturi sau pe mese în afara clădirii. Obiectele sofisticate şi aproape magice aduse în Bingtown din Tărâmul Ploilor Sălbatice erau acum vizibile doar în vitrine cu gratii. Althea simţi lipsa parfumurilor din aer, a clopoţeilor de vânt şi a savoarei mirodeniilor rare purtată de orice adiere. În prăvălii şi pe stradă era la fel de multă lume ca întotdeauna, dar atât vânzătorii, cât şi cumpărătorii se purtau cu o prudenţă neplăcută. Până şi prăvălia lui Amber avea pe cineva de pază în faţa uşii încuiate. Era o femeie tânără, în tunică de piele, şi, în aşteptarea stăpânei care avea să descuie, jongla nepăsătoare cu două bâte şi cu un târnăcop. Avea păr lung şi blond, strâns la spate într-o coadă. Îi zâmbi Altheei arătându-şi dinţii. Iar Althea se strecură pe lângă ea cu nelinişte. Părea o pisică mare cântărind din priviri un şoarece gras.

– Aşteaptă afară, Jek, îi spuse scurt Amber. Încă nu sunt pregătită să deschid prăvălia.

– Cum doreşti, stăpână, răspunse Jek.

Rostite cu accent străin, cuvintele ei sunau bizar. Îi aruncă Altheei o privire plină de presupuneri în timp ce ieşea cu spatele, apoi închise uşa.

– Unde-ai găsit-o? întrebă Althea cu îndoială în glas.

– E o veche prietenă. O să fie dezamăgită când o să afle că eşti femeie. Şi o să afle. Nu-i scapă nimic. Dar secretul tău e în siguranţă, n-o să-l trădeze. E tot atât de mută cum pot fi eu. Vede totul şi nu spune nimic. E slujitoarea perfectă.

– Ciudat. Nu mi te-am imaginat niciodată având vreun soi de slujitor.

– Prefer să nu am, dar mă tem că paza prăvăliei a devenit necesară. M-am hotărât să locuiesc altundeva şi, jafurile fiind tot mai dese în Bingtown, a trebuit să plătesc pe cineva care să aibă grijă de prăvălie pe timpul nopţii. Jek avea nevoie de un loc unde să stea; aranjamentul merge de minune.

Amber luă bucata de lemn din braţele Altheei şi o puse deoparte. Apoi, spre surprinderea ei, o prinse de ambii umeri şi o ţinu la un braţ distanţă.

– Pari un tânăr încântător. Mi-e greu s-o condamn pe Jek fiindc-a pus ochii pe tine.

O strânse pe Althea cu căldură în braţe. După ce îi dădu drumul, adăugă:

– Îmi pare atât de bine că te-ai întors teafără! M-am gândit adesea la tine, întrebându-mă cum ţi-a mers. Haide în spatele prăvăliei. Fac un ceai şi stăm la taclale.

În timp ce vorbea, Amber deschise drumul. Odaia din spate arăta aşa cum şi-o amintea Althea, ca o grotă unde dezordinea era la ea acasă. Cuprindea mai multe mese de lucru, cu unelte împrăştiate şi mărgele neterminate. Hainele atârnau de cârlige sau erau în cufere, împăturite cu grijă. Într-un colţ se afla un pat, iar în altul, o saltea cu aşternutul răvăşit. În cămin ardea un foc plăpând.

– Ador ceaiul, dar acum n-am timp. Sau, cel puţin, nu încă. Trebuie să duc mai întâi un mesaj. Însă revin aici imediat după aceea. Aveam de gând s-o fac dinainte să mă vezi tu pe stradă.

– Pentru mine e foarte important s-o faci, sublinie Amber cu atâta seriozitate, încât Althea se holbă la ea.

Ca răspuns la privirea ei, Amber adăugă:

– Nu-ţi pot da explicaţii la repezeală.

Curiozitatea Altheei fu stârnită, dar propriile griji i-o împinseră deoparte.

– Şi eu trebuie să-ţi vorbesc între patru ochi. E o problemă delicată. Poate n-am dreptul să m-amestec, dar ea e…

Şovăi.

– Poate acum e momentul potrivit, deşi încă nu am vorbit cu căpitanul Tenira despre asta.

Se întrerupse, apoi se avântă:

– Am muncit pe corabia vie *Ophelia*. A fost rănită şi sper că poţi s-o ajuţi. O galeră chalcedeană ne-a tăiat calea când ne întorceam spre Bingtown. *Ophelia* şi-a ars mâinile respingând

atacul lor. Spune că nu are dureri, dar pare să şi le ţină mereu încleştate sau ascunse altcumva vederii. Nu ştiu cât de grav vătămată este sau dacă o lucrătoare a lemnului ca tine poate repara cumva lemnul ars, dar...

– V-a tăiat calea o galeră? Şi v-a atacat? se îngrozi Amber. În apele Canalului Interior?

Răsuflă scurt, cu iuţeală. Se uită pe deasupra Altheei, parcă spre alt timp şi alt spaţiu. Glasul îi deveni straniu.

– Soarta se năpusteşte asupra noastră. Timpul se târăşte şi zilele trec pe lângă noi cu trudă, amăgindu-ne că osânda de care ne temem va întârzia la nesfârşit. Apoi zilele negre pe care le-am prezis cu toţii dau buzna şi vremurile în care ne-am fi putut schimba soarta cumplită sunt deja duse. Cât trebuie să îmbătrânesc până să învăţ? Nu avem timp; niciodată n-avem timp. Ziua de mâine s-ar putea să nu mai vină, iar zilele de azi sunt necruţător înlănţuite între ele; clipa prezentă e întotdeauna singura în care ne putem feri de dezastru.

Althea avu brusc senzaţia că e susţinută. Aşa sperase să reacţioneze mama ei. Era straniu că o nou-venită, una care nici măcar nu era Negustorească din Bingtown, înţelesese cât ai clipi semnificaţia veştilor pe care i le dăduse. Amber uitase cu desăvârşire că mai înainte îi oferise ceai. În schimb, se grăbi să deschidă un cufăr dintr-un colţ al începerii şi începu să scoată cu frenezie haine din el.

– Aşteaptă-mă câteva minute şi o să fiu gata să te însoţesc. Dar să nu irosim nici măcar o clipă. Începe cu ziua în care ai plecat de-aici şi povesteşte-mi. Spune-mi totul despre călătoriile tale, chiar şi despre ceea ce crezi că n-are nicio importanţă.

Se întoarse către o măsuţă şi deschise cutia aflată acolo. Îi verifică repede conţinutul – era plină cu borcănaşe şi pensule. Pe urmă şi-o îndesă sub braţ.

Althea nu putu să nu râdă.

– Amber, pentru asta ar fi nevoie de ore – ba nu, de zile.

– De-aia trebuie să-ncepem imediat. Haide! Povesteşte-mi în timp ce mă schimb.

Amber strânse grămadă un braţ de haine şi dispăru în spatele unui paravan de lemn din colţ. Althea începu cu ceea ce i se întâmplase la bordul *Secerătorului*. Abia dacă trecuse de primele ei luni mizerabile şi de momentul în care o descoperise Brashen, când Amber ieşi de după paravan. Numai că în faţa ei nu stătea Amber. Althea avea înaintea ochilor figura jegoasă a unei sclave. Un tatuaj i se revărsa pe unul dintre obrajii înroşiţi de vânt. Coaja unei răni îi înconjura jumătate din buza de sus şi nara stângă. Părul murdar îi atârna, desprins dintr-o coadă împletită plină de mătreaţă. Purta o bluză din bumbac grosolan şi picioarele goale îi ieşeau de sub o fustă peticită. Un bandaj murdar îi înconjura o gleznă. Mănuşi aspre, de lucru, le înlocuiseră pe cele de dantelă purtate de obicei de Amber. Desfăcu pe masă o traistă din pânză murdară şi începu să-şi îndese în ea uneltele.

– Mă uimeşti. Unde-ai învăţat să faci aşa ceva? întrebă Althea cu un zâmbet larg.

– Ţi-am spus. În viaţa mea, am jucat multe roluri. În ultima vreme, deghizarea asta s-a dovedit foarte folositoare. Sclavii sunt invizibili. Aşa mă pot duce oriunde fără să mă ia nimeni în seamă. Până şi bărbaţii care ar silui o sclavă fără şovăire sunt îndepărtaţi de puţină murdărie şi de cojile câtorva răni puse acolo unde trebuie.

– Străzile din Bingtown au ajuns chiar atât de periculoase pentru o femeie singură?

Amber îi aruncă o privire aproape compătimitoare.

– Vezi ce se petrece şi totuşi nu vezi. Althea, sclavele nu sunt femei. Nici sclavii nu sunt bărbaţi. Sunt mărfuri, bunuri personale, proprietăţi. Obiecte. De ce s-ar supăra un proprietar de sclavi dacă un obiect de-al lui e siluit? Dacă face un copil, are un sclav în plus. Dacă nu, ei bine, care e răul săvârşit? Băiatul la care te uitai lung... dacă adoarme plângând în fiecare noapte, pe stăpânul lui nu-l costă nimic.

Nici vânătăile copilului nu-l costă nimic. Iar dacă o să devină ursuz şi nesupus, o să fie pur şi simplu vândut cuiva care-o să-l trateze şi mai rău. Odată acceptată sclavia, treptele de jos ale scării devin foarte alunecoase. Dacă viaţa unui om se poate măsura în monede numărate, atunci valoarea lui se poate micşora bănuţ cu bănuţ până când nu mai rămâne nimic. Când o femeie bătrână valorează mai puţin decât ceea ce mănâncă ea... ei bine...

Amber oftă pe neaşteptate.

Tot atât de brusc îşi îndreptă şi spatele.

– Nu e timp pentru aşa ceva.

Se aplecă şi se privi în oglinda de pe masă, apoi înşfăcă o eşarfă zdrenţuită, pe care şi-o legă în jurul capului, peste urechi. Ascunse traista cu unelte într-un coş pentru piaţă. Îşi împinse cerceii în sus, ascunzându-şi-i pe-ai ei.

– Bun. Să mergem. Ne furişăm pe uşa din spate. Pe stradă, ia-mă de braţ, apleacă-te spre mine şi priveşte-mă cu poftă, ca un năier pus pe rele. Aşa o să putem vorbi pe drum.

Althea observă cu uimire cât de bine le izbutea vicleşugul. Cei care le remarcau îşi întorceau capul, dezgustaţi. Althea continuă povestea călătoriei sale. O dată sau de două ori, Amber scoase câteva sunete scurte, ca şi cum ar fi vrut s-o întrerupă, dar, când Althea tăcu, ea spuse cu insistenţă:

– Nu, continuă. Pentru întrebări o să fie timp după ce termini.

Niciodată n-o mai ascultase cineva cu atâta atenţie, sorbindu-i cuvintele cum soarbe un burete apa.

Când ajunseră în preajma docului vămii, Amber o trase deoparte câteva clipe.

– Cum o să mă prezinţi corabiei? întrebă ea.

– O să te iau cu mine la bord. Încă n-am vorbit despre asta cu căpitanul Tenira.

Althea se încruntă când îşi dădu seama cât de stânjenitoare ar fi putut fi întreaga poveste.

– Va trebui să faci cunoştinţă cu el şi cu Grag înainte de a te duce la *Ophelia*. Ca să fiu sinceră, nu ştiu cât pe prietenoşi

vor fi faţă de tine sau în ce măsură o să le surâdă ideea că de corabia lor se ocupă cineva care nu e din Bingtown.

– Ai încredere în mine, o să mă descurc cu ei. Când e nevoie, pot fi fermecătoare. Şi-acum să mergem.

Althea ajunse nestânjenită până la schelă. Aruncă pe furiş o privire în jur, apoi îi făcu semn lui Amber să înainteze, având grijă să atragă atenţia. Cele două gărzi puse de vameş pe doc o văzură imediat. Unul se strâmbă, dezgustat, pe când celălalt izbucni într-un râs zgomotos, plin de subînţelesuri. Niciunul nu interveni când musul îşi urcă boarfa la bord.

Năierul de cart înălţă uluit dintr-o sprânceană, dar un semn al Altheei îl făcu să-şi ţină gura. Le conduse până în faţa cabinei căpitanului şi rămase acolo, în timp ce Althea bătu la uşă.

– Intră! strigă Tenira.

Althea îi făcu semn din cap lui Amber, care intră în urma ei. Căpitanul stătea la masa lui, cu o pană în mână şi un pergament în faţă, iar Grag se uita printr-un hublou.

– Ce-nseamnă asta? întrebă Tenira, nevenindu-i să-şi creadă ochilor, în vreme ce Grag strâmba dezgustat din buze.

– Nu sunt ceea ce par, domnule, răspunse Amber înainte de a apuca Althea să deschidă gura.

Inflexiunile glasului ei erau atât de elegante şi accentul atât de pur, încât nimeni nu i-ar fi putut pune la îndoială cuvintele.

– Te rog să mă ierţi fiindcă am venit deghizată. Mi s-a părut prudent. Sunt prietenă cu Althea de ceva vreme. Ştie că poate avea încredere în mine. Mi-a povestit despre întâlnirea pe care aţi avut-o pe drumul de întoarcere. Nu sunt aici doar ca să ofer sprijinul meu în privinţa birurilor, ci şi ca să văd dacă pot repara mâinile vătămate ale *Opheliei*.

Dintr-o singură răsuflare, spusese clar tot ce ar fi explicat Althea bâlbâindu-se. Pe urmă rămase tăcută, cu mâinile încleştate cu modestie în faţă, cu spatele drept şi privindu-i pe cei doi Tenira în ochi, fără sfială. Bărbaţii schimbară o

privire. Primele cuvinte rostite apoi de Tenira o şocară pe Althea.

– Crezi într-adevăr că poţi face ceva pentru mâinile *Opheliei*? Mă doare când o văd cum se ruşinează de înfăţişarea lor.

Prin vocea cu care vorbea despre corabia lui răzbăteau sentimente profunde, care o mişcară pe Althea până în adâncul sufletului.

– Nu ştiu, răspunse cu sinceritate Amber. Am prea puţine cunoştinţe despre lemnul-vrăjitor. Neîndestulătoarea mea experienţă îmi spune că are o granulaţie din cale-afară de fină. Densitatea sa ar fi putut împiedica adâncirea vătămării. Dar n-o să ştiu decât după ce-o să mă uit la mâinile ei, şi poate nici chiar atunci.

– Să mergem la prora să vedem, hotărî imediat Tenira.

Se întoarse spre Althea cerându-i iertare din priviri.

– Ştiu că-mi aduci veşti de la mama ta. Să nu crezi că le subapreciez. Dar *Ophelia* e corabia mea.

– Ea trebuie să fie pe primul loc, încuviinţă Althea. La asta m-am gândit şi eu când am rugat-o pe prietena mea Amber să mă însoţească.

– Aşa ceva îţi stă în fire, sublinie Grag cu căldură.

Îndrăzni chiar să-i atingă mâna. Apoi se înclină către Amber.

– Când Althea spune despre cineva că-i este prieten, sunt onorat să-l cunosc. Nu am nevoie de nicio altă recomandare.

– Fiul meu îmi aduce aminte de bunele maniere. Îmi cer iertare, doamnă. Sunt Tomie Tenira, Negustor din Bingtown şi căpitan al corabiei vii *Ophelia*. El este fiul meu, Grag Tenira.

Althea îşi dădu brusc seama că nu ştie numele de familie al lui Amber. Dar acesta vorbi înainte de a începe ea să se bâlbâie prezentând-o.

– Eu sunt Amber, făuritoarea de mărgele, artizană de pe strada Negustorilor din Tărâmul Ploilor Sălbatice. Abia aştept să fac cunoştinţă cu corabia voastră.

Fără să mai stea pe gânduri, căpitanul Tenira a deschis drumul. Evident, *Ophelia* ardea de curiozitate. O măsură pe Amber de sus până jos, distantă şi scandalizată, făcând-o pe Althea să zâmbească în ciuda propriei voinţe. Dar imediat ce i se explică motivul prezenţei lui Amber, corabia se întoarse spre ea fără şovăire şi îşi arătă mâinile arse.

– Crezi că poţi face ceva pentru mine? întrebă cu gravitate.

Althea văzu clar stricăciunea pentru prima oară. Catranul aprins arsese agăţându-i-se de degete. Flăcările i se prelinseseră către încheietura mâinii stângi. Mâinile ei de patriciană păreau acum ale servitoarei care spală vasele.

Amber luă una dintre mâinile mari ale corabiei într-ale sale. Îşi trecu uşor degetele înmănuşate peste suprafaţa arsă, apoi o frecă, apăsând mai tare.

– Spune-mi dacă te doare, zise cu întârziere, încruntându-se din cauza concentrării. Cel mai ieşit din comun lemn cu putinţă, adăugă pentru sine.

Deschise traista cu scule şi alese una. Răzui uşor vârful unui deget înnegrit. *Ophelia* îşi trase scurt răsuflarea.

– Doare? întrebă imediat Amber.

– Nu aşa cum îi doare pe oameni. Îmi dă senzaţia că e... greşit. Că mă strică.

– Cred că imediat sub suprafaţa arsă e lemn bun. Cu ustensilele mele, aş putea îndepărta partea înnegrită. S-ar putea să fiu nevoită să-ţi remodelez puţin mâinile: o să ai degete mai subţiri decât acum. Cred că pot păstra o proporţie firească, dacă nu cumva stricăciunea se întinde pe o adâncime mai mare decât am impresia. Însă va trebui să suporţi cu tot curajul o senzaţie stânjenitoare în timp ce lucrez. Nu ştiu cât o să dureze.

– Ce părere ai, Tomie? îşi întrebă corabia căpitanul.

– Cred că avem foarte puţin de pierdut dacă încercăm, răspunse el cu blândeţe. Sunt sigur că, dacă senzaţia o să devină de nesuportat, doamna Amber o să se oprească.

Ophelia răspunse cu un zâmbet nervos. Pe urmă privirea îi deveni întrebătoare.

– Dacă izbuteşti să-mi repari mâinile, atunci poate reuşeşti să faci ceva şi cu părul meu. Îşi ridică mâna ca să-şi atingă buclele largi ale părului bogat. Stilul ăsta e atât de demodat. M-am gândit adesea dacă mi-aş putea face zulufi în jurul feţei şi...

– Oh, *Ophelia*! gemu Tomie, acompaniat de râsetele celorlalţi.

Amber continua să ţină o mână a *Opheliei* într-ale ei. Cu capul aplecat, continua să cerceteze stricăciunea.

– S-ar putea să-mi fie greu să găsesc vopsea potrivită. N-am mai văzut niciodată una care să imite atât de bine culoarea pielii fără să ascundă granulaţia lemnului. Cineva mi-a spus că, în momentul când se însufleţeşte, o corabie vie îşi creează propriile culori.

Se uită în ochii *Opheliei* fără sfială când o întrebă:

– Se va întâmpla din nou, dacă voi fi nevoită să răzuiesc atât de mult, încât să las să se vadă lemn nevopsit?

– Nu ştiu, răspunse *Ophelia* cu glas scăzut.

– N-o să fie o lucrare pe care o pot termina într-o după-amiază, îi anunţă Amber cu hotărâre. Căpitane, va trebui să le spui oamenilor tăi de cart să mă lase să vin şi să plec. O să-mi păstrez aceeaşi deghizare. Este în regulă?

– Cred că da, încuviinţă Tenira fără tragere de inimă. Deşi o să-mi fie greu să le explic celorlalţi Negustori de ce o lucrare atât de delicată e încredinţată unei sclave sau chiar de ce mă folosesc de munca unei sclave. Ştii, eu sunt împotriva sclaviei.

– Ca şi mine, răspunse Amber cu gravitate. Ca şi mulţi, mulţi alţi oameni din oraşul ăsta.

– Oare? ripostă cu amărăciune Tomie. Dacă există un protest public zgomotos, atunci mie mi-a scăpat.

Amber bătu uşor cu degetul în tatuajul ei fals.

– Dacă ţi-ai face unul ca ăsta, te-ai îmbrăca în zdrenţe şi ai umbla prin Bingtown, ai auzi glasurile pline de amărăciune ale celor care se opun sclaviei. Când ne străduim să facem

Bingtownul să-şi vină în fire, nu trebuie să trecem cu vederea această rezervă de aliaţi.

Scoase din traista cu unelte o rindea mică şi începu să-i regleze o lamă.

– Dacă e cineva interesat de, să zicem, lucrările interioare din locuinţa vameşului împuternicit de Satrap, în rezerva asta se pot găsi uşor oameni dornici să spioneze. Cred că şi scribul care se ocupă de corespondenţa lui cu Satrapul e tot sclav.

Althea simţi un mic fior alunecându-i pe şira spinării. Cum izbutea Amber să afle aşa ceva, pe când ei în era atât de greu?

– Vorbeşti de parcă te-ai pricepe foarte bine la aşa ceva, sublinie Tenira cu seriozitate.

– Oh, am avut parte de intrigi şi comploturi. Mi se par dezgustătoare. Şi necesare. Aşa cum, din când în când, durerea e necesară.

Aşeză rindeaua în palma *Opheliei*.

– Nu te mişca, o preveni cu voce scăzută. O să îndepărtez cea mai rea parte a stricăciunii.

Urmă o scurtă linişte, apoi un zgomot groaznic de răzuire. Lemnul ars de desprinse, devenind pulbere. Mirosul o duse pe Althea cu gândul la părul pârlit. *Ophelia* scoase un sunet scurt, apoi ridică privirea şi rămase cu ea pierdută de-a lungul apei. Avea falca încordată.

Cu faţa lipsită de orice expresie, căpitanul Tenira o urmărea pe Amber lucrând. Îi vorbi Altheei pe tonul cu care ar fi întrebat cum e vremea:

– I-ai transmis mesajul meu mamei tale?

– Da.

Althea îşi alungă un sentiment învecinat cu ruşinea.

– Îmi pare rău. Nu aduc un mesaj care oferă cine ştie ce sprijin. Mama spune c-o să discute cu sora mea Keffria. Legal, ea este acum Negustoreasa familiei. Mama o s-o îndemne să ia parte la următoarea întrunire a Consiliului şi să voteze în favoarea acţiunilor tale.

– Înţeleg, răspunse Tenira.

Îşi păstrase cu grijă vocea golită de orice emoţie.

– Aş vrea să mai fi trăit tata, adăugă Althea cu tristeţe .

– Eu aş vrea să fi fost tu Negustoreasa din familia Vestrit. Ca să fiu sincer, tu ar fi trebuit să moşteneşti corabia.

Althea îşi dezvălui cea mai adâncă rană.

– Nu ştiu dacă sora mea o să-ţi stea alături.

Toţi ceilalţi amuţiră, uluiţi. Ea continuă cu o voce egală:

– Nu ştiu cum ar putea trece de partea ta, susţinându-şi în acelaşi timp bărbatul. Birurile au crescut fiindcă Satrapul spune că apără negoţul de piraţi, dar ştim cu toţii că-l interesează în primul rând negoţul cu sclavi. Nu s-a sinchisit niciodată de piraţi înainte de a începe să fie atacate corăbiile cu sclavi. Prin urmare, dacă discuţiile ajung la sclavie şi Keffria trebuie să ia poziţie... Ea... Kyle face negoţ cu sclavi. Astfel o foloseşte pe *Vivacia*. Nu cred că o să se ridice împotriva bărbatului ei în privinţa asta. Chiar dacă nu e de acord cu el, n-a avut niciodată destulă voinţă ca să-l înfrunte în nicio privinţă.

Apoi:

– Nuuu! icni *Ophelia*. Cum au putut? *Vivacia* e atât de tânără! Cum o să suporte? Ce-a fost în capul mamei tale când a îngăduit să se întâmple una ca asta? Cum au putut să-i facă asta corabiei familiei lor?

Şi Grag, şi căpitanul Tenira păstrară tăcerea. Faţa căpitanului era împietrită de o expresie acuzatoare, pe când Grag părea îndurerat. Întrebarea *Opheliei* rămase suspendată în aer, ca o învinuire.

– Nu ştiu, răspunse Althea cu jale în glas. Nu ştiu.

11

JUDECATA

– Unde ar putea fi? Ce-ar putea face? se minună Keffria.

– Nu ştiu, răspunse morocănoasă mama ei.

Keffria se uită în jos, la cana cu ceai pe care-o ţinea în mână. Îşi sili limba să rămână nemişcată. Fusese cât pe ce să-şi întrebe mama dacă e sigură că, mai devreme, a văzut-o pe Althea. Ultima săptămână fusese atât de istovitoare, încât ar fi putut s-o ierte fiindcă-şi imaginase totul. I-ar fi fost mai uşor decât să-şi ierte sora mai mică pentru că îşi făcuse apariţia şi apoi, brusc, dispăruse iarăşi. N-o ajuta faptul că mama ei părea să accepte pur şi simplu purtarea scandaloasă a Altheei.

Ronica se îmblânzi şi adăugă:

– Mi-a spus că se-ntoarce până mâine-dimineaţă. Şi soarele abia a apus.

– Nu ţi se pare bizar că o femeie tânără şi nemăritată, de familie bună, umblă singură noaptea, ca să nu mai spun şi că e prima noapte acasă după ce-a lipsit aproape un an?

– Fără îndoială că este. Oricum, mi se pare că stă în firea Altheei. Am ajuns s-accept că n-o pot schimba.

– Mie nu-mi e îngăduită nicio libertate de soiul ăsta! se amestecă Malta. Abia dacă mi se dă voie să merg singură prin Bingtown ziua.

– E adevărat, răspunse binevoitoare Ronica Vestrit.

Împletea, iar andrelele se loveau ritmic una de alta. Nu luă în seamă înciudarea cu care răsuflă zgomotos Malta.

Cinaseră devreme şi acum erau împreună, în camera de lucru. Nimeni nu spusese că stau de veghe aşteptând întoarcerea Altheei. Nu fusese nevoie s-o facă. Mama ei

împletea de parcă ar fi luat parte la un soi de întrecere. Keffria nu se concentra astfel. Îşi înfipse cu încăpăţânare acul în broderia la care lucra, adăugându-i un nou punct. N-avea să-şi lase sora s-o tulbure; n-avea să-ngăduie să i se fure puţina pace sufletească pe care-o găsise.

Malta nu pretindea că e ocupată cu ceva folositor. Îşi înfipsese nemulţumită furculiţa în mâncarea lor simplă şi spusese că deja îi lipsesc slujitorii lui Davad. Acum se plimba prin încăpere, măturând cu degetele tăblia mesei, luând în mână micile amintiri aduse din călătoriile bunicului ei şi ţinându-le câteva clipe înainte de a le pune la loc. Neastâmpărul ei irita nervii deja sensibili ai Keffriei, care se bucura că Selden se culcase deja, obosit după lunga săptămână în care avuseseră oaspeţi. O săptămână în care Malta înflorise. De când ultima trăsură se îndepărtase pe alee, fata se uita în jur nefericită. Îi reamintea Keffriei de creaturile mării lăsate pe ţărm de reflux.

– Mă plictisesc, anunţă Malta, ca un ecou al gândurilor mamei sale. Aş vrea să mai fie aici Negustorii din Tărâmul Ploilor Sălbatice. Ei nu-şi petrec serile muncind în tăcere.

– Sunt sigură c-o fac când sunt la ei acasă, o contrazise Keffria cu hotărâre. Nimeni nu se ţine de petreceri, jocuri şi muzică în fiecare seară, Malta. Nu trebuie să pui asta la temelia legăturii tale cu Reyn.

– Ei bine, dacă se însoară cu mine şi o să avem casa noastră, n-o să ne plictisim în fiecare seară, asta vi-o pot spune. O să primim prieteni în vizită şi o s-aducem muzicanţi. Sau o să mergem în vizită la prietenii noştri. Eu şi Delo am hotărât că, atunci când vom fi femei măritate şi libere să facem ce ne place, o să avem adesea...

– Dacă te măriţi cu Reyn, o să locuieşti în Tărâmul Ploilor Sălbatice, nu în Bingtown, sublinie cu glas scăzut Ronica. Va trebui să-ţi faci prieteni acolo şi să-nveţi să trăieşti ca ei.

– De ce trebuie să-mi strici întotdeauna cheful? întrebă Malta, tăioasă. Indiferent ce-aş spune, găseşti ceva cu care

să mă contrazici. Cred că pur şi simplu vrei să fiu veşnic nefericită!

– Vina nu e a vorbelor mele, ci a fanteziilor prosteşti ţesute de mintea ta...

– Mamă, te rog. O să-nnebunesc dacă începeţi amândouă să vă certaţi şi să vă-mpungeţi în seara asta.

Urmă o tăcere grea.

– Îmi pare rău. Nu vreau să fie Malta nefericită. Vreau să se trezească şi să vadă că trebuie să aleagă fericirea din cadrul în care-şi duce viaţa. Fanteziile astea nebuneşti despre petreceri şi distracţii fără sfârşit nu sunt...

– Nu-i de mirare că mătuşa Althea a fugit de-acasă!

Strigătul Maltei întrerupse şirul cuvintelor bunicii sale.

– Tot ce vezi aşternându-se în faţa tuturor e plictiseala şi munca din greu. Ei bine, viaţa mea n-o să fie aşa! Reyn mi-a povestit multe lucruri captivante despre Tărâmul Ploilor Sălbatice. Când o să mergem în vizită la familia lui, o să-mi arate oraşul Străbunilor, de unde sunt nestematele de foc, jidzinul şi alte lucruri minunate. Mi-a povestit că există locuri unde poţi merge şi, cu o simplă atingere, încăperile se luminează aşa cum erau în vechime. Spune că, uneori, el chiar a întrezărit fantomele Străbunilor care vin şi pleacă, văzându-şi de treburile lor. Asta n-o poate face toată lumea, doar cei foarte sensibili, dar el zice că s-ar putea să am şi eu harul ăsta. O să mă-mbrace aşa cum se cuvine pentru o femeie din familia Khuprus. N-o să fiu nevoită nici să şterg praful, nici să frec argintăria, nici să gătesc; vor fi servitori care să facă asta. Reyn spune... Mamă, de ce zâmbeşti aşa? Râzi de mine? întrebă indignată Malta.

– Nu. Nicidecum. Am impresia că tânărul acesta îţi place foarte mult.

Keffria clătină uşor din cap.

– Mi-amintesc toate planurile măreţe făcute de tatăl tău şi de mine pentru viaţa noastră împreună. Astfel de visuri nu se îndeplinesc întotdeauna, dar când le depeni e minunat.

– Mie mi se pare că o încântă tot ce-o să-i ofere el, o corectă, cu dulceaţă, Ronica. Dar nici în asta nu e nimic rău, adăugă cu mai multă blândeţe. Tinerii care împărtăşesc aceleaşi visuri sunt adesea o pereche foarte potrivită.

Malta se opri să aţâţe focul.

– Nu vorbiţi ca şi cum am fi căzut întru totul de acord, fiindcă nu e aşa, spuse ea, arţăgoasă. Sunt multe care nu-mi plac la el. Nu doar vălul şi mănuşile; cine îşi poate imagina cum arată în realitate? Şi vorbeşte tot timpul despre politică. Acum discută despre petreceri şi prieteni, în minutul următor trece la războiul cu Jamaillia, îmi spune că trebuie să rămânem cu toţii fermi pe poziţie, indiferent cât de grea ne-ar deveni viaţa. Vorbeşte despre asta ca şi cum ar fi o mare aventură! Mai mult decât atât, zice că sclavia e rea, deşi i-am povestit că tata crede că e bună pentru Bingtown şi că vânzarea sclavilor ne va reface averea. A îndrăznit chiar să spună că tata ar trebui să-şi schimbe negoţul, să înţeleagă că sclavia e o greşeală, că nu e prielnică nici pentru oraşul nostru, şi să meargă în schimb după mărfuri în susul Fluviului Ploilor Sălbatice! Şi vorbeşte despre copii de parcă ar trebui să am unul în prima zi după nuntă! Când i-am spus că nu trebuie să avem casă doar pe Tărâmul Ploilor Sălbatice, ci şi în Bingtown, ca să-mi pot vizita prietenele, a râs! Spune că, odată ce-o să văd minunile din oraşul lui, o să dau uitării Bingtownul şi că n-o să avem casa noastră, ci numai un grup de încăperi din imensa casă a familiei Khuprus. Aşa că nu sunt deloc sigură că-l voi alege pe Reyn.

– Se pare că aţi vorbit foarte mult despre viitorul vostru împreună, se aventură Ronica.

– El vorbeşte ca şi cum totul ar fi sigur! Când îi spun că nu e, zâmbeşte şi mă-ntreabă de ce-mi place să-l chinuiesc astfel. Toţi bărbaţii sunt atât de obtuzi?

– Toţi cei pe care i-am cunoscut vreodată, o asigură cu siguranţă de sine Ronica.

Pe urmă adăugă cu mai multă seriozitate:

– Dar, dacă te-ai hotărât să-l refuzi, trebuie să ne spui. Cu cât rupeţi legătura mai curând, cu atât mai puţin stânjenitor e pentru ambele familii.

– Oh... încă nu m-am hotărât. Nu cu adevărat. S-ar putea să mai am nevoie de ceva timp.

În încăpere se lăsă tăcerea în timp ce Malta îşi punea în balanţă perspectivele, iar cele două femei mai vârstnice se întrebau, fiecare în sinea ei, ce ar fi însemnat pentru ele una sau alta dintre posibilele ei hotărâri.

– Aş vrea să ştiu unde e Althea, se auzi Keffria repetând.

Mama ei oftă.

*

Althea îşi lăsă cana din mână. Din găina friptă din faţa lor nu mai rămăsese mare lucru. De cealaltă parte a mesei, Amber îşi puse cu grijă furculiţa şi cuţitul de-a curmezişul farfuriei. Jek se lăsă pe spătarul scaunului şi-şi scoase ceva rămas între dinţi. O surprinse pe Althea privind-o şi zâmbi larg.

– N-ai pe-acasă fraţi mai mari? o tachină ea. Ochi ca ai tăi sunt irosiţi pe chipul unei femei.

– Jek! o dojeni Amber, amuzată. O faci pe Althea să se simtă stânjenită. Ce-ar fi să ieşi la o scurtă plimbare prin Bingtown? Avem de discutat lucruri serioase.

Jek se împinse în masă, ridicându-se cu un mormăit. Îşi roti umeri şi Althea îi auzi oasele trosnind.

– Ascultaţi-mi sfatul. Mai bine beţi ceva. Nu se face să-ţi petreci prima noapte a reîntoarcerii în oraşul de baştină discutând serios.

Zâmbi arătându-şi dinţii albi, ca ai unui prădător.

– Cine ştie? Am putea ajunge şi la asta, admise Amber binevoitoare.

O privi pe Jek cum îşi trage cizmele şi apoi îşi ia o mantie subţire. Imediat ce se închise uşa în urma ei, Amber se sprijini pe coate. Arătă cu degetul ei lung spre Althea.

– Continuă de unde ai rămas. Şi, de data asta, nu te osteni să dai explicaţii pentru momentele când crezi că nu te-ai purtat cum s-ar fi cuvenit. Nu-ţi cer să-mi povesteşti ca să te judec.

– Atunci de ce mi-*o ceri*? întrebă Althea.

În sinea ei, se întreba de ce îi face pe plac lui Amber. Încă nu ştia decât relativ puţine lucruri despre ea. De ce îi făcea favoarea de a-i istorisi în amănunt toate călătoriile şi experienţe ei din timpul scurs de la ultima lor întâlnire?

– Ah! Ei, având în vedere tot ce te-am întrebat eu, cred că e un târg cinstit.

Amber trase aer în piept, ca şi cum şi-ar fi pus cuvintele în ordine. Eu nu pot pleca din Bingtown. Am multe de făcut aici. Dar alegerea momentului în care le fac depinde de evenimente care se petrec altundeva. De pildă, în Jamaillia sau în Canalul Interior. Aşa că te rog să-mi spui ce schimbări ai văzut în acele locuri.

– Mie asta nu-mi spune nimic, sublinie Althea cu glas scăzut.

– Presupun că nu. Atunci îngăduie-mi să vorbesc fără ocolişuri. M-am dedicat săvârşirii unor anumite schimbări. Vreau să văd că se pune capăt sclaviei, nu doar în Bingtown, ci şi toată Jamaillia şi în întreg Chalcedul. Vreau să văd Bingtownul scos de sub dominaţia Jamailliei. Şi, mai presus de toate, vreau să rezolv misterul dragonului şi al şarpelui.

Spuse toate astea zâmbindu-i Altheei cu subînţeles. Lovi cu degetul mai întâi în cercelul în formă de dragon de la urechea ei stângă, iar apoi în cel în formă de şarpe din urechea dreaptă. Se uită la Althea înălţând dintr-o sprânceană şi rămase în aşteptarea răspunsului ei.

– Dragonul şi şarpele? întrebă năucită Althea.

Expresia de pe chipul lui Amber se schimbă. Trădă în treacăt o spaimă cumplită, care apoi lăsă loc îngrijorării. Se lăsă pe spătarul scaunului. Vorbi coborându-şi glasul:

– Când ţi-am dezvăluit în sfârşit asta, ar fi trebuit să sari în picioare şi să pari uluită. Să strigi „Aha!“ sau să clatini din

cap cu uimire şi să-mi explici apoi totul. Ultimul lucru pe care mi l-am imaginat vreodată a fost c-o să rămâi neclintită, exprimându-ţi politicos uimirea.

Althea ridică din umeri.

– Îmi pare rău.

– Cuvintele astea n-au pentru tine absolut nicio semnificaţie? Dragonul şi şarpele?

În vocea lui Amber era o notă de disperare.

Althea ridică iarăşi din umeri.

– Gândeşte-te bine, o imploră Amber. Te rog. Am fost atât de sigură că tu eşti aceea. Anumite vise mi-au zdruncinat din când în când convingerea asta, dar pe stradă, când te-am revăzut, mi s-au spulberat brusc toate îndoielile. Tu eşti aceea. Trebuie să ştii. Gândeşte-te. Dragonul şi şarpele.

Se înclină către masă şi se uită lung la Althea, implorând-o din priviri.

Althea trase aer în adâncul pieptului.

– Dragonul şi şarpele. Bun. Pe una dintre Insulele Sterpe am văzut o formaţiune stâncoasă care se numeşte Dragonul. Iar pe drumul de întoarcere către casă, corabia noastră a fost atacată de un şarpe.

– Când mi-ai povestit despre Insulele Sterpe, n-ai spus nimic despre dragon!

– Nu mi s-a părut important.

– Spune-mi acum.

Lui Amber îi ardeau ochii în cap, strălucitori ca ai unei pisici.

Althea se aplecă şi îşi umplu din nou cana cu bere din urciorul de lut de pe masă.

– Nu e mare lucru de spus. Ne-am făcut tabăra în partea ferită de vânt a insulei cât am măcelărit animalele. Nu e vorba decât despre o stâncă mare, înălţată acolo din pământ. Când lumina cade asupra ei din unghiul potrivit, seamănă cu un dragon mort. Unul dintre năierii mai bătrâni istorisea o poveste în care se zice că e într-adevăr un dragon ucis şi că,

dacă mă urc acolo, sus, o să dau de o săgeată încă înfiptă în pieptul lui.

– Te-ai urcat?

Althea zâmbi larg, cu sfială.

– Am fost curioasă. M-am cocoţat acolo într-o noapte. Reller îmi spusese adevărul. Labele din faţă sunt încleştate de o săgeată care-i iese dragonului din piept.

– Atunci stânca n-avea forma asta din pură întâmplare? Erau cu adevărat labele din faţă?

Althea strânse din buze.

– Sau poate nişte năieri care s-au bucurat de ceva timp liber au „înfrumuseţat“ stânca. Asta era părerea mea. Reller pretindea că acea creatură zace acolo de multe ere. Dar coada săgeţii nu purta urmele scurgerii vremii, nu era crăpată. Era o bucată de lemn-vrăjitor la fel de frumoasă ca oricare altele pe care le-am văzut. Singurul lucru care m-a surprins a fost că n-o luase nimeni. Însă năierii sunt superstiţioşi, iar despre lemnul-vrăjitor se spune că e primejdios.

Amber părea încremenită.

– Şarpele..., începu Althea.

– Ssst! îi porunci Amber. Trebuie să mă gândesc câteva clipe. O săgeată din lemn-vrăjitor. Despre atât şi nimic mai mult să fi fost vorba? O săgeată din lemn-vrăjitor? Cine a tras-o şi când? De ce?

Althea nu avea răspuns pentru niciuna dintre aceste întrebări. Îşi luă cana şi sorbi îndelung. Când o lăsă jos, Amber îi zâmbea.

– Revino la povestea ta, spune-mi-o până la sfârşit. Când îi va veni rândul, pune şarpele acolo unde îi e locul şi dă-mi despre el cât de multe amănunte poţi. Făgăduiesc c-o să te ascult cu atenţie.

Amber îşi turnă în pahar o mică porţie de rachiu auriu şi se lăsă pe spătarul scaunului, în aşteptare.

Jek avusese dreptate. Urciorul cu bere se goli de două ori, iar sticla de rachiu deveni cu mult mai uşoară înainte de a se

încheia istorisirea. Amber ceru de mai multe ori amănunte, în timp ce Althea povestea despre şarpele care le atacase corabia. Era interesată de modul în care mistuise hainele şi carnea şi dădu din cap, aprobând bănuielile lui Brashen, care credea că nu fusese vorba despre un simplu atac al unui trădător, ci despre răzbunarea unei fiinţe raţionale. Totuşi Althea simţi că, în acea parte a povestirii ei, nimic nu trezeşte interesul lui Amber aşa cum o făcuse săgeata din lemn-vrăjitor. În cele din urmă, întrebările lui Amber părură să se termine. Flăcările din cămin îşi pierduseră vigoarea. Althea se întoarse de la closet şi o găsi pe Amber turnând rachiul rămas în două pahare mici. Portpaharele sculptate din lemn, evident făurite de mâinile lui Amber, împleteau în jurul sticlei frunze de iederă.

– Să bem, propuse Amber. Pentru tot ce e bun în lume! Pentru prietenie şi pentru rachiul bun!

Althea îşi ridică paharul, dar în minte nu-i veni nimic potrivit de adăugat toastului.

– Pentru *Vivacia*? sugeră Amber.

– Îi doresc numai bine, dar, până când îi voi simţi din nou puntea sub tălpi, e încâlcită în tot ce e mai rău în viaţa mea.

– Pentru Grag Tenira? propuse Amber în glumă.

– Şi povestea asta e prea complicată.

Amber zâmbi cu gura până la urechi.

– Pentru Brashen Trell?

Althea gemu şi clătină din cap, dar Amber îşi ridică paharul.

– Pentru bărbaţii nesăbuiţi, care se lasă călăuziţi de pasiunile lor.

Îşi dădu rachiul peste cap.

– Astfel încât femeile să poată pretinde că n-au avut nicio vină.

Rosti ultimele cuvinte în timp ce Althea se dăduse bătută şi îşi bea rachiul. Se înecă şi îl împroşcă.

– Amber, mă nedreptăţeşti. Brashen a profitat de mine.

– Oare?

– Ţi-am povestit, răspunse Althea, încăpăţânată.

De fapt, nu-i povestise mare lucru, se mulţumise cu o recunoaştere a faptei, însoţită de o ridicare din umeri. Amber nu comentase atunci, doar ridicase dintr-o sprânceană. Acum, fără să clipească, susţinu privirea aspră a Altheei cu un mic zâmbet încărcat de subînţelesuri. Althea trase aer în piept.

– Băusem, iar în berea aia fuseseră droguri şi primisem o lovitură zdravănă în cap. Pe urmă mi-a dat o bucată din cindinul lui. Şi mi-era frig, eram udă şi istovită.

– Toate astea sunt valabile şi pentru Brashen. Nu găsesc pe nimeni vinovat, Althea. Cred că niciunul dintre voi nu are nevoie să caute scuze pentru cele petrecute. Cred că v-aţi bucurat împreună de ceea ce vă trebuia amândurora cel mai mult. Căldură. Prietenie. Eliberare. Recunoaştere.

– Recunoaştere?

– A, aşadar eşti de acord cu primele trei?

Althea nu luă în seamă întrebarea.

– O discuţie cu tine e ca mersul pe sârmă, se plânse ea.

Apoi întrebă:

– Ce să recunoaştem?

– Cine sunteţi. Ce sunteţi.

Amber vorbea cu glas dulce, aproape tandru.

– Prin urmare, şi tu crezi că sunt o stricată.

Nu izbuti să-şi pună umor în cuvinte, le pronunţă cu voce plată.

Amber o studie câteva clipe din priviri. Îşi înclină scaunul spre spate, apoi şi-l legănă pe două picioare.

– Cred că ştii ce eşti. N-ai nevoie de părerea mea. Nu trebuie decât să te gândeşti la ceea ce visezi cu ochii deschişi. Te-ai visat vreodată trăind pe ţărm, ca soţie şi mamă? Te-ai întrebat vreodată cum ar fi să porţi un prunc în pântec? Visezi că le porţi copiilor tăi te grijă în vreme ce aştepţi să ţi se întoarcă bărbatul de pe mare?

– Numai în cele mai groaznice coşmaruri, se auzi Althea recunoscând cu un hohot de râs.

– Aha! Dacă nu te aştepţi să fii vreodată o nevastă aşezată la casa ta, te aştepţi şi să-ţi trăieşti viaţa neştiind nimic despre bărbaţi?

– Nu m-am gândit niciodată prea mult la asta.

Althea îşi trase berea mai aproape.

Amber pufni.

– O parte din tine nu se gândeşte niciodată prea mult la orice altceva în afară de asta, dar nu vrei să recunoşti. Pur şi simplu nu vrei să admiţi că eşti şi tu responsabilă. Îţi place să pretinzi că nu e decât ceva care ţi s-a întâmplat fiindcă un bărbat te-a amăgit. Cu o bufnitură, îşi lăsă scaunul să revină cu toate picioarele pe podea. Vino cu mine, o invită pe Althea. Începe fluxul şi am o întâlnire.

Râgâi uşor.

– Hai să facem o plimbare.

Althea se ridică de la masă. Îi era greu să-şi dea seama dacă spusele lui Amber o ofensaseră sau o amuzaseră.

– Unde mergem? întrebă, primind mantia zdrenţuită care i se oferea.

– Pe plajă. Vreau să faci cunoştinţă cu unul dintre prietenii mei. Cu *Paragon*.

– *Paragon*? Corabia? Îl cunosc foarte bine!

Amber zâmbi.

– Ştiu. Într-o noapte a vorbit despre tine. Numele i-a scăpat, iar eu m-am prefăcut că nu mi-e cunoscut. Dar aş fi ştiut oricum. Ai lăsat urme ale şederii tale la bordul lui. Erau printre lucrurile lui Brashen.

– Ce urme? întrebă Althea, bănuitoare.

– Un piepten mic, pe care-l purtai când te-am remarcat prima oară. Era pe pervazul unui hublou, ca şi cum ai fi stat acolo să-ţi aranjezi părul şi apoi l-ai fi uitat.

– Ah! Dar ce te leagă pe tine de *Paragon*?

Amber îi răspunse studiindu-i reacţia:

– Ţi-am spus. E prietenul meu.

Cu mai multă prudenţă, adăugă:

– Şi sunt pe cale să-l cumpăr.

– Nu poţi! ripostă cu fermitate Althea, ultragiată. Familia Ludluck nu-şi poate vinde corabia vie, indiferent cât de mult i-ar fi căzut în dizgraţie!

– Există o lege care să interzică asta?

Glasul lui Amber suna întrebător, atât şi nimic mai mult.

– Nu. N-a fost niciodată nevoie de o lege. E o tradiţie a Bingtownului.

– Multe dintre cele mai venerate tradiţii ale Bingtownului bat în retragere în faţa atacului violent al Negustorilor Noi. Nu se vorbeşte sus şi tare despre asta în public, dar toată lumea din oraş interesată de aşa ceva ştie că *Paragon* e de vânzare. Şi că ofertele Negustorilor Noi sunt luate în considerare.

Althea păstră o vreme tăcerea. Amber îşi puse o mantie şi îi săltă gluga peste părul ei deschis la culoare. Althea vorbi cu voce joasă:

– Dacă familia Ludluck e nevoită să-l vândă pe *Paragon*, nu i-l va vinde decât unei alte familii de Negustori Noi. Nu unei nou-venite, ca tine.

– Mă întrebam dac-o să subliniezi asta, răspunse Amber, pe tonul unei conversaţii banale.

Săltă drugul care bloca uşa din spate şi o deschise.

– Vii?

– Nu ştiu.

Althea ieşi prima, apoi se opri pe aleea întunecoasă în timp ce Amber încuia uşa. În ultimele câteva minute, discuţia devenise categoric stânjenitoare. Cel mai mult o neliniştea senzaţia că Amber stârnise înadins mica lor confruntare. Voia să-i pună prietenia la încercare? Sau în spatele împunsăturilor ei se ascundea un plan mai amplu? Îşi alese cuvintele cu mare grijă.

– Nu consider că eşti mai prejos decât mine sau că nu valorezi la fel de mult pentru simplul fapt că eu m-am născut într-o familie de Negustori Vechi, iar tu, nu. Unele lucruri ţin numai de Bingtown, iar noi le apărăm cu gelozie. Corăbiile noastre vii sunt ceva cu totul aparte. Simţim nevoia să le

protejăm. E greu să facem pe cineva care nu s-a născut aici să înţeleagă ce înseamnă ele pentru noi.

– E întotdeauna greu să explici ceea ce nu înţelegi nici măcar tu, ripostă Amber cu voce înceată. Althea, trebuie să vă gândiţi la un lucru şi tu, şi Negustorii din Bingtown: pentru a supravieţui, trebuie să vă schimbaţi. Trebuie să decideţi ce lucruri sunt importante pentru voi şi să le păstraţi. Trebuie să acceptaţi aliaţi care împărtăşesc valorile voastre, să nu-i priviţi bănuitori. Mai presus de toate, trebuie să renunţaţi la pretenţiile asupra lucrurilor care nu vă aparţin. Vorbesc despre lucruri care nu le aparţin nici măcar Negustorilor din Tărâmul Ploilor Sălbatice, ci sunt moştenirea de drept a tuturor oamenilor.

– Ce ştii tu despre Negustorii din Tărâmul Ploilor Sălbatice? întrebă Althea.

În semiîntunericul de pe alee, o cercetă pe Amber încordându-şi privirea.

– Extraordinar de puţin. Au avut grijă de asta tradiţiile voastre din Bingtown, care impun tăcerea. Bănuiesc că jefuiesc oraşele Străbunilor de comorile lor şi pretind că magia rămasă din vremuri străvechi le aparţine. Bingtown şi Negustorii de aici sunt scutul care ascunde un popor necunoscut de restul lumii. Oamenii ăia scormonesc în adâncurile unor taine pe care nu le pot pricepe. Fac bucăţi cunoştinţele dobândite cu trudă de un alt popor, în alt timp şi le vând în chip de flecuşteţe amuzante. Presupun că distrug în aceeaşi măsură în care fură. Haide!

Althea trase aer în piept, pregătindu-se să răspundă, apoi îşi încleştă hotărâtă fălcile. O urmă pe Amber.

Urmă o scurtă tăcere. Pe urmă Amber râse.

– Vezi? Nu vrei nici măcar să-mi spui dacă deducţiile mele sunt corecte.

– Toate astea ţin de negoţul nostru, al celor din Bingtown. Nu vorbim despre ele cu străinii.

Althea îşi auzi răceala din glas, dar nu o regretă.

O vreme, continuară să meargă cu falsă camaraderie. Zgomotele petrecerilor din Piaţa de Noapte ce ajungeau la ele păreau tot atât de îndepărtate precum amintirile din vremuri mai bune. Dinspre apă sufla un vânt rece. În acele ore dinainte de răsăritul soarelui, primăvara parcă nu venise. Lumea se reîntorcea în întunericul şi frigul iernii. Althea ajunse într-un hău al disperării. Nu-şi dăduse seama cât de mult preţuieşte prietenia lui Amber înainte de a o vedea ameninţată.

Amber o prinse brusc de braţ. Gestul făcu ardoarea vocii ei mai convingătoare.

– Bingtownul nu poate ţine piept singur, spuse ea. Jamaillia e coruptă. Satrapul o să vă cedeze Chalcedului sau o să vă vândă Negustorilor Noi fără să stea pe gânduri nicio clipă. Lui nu-i pasă, Althea. Nici de propria lui onoare, nici de făgăduiala înaintaşului său, nici de oamenii din Bingtown. Nu-i pasă nici măcar de cetăţenii din Jamaillia. E atât de absorbit de sine însuşi, încât nu poate percepe nimic altceva decât ceea ce îl priveşte direct.

Amber clătină din cap şi Althea avu impresia că e cuprinsă de o tristeţe adâncă.

– A ajuns la putere prea tânăr şi prea neinstruit. Promitea mult şi avea mult talent. Tatăl lui a fost încântat de acest potenţial, iar băiatul şi-a fermecat profesorii. Nimeni n-a vrut să-i descurajeze spiritul iscoditor; a fost lăsat să exploreze bucurându-se de o libertate deplină. Nu i-a fost impusă niciun soi de disciplină. Pentru o vreme, a fost ca şi cum ai fi privit o floare extravagantă deschizându-se.

Amber se întrerupse, ca şi cum şi-ar fi adus aminte de o vreme când toate merseseră mai bine. Continuă cu un oftat:

– Dar nimic nu prosperă la nesfârşit. Când a descoperit plăcerile cărnii şi a prins să se înfrupte din ele, curtea a început prin a se amuza. După cum îi stă în fire, le-a explorat în amănunt. Toată lumea a crezut că nu e decât un stadiu al maturizării lui. Dar s-au înşelat. A fost încheierea maturizării. Înnămolit în plăceri, departe de orice în afară de ce îi

stârneşte simţurile, a devenit încă şi mai egocentric. Ambiţioşii au văzut în asta o cale către favorurile viitorului Satrap; au început să-i ofere tot ce-i putea satisface dorinţele. Cei lipsiţi de scrupule au descoperit o cale către putere. L-au deprins cu plăceri noi, exotice, unele satisfăcute de ceea ce numai ei îi puteau aduce. Când tatăl lui a murit pe neaşteptate şi a fost catapultat pe locul deţinătorului puterii, sforile păpuşii erau deja bine fixate. De atunci, păpuşarii n-au trebuit decât să devină tot mai demni de încrederea lui.

Amber râse cu amărăciune.

– E dureros. Tânărul care nu a fost niciodată încorsetat de zidurile disciplinei e acum sufocat de lanţurile dependenţelor sale. Duşmanii îi vor jefui poporul şi îi vor înrobi pământurile, iar el va zâmbi, în vreme ce ierburile visurilor vor continua să-i ardă mocnit în oăi.

– Pari o foarte bună cunoscătoare a istoriei lui.

– Sunt.

Bruscheţea răspunsului şterse de pe buzele Altheei următoarea întrebare. Găsi o cu totul alta şi o rosti cu voce scăzută:

– De ce-mi spui toate astea?

– Ca să te trezesc. Apelurile la onoarea Satrapului şi reamintirea vechilor făgăduieli nu vor da roade. Bolile puterii au muşcat prea adânc din Satrap şi din familiile influente din Jamaillia. Sunt prea preocupaţi să-şi caute mântuirea personală şi să adune toate firimiturile de putere pe care pot pune mâna ca să fie interesaţi de starea jalnică în care se găseşte Bingtown. Dacă vreţi să trăiţi în continuare la fel ca până acum, trebuie să vă găsiţi propriii aliaţi. Nu e vorba doar despre acei nou-veniţi care vă împărtăşesc idealurile, ci şi de sclavii aduşi aici împotriva voinţei lor. Şi Negustorii din Tărâmul Ploilor Sălbatice trebuie să iasă din umbră – şi nu doar ca să-şi ceară drepturile, ci şi ca să-şi asume răspunderea propriilor fapte.

Althea se opri brusc în mijlocul străzii. Amber mai făcu un pas, apoi se opri la rândul său şi o privi peste umăr.

– Trebuie să mă duc acasă la familia mea, zise încet Althea. Tot ce ai spus îmi vorbeşte nu doar despre Bingtown, ci şi despre necazurile familiei mele.

Amber îi eliberă braţul.

– Dacă te-am făcut să vezi că între aceste două stări de fapt există o legătură, nu mi-am irosit timpul în seara asta. O să mergem împreună la *Paragon* altă dată. Şi o să m-ajuţi să-l conving să sprijine strădaniile mele de a-l cumpăra.

– În privinţa asta, mai întâi va trebui să mă conving pe mine însămi, o preveni Althea.

Se simţea satisfăcută ştiind că *Paragon* are destul bun-simţ ca să se opună eforturilor lui Amber. Oricât de mult i-ar fi plăcut făuritoarea de mărgele, era nevoie de un cumpărător mai bun pentru corabie. Althea adăugă asta la grijile ei. Îşi propuse să discute cu Grag şi cu tatăl lui când avea să-i revadă.

– O să te convingi dacă-ţi deschizi larg ochii şi urechile. Mergi cu băgare de seamă, Althea, şi fie să ajungi cu bine acasă. Treci pe la mine când o să poţi. Până atunci, fii atentă. Ia în seamă toate necazurile Bingtownului. Remarcă tot ce nu ţi se pare în ordine, chiar dacă nu pare să aibă legătură cu tine. O să ajungi la concluziile la care-am ajuns şi eu.

Althea dădu din cap. Nu vorbi. Aşa, nu era nevoită să spună că o să tragă propriile concluzii. Pe primul loc aveau să fie interesele familiei ei.

*

– O să rămânem treze toată noaptea? întrebă Malta în cele din urmă.

Răspunsul Keffriei sună surprinzător de blând.

– Eu rămân trează până se-ntoarce Althea acasă. Ştiu că tu eşti pesemne obosită, draga mea. A fost o săptămână grea pentru tine. Dacă vrei, te poţi duce la culcare.

– Parcă spuneai că bunica o să mă trateze într-o mai mare măsură ca pe o femeie în toată firea dacă mă port ca atare.

În timp ce vorbea, rămase cu un ochi la bunica ei şi nu-i scăpă acel licăr din privirea acesteia, care îi spuse că înţepătura ei îşi atinsese ţinta. Era timpul ca bătrâna să priceapă că ea şi mama ei vorbeau despre aşa ceva între patru ochi.

– Cred că dacă voi două nu vă culcaţi până nu vine mătuşa Althea, nu trebuie să mă culc nici eu.

– Cum doreşti, răspunse mama ei, obosită.

Îşi luă lucrul de mână lăsat deoparte şi îl privi.

Malta se lăsă pe spătar, cu picioarele ridicate pe scaun şi tălpile îndesate sub ea. O durea spatele şi îi zvâcnea capul. Totuşi zâmbea. Avusese parte de o săptămână minunată. Ridică o mână şi începu să-şi desfacă părul. În timp ce-şi scotea agrafele şi pletele i se revărsau negre pe umeri, se întrebă ce gânduri ar fi avut Reyn dacă ar fi văzut-o aşa. Şi-l imagină stând de cealaltă parte a mesei şi privindu-i părul ce îi cobora încet pe ceafă. Şi-ar fi înclinat capul într-o parte şi un oftat i-ar fi mişcat încet vălul. S-ar fi jucat cu vârfurile degetelor mănuşilor. Îi mărturisise că i se par mai supărătoare decât vălul.

– Atingerea unei suprafeţe direct cu pielea îţi poate spune foarte multe. O atingere piele pe piele poate rosti cuvinte pe care gurile noastre nu au îngăduinţa să le pronunţe.

El întinsese mâna, ca şi cum ar fi invitat-o să-i atingă degetele înmănuşate, dar ea nu se clintise.

– Ţi-ai putea scoate mănuşile, spusese ea. Nu mi-ar fi frică.

El se amuzase, suflul unui râs uşor îi umflase vălul.

– Cred că nici n-ai prea avea de ce să-ţi fie frică, pisicuţa mea de vânătoare. Dar nu ar fi decent. I-am făgăduit mamei c-o să-ţi fac curte cu decenţă.

– Chiar aşa?

Malta se aplecase în faţă, coborându-şi glasul până la un murmur.

– Spui asta ca să mă simt în siguranţă? Sau vrei să mă descurajezi ca să nu fac nimic indecent?

Lăsase un mic zâmbet să-i arcuiască buzele şi ridicase dintr-o sprânceană. Era o expresie exersată adesea în oglindă.

O uşoară mişcare a dantelei de pe faţa lui îi spusese că şi-a atins ţinta. Scurta tăiere a răsuflării dezvăluise că e deopotrivă şocat şi încântat de îndrăzneala ei. Dar, încă şi mai mulţumitor, peste umărul lui îl zărise pe Cerwin Trell încruntându-se, posomorât. Ea râsese scurt, gutural, prefăcându-se interesată doar de Reyn, în vreme ce urmărea reacţia lui Cerwin. Tânărul Trell înhăţase o sticlă de pe tava unui servitor în trecere şi îşi umpluse singur paharul. Era prea bine crescut ca să trântească sticla pe masa de alături, dar o pusese acolo cu o bufnitură perceptibilă. Delo se aplecase spre el, dojenindu-l, dar el nu păruse să-i dea atenţie surorii lui. Ce-i trecuse prin minte în acele clipe? Că el îi făcuse curte cu prea multă timiditate? Că pierduse ocazia de a vedea o făptură atât de ieşită din comun ca Malta Haven zâmbindu-i lui astfel?

Malta aşa spera, cu siguranţă. Se gândi la încordarea înăbuşită care se simţise între cei doi bărbaţi şi o străbătu un fior. Era atât de încântată că-şi convinsese mama să dea o petrecere de rămas-bun înainte de plecarea lui Reyn. O implorase să-i dea ocazia de a-i face cunoştinţă peţitorului ei din Tărâmul Ploilor Sălbatice cu prietenii ei, ca să vadă dacă îl acceptă. Avusese parte de un triumf care îi depăşea cele mai cutezătoare visuri. Absolut toate fetele căzuseră pradă invidiei când văzuseră cum e răsfăţată. Găsise un moment în care să se retragă împreună cu Delo, ca să-i arate „flecuşteţele“ strecurate de Reyn printre darurile pe care îi era îngăduit să i le ofere. Libelula neclintită, cocoţată pe florile trimise în camera ei, era măiestrit făurită din metale preţioase şi nestemate minuscule. Într-o sticluţă cu parfum găsise o foarte mică nestemată de foc, de un desăvârşit albastru intens. Un coşuleţ cu violete din zahăr fusese căptuşit cu ceva care, la prima vedere, părea o simplă batistă. Odată scoasă, o răsfira printr-o zvâcnire a mâinii, iar

bucata de material diafan devenea destul de mare cât să-i acopere patul. Un bilet nesemnat dintre faldurile sale dezvăluia că femeile din Tărâmul Ploilor Sălbatice foloseau aşa ceva pentru vestmântul de noapte din trusoul de nuntă. Un măr dintr-un coş cu fructe se dovedise a fi un fals ingenios. La atingere, se desfăcea, oferind un şirag de opale de apă şi un pacheţel cu pulbere gri-argintie. Îl însoţea un alt bilet, care îi spunea Maltei să pună pulberea în cutia-cu-vis la zece zile după plecarea lui Reyn. Când Delo o întrebase ce face cutia-cu-vis, Malta îi explicase că trimitea vise în care ea şi Reyn se întâlneau. Întrebată ce fel de vise, Malta îşi ferise privirea şi se înroşise.

– N-ar fi cuviincios să vorbesc despre ele, murmurase.

Imediat ce se reîntorseseră la petrecere, Delo găsise o scuză şi o părăsise. La scurt timp după aceea, Malta o văzuse vorbindu-i însufleţită lui Kitten. Pe urmă spusele i se răspândiseră cu iuţeala creşterii fluxului. Malta văzuse cum se revărsau asupra lui Cerwin. În ziua aceea refuzase să-l privească în ochii, cu excepţia unei singure priviri fugare. El îi arătase fără şovăire că are inima frântă. Răspunsul ei fusese o chemare mută, îndurerată. Pe urmă se prefăcuse că-l ignoră. Fermecată de vorbele lui Reyn, îşi lăsase mama să le spună la revedere oaspeţilor care plecau.

Era atât de delicios să se întrebe ce urma să facă Cerwin.

Zgomotul uşor al uşii bucătăriei o smulse din gânduri. Mama şi bunica ei schimbară o privire.

– Am lăsat-o descuiată pentru ea, spuse încet bunica Vestrit.

Se ridicară amândouă în picioare, dar, înainte de a apuca să mai facă vreo altă mişcare, în încăpere intră un bărbat. Keffria icni şi făcu un pas în spate, oripilată.

– M-am întors, anunţă Althea.

Îşi scoase mantia zdrenţuită şi le zâmbi tuturor. Părul ei era dezgustător, lins şi lipit de cap; avea o coadă împletită ca a bărbaţilor, ce i se legăna pe spate. Pielea feţei era roşie şi crăpată de vânt. Înaintă cu paşi mari şi îşi întinse mâinile

către foc, părând să se simtă cu adevărat ca acasă. Mirosea a catran, a cârlţi îmbibaţi cu catran şi a bere.

– Zeu al Peştilor! exclamă Keffria şi grosolănia înjurăturii le ului pe toate celelalte.

Clătină din cap, privindu-şi exasperată sora.

– Althea, cum poţi să ne faci aşa ceva? Cum poţi să-ţi faci ţie aşa ceva? N-ai pic de mândrie, nu-ţi pasă câtuşi de puţin de bunul nume al familiei tale?

Se aşeză greoaie pe scaun.

– Nu-ţi face griji. Niciunul dintre cei care m-au văzut nu m-au recunoscut, ripostă Althea.

Dădu ocol camerei, adulmecând ca un câine de pripas.

– Aţi schimbat locul mesei de lucru a tatei, le învinovăţi pe celelalte femei.

– Lumina e mai bună lângă fereastră, răspunse bunica cu blândeţe. Cu cât îmbătrânesc mai tare, cu atât mi-e mai greu să văd scrisul mărunt. Acum am nevoie de trei sau patru încercări ca să izbutesc să pun aţă-n ac.

Althea dădu să vorbească, apoi se răzgândi. Expresia feţei i se schimbă uşor.

– Îmi pare rău s-aud asta, spuse ea cu sinceritate, clătinând din cap. Cred că e greu să piezi lucruri despre care ai crezut dintotdeauna că e firesc să-ţi aparţină.

Malta se strădui să le privească pe toate în acelaşi timp. Îşi văzu mama strângând cu putere din buze şi ghici că o supără felul în care i-a fost nesocotită nemulţumirea. Prin contrast, bunica se uită în ochii Altheei fără furie, doar cu o tristeţe sobră. Malta se aventură să facă o mişcare:

– N-ai de unde să ştii că nu te-a recunoscut nimeni. Ştii doar că nimeni n-a dat semne că te-ar fi recunoscut. Poate că le-a fost ruşine de ruşinea ta.

Preţ de o clipă, Althea se uită la Malta şocată în primul rând fiindcă vorbise. Îşi miji ochii.

– Nu uita să te porţi cuviincios când vorbeşti cu cineva mai vârstnic decât tine, Malta. La vârsta ta, nu eram încurajată să mă amestec în discuţia adulţilor.

Cuvintele căzură ca o scânteie pe iască. Mama Maltei se ridică în picioare şi se propti între ele.

– Când aveai vârsta Maltei, mi-aduc foarte bine aminte, erai un băieţoi desculţ care se căţăra pe catargele corabiei şi vorbea fără oprelişte cu tot felul de oameni. Iar uneori nu se mulţumea doar să vorbească.

Althea păli, iar murdăria de pe faţă îi deveni cu atât mai vizibilă. Malta simţi că acolo se ascundea un secret. Mama ei ştia ceva despre mătuşa Althea, ceva murdar. Secretele însemnau putere.

– Încetaţi!

Bunica ei vorbea cu voce joasă.

– Voi două aţi stat despărţite aproape un an şi, prima oară de când vă aflaţi din nou în aceeaşi încăpere, nu faceţi nimic altceva decât să vă stupiţi ca nişte mâţe. N-am stat trează toată noaptea ca să v-ascult sfădindu-vă. Staţi jos toate şi tăceţi câteva clipe. Vreau s-ascultaţi ce-am de spus.

Mama Maltei se întoarse încet la scaunul său, iar bunica se aşeză cu un oftat. Ca şi cum ar fi vrut să-şi irite sora, Althea se aşeză pe lespedea din faţa căminului. Îşi încrucişă picioarele ca un năier; poziţia i se păru Maltei izbitor de obscenă. Althea o surprinse holbându-se la ea şi îi zâmbi. Malta prinse privirea mamei sale şi clătină uşor din cap. Keffria oftă scurt. Bunica nu-i dădu niciuneia nicio atenţie.

– În loc să ne criticăm una pe cealaltă, am face bine să ne gândim la situaţia familiei noastre şi la ceea ce-am putea face ca s-o îmbunătăţim, începu bătrâna.

– N-ai de gând s-o întrebi unde-a fost în timpul ăsta şi cu ce s-a îndeletnicit? Am fost îngrijorate de moarte din pricina ei! Iar acum vine aici nepăsătoare, murdară din creştet până-n tălpi şi îmbrăcată bărbăteşte şi...

– Nepoata mea e îmbrăcată ca o femeie şi e evident folosită ca momeală pentru banii din Tărâmul Ploilor Sălbatice. De ce nu vorbim mai întâi despre mândria familiei şi despre morală? întrebă Althea cu acreală.

Bunica se ridică în picioare şi se postă între cele două surori.

– Am zis că e rândul meu să vorbesc. Încerc să aduc în discuţie ce e mai important, înainte să ne ciorovăim. Toate avem întrebări. Dar pot să aştepte până ce ne dăm seama dacă suntem în stare să trecem la fapte purtându-ne ca o familie. Dacă nu putem, n-are rost să mai punem întrebările.

– Dacă ar fi rămas aici, aşa cum se cuvenea, Althea ar fi ştiut cu ce ne confruntăm, se amestecă Keffria cu voce joasă. Dar îmi cer iertare că te-am întrerupt. O să te-ascult până la capăt, mamă.

– Mulţumesc. N-o să mă lungesc la vorbă. Althea, mai devreme ţi-am spus câte ceva, dar nu în amănunt. Cred că toate trebuie să ne gândim în primul rând la situaţia familiei, nu la problemele noastre personale. Trebuie să ne lăsăm neînţelegerile deoparte. Sau măcar să nu le dăm glas. Să hotărâm care e poziţia familiei noastre şi apoi să le arătăm asta şi celor din Bingtown. Nu putem scoate la lumină nici cea mai mică urmă de discordie. Nu trebuie să răsufle nici cea mai mică adiere a unui scandal.

Bunica se răsuci uşor, dând de înţeles că aceste cuvinte i se adresau în primul rând mătuşii Althea.

– Althea, suntem asaltate de creditori. Reputaţia noastră e singurul lucru care-i ţine la distanţă. În clipa de faţă, ei încă mai cred că până la urmă le vom plăti, cu dobânzi cu tot. Eu şi Keffria – şi Malta, trebuie să adaug – am făcut multe sacrificii ca să păstrăm iluzia stabilităţii. Ducem o viaţă foarte simplă. Am lăsat să plece toţi servitorii, în afară de Rache. Ne descurcăm singure. Nu suntem singura familie de Negustori din Bingtown care e nevoită să facă acest compromis, deşi puţine sunt tot atât de strâmtorate ca noi. Într-un fel, asta ne înrăutăţeşte situaţia. Mulţi dintre creditorii noştri sunt şi ei la ananghie; unii, care altminteri ar fi fost înţelegători şi ne-ar fi lăsat mai mult răgaz, nu-şi pot îngădui s-o facă, fiindcă şi-ar primejdui propriile familii.

Bunica o ţinu tot aşa. Pentru Malta era o nesfârşită, plictisitoare şi familiară înşiruire de cuvinte. Se străduia din răsputeri să rămână cu ochii deschişi. Sigurul lucru interesant era s-o privească pe mătuşa Althea în timp ce i se explica totul. Din când în când, pe faţă i se citeau, pentru scurtă vreme, vinovăţia şi ruşinea. Bizar. Bunica nu-i spunea că, în parte, ea se face vinovată de acea stare a lucrurilor, că, dacă ar fi stat acasă, aşa cum se cuvenea, şi-ar fi putut ajuta familia, dar ea se purta de parcă învinovăţirea ar fi fost rostită. Când bunica povesti că familia Khuprus a cumpărat contractul *Vivaciei* şi că Malta nu are cum să respingă cu eleganţă curtea pe care i-o face Reyn, Althea chiar îi aruncă fetei o privire compătimitoare. Drept răspuns, Malta îşi luă un adevărat aer de martiră.

– Sunt sigură că nu ţi-au scăpat schimbările din casă şi din curte, încheie bunica. Acum ştii că reprezintă sacrificii necesare, nu neglijenţă. Althea, asta e ceea ce-ţi cer să faci. Rămâi acasă. Îmbracă-te cuviincios, poată-te cu demnitate. Dacă e şi Keffria de acord, ne poţi ajuta să ne ocupăm de proprietăţile care au nevoie de mai multă supraveghere. Sau, dacă simţi că-ţi e necesară mai multă… libertate, poţi lua în stăpânire mica gospodărie care mi-a fost lăsată zestre. Ingleby e un loc liniştit, dar plăcut. Ar avea de câştigat dacă i-ar da cineva mai multă atenţie. Te-ai putea simţi împlinită făcându-ţi un ţel din a vedea ce eşti în stare să…

– Mamă, nu de-asta m-am întors acasă.

Althea părea aproape tristă.

– Nu-mi doresc o jucărie sau un nou ţel. Nici nu vreau să-mi fac familia de ruşine. M-am întors ca să-mi ofer ajutorul, însă în modul în care mă pricep cel mai bine.

Althea privi dincolo de bunica ei, pironindu-şi privirea în ochii surorii sale.

– Keffria, ştii că *Vivacia* ar fi trebuit să fie a mea. Ai ştiut-o dintotdeauna. M-am întors ca s-o revendic, să nu mai îngădui să fie silită să transporte sclavi şi s-o folosesc pentru mărirea averii familiei.

Malta sări în picioare.

– Corabia îi aparţine tatălui meu. N-o să te lase niciodată să i-o iei.

Althea îşi ţinu răsuflarea. În ochi îi ardea furia. Preţ de o clipă, îşi încleştă fălcile. Pe urmă se întoarse cu spatele la Malta şi îi vorbi doar Keffriei. Rosti cuvintele cu voce egală.

– Sora mea, corabia „îţi aparţine“ ţie. Ce se alege de ea depinde numai şi numai de tine. Bingtown nu e Chalced, aici averea unei femei nu e furată şi dată bărbatului ei. Mai mult decât atât, l-aţi auzit toate pe Kyle jurând în faţa lui Sa că, dacă îi pot arăta un bilet de corabie ca dovadă că sunt un năier priceput, o să mi-o încredinţeze pe *Vivacia*. Am biletul ăla, poartă pecetea corabiei vii *Ophelia*. Atât căpitanul ei, cât şi secundul vor depune mărturie în favoarea priceperii cu care conduc o corabie. Am lipsit de-acasă aproape un an. În tot acest timp, am avut un singur ţel: nu să-mi fac familia de râs, ci să mă dovedesc demnă de ceea ce ar fi trebuit să-mi aparţină fără drept de tăgadă.

Glasul Altheei deveni rugător când adăugă:

– Keffria, nu înţelegi? Am făcut lucrurile mai uşoare pentru tine. Dă-mi corabia. Astfel, Kyle o să-şi respecte jurământul rostit în faţa lui Sa; iar tu o să faci ceea ce ştii că e corect. Îţi dau cuvântul meu, dar, dacă doreşti, o pot făgădui şi în scris că toate câştigurile dobândite în urma negoţului pe mare, mai puţin suma necesară pentru reparaţiile corabiei şi pentru o nouă călătorie, vor fi cheltuite în folosul proprietăţilor tale.

Pe Malta o cuprinse greaţa la vederea expresiei de pe chipul mamei sale. Părea mişcată de spusele Altheei. Dar, înainte de a se amesteca ea, Althea îşi puse singură beţe în roate. Continuă cu o întrebare retorică:

– De ce ţi-ar fi greu s-o faci? Kyle s-ar putea împotrivi, dar trebuie să-i ţineţi piept toate. Ar fi trebuit s-o faceţi cu mult timp în urmă. Aici e vorba despre o îndeletnicire a familiei, a celor cu sânge Vestrit în vene, a Negustorilor din Bingtown. N-are nicio legătură cu el.

– E bărbatul meu! strigă Keffria, simţindu-se insultată. Are cusururile lui şi uneori mă înfurie. Dar nu e nici animal de casă, nici vreo mobilă din casă. Face parte din familia mea. Din această familie. La bine şi la rău, legătura dintre noi există, Althea. Felul în care tu şi mama o dispreţuiţi mă îngreţoşează. E soţul meu şi tatăl copiilor mei şi crede cu toată sinceritatea că face doar ceea ce se cuvine. Dacă nu-l poţi respecta, n-ai putea să respecţi sentimentele mele pentru el?

– Aşa cum le-a respectat el pe-ale mele? întrebă Althea cu sarcasm.

– Încetaţi, le întrerupse bunica ei cu voce scăzută. Mai mult decât de orice altceva, m-am temut că n-o să fiţi în stare să renunţaţi la neînţelegerile voastre pentru o vreme mai îndelungată ca să putem salva averea familiei.

Pentru încă o clipă, cele două fiice se fulgerară cu privirea. Malta îşi muşcă limba. Tânjea să sară în picioare şi să spună că Althea ar trebui pur şi simplu să plece. La urma urmei, ce era ea? O femeie fără bărbat şi fără copii – o ramură uscată a arborelui familiei. Nu o interesa averea tuturor, ci bogăţia pe care-o putea câştiga pentru sine. Ea, Malta, şi Selden erau cei mai afectaţi de dezastrul datorat nepriceperii bunicilor lor. Ei totul i se părea logic; ele de ce nu-şi puteau da seama? Tatăl ei era singurul bărbat puternic care le rămăsese. Copiii lui aveau să se bucure sau să sufere cel mai mult de pe urma felului în care era gospodărită averea. El trebuia să ia toate hotărârile. Oh, ce bine ar fi fost să fie de faţă!

Dar nu era. Iar Malta nu putea face altceva decât să-i slujească drept ochi şi urechi. La întoarcere, avea să afle totul. N-avea să-l lase la bunul plac al trădării unor femei însetate de putere.

Bunica ei se ridicase în picioare. Stătea între cele două fiice ale sale puse pe ceartă. Lent şi fără vorbe, întinse câte o mână către fiecare dintre ele. Niciuna nu părea dornică s-o facă, amândouă luară fără tragere de inimă mâna ce li se oferea.

– Asta e tot ce vă cer, spuse încet Ronica. Deocamdată. Lăsaţi certurile să rămână între pereţii casei noastre. În afara lor, să ne purtăm toate ca una. Althea, Keffria, în privinţa *Vivaciei* nu se poate lua nicio măsură înainte să se întoarcă în port. Până atunci, să facem ceea ce ar fi trebuit făcut de mai mulţi ani. Să trăim ca o familie în aceeaşi casă, punându-ne toate străduniile în slujba binelui comun.

Se uită ba la o fiică, ba la cealaltă.

– Nu vă deosebiţi una de alta atât de mult cum credeţi. Cred că, odată ce-o să descoperiţi ce puteţi face unindu-vă forţele, n-o să mai simţiţi dorinţa să vă împotriviţi una alteia. Acum vă aflaţi pe poziţii opuse, dar sunt posibile multe compromisuri. După ce veţi ajunge să vă cunoaşteţi din nou una pe cealaltă, o să fiţi mult mai dornice să le acceptaţi.

Puterea bunicii asupra fiicelor sale era aproape palpabilă. Tăcerea umplu încăperea. Malta aproape că le simţea luptând ca să refuze. Nu se uitau nici una la cealaltă, nici la mama lor. Totuşi, pe măsură ce tăcerea se prelungi, mai întâi Althea şi apoi Keffria îşi ridicară ochii una către cealaltă. Malta îşi încleştă pumnii când privirile li se întâlniră şi ceva se transmise de la una către cealaltă. Ce era? O amintire a bunei lor înţelegeri de odinioară? Conştientizarea datoriei faţă de familie? Orice ar fi fost, arunca o punte peste abisul dintre ele. Nu-şi zâmbiră, dar încăpăţânarea le dispăru de pe buze şi din ochi. Keffria ridică spre sora ei o mână trădătoare. Althea cedă, întinzându-se să o cuprindă într-a ei. Bunica oftă prelung a uşurare. Închiseră cercul familiei.

Numai Malta observă că ea rămâne în afară.

Simţi arsura unui frig interior când o auzi pe Ronica spunând:

– N-o să vă pară rău c-aţi încercat. V-o făgăduiesc.

Malta nu-şi arătă zâmbetul amar decât focului muribund. Avea de ţinut propriile sale făgăduieli.

12

PORTRETUL VIVACIEI

Brashen se sprijini de peretele din cabina căpitanului, străduindu-se să pară, în acelaşi timp, ameninţător şi nepăsător. Nu era deloc uşor să-şi arate deopotrivă zâmbetul prietenos şi bâta masivă. Pe de altă parte, slujba pe care şi-o găsise nu se dovedise nicidecum a fi atât de simplă şi de lipsită de greutăţi.

Un şuvoi de servitori aducând mărfuri se scurgea prin cabină. Preschimba cu iuţeală domeniul dezordonat al căpitanului într-o vitrină plină cu mărfuri. Masa pentru hărţi fusese deja acoperită cu catifea somptuoasă, de culoarea unui miez de noapte albastră. Pe ea fusese bine cusut – pentru a împiedica hoţia – un aranjament de cercei, coliere, brăţări şi flecuşteţe de o diversitate care spunea că fuseseră adunate din foarte multe locuri. Vulgaritatea rivaliza cu bunul-gust sofisticat. Toate soiurile de pietre şi metale preţioase păreau să fie prezente. Instalat confortabil, Finney contempla această comoară a nimănui. Ţinea între degetele lui butucănoase delicatul picior striat al unui pahar cu vin. Negustorul cu care voia să încheie un târg, un durjan căruia i se spunea Sincure Faldin, stătea respectuos lângă umărul lui. Îi vorbea, pe rând, despre fiecare bijuterie în parte.

Arătă către un colier de perle simplu, dar elegant, cu cercei asortaţi, spunând:

– Ei, acestea i-au aparţinut fiicei unui nobil.

Remarcă răsucirea legăturilor de aur dintre perle, ca şi calda lor luminiscenţă.

– Se ştie că perlele îşi ating adevărata splendoare când sunt purtate de cineva cu o natură pasională, iar acea femeie... ah, ce-aş putea spune despre ea mai mult decât că, odată ce şi-a văzut răpitorii, nu a dorit nicidecum să fie răscumpărată de bogata ei familie. Se spune că, dacă îi sunt dăruite unei femei reci din fire, astfel de perle îi scot la lumină pasiunile ascunse; iar dacă femeia e senzuală, bărbatul riscă să ajungă la desăvârşita sa istovire.

Negustorul înălţă din sprâncene şi zâmbi larg. Finney râse zgomotos, încântat.

Sincure Faldin povestea cu talent. După spusele lui, fiecare obiect de pe masă avea o istorie romantică şi fascinantă în acelaşi timp. Până atunci, Brashen nu mai văzuse niciodată bunuri furate înfăţişate cu atâta meticulozitate. Hotărât să nu-şi piardă vigilenţa, secundul îşi luă ochii de la Negustorul strălucitor înveşmântat ca să-i urmărească fiii, care continuau să aducă la bord obiecte şi să le înşire, punându-le în valoare. Întreaga familie părea să împărtăşească talentul cu care îşi înfăţişa el marfa. Toţi cei trei băieţi erau îmbrăcaţi la fel de opulent ca tatăl lor, în haine croite din aceleaşi materiale, pe care unul dintre ei le aranja sub forma unui curcubeu de suluri groase. Un altul, mai vârstnic, deschisese uşile unui dulap din lemn sculptat cu modele complicate, pentru a lăsa să se vadă mai multe rafturi cu sticluţe mici, bine astupate. Brashen nu ştia dacă erau mostre de vin şi băuturi mai tari sau uleiuri şi parfumuri. Al treilea fiu întinsese pe patul lui Finney o pânză albă şi aşeza pe ea o amestecătură de arme, tacâmuri, cărţi, pergamente şi diverse alte obiecte. Dar nu le punea la întâmplare. Cuţitele alcătuiau un evantai de lame şi mânere, pergamentele şi cărţile erau desfăşurate şi deschise pentru a se li se vedea ilustraţiile şi toate celelalte erau plasate astfel încât să atragă privirile şi să intrige cumpărătorii.

Brashen îl urmărea cu cea mai mare atenţie pe acest al treilea băiat. Nu credea că are de-a face cu altceva decât cu nişte Negustori sârguincioşi şi entuziaşti, dar, după o întâmplare nefericită, petrecută cu zece zile în urmă, se hotărâse să fie mult mai bănuitor. Musul corabiei îşi petrecuse cea mai mare parte a zilei răzuind de pe puntea *Ajunului Primăverii* pata lăsată de sângele unui tâlhar. Bărbatul îl silise să acţioneze; nu putea să stea cu mâinile în sân şi să-l lase să jefuiască liniştit corabia, nu-i aşa? Totuşi Brashen nu putea să scape de supărătorul gând că n-ar fi trebuit să-şi ia o astfel de slujbă. Dacă n-ar fi fost acolo, n-ar fi fost nevoit să verse sânge.

Dar unde ar fi trebuit să fie? Nu ştiuse unde o să ajungă ca urmare a alegerii acelui post. Cu numele, nu era nimic mai mult decât primul secund. *Ajunul Primăverii* era o corabie mică, sprintenă, cu pescaj mic, greu de ţinut în frâu sub vânt puternic, dar minunată pentru negoţul în apele oraşelor din lagună şi în aşezările de pe marginea fluviului în care ajungeau. Oficial, era corabia unui Negustor care transporta, cumpăra şi revindea orice soi de mărfuri îi ieşeau în cale.

Realitatea era mai sinistră. Brashen era orice îi cerea căpitanul Finney să fie: secund, gardă de corp, tălmaci sau hamal în port. Cât despre Finney însuşi, Brashen încă nu izbutise să-l descifreze în totalitate. Nu era sigur dacă s-a hotărât să aibă încredere în el sau doar îl pune la încercare. Sinceritatea lui dezarmantă era o mască întrebuinţată ca să-i tragă pe sfoară pe cei mai rău famaţi Negustori cu care avea de-a face. Bărbatul ăla corpolent n-ar fi supravieţuit atâţia ani făcând un asemenea negoţ dacă ar fi fost într-adevăr atât de încrezător şi de franc cum lăsa impresia. Era un căpitan de corabie priceput şi nimeni nu-l întrecea, când era vorba să farmece pe cineva. Însă Brashen bănuia că nu se dă în lături de la aproape nimic ca să-şi salveze pielea. Cândva, un cuţit îi lăsase o urmă lungă de-a latul burţii; cicatricea încreţită se bătea cap în cap cu aparenta lui fire prietenoasă. De când o

văzuse, Brashen începuse să-l supravegheze cu aceeaşi atenţie ca pe necunoscuţii veniţi la bord pentru negoţ.

Acum îl privea aplecându-se cu nepăsare ca să bată cu degetul, rând pe rând şi cu iuţeală, în douăsprezece bijuterii.

– Astea vreau să facă parte din târgul nostru. Ia-le pe celelalte. Nu mă interesează „mărfurile“ preferate de vânzători ambulanţi.

Căpitanul nu renunţase nici măcar o clipă la zâmbetul prietenos, dar degetul lui iute în mişcări alesese fără greş acele bijuterii pe care şi Brashen le considera cele mai valoroase din întreaga colecţie adusă de Faldin. Acesta zâmbi la rândul său, dar Brashen îi desluşi pe chip o strălfulgerare de nemulţumire. El, unul, îşi păstră expresia indiferentă. Îl văzuse pe Finney făcând aşa ceva în repetate rânduri. Putea fi la fel de delicat şi de destins ca o pisică în timp ce toarce, dar acel Faldin avea să fie norocos dacă pleca de pe corabie cu cămaşa pe el. Brashen nu vedea avantajele acestei tactici. Când lucrase pentru Ephron Vestrit, căpitanul *Vivaciei* îi spusese:

– Lasă întotdeauna pe oase destulă carne ca să fie mulţumit şi celălalt. Altminteri n-o să mai vrea nimeni să facă negoţ cu tine, iar asta o să se-ntâmple cât de curând.

Pe de altă parte, căpitanul Vestrit nu avusese niciodată de-a face cu piraţi sau cu vânzători de obiecte furate de piraţi. Regulile erau, prin forţa lucrurilor, cu totul altele.

De când plecaseră din Candletown, *Ajunul Primăverii* călătorise pe îndelete de-a lungul Ţărmurilor Blestemate. Mica lor corabie se strecurase în susul unor fluvii leneşe şi ancorase în lagune netrecute pe niciuna dintre hărţile văzute vreodată de Brashen. Întreaga parte a „coastei“ numite Insulele Piraţilor era într-o necontenită schimbare. Unii pretindeau că multitudinea de fluvii şi torente care se vărsau în Canalul Interior erau, de fapt, un sigur mare fluviu, care îşi schimba mereu albia alcătuită din numeroase canale. Lui Brashen puţin îi păsa dacă apele aburinde care ajungeau în Canalul Interior din jurul Insulelor Piraţilor veneau dintr-un

fluviu sau din mai multe. În fapt, cu toate că îndulcea clima insulelor, apa aia caldă mai şi puţea, distrugea cu mare repeziciune carenele corăbiilor, slăbea parâmele şi funiile şi, în toate anotimpurile, dădea naştere unor valuri de ceaţă.

Alte corăbii nu zăboveau acolo de bunăvoie. Aerul era umed şi, indiferent de unde o luau la bord, apa „proaspătă“ se înverzea aproape peste noapte. Dacă *Ajunul Primăverii* ancora aproape de ţărm, roiuri de insecte se ospătau din sângele echipajului. Deasupra acelor ape dansau adesea lumini stranii şi sunetele se răspândeau înşelătoare. Insulele şi canalele se modificau şi dispăreau, căci rătăcitoarele ape curgătoare îşi depuneau mâlul şi nisipul numai pentru ca o furtună, o ploaie torenţială sau un flux să înghită într-o singură noapte ceea ce se adunase într-o lună.

Brashen nu avea despre acele locuri decât amintiri înceţoşate din zilele când, fără voia lui, fusese pirat. Ca mus, nu o dusese cu mult mai bine decât un sclav. Nevăstuică, aşa îi spuneau când făcea parte din echipajul *Speranţei*. Atunci, atenţia i se îndreptase prea puţin către orice altceva în afară de îndeplinirea poruncilor cu destulă iuţeală ca să stea departe de capătul biciuitor al unei frânghii. Satele îi rămăseseră în minte ca mici îngrămădiri de colibe dărăpănate. Adăposteau doar oameni disperaţi, care nu se puteau duce nicăieri altundeva. Nu erau piraţi ţanţoşi, ci doar cu prea puţin mai presus decât nişte proscrişi care trăiau din ceea ce aduceau adevăraţii piraţi în aşezările lor.

Amintirile îi aduseră pe chip o strâmbătură. Acum închisese un cerc şi nu putea decât să se mire fiindcă acele câteva aşezări ale unor oameni certaţi cu legea păreau să fi prosperat, căci se preschimbaseră într-o încrengătură de oraşe. Când fusese secund pe *Vivacia*, ascultase cu neîncredere poveşti despre oraşe stabile ale piraţilor, construite pe piloni sau cu mult în susul fluviilor cu apă sălcie şi al lagunelor. De când începuse să navigheze pe *Ajunul Primăverii*, îşi formase treptat o cu totul altă imagine a acelor insule schimbătoare şi a aşezărilor tumultuoase lipite de

ţărmurile lor nesigure. Unele continuau să nu fie cu mult mai mult decât nişte locuri unde se puteau opri două corăbii să-şi vândă mărfurile, însă altele se mândreau cu case din scânduri vopsite şi cu mici prăvălii de-a lungul străzilor lor noroioase. Negoţul cu sclavi înmulţise populaţia şi o diversificase. Artizanii şi sclavii educaţi fugiţi de la stăpânii lor jamaillieni trăiau cot la cot cu nelegiuiţi care fugiseră de dreptatea Satrapului. Unii aveau familii. Femeile şi copiii reprezentau acum o mică parte a populaţiei. Mulţi sclavi evadaţi încercau să-şi refacă vieţile furate. Aceştia ofereau, cu disperare, oraşelor de fugari o notă de civilizaţie.

Căpitanul Finney părea să se bizuie numai şi numai pe propria memorie ca să străbată canalele tot atât de amăgitoare la fluxurile şi curenţii care îi purtau către fiecare cătun în parte. Călăuzea corabia fără greş dintr-o aşezare într-alta. Brashen bănuia că are nişte hărţi personale care îl ajută, dar deocamdată nu era de părere că a sosit momentul să i le arate secundului său, fie şi numai în treacăt. *Atâta lipsă de încredere* – cugetă Brashen, urmărindu-i cu ochi mijiţi pe fiii Negustorului – *aproape că merita să fie răsplătită cu trădare.* Bănuia cel puţin că Finney ar fi considerat trădare desenarea atentă cu cerneală a conturului coastei şi notarea adâncimilor din zona ţărmului pe bucăţi de pânză pe care şi le ascundea sub pat. Finney era un căpitan apreciat, în mare măsură, datorită cunoştinţelor sale secrete despre Insulele Piraţilor. Brashen le considera un câştig pe termen lung cu care se alegea în urma acelei călătorii. Şi banii, şi cindinul îi plăceau foarte mult, dar se terminau prea repede. Dacă soarta îl silise să facă un astfel de negoţ, n-avea de gând să rămână secund pentru totdeauna.

– Hei, Brash! Ia uite-aici! Ce zici de astea?

Îşi luă ochii de la băieţi şi se uită la noul grup de mărfuri alese de Finney. Căpitanul ţinea în mână un pergament ilustrat. Brashen îl recunoscu drept un exemplar din *Contradicţiile lui Sa*. Calitatea pergamentului îl făcu să presupună că e unul autentic. Dar, dacă arăta că deţine

astfel de cunoştinţe, Finney ar fi putut deduce că nu e lipsit de învăţătură. Ridică din umeri.

– O grămadă de culori frumoase şi de păsări din locuri străine.

– Cât crezi că valorează?

Brashen ridică iarăşi din umeri.

– Pentru cine?

Finney îşi miji ochii.

– Într-o prăvălie din Bingtown, să zicem.

– Am văzut de-astea pe-acolo. Eu, unul, nu mi-am dorit niciodată să le cumpăr.

Sincure Faldin îşi rostogoli ochii, revoltat de ignoranţa năierului.

– S-ar putea să-l iau.

Finney începu să cotrobăiască printre celelalte obiecte.

– Deocamdată pune-l deoparte. Asta ce e?

În vocea căpitanului se simţea o urmă de supărare nelipsită de amuzament.

– E ruptă. Ştii că nu cumpăr decât marfă de cea mai bună calitate. Ia-o de-aici!

– Numai rama a fost stricată, fără îndoială doar din pricina grabei de a o... ăă... recupera. Pânza e intactă şi, din câte mi s-a spus, extrem de valoroasă. Pare să fie lucrarea unui pictor faimos din Bingtown. Dar ăsta nu e singurul motiv pentru care valorează extraordinar de mult.

Glasul sugera că urmează să dezvăluie un mare secret.

Finney mimă dezinteresul.

– Oh, bine, o să-i arunc o privire. O corabie. Da, originală idee. O corabie purtată de vânt într-o zi frumoasă. Ia-o de-aici, Sincure Faldin!

Negustorul continuă să ţină tabloul în mâini cu mândrie.

– Cred c-o să regreţi că ai lăsat să-ţi scape aşa ceva, căpitane Finney. E pictat de Pappas. Mi s-a spus că acceptă puţine comenzi şi că toate pânzele lui se vând cu preţuri foarte mari. Dar, după cum am spus, tabloul ăsta e unicat şi

din alte puncte de vedere. E portretul unei corăbii vii. Şi a fost luat de pe o corabie vie.

Brashen simţi o mică împunsătură stranie în măruntaie. Althea îi comandase lui Pappas un portret al *Vivaciei*. Nu voia să se uite. Dar trebuia. Ar fi fost o prostie să n-o facă, nu putea fi ceea ce se temea el că este, nicio corabie a piraţilor n-ar fi putut s-o ia pe *Vivacia* în stăpânire.

Era *Vivacia*.

Cu inima în gât, rămase cu ochii la tabloul familiar. Fusese atârnat în cabina Altheei Vestrit de pe *Vivacia*. Rama frumoasă, din lemn de trandafir, crăpase când cineva smulsese pictura de pe perete în grabă, în loc să scoată şuruburile. O înfăţişa pe *Vivacia*, aşa cum arătase înainte de însufleţire. Trăsăturile galionului erau încremenite, iar părul, blond. Corabia cu linii graţioase tăia valurile pictate. Artistul era atât de talentat, încât Brashen aproape că putea să vadă norii plutind în văzduh. Ultima oară când văzuse tabloul încă mai era bine prins de peretele cabinei. Oare Althea îl lăsase acolo când părăsise corabia? Fusese luat din cabină de piraţii sau îl furase cineva din casa familiei Vestrit? A doua presupunere n-avea sens. Niciun hoţ n-ar fi furat un tablou din Bingtown ca să-l vândă apoi în insulele piraţilor. Pentru obiectele de artă se plătea cel mai bine în Chalced şi în Jamaillia. Logica îi spunea că pictura fusese luată de pe *Vivacia*. Dar nu-i venea să creadă că o corabie vie zburdalnică putea fi ajunsă din urmă de un vas pirat. Chiar şi înainte de a se însufleţi, Ephron Vestrit putea fugi de oricare altă corabie care s-ar fi gândit să-l urmărească. Odată însufleţită şi dornică să scape, nimic n-ar fi trebuit s-o poată prinde.

– Ţi-e cunoscută corabia, Brash? întrebă Finney cu voce moale, prietenoasă.

Căpitanul îl surprinsese holbându-se la tablou. Brashen încercă să-şi facă panica să pară uimire. Se încruntă mai tare.

– Pappas, Pappas... nţ. Pappay. Aşa îl cheamă. Trişează groaznic la cărţi, dar e un gabier de ispravă.

Se uită la Finney ridicând din umeri şi îi zâmbi fără tragere de inimă. Se întrebă dacă îl păcălise.

– E o corabie vie din Bingtown. O ştii, cu siguranţă. Corăbiile vii sunt ieşite din comun, insistă Finney.

Brashen veni cu un pas mai aproape, se uită la tablou, apoi ridică din umeri.

– Sunt ieşite din comun, aşa e. Dar stau ancorate la alt doc, nu alături de corăbiile obişnuite. Stau unele lângă altele şi niciun gură-cască nu e bine-venit acolo. Negustorii pot fi foarte îngâmfaţi.

– Credeam că te-ai născut într-o familie de Negustori.

Acum se uitau amândoi la el.

Brashen râse scurt.

– Până şi Negustorii au neamuri sărace. Vărul meu de-al treilea e adevăratul Negustor. Eu nu sunt decât o rudă îndepărtată, nu se bucură nimeni când mă vede la uşa familiei. Îmi pare rău. Cum se numeşte corabia?

– *Vivacia*, răspunse Finney. Credeam că e o corabie pe care-ai servit. Nu i-ai spus aşa misitului din Candletown?

Brashen blestemă ceaţa în care-i învăluise cindinul amintirile despre discuţia de atunci. Clătină din cap, gânditor.

– Nu. I-am spus că am fost secund pe *Vicioasa Vulpe*. Era dintr-un port din Cele Şase Ducate, nu din Bingtown. Nicidecum o corabie rea, dacă-ţi place să trăieşti alături de o şleahtă de barbari pentru care tocana din capete de peşte e o adevărată delicatesă. Mie nu mi-a plăcut.

Finney şi Faldin chicotiră din politeţe. Nu era cine ştie ce glumă, dar izbuti să schimbe vorba. Faldin arătă tabloul cu un gest larg, pentru o ultimă oară; Finney îl refuză cu o clătinare a capului. Faldin făcu un întreg spectacol din reîmpachetarea grijulie a tabloului, ca şi cum ar fi vrut să-i scoată în evidenţă valoarea pe care Finney refuza s-o recunoască. Căpitanul reîncepuse deja să cotrobăie printre pergamente. Brashen se strădui să-şi recapete aerul vigilent,

dar simţea că i se face rău. Rama sfărâmată dovedea că tabloul fusese luat în grabă. Fusese oare smuls de pe perete în vreme ce corabia începea să se scufunde? Trecând pe lângă el, unul dintre băieţii lui Faldin îi aruncă o privire speriată. Brashen îşi dădu seama că se uită în gol şi îşi controlă expresia feţei.

O parte dintre oamenii alături de care trudise la bordul *Vivaciei* îi fuseseră camarazi ani de-a rândul. Chipurile lor îi reveniră în minte: Grig, care putea matisa două parâme mai repede decât puteau mulţi alţii să toarne o minciună, ghiduşul Comfrey şi încă vreo şase, alături de care dormise în teugă. Şi musul, Mild, care promitea să ajungă un năier pe cinste, dacă nu-l ucidea între timp pasiunea pentru farse răutăcioase. Spera că avuseseră destulă minte ca să devină piraţi când li se dăduse de ales. Dorinţa de a-l întreba pe Negustor ce ştie despre corabia vie ardea în el. Cum şi-ar fi putut satisface curiozitatea fără să se trădeze? Simţi brusc că asta nu mai are importanţă.

– Totuşi de unde ai tabloul cu corabia vie? întrebă.

Ceilalţi doi bărbaţi se întoarseră spre el şi-l fixară cu ochii holbaţi.

– De ce vrei să ştii? întrebă căpitanul Finney.

Nu vorbea cu indiferenţă.

Sincure Faldin se amestecă în vorbă, evident încă sperând să scape de tablou.

– A fost luat chiar de pe corabie. Se întâmplă foarte rar să fie capturată o corabie vie; această amintire autentică a unui asemenea fapt e o raritate printre rarităţi.

În timp ce reîncepuse să laude tabloul, îl înşfăcase şi se apuca să-l despacheteze iarăşi.

Brashen îşi mută în altă parte a buzei bucăţica de cindin.

– Atunci nu-i de crezut, spuse cu brutalitate şi se uită în ochii lui Finney. Asta nu-mi dădea pace. Când cineva are la bord tabloul unei corăbii, atunci aia e, după toate probabilităţile, corabia lui. Însă corăbiile vii nu pot fi ajunse din urmă. Toată lumea o ştie. Tabloul e un fals.

Îşi întoarse privirea spre Negustor, ca din întâmplare.

– Oh, nu spun că eşti mincinos, se grăbi să adauge drept răspuns la expresia ultragiată de pe chipul lui Faldin. Zic doar că acela care ţi-a vândut-o probabil te-a înşelat.

Îi zâmbi Negustorului, perfect conştient că ai cele mai multe şanse să faci pe cineva să spună tot ce ştie dacă insinuezi că habar n-are despre ce vorbeşte.

Trucul îi izbuti. Mânia lui Faldin se preschimbă în îngâmfare rece.

– Nu cred. Dar pot înţelege de ce ai convingerea asta. Capturarea unei corăbii vii nu e un fapt oarecare. Un om obişnuit nu e în stare de aşa ceva. Căpitanul Kennit a fost. Dacă numele lui vă e cunoscut, nu puteţi fi surprinşi.

Căpitanul Finney pufni cu dispreţ.

– Nebunul ăla? E încă în viaţă? Aş fi putut să pun prinsoare pe bani de aur că deja i-a scos cineva deja măruntaiele. Nu mai îndrugă tâmpenia aia că e recunoscut drept rege al piraţilor, nu-i aşa?

Brashen bănui că e prima oară când Sincure Faldin se simte cu adevărat insultat. Negustorul corpolent îşi îndreptă spatele şi trase aer în piept. Cămaşa ţipătoare i se umplu ca o pânză umflată de vânt.

– Vorbeşti despre un om logodit cu fiica mea. Am cel mai mare respect pentru căpitanul Kennit şi sunt onorat că-mi acordă privilegiul de a fi singurul care-i vinde mărfurile. Nu vreau s-aud pe nimeni defăimându-l.

Finney se uită la Brashen dându-şi ochii peste cap.

– Atunci de la mine n-o s-auzi nimic despre el. Omul e nebun, Sincure. E un căpitan excepţional şi are o corabie solidă. În privinţa asta, nu-i găsesc niciun cusur. Anul trecut s-a răspândit povestea aia nebunească – se spunea despre el că se crede menit să fie rege al Insulelor Piraţilor. Se zvonea că a fost pe Insula Celorlalţi, unde un oracol i-a prezis asta. Ei, şi ştiţi cât de mult ne dorim cu toţii un rege. Pfui! Următorul lucru pe care l-am auzit despre el a fost că abordează corăbii cu sclavi doar de dragul de a le elibera

încărcătura. Nu vreau să zic că nu-mi pasă de bieţii oameni înlănţuiţi în calele chalcedenilor. Mi-e milă de ei. Dar şi de mine mi-e milă de când blestematul de Kennit a ridicat praful destul de sus pentru ca puştiul ajuns Satrap să creadă că e nevoie să trimită patrule în căutarea piraţilor. Băiatul n-are nici măcar destulă minte ca să privească asta doar ca pe o problemă a Jamailliei, nu; invită corsari chalcedeni, care ar trebui să ne stârpească. Dar ăştia nu fac nimic mai mult decât să pună mâna pe cele mai bogate încărcături şi să dea vina pe noi.

Finney clătină din cap.

– Rege al Insulelor Piraţilor. Bineînţeles. Ne-a dat exact ce e de aşteptat să primim de la un rege: un potop de bălegar revărsat asupra noastră.

Sincure Faldin dădu din cap cu încăpăţânare.

– Nu, nu, dragul meu prieten. Departe de mine gândul de a contrazice un muşteriu, dar nu vezi întregul tablou. Kennit ne-a făcut tuturor un mare bine. Sclavii eliberaţi de el ni s-au alăturat, oraşele ni s-au umplut cu artizani şi meşteşugari, ca să nu mai vorbesc de femei fertile. Ce erau cei care se refugiau înainte la noi? Ucigaşi şi siluitori, hoţi şi tâlhari. Puţinii oameni oneşti ajunşi aici făceau ce facem noi doi: să găsească o cale de a-şi câştiga cinstit traiul în mijlocul neorânduielii. Kennit a schimbat asta. Ne-a mărit oraşele, aducându-ne oameni care nu vor nimic mai mult decât o şansă de a trăi din nou în libertate. O să facă din noi mai degrabă o naţiune decât o adunătură de adăposturi unde se ciorovăiesc proscrişi şi refugiaţi. Da, a stârnit furia Satrapului. Aceia dintre noi destul de orbi ca să creadă că încă mai suntem datori să-i fim loiali unui băiat drogat, condus de femeile şi de sfetnicii lui, acum îl văd aşa cum e în realitate. Faptele lui au făcut zob această fidelitate sentimentală. Începem cu toţii să înţelegem că nu avem nicio obligaţie faţă de Jamaillia, că trebuie să ne facem griji numai şi numai pentru noi.

Pe faţa lui Finney se citi un soi de aprobare îndoielnică.

– Nu spun că e rău întru totul. Dar n-avem nevoie de rege. Ne-am descurcat foarte bine conducându-ne singuri.

Brashen scoase la lumină o frântură dintr-un zvon pe jumătate uitat.

– Kennit. Nu e cel care ucide pe toată lumea de la bordul corăbiilor capturate?

– Nu întotdeauna! obiectă Faldin. Ucide doar echipajul de pe corăbiile Negustorilor de sclavi. Dar se zvoneşte că a cruţat o parte din echipajul corabiei vii, cu toate că şi ea transporta sclavi. Corabia s-a bucurat că a fost salvată. Acum îl iubeşte pe căpitanul Kennit.

– O corabie vie a fost întrebuinţată pentru negoţul cu sclavi şi, după capturare, a dat uitării loialitatea faţă de familia ei?

Brashen clătină din cap, amuzat şi batjocoritor.

– Această corabie nu mi-e cunoscută, îi spuse căpitanului său, dar despre corăbiile vii în general ştiu destul de multe ca să-ţi garantez că aceste două lucruri nu pot fi adevărate.

– Dar sunt!

Faldin îşi mută privirea de la un bărbat la celălalt.

– Nu trebuie să mă credeţi pe cuvânt, adăugă cu superioritate în glas. Vă aflaţi cam la o zi distanţă de Divvytown. Dacă vă îndoiţi de spusele mele, mergeţi acolo. Corabia vie e în port pentru reparaţii de mai bine de o lună. Discutaţi cu sclavii eliberaţi de Kennit din calele ei – acum sunt cu toţii oameni liberi. Eu, unul, n-am vorbit cu corabia, dar cei destul de curajoşi să facă asta povestesc că ea zice despre căpitanul ei doar de bine.

Bătăile inimii lui Brashen păreau tunete. I se părea că n-are destul aer. Nu putea fi adevărat. Tot ce ştia despre *Vivacia* şi despre corăbiile vii îi spunea că nu poate fi adevărat. Dar toate dovezile pe care i le oferea Sincure Faldin îl contraziceau. Izbuti să ridice din umeri, apoi tuşi, încercând să scape de gheara care-i strângea gâtul.

– Cum zice căpitanul, reuşi să spună.

Îşi plimbă ostentativ bucata de cindin prin gură. Apoi vorbi strecurând cuvintele pe lângă ea.

– El ia astfel de hotărâri. Eu?

Îşi mută bâta dintr-o mână în alta.

– Eu fac alte lucruri.

Le zâmbi amândurora, arătându-şi dinţii.

– Dacă vii în Divvytown, o să-ţi pot arăta mult mai multe mărfuri.

Sincure Faldin redevenise brusc Negustor. Îşi continuă vorbele mieroase, regăsindu-şi zâmbetul.

– Depozitul meu e acolo. Ultima călătorie a lui Kennit mi l-a îndestulat, deşi de pe corabia vie am foarte puţine lucruri. Sclavii au fost principala ei încărcătură. Pe ei i-a eliberat. A decis să lase cabinele aşa cum sunt şi să repare restul vasului. Nu s-a simţit destul de bine ca să primească oaspeţi, dar despre cabina căpitanului mi s-a povestit că e superbă, numai lemn lustruit şi alamă strălucitoare.

Căpitanul scoase un sunet de nedescris. Brashen rămase aproape nemişcat. În ochii lui Finney se aprinse un licăr, trădându-i interesul. I se oferea ocazia să vadă o corabie vie capturată, ba poate şi să stea de vorbă cu ea. Având o astfel de dovadă şi fiind asigurat de Faldin că tabloul e singurul trofeu luat de la bord, probabil că urma să-l cumpere. O raritate aduce întotdeauna bani. Îşi drese glasul.

– Bun. Pune pictura deoparte. Mai am în cală ceva spaţiu care trebuie umplut. Divvytown ar putea fi locul unde o s-o fac. Dacă văd corabia vie şi spusele tale se dovedesc a fi adevărate, iau tabloul. Ei, şi-acum să ne-ntoarcem la treburile noastre. Mai ai tapiserii ca alea pe care mi le-ai vândut acum un an?

*

Loviturile de ciocan se înălţau deasupra unui cor de fierăstraie. Mirosul de rumeguş şi de lac umplea scările de tambuchi de pe corabie. Sclavii care se îngrămădiseră pe punţile şi în calele *Vivaciei* fuseseră înlocuiţi de grupuri de dulgheri şi de marangozi. Wintrow ocoli un bărbat care lăcuia

cadrul reparat al unei uşi, apoi se feri de un ucenic care căra calupuri de ceară de albine. *Vivacia* era reparată cu o iuţeală uimitoare. Stricăciunile făcute de revolta sclavilor aproape că dispăruseră. Calele erau curăţate, nu doar spălate şi frecate, li se schimba şi mirosul, arzându-se, cu mare atenţie, ierburi aromate. Curând, n-aveau să mai rămână decât petele de sânge de pe punţi. Fuseseră frecate cu perii şi cu nisip, apoi spălate cu apă din belşug, dar lemnul-vrăjitor refuza să uite.

Atrăgând atenţia tuturor, Sorcor străbătea corabia cu paşi mari, supraveghind pe toată lumea. Vocea lui se făcea foarte bine auzită şi toţi se grăbeau să-i îndeplinească ordinele. Etta era mai puţin bătătoare la ochi, dar la fel de dominatoare. Nu-şi anunţa prezenţa strigându-şi ordinele, dar poruncile ei rostite cu voce scăzută aveau acelaşi efect. Năierii lăudaţi de ea radiau de încântare. Wintrow o urmărea pe furiş. Se aşteptase să fie arţăgoasă, de un sarcasm tăios. El, unul, îi simţise atât de des ascuţimea limbii, încât îşi imaginase că aşa se poartă de obicei. Dar îi descoperi în schimb talentul cu care fermeca şi convingea cu vorba bună. Văzu şi iscusinţa cu care izbutea să obţină înfăptuirea dorinţelor ei fără să stârbească autoritatea lui Sorcor. Când se întâlneau, secundul şi femeia căpitanului îşi arătau deopotrivă camaraderia şi rivalitatea. Asta îl intriga şi îl uluia pe Wintrow. Kennit era, în acelaşi timp, legătura care îi unea şi obiectul disputei lor.

Cum putea cineva să se bucure de atâta loialitate din partea unor oameni atât de diferiţi? Mâna lui Sa e pe potriva oricărei unelte. Aşa suna una dintre zicalele vechi cel mai des rostite la mănăstire. O auzeai mai ales când un novice se dovedea pe neaşteptate plin de talent. La urma urmei, Sa avea un ţel pentru orice. Poate Kennit era într-adevăr o unealtă a lui Sa şi îşi cunoştea menirea. Wintrow presupunea că se petrecuseră lucruri stranii. Dar el, pur şi simplu, nu-şi putea aminti niciunul.

Bătu o singură dată într-o uşă de curând reparată, apoi trase zăvorul şi intră. În ciuda razelor de soare pătrunse pieziş prin hublou, încăperea părea întunecată şi sufocantă.

– Ar trebui să deschizi geamul şi să laşi să intre aer proaspăt, sugeră.

Lăsă jos tava cu care venise.

– Închide uşa, răspunse tatăl lui, arţăgos.

Îşi dezdoi picioarele, se întinse, apoi se ridică. Patul cu aşternuturi mototolite din spatele lui îi păstra forma trupului.

– Ce mi-ai adus de data asta? Prăjituri din rumeguş umplute cu gărgăriţe?

Se uită urât la uşa încă deschisă. Traversă furios mica încăpere şi o închise trântind-o.

– Supă de napi şi ceapă şi prăjitură cu grâu, zise Wintrow cu voce egală. Mâncarea pe care-a primit-o azi toată lumea.

Kyle Haven răspunse cu un mârâit. Luă bolul cu supă şi o încercă apoi cu degetul.

– E rece, se plânse, apoi o bău fără să se clintească din loc.

Gâtul păros i se mişca la fiecare înghiţitură. Wintrow se întrebă când se bărbierise ultima oară. După ce lăsă bolul jos, se şterse la gură cu dosul mâinii. Îşi surprinse fiul holbându-se la el şi îl săgetă cu privirea.

– Ei? Ce soi de maniere te aştepţi să aibă un om ţinut ca un câine-n cuşcă?

– Nu mai ai paznici la uşă. Am întrebat acum câteva zile dacă poţi ieşi pe punte. Kennit a spus că poţi, atâta timp cât te însoţesc şi răspund de tine. Tu eşti cel care a hotărât să stea în cabina asta ca într-o celulă.

– Aş vrea să fie o oglindă aici, să văd dacă arăt atât de prost cum mă crezi, ripostă tatăl lui cu acreală.

Înşfăcă o prăjitură cu grâu şi şterse cu ea bolul înainte de a muşca o bucată.

– Ţi-ar plăcea, nu? bombăni cu gura plină. Ai putea să mergi cu paşii tăi mărunţi pe lângă mine şi să fii – vai! – atât de surprins şi de îngrozit când un nemernic s-ar furişa ca să-mi înfigă un cuţit în coaste. Ai scăpa de mine o dată pentru totdeauna. Nu-ţi imagina că nu ştiu că asta-ţi doreşti. Despre asta a fost mereu vorba în toată povestea. Dar n-ai curaj s-o faci cu mâna ta. O, nu, nu băiatul în fuste. El se roagă la Sa,

îşi dă ochii mari şi căprui peste cap şi aranjează cu alţii să-i facă treburile murdare. Aici ce e?

– Ceai de arin. Dacă aş fi ţinut morţiş să scap de tine, l-aş fi otrăvit.

Wintrow îşi auzi, şocat, sarcasmul nemilos din glas.

Tatăl lui se opri cu cana la jumătatea drumului către buze. Râse scurt, răguşit.

– Nu, n-ai fi făcut-o. Nu tu. Ai fi pus pe altcineva să-l otrăvească şi apoi mi l-ai fi adus ca să poţi pretinde că habar n-ai avut. Nu e vina mea, ai fi scâncit, iar când te-ai fi întors târâş acasă, la mama ta, ea te-ar fi crezut şi te-ar fi trimis înapoi la mănăstire.

Wintrow strânse din buze. *Trăiesc alături de un nebun,* îşi reaminti. *Orice i-aş spune, nu-l pot face să-şi vină în fire. Are mintea dusă. Numai Atotputernicul Sa îl poate lecui şi numai când va sosi timpul vindecării.* Găsi în sine însuşi un ultim strop de răbdare. Încercă să se convingă că nu e sfidător când se duse să deschidă geamul.

– Închide-l, mârâi tatăl lui. Crezi că vreau să simt mirosul oraşului mârşav de afară?

– Nu e cu nimic mai rău decât duhoarea cu care umple corpul tău cabina asta, ripostă Wintrow.

Se îndepărtă cu doi paşi de hubloul deschis. Avea la picioare propria saltea şi mica boccea cu haine pe care le putea considera ale lui. Împărţea cabina cu tatăl său doar de ochii lumii. De fapt, în cele mai multe nopţi dormea pe punte, în apropierea *Vivaciei*. Fiind lângă ea, îi cunoştea stânjenitor de bine toate gândurile şi, prin ea, simţea prezenţa viselor lui Kennit. Dar prefera asta, în locul companiei tatălui său nervos şi gâlcevitor.

– O să ceară răscumpărare pentru noi? întrebă Kyle Haven pe neaşteptate. Ar putea scoate un preţ bun. Probabil că mama ta ar plăti din economiile ei o mică parte, iar Negustorii din Bingtown ar pune restul, ca să recupereze o corabie vie. El ştie asta? Ştie că ar putea primi bani frumoşi

în schimbul nostru? Ar trebui să-i spui. A trimis o cerere de răscumpărare?

Wintrow oftă. Nu din nou discuţia asta! Se hotărî să taie în carne vie, cu speranţa că aşa o să-i pună repede capăt.

– Nu vrea răscumpărare pentru corabie, tată. Are de gând s-o păstreze. Ceea ce înseamnă că eu trebuie să rămân la bord. Cu tine nu ştiu ce planuri are. L-am întrebat, dar nu-mi răspunde. Nu vreau să-l înfurii.

– De ce? *Pe mine* nu te-ai temut niciodată să mă înfurii!

Wintrow oftă iarăşi.

– Pentru că el e imprevizibil. Dacă-l bat la cap, ar putea să... treacă la fapte în pripă. Ca să-şi dovedească puterea. Trebuie să aştept să-şi dea singur seama că nu are nimic de câştigat ţinându-te captiv. Pe măsură ce se însănătoşeşte, pare tot mai rezonabil. Cu timpul...

– Cu timpul o să devin cu prea puţin mai mult decât un cadavru viu, închis aici, şicanat, batjocorit şi dispreţuit de toată suflarea de pe corabie. Se străduieşte să mă înfrângă ţinându-mă în întuneric, cu mâncare proastă şi fără altă companie în afară de cea a fiului meu idiot!

Tatăl lui terminase de mâncat. Fără să mai scoată nicio vorbă, Wintrow luă tava şi se îndreptă spre uşă.

– Da, sigur, fugi! Ascunde-te de adevăr!

Fiindcă Wintrow deschise uşa fără să-i răspundă, Kyle strigă în urma lui:

– Ai grijă să-mi goleşti oala de noapte! Pute!

– Goleşte-ţi-o singur!

Vocea băiatului se auzi plată şi ameninţătoare.

– N-o să te-oprească nimeni.

Închise uşa în urma lui. Strângea tava cu atâta putere, încât i se albiseră încheieturile degetelor. Fălcile i se încleştară, făcându-i măselele să apese dureros unele pe celelalte.

– De ce? întrebă cu glas tare, fără să i se adreseze nimănui.

Apoi adăugă, ca pentru sine, mult mai încet:

– Cum e cu putinţă să-mi fie tată omul ăsta? Nu mă simt legat de el în niciun fel.

Simţi un uşor tremur compătimitor al corabiei.

Chiar lângă uşa cambuzei, Sa’Adar îl ajunse din urmă. Wintrow ştiuse că-l urmăreşte încă de când ieşise din cabina tatălui său, dar sperase c-o să se poată feri de el. Preotul devenea tot mai înfricoşător pe zi ce trecea. După ce-l însemnase Etta cu cuţitul, dispăruse o vreme. Aidoma unui parazit, se îngropase în adâncul calelor corabiei, să-şi verse fără zarvă otrava printre oamenii eliberaţi. Însă nemulţumirile se împuţinaseră de la o zi la alta. Kennit şi echipajul lui tratau pe toată lumea la fel. Foştii sclavi erau hrăniţi la fel de bine ca piraţii şi li se cerea să muncească exact la fel de mult pentru îngrijirea corabiei.

Odată ce ajunseseră în Divvytown, foştilor sclavi li se dăduse vestea că oricine vrea să rămână pe uscat e liber s-o facă. Căpitanul Kennit le dorea numai bine şi spera că se vor bucura de noua lor viaţă. Cei care doreau, puteau cere să rămână pe corabie şi să facă parte din echipajul acesteia, dar era nevoie să se dovedească demni de asta şi să-i fie loiali lui Kennit. Wintrow înţelese că piratul acţionase cu înţelepciune: smulsese astfel colţii lui Sa’Adar. Orice sclav care voia o viaţă de pirat şi era în stare să-i facă faţă putea s-o ceară. Ceilalţi îşi primeau libertatea. Nu aleseseră prea mulţi calea pirateriei.

Bărbatul mai înalt şi mai vârstnic îl ocoli brusc pe Wintrow. I se opri în faţă, tăindu-i calea. Băiatul se uită pe lângă el. Era singur. Se întrebă dacă feţele-hartă care îi fuseseră gărzi de corp îl abandonaseră ca să-şi trăiască propriile vieţi. Apoi se văzu nevoit să-şi ridice privirea, ca să se uite la Sa’Adar. Pe chip i se întipăriseră nemulţumirea şi fanatismul. Părul nepieptănat îi cădea pe frunte; hainele nu-i mai fuseseră spălate de mai multe zile. Vorbi pe un ton acuzator, cu ochii arzându-i:

– Te-am văzut ieşind din cabina tatălui tău.

Wintrow îi răspunse politicos şi fără să-i ia în seamă remarca.

– Mă surprinde că încă te mai afli la bord. Sunt sigur că, într-un loc ca Divvytown, e mult de lucru pentru un preot al lui Sa. Sclavii eliberaţi ţi-ar fi cu siguranţă recunoscători pentru ajutorul tău la începutul noilor lor vieţi.

Sa'Adar se uită la Wintrow mijindu-şi ochii negri.

– Îţi baţi joc de mine. Îţi baţi joc de preoţia mea şi astfel te batjocoreşti pe tine însuţi şi îl batjocoreşti pe Sa.

Mâna i se întinse şerpeşte şi se încleştă de umărul lui Wintrow. Băiatul ţinea în mâini tava cu micul dejun al tatălui său. O strânse mai tare, ca să nu cadă vasele pe punte, dar nu se clinti din loc.

– Abandonezi preoţia şi pe Sa prin ceea ce faci aici. Asta e o corabie construită din moarte şi vorbeşte cu limba morţii. Un adept al Zeului Vieţii n-ar trebui s-o slujească. Dar pentru tine nu e prea târziu, flăcăule. Adu-ţi aminte cine eşti. Treci din nou de partea vieţii şi a dreptăţii. Ştii că această corabie le aparţine de drept celor care au luat-o în stăpânire pentru ei înşişi. Acest vas al cruzimii şi al sclaviei ar putea deveni unul al libertăţii şi dreptăţii.

– Dă-mi drumul, spuse Wintrow cu voce scăzută.

Se zvârcoli, încercând să scape din strânsoarea nebunului.

– Te previn pentru ultima oară.

Sa'Adar se apropie foarte mult şi Wintrow îi simţi pe faţă răsuflarea fierbinte, cu mirosul ei rânced.

– E ultima ta şansă de răscumpărare a greşelilor trecutului şi de a intra pe adevărata cale către glorie. Tatăl tău trebuie dat judecăţii. Dacă tu eşti unealta dreptăţii, propria ta cădere în păcat poate fi iertată. Eu însumi voi fi judecătorul. Pe urmă această corabie va trebui să le fie predată celor care au dreptul s-o revendice. Noi ne-am ridicat şi am înlăturat un despot. Oare el crede că n-o putem face iarăşi?

– Eu cred că, dacă-i spun lui astfel de cuvinte, o să-ţi chem moartea. Şi moartea mea deopotrivă. Sa'Adar, mulţumeşte-

te cu ceea ce ţi-a dat: o nouă şansă la viaţă. Ia-o şi mergi înainte.

Wintrow încercă să scape din strânsoarea lui Sa’Adar răsucindu-se, dar mâna acestuia se încleştă mai tare de umărul lui. Preotul mârâi, arătându-şi dinţi. Băiatul simţi că-şi pierde controlul.

– Acum ia-ţi mâinile de pe mine şi lasă-mă să plec.

În minte îi reveni brusc, foarte vie, imaginea lui Sa’Adar în cala *Vivaciei*. Odată scăpat de lanţuri, prima lui mişcare fusese să-l ucidă pe Gantry. În felul lui, Gantry fusese un om bun. Mai bun decât se dovedise vreodată Sa’Adar, de când îl cunoştea Wintrow.

– Te previn…, începu fostul preot al lui Sa, dar pe Wintrow îl copleşiră brusc supărările înăbuşite şi toată furia adunată.

Împinse din toate puterile tava de lemn în burta celuilalt. Luat prin surprindere, Sa’Adar se trase înapoi împleticindu-se şi gâfâind, cu răsuflarea tăiată. O parte din Wintrow ştiu că e de-ajuns. Putea să plece. Avu un şoc când lăsă tava să cadă şi-l lovi pe preot de două ori în piept. Privi cu detaşare cum pumnul drept îl izbeşte, urmat de stângul. Amândoi loviră în plin, cu un zgomot satisfăcător. Totuşi Wintrow îl privi cu uimire pe bărbatul mai înalt care pierdea teren, clătinându-se până ce dădu cu spatele de un perete în josul căruia alunecă pe jumătate. Îşi descoperi, şocat, propria forţă fizică. Mai mult decât atât, se simţi bine fiindcă îl trântise pe preot. Strânse din dinţi, împotrivindu-se imboldului de a-l lovi şi cu piciorul.

– Lasă-mă-n pace, îl preveni pe Sa’Adar cu un mârâit gros. Nu-mi mai vorbi dacă nu vrei să te omor.

Zguduit, preotul se ridică pe lângă perete tuşind. Răsuflând greu, arătă cu degetul spre Wintrow.

– Uite ce-ai ajuns! E glasul acestei corăbii monstruoase, te foloseşte drept gură! Eliberează-te, băiete, înainte de a fi osândit pe vecie!

Wintrow se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă. Lăsă tava şi vasele unde căzuseră. I se întâmpla prima oară în viaţă să fugă de adevăr.

*

Kennit se foi în aşternut. Se săturase până peste cap să stea numai în pat, dar atât Wintrow, cât şi Etta îl convinseseră că trebuie să mai rabde o scurtă vreme. Se încruntă văzându-şi chipul în oglinda de pe noptieră şi îşi lăsă briciul jos. Mustaţa şi barba proaspăt scurtate îi îmbunătăţeau înfăţişarea, dar pielea lui oacheşă se gălbejise şi i se topise carnea de pe pomeţi. Cu ochii în oglindă, îşi exersă privirea dură.

– Sunt cadaveric, spuse cu glas tare în cabina goală.

Până şi vocea îi suna găunos. Puse oglinda deoparte cu un pocnet strident. Mişcarea îi îndreptă atenţia către propriile mâini. Pe partea din spate a braţelor, venele şi tendoanele săreau în ochi, bine reliefate. Când le răsuci, palmele i se părură moi, ca seul. Îşi strânse un pumn şi, văzând rezultatul, pufni cu dispreţ. Părea nodul unui şnur vechi. Talismanul din lemn-vrăjitor, cândva strâns legat peste locul unde îi zvâcnea pulsul, îi atârna acum în jurul încheieturii. Lemnul argintiu devenise de un cenuşiu dungat, ca şi cum ar fi avut de suferit din pricina lipsei de vitalitate a purtătorului său. Buzele lui Kennit se încordară într-un zâmbet care îi dezgoli dinţii. Bun. Ar fi trebuit să-i aducă noroc şi uite ce-i oferise în schimb! N-avea decât să-i împărtăşească soarta. Bătu în el cu unghia.

– N-ai nimic de spus? întrebă batjocoritor.

Talismanul nu se sinchisi.

Kennit înşfăcă din nou oglinda şi se uită în ea cu mare atenţie. Piciorul i se vindeca; îi spuseseră cu toţii că o să trăiască. Dar la ce-i folosea, dacă nu mai putea să câştige respectul echipajului? Ajunsese o sperietoare de ciori scofâlcită. Faţa suptă din oglindă îi aducea aminte de un cerşetor din Divvytown.

Trânti din nou oglinda pe noptieră, aproape dorindu-şi s-o spargă. Lama ornamentată şi sticla grea îl sfidară. Îşi aruncă de pe picioare cuverturile şi se uită urât la ciot. Zăcea pe aşternutul crem ca un cârnat prost umplut, uscat puţin la capăt. Îşi înfipse degetul în el cu sălbăticie. Durerea se redusese simţitor, înlocuită de o senzaţie neplăcută, ceva între furnicătură şi mâncărime. Îl săltă din pat. Arăta ridicol, ca înotătoarea unei foci, nu ca piciorul unui om. O disperare deplină se revărsă asupra lui. Se imagină trăgând apă sărată şi rece pe gură şi pe nas, aducând în el o moarte rece, refuzând să se sufoce sau să scuipe. S-ar fi terminat repede.

Disperarea înfocată se retrase brusc, lăsându-l eşuat în neputinţă. N-avea nici măcar cum să se sinucidă. Cu mult înainte de a izbuti să se târască până la copastie, Etta s-ar fi agăţat de el, scâncind, implorându-l şi ducându-l înapoi în pat. Probabil că asta urmărise de la bun început schilodindu-l. Da. Îi tăiase piciorul şi hrănise cu el şarpele de mare ca să-l poată lua în sfârşit în stăpânirea ei. Voia să-l păstreze ca animal de casă, în vreme ce îl submina pe ascuns ca s-ajungă ea adevăratul căpitan al corabiei. Cu dinţii încleştaţi şi pumnii strânşi, mânia care se scurgea prin trup îl îmbăta cu înverşunarea ei. Încercă să o înteţească imaginându-şi în amănunt cum plănuise ea totul, luni de-a rândul. Urmărea, firește, să păstreze corabia vie pentru ea. Probabil că şi Sorcor era amestecat. Trebuia să fie foarte prudent, să-şi ascundă bănuielile faţă de ei. Dacă ar fi ştiut, ar fi...

Ridicol. Era ridicol şi prostesc, o urmare a îndelungatei lui convalescenţe. Astfel de gânduri erau nedemne de el. Dacă trebuia să simtă ceva cu atâta înverşunare, atunci acel ceva avea să fie dorinţa de însănătoşire. Etta o fi avut lipsuri în multe privinţe, printre care buna creştere şi curtoazia, dar cu siguranţă nu complota împotriva lui. Iar el, dacă se săturase de stat în pat, ar fi trebuit să spună. Era o zi frumoasă de primăvară. Putea fi ajutat s-ajungă pe puntea proră. I-ar fi plăcut să vadă din nou chipul ei. Trecuse atât de mult timp de când nu mai stătuseră de vorbă.

Kennit avea amintiri şterse şi pline de ranchiună despre mâinile blânde ale mamei lui descleştându-i cu băgare de seamă degetele dolofane din jurul câte unui obiect pe care izbutea să-l ia în stăpânire. Îi vorbea cu glas dulce, rezonabil, în vreme ce-i lua din mână lemnul lucios şi metalul strălucitor al unui cuţit. Îşi aducea aminte că nu se lăsa înfrânt de blândeţea ei, ci îşi urla nemulţumirea. Acum simţea aceeaşi dorinţă de sfidare. Nu voia nici să fie rezonabil, nici să se lase consolat cu altceva. Voia ca furia lui să fie îndreptăţită şi dovedită.

Însă *Vivacia* era în el, întreţesându-se prin fiinţa lui. Era prea slăbit ca să i se opună când îi lua bănuielile încărcate de furie şi le ducea undeva, destul de departe, ca să nu mai ajungă la ele. Rămânea cu o nemulţumire fără motiv, care îi dădea dureri de cap. Clipi, ca să-şi scape ochii de usturimea lacrimilor. Plângăcios ca o femeie, se batjocori singur.

Cineva bătu la uşă. Kennit îşi luă mâinile de pe faţă. Trânti păturile la loc, peste rămăşiţele piciorului său. Îi luă o clipă ca să-şi vină în fire. Îşi drese glasul.

– Intră.

Se aştepta să fie Etta. Însă era băiatul. Stătea în uşă, nesigur. Semiîntunericul din scara de tambuchi îl încadra şi lumina pătrunsă prin hublourile de la pupa îi cădea pe faţă. Tatuajul îi era ascuns în umbră. Faţa îi era fără cusur şi îi arăta sinceritatea.

– Căpitane Kennit? întrebă el încet. Te-am trezit?

– Nicidecum. Intră.

Nu putea spune de ce, dar la vederea băiatului simţea că primeşte un balsam pentru suflet. Poate avea legătură cu sentimentele corabiei. Înfăţişarea băiatului se schimbase de când îl luase el în grijă. Îi zâmbi când se apropie de pat şi îi plăcu când primi ca răspuns sfios un alt zâmbet. Avea părul negru şi aspru dat pe spate şi strâns în tradiţionala coadă a năierului. Hainele cusute de Etta îi veneau bine. Cămaşa albă, largă, puţin cam mare pentru el, era îndesată în pantalonii de un albastru-închis. Era un tânăr scund pentru

vârsta lui, uscăţiv şi suplu. Vântul şi soarele îi bronzaseră faţa. Culoarea caldă a pielii, dinţii albi şi ochii întunecaţi la culoare, ca şi pantalonii care se contopeau cu întunecimea coridorului din spatele lui: întâmplarea crease o compoziţie perfectă din lumini şi umbre. Până şi expresia şovăitoare şi întrebătoare a chipului său era perfectă, când ieşi din semiîntuneric în lumina blândă din cabină.

Un alt pas îl purtă pe Wintrow spre mijlocul încăperii. Brusc, tatuajul de pe faţă îi deveni nu doar vizibil; era un cusur de neînlăturat, o pată pe inocenţa băiatului. Piratul îi vedea chinul din privire, simţi nefericirea dinăuntrul lui. Preţ de câteva clipe, îl cuprinse furia.

– De ce? întrebă pe neaşteptate. De ce te-a însemnat aşa? Ce scuză ar putea să aibă?

Wintrow îşi duse fulgerător mâna la obraz. Sentimentele i se perindară pe chip într-un spectacol pâlpâitor: ruşine, mânie, nedumerire şi apoi nepăsare. Răspunse cu voce joasă, egală:

– S-a gândit probabil c-o să mă-nveţe ceva. Poate a fost răzbunarea lui, pentru că nu sunt aşa cum şi-a dorit să-i fie băiatul. Poate a fost modul lui de a îndrepta asta. M-a făcut sclav în loc să rămân fiul lui. Sau... e posibil să fi fost altceva. Cred că era gelos pe legătura dintre mine şi corabie. Însemnarea feţei mele cu imaginea ei a fost un fel de a spune că ne putem avea unul pe celălalt, fiindcă pe el l-am respins. Poate.

Era edificator să-l priveşti pe Wintrow în timp ce vorbeşte. Cuvintele alese cu grijă nu-i puteau masca în întregime suferinţa. Încercările lui confuze de a găsi o explicaţie dezvăluiau că întrebarea îl chinuise adesea. Kennit bănuia că nu-l mulţumeşte niciunul dintre acele răspunsuri posibile. Era clar că tatăl lui nu se ostenise niciodată să-l lămurească. Băiatul se apropie de pat.

– Acum trebuie să mă uit la ciotul tău, spuse.

Era de e o sinceritate brutală. Nu-l numise nici picior, nici rană. Era un ciot şi exact aşa îi spunea. Trecea fără ocolişuri

peste sentimentele lui Kennit. Integritatea lui era bizar de liniştitoare. Băiatul n-avea să-l mintă niciodată.

– Spui că ţi-ai respins tatăl. Tot asta simţi şi acum când e vorba despre el?

Kennit n-ar fi putut spune de ce răspunsul băiatului avea o atât de mare importanţă.

O umbră traversă faţa lui Wintrow. Preţ de o clipă, Kennit se gândi că avea să-l mintă. Dar, când vorbi, în voce i se simţi deznădejdea adevărului.

– E tatăl meu.

Cuvintele erau aproape un strigăt de protest.

– Îi datorez ceea ce datorează orice fiu. Sa ne poruncească să ne respectăm părinţii şi să ne bucurăm de orice strop de bunătate pe care-l descoperim în ei. Dar, ca să fiu sincer, aş vrea...

Glasul îi coborî mai mult, ca şi cum i-ar fi fost ruşine să-şi rostească gândul. Aş vrea să iasă din viaţa mea. Nu să moară, nu, nu doresc asta, se grăbi să adauge când întâlni privirea atentă a lui Kennit. Vreau doar să se afle altundeva. Undeva în siguranţă, dar...

Vocea îi şovăi, încărcată de vinovăţie.

– Unde să nu mai am niciodată de-a face cu el, încheie aproape în şoaptă. Unde să nu mă mai simt micşorându-mă de fiecare dată când se uită la mine.

– Pot aranja asta, îi răspunse Kennit fără să stea pe gânduri.

Privirea speriată a băiatului spunea limpede că se întreabă ce dorinţă i se făgăduise că i se va îndeplini. Dădu să vorbească, apoi păru să decidă că e mai sigur să păstreze tăcerea.

– Tatuajul te deranjează? se auzi Kennit întrebând, în vreme ce Wintrow dădea deoparte păturile.

Băiatul-preot se aplecă peste pat, cu palmele în aer, deasupra ciotului. Kennit avu impresia că se simte uşor gâdilat de o atingere nevăzută.

– O clipă, îi ceru Wintrow cu o voce domoală. Lasă-mă să-ncerc asta.

Kennit aşteptă cu speranţă să-l vadă făcând ceva. Însă băiatul rămase absolut nemişcat. Îşi ţinea o parte a mâinilor deasupra ciotului, ţintuindu-şi cu privirea dosul palmelor aflate destul de aproape pentru ca piratul să le simtă căldura. Era atât de concentrat, încât vârful limbii îi ieşea un pic din gură. Şi răsufla cu atât de puţin zgomot, încât părea să nu mai respire. Pupilele i se lărgiră, aproape ascunzându-i culoarea ochilor. Mâinile îi tremurau uşor, ca şi cum ar fi făcut un efort imens.

După câteva clipe trase scurt aer în piept. Îşi ridică privirea ca să se uite la Kennit cu ochi înceţoşaţi, apoi ridică din umeri. Oftă.

– Cred că n-o fac cum trebuie. Ar fi trebuit să simţi ceva.

Se încruntă, apoi îşi aminti întrebarea despre tatuaj. Răspunse ca şi cum ar fi vorbit despre vreme.

– Când mă gândesc la el, aş vrea să nu fie acolo. Totuşi este şi va fi tot restul vieţii mele. Cu cât accept mai repede că face parte din faţa mea, cu atât sunt mai înţelept.

– Cum anume mai înţelept? insistă Kennit.

Wintrow zâmbi, mai întâi foarte subţire şi din ce în ce mai sincer, pe măsură ce vorbea.

– La mănăstirea mea se spune adesea că „omul înţelept alege întotdeauna cea mai scurtă cale către împăcarea cu sine însuşi“. Trebuie să accepţi ceea ce este, asta e cea mai scurtă cale.

În timp ce rostea ultimele cuvinte, îşi puse mâinile pe ciotul lui Kennit şi strânse uşor, dar cu hotărâre.

– Doare?

Căldura porni din palmele lui, răspândindu-se brusc. Şocul fierbinte îi urcă lui Kennit pe şira spinării. Piratul încremeni, rămas fără grai. Ecourile cuvintelor lui Wintrow păreau să-i vibreze în oase. *Trebuie să accepţi ceea ce este. E calea cea mai scurtă către împăcarea cu tine însuţi. Asta e înţelepciunea. Doare? Înţelepciunea doare? Împăcarea*

doare? Acceptarea doare? Pielea i se încordă şi începu să-l furnice pe tot corpul. Icni, cu răsuflarea tăiată. Nu putea să răspundă. Îl potopea credinţa atât de simplă a băiatului. Năvălea în el, caldă şi liniştitoare. Avea dreptate, fireşte. Acceptare. Nu putea nici să se îndoiască, nici să nege. Ce fusese în mintea lui? De unde apăruse slăbiciunea care îl făcuse să se clatine? Ideea lui de mai înainte, de a-şi lua viaţa înecându-se, deveni brusc dezgustătoare, un scâncet de om slab din fire care îşi plânge de milă. El trebuia să meargă mai departe, îi era menit să meargă mai departe. Norocul nu-l părăsise când îi mâncase şarpele piciorul. Norocul îi ajutase; şarpele nu-i mâncase decât piciorul.

Wintrow îşi îndepărtă mâinile.

– Te simţi bine? întrebă îngrijorat.

Pentru simţurile renăscute ale lui Kennit, cuvintele sunară neobişnuit de puternic.

– Mai vindecat, şopti cu o voce răguşită. Sunt vindecat.

Se trase în sus, până ce ajunse să stea în capul oaselor. Îşi privi piciorul, aproape aşteptându-se să-l vadă refăcut. Nu era refăcut, era tot un ciot şi, uitându-se la el, încă mai avea dureroasa senzaţie a unei pierderi. Dar atât şi nimic mai mult. Forma corpului i se schimbase. Cândva fusese tânăr şi fără barbă, iar acum nu mai era. Cândva mersese pe două picioare; acum trebuia să-nveţe să se descurce doar cu unul. Asta era tot. O schimbare. Trebuia acceptată.

Cu iuţeala saltului unei pisici, îl prinse pe băiat de umeri şi îl trase mai aproape. Wintrow ţipă şi se propti cu mâinile de pat ca să nu cadă. Kennit îi prinse capul în palme. În prima clipă, Wintrow se împotrivi. Apoi întâlni privirea lui Kennit. Se holbă, cu ochii din ce în ce mai mari. Piratul îi zâmbi. Îşi plimbă peste tatuajul lui unul dintre degete sale lungi şi mari.

– Şterge-l, îi porunci. Pe faţă, nu-l trece dincolo de piele. Nu trebuie să-l porţi în suflet.

Îl mai ţinu preţ de cinci răsuflări, până când văzu un soi de uimire traversându-i chipul. Îl sărută pe frunte, apoi îl eliberă.

În timp ce Wintrow se retrăgea, el continuă să se ridice. Îşi dădu piciorul teafăr jos din pat.

– M-am săturat să zac aici. Trebuie să dau jos din pat, să mă mişc. Uită-te la mine. Am ajuns o umbră a celui care am fost. Am nevoie să-mi sufle vântul în faţă, îmi trebuie mâncare şi băutură. Trebuie să fiu din nou căpitan pe puntea mea. Mai presus de toate, trebuie să descopăr de ce mai sunt în stare şi de ce nu. Sorcor mi-a făcut o cârjă. E încă aici?

Wintrow se îndepărtase de pat clătinându-se. Părea şocat de schimbarea piratului.

– Cred... cred că da, se bâlbâi.

– Bun. Dă-mi nişte haine şi ajută-mă să mă-mbrac. Ba nu, dă-mi haine şi lasă-mă să mă-mbrac singur cât te duci tu în cambuză. Adu-mi mâncare adevărată. Dacă Etta e pe-aproape, trimite-o aici. Îmi poate aduce apă pentru baie. Grăbeşte-te. Ziua asta e deja la jumătate.

Îl cuprinse o mare satisfacţie când văzu că Wintrow se grăbeşte să-i îndeplinească poruncile. Băiatul ştia să dea ascultare unui ordin; era, fără îndoială, o unealtă utilă sub înfăţişarea unui flăcău chipeş. Nu ştia să caute printre lucrurile lui Kennit. Etta se pricepea mai bine să-i asorteze hainele, dar şi cele aduse de el erau destul de practice. Avea timp destul să-i formeze ochiul în privinţa îmbrăcămintei.

După ce Wintrow ieşi din încăpere, Kennit se concentră asupra deprinderilor pe care trebuia să le capete el însuşi. Nu era greu să-şi pună cămaşa, dar nu-i plăcea să vadă cum i se scofâlcise pieptul şi i se subţiaseră braţele. Refuză să se gândească la asta. Pantalonii erau în mai mare măsură o provocare. Chiar stând pe singurul său picior şi sprijinindu-se de pat, nu era deloc uşor. Materialul îi atârna de ciot şi se freca neplăcut de noua lui piele. Se gândi că o să se întărească, aidoma unei bătături, cu timpul. Cracul gol al pantalonului flutura fantomatic. Etta trebuia să-l prindă cu nişte ace sau, şi mai bine, să-l coasă. Piciorul nu mai era. N-avea sens să pretindă contrariul.

Rânji strâmb în vreme ce se străduia să-şi pună un singur ciorap şi o singură cizmă. De ce pentru jumătate din munca de mai înainte avea nevoie de cam de două ori mai mult timp? Trupul i se legăna, dezechilibrat, pe marginea patului. Tocmai terminase, când intră Etta. Tresări când îl văzu îmbrăcat şi vesel. Privirea i se umplu de reproşuri.

– Te-aş fi ajutat eu să faci asta.

Puse un lighean şi un urcior cu apă fierbinte pe postamentul de lângă pat. Purta o bluză stacojie, asortată cu roşul buzelor. Fusta era din mătase neagră şi i se mişca odată cu şoldurile, foşnind îmbietor la fiecare pas.

– N-am avut nevoie de ajutor, ripostă el. Decât pentru cracul ăsta. Trebuie să mi-l coşi la toate perechile de pantaloni. Azi mă dau jos din pat. Unde mi-e briciul? Ştii unde mi-e cârja?

– Cred că te pripeşti, se plânse ea şi îl privi încruntându-se. Cu doar două nopţi în urmă încă mai aveai fierbinţeală. Probabil te simţi mai bine, Kennit, dar însănătoşirea e încă departe. Pentru încă o vreme, locul tău e în pat.

Se apropie şi începu să-i aranjeze pernele, de parcă asta l-ar fi putut convinge să se culce din nou. Cum îndrăznea? Uitase cu desăvârşire cine e el şi ce e ea?

– Locul meu e în pat?

Braţul îi zvâcni şi o înşfăcă de încheietura mâinii. Înainte ca ea apusă apuce să schiţeze vreo mişcare, o smuci către el şi îi prinse bărbia în cealaltă mână. Îi întoarse faţa ca s-o privească în ochi.

– Să nu-mi mai spui niciodată ce sunt destul de sănătos să fac! o mustră cu asprime.

Apropierea femeii, respiraţia grăbită pe care i-o simţea pe faţă şi ochii ei mari îl stârniră pe neaşteptate. Ea trase scurt aer în piept, temătoare, iar Kennit simţi un val de triumf străbătându-l. Aşa se cuvenea. Înainte de a lua din nou comanda punţii, trebuia s-o ia pe a propriei sale cabine. Femeia nu trebuia lăsată să creadă că ea e şefa. Îşi înfăşură un braţ în jurul taliei ei şi o trase mai aproape. Cu mâna

liberă, o apucă de partea din faţă a fustei şi i-o săltă. Ea icni şi Kennit o lipi de el.

– Locul *tău* e în patul meu, târfă, sublinie cu o voce brusc uscată.

– Dacă spui tu, murmură ea supusă.

Avea ochii negri şi imenşi. Respira cu mare iuţeală. Kennit avea impresia că-i aude bătăile grăbite ale inimii. Etta nu se împotrivi câtuşi de puţin când o puse pe pat şi o întinse.

*

Soarele începuse să coboare când *Ajunul Primăverii* intră în aşa-numitul „port“ din Divvytown. Brashen privi uimit aşezarea întinsă pe ţărm. Cu ani în urmă, când o văzuse ultima oară, acolo erau doar câteva colibe, un doc şi nişte barăci care treceau drept taverne. Acum lumina lumânărilor lucea dincolo de zeci de ferestre, iar portul cu apă sălcie se putea mândri cu o mică pădure de catarge. Până şi mirosurile de murdărie care pluteau în aer căpătaseră mai multă vigoare. Dacă toate aşezările piraţilor pe care le văzuse răsfirate de-a lungul ţărmurilor ar fi fost puse laolaltă, populaţia lor ar fi egalat-o sau poate chiar ar fi depăşit-o pe cea din Bingtown. Şi era în creştere. Dacă se unea sub conducerea unui singur om, ar fi devenit o forţă demnă de luat în seamă. Brashen se întrebă dacă Kennit, cel care se voia rege al piraţilor, îşi dăduse seama de asta. Dacă dobândea o asemenea putere, ce-ar fi făcut cu ea? Căpitanul Finney părea să-l creadă, în cea mai mare parte, doar un fanfaron. Brashen spera cu ardoare că are dreptate.

Pe urmă, pe când înaintau încet pe lângă un lung şir de corăbii ancorate, Brashen zări o siluetă familiară ce se profila pe cerul apusului. Inima îi sări din piept, apoi i se frânse. *Vivacia* se legăna, ancorată chiar acolo. În vârful catargului, steagul Corbului flutura când şi când în vântul serii. Brashen se strădui să se convingă că nu e decât o altă corabie echipată în acelaşi mod şi cu un galion asemănător. Brusc,

Vivacia scuturã din cap, apoi îşi ridicã braţul sã-şi netezeascã pãrul. Era într-adevãr o corabie vie şi era inconfundabil ea. O capturase Kennit. Dacã zvonurile erau adevãrate, însemna cã tot echipajul ei fusese mãcelãrit. Privi cu ochii mijiţi corabia parcã desenatã pe boltã, încercând sã distingã mai multe amãnunte. Un echipaj puţin numeros se foia alene pe punţi. Brashen nu recunoscu pe nimeni; dar ar fi putut recunoaşte pe cineva în lumina aia şi de la o asemenea distanţã? Nu ştia. Pe urmã zãri un nãier mic şi zvelt venind pe puntea proră. Galionul se întoarse sã-l salute. Brashen se încruntã. Mişcãrile nãierului i se pãreau familiare. *Althea! Nu,* îşi spuse. *Nu-i cu putinţã.* Pe Althea o vãzuse ultima oarã în Candletown. Spusese cã vrea sã se tocmeascã pe o corabie care s-o ducã în Bingtown. *Vivacia* nu fusese în port. Althea nu putea fi la bord. Era imposibil. Deşi era obişnuit cu straniile schimbãri ale vânturilor, ale fluxului şi ale cãilor urmate de corãbii, dar şi cu bizarele moduri în care ajungeau sã se întretaie drumuri despre care n-ai fi crezut cã se vor întâlni vreodatã.

Urmãri silueta zveltã apropiindu-se de balustrada prorei, peste care se aplecã. Brashen o ţintui cu privirea, sperând sã observe vreun gest sau vreun alt semn care sã-i confirme dacã e sau nu Althea. Nu vãzu niciunul. Dar, cu cât o privea mai mult, cu atât mai mult se convingea cã e ea. Aşa îşi înclina ea capul pe-o parte când asculta corabia. Aşa îşi înãlţa faţa în vânt. Cine altcineva ar fi putut vorbi cu galionul cu atâta familiaritate? Nu ştia cum ajunsese acolo, dar nãierul de pe puntea proră era Althea.

Sentimentele lui Brashen se învãlmãşirã. Ce-ar fi trebuit sã facã? Era singur. N-avea cum sã le dea de ştire Altheei sau *Vivaciei* cã se aflã acolo. Indiferent ce ar fi încercat, probabil n-ar fi izbutit decât sã-şi gãseascã moartea şi nimeni din Bingtown n-ar fi aflat niciodatã ce se întâmplase cu niciunul dintre ei. Unghiile boante i se înfipserã în palmele bãtãtorite. Strânse din ochi şi încercã sã se gândeascã dacã n-ar fi putut totuşi face ceva.

Căpitanul Finney vorbi încet, chiar în spatele lui:

– Sigur nu ţi-e cunoscută?

Brashen izbuti să ridice din umeri. Vocea îi era prea încordată.

– S-ar putea s-o mai fi văzut... Nu ştiu. Mă minunam, pur şi simplu. O corabie vie capturată de un pirat. E prima.

– Nu, nu este, spuse Finney şi scuipă peste copastie. Legenda spune că Igrot Neînfricatul a pus mâna pe una şi s-a folosit de ea ani de-a rândul. Aşa a izbutit să captureze corabia cu tezaurul Satrapului. Era foarte iute, dar nu atât de iute ca o corabie vie. Pe urmă Igrot a trăit ca un gentilom. Şi-a luat tot ce era mai bun – femei, vinuri, servitori, haine. A dus o viaţă foarte luxoasă – aşa se spune. A avut o moşie în Chalced şi un palat pe Insula de Jad. După cum se povesteşte, când şi-a simţit moartea aproape, şi-a ascuns comoara şi a scufundat corabia vie. Fiindcă nu putea lua blestemăţia aia cu el, a vrut să fie sigur că n-o s-o aibă altcineva.

– N-am mai auzit asta până acum.

– Probabil că nu. Nu e o poveste istorisită prea des. Se spune că o vopsise şi îi cerea galionului să nu se mişte, ca să nu ştie nimeni ce corabie are.

Brashen ridică din umeri, băţos.

– Am impresia că a avut o corabie obişnuită, dar a minţit ca să creadă lumea că e vie. Poate, adăugă pe un ton mai împăciuitor.

Îşi roti privirea pe punte, ca să se asigure că sunt siguri, apoi schimbă brusc subiectul.

– Căp’tane, ţii minte discuţia noastră de acum câteva luni? Când ai spus că ai fi înclinat să faci un ocol prin Bingtown dacă aş cunoaşte acolo pe cineva care ar plăti bine pentru nişte mărfuri alese pe sprânceană?

Finney dădu scurt din cap, cu prudenţă.

– Ei, m-am gândit. Dacă o să cumperi portretul ăla de Faldin, cel mai bine o să se vândă în Bingtown. Acolo sunt oameni care ştiu ce înseamnă şi cât de mult valorează.

Îşi încrucişă braţele şi se sprijini cu spatele de copastie. Încercă să pară foarte mulţumit de sine însuşi.

– Şi tot acolo te poţi arde cel mai tare vânzând aşa ceva, sublinie Finney, bănuitor.

Brashen mimă o nepăsare care nu exista.

– Nu şi dacă ştii care sunt oamenii potriviţi şi cum să-ţi prezinţi marfa. Dacă vii în oraş şi te pun în legătură cu misiţi bine aleşi, ei bine, poţi lăsa impresia că faci o faptă bună. Aduci portretul acasă, cu o poveste tristă despre ceea ce ai aflat. Laşi în seama misitului să atragă atenţia că un căpitan-Negustor cu o inimă atât de bună merită o recompensă generoasă.

Finney îşi plimbă o bucată de cindin pe sub buză.

– Poate. Dar nu merită să faci călătoria pentru un singur obiect.

– Sigur că nu! Însă pun prinsoare că obiectul ăsta va fi cireaşa de pe tort. Ţi-ar putea aduce un câştig mai mare decât îţi imaginezi.

– Poate şi mai multe belele decât îmi imaginez.

Finney se încruntă în lumina asfinţitului. După o vreme întrebă:

– Ce crezi că s-ar mai vine bine acolo?

Brashen ridică din umeri.

– Orice nu se poate făuri în Bingtown sau nu poate fi adus de la miazănoapte. Mirodenii, ceaiuri... băuturi tari şi vinuri din Jamaillia. Mărfuri exotice din miazăzi sau antichităţi din Jamaillia. Genul ăsta de lucruri.

– Ştii pe cineva care să fie misit?

Brashen îşi lăsă capul pe-o parte.

– M-am gândit la cineva potrivit.

Chicoti scurt.

– Dacă nimic altceva nu merge, cred c-o pot face eu.

Finney întinse mâna fără să scoată niciun cuvânt. Brashen i-o luă şi i-o strânse, pecetluind înţelegerea. Simţi o mare uşurare. Putea duce vestea la Bingtown. Cu siguranţă că Ronica Vestrit avea destui bani ca să-şi scoată din mâinile

piraţilor şi fiica, şi corabia. Aruncă spre *Vivacia* şi Althea o privire prin care îşi cerea iertare. Acel plan îndoielnic era tot ce putea face pentru salvarea lor. Se rugă să se descurce amândouă cât mai bine între timp.

Apoi înjură pe neaşteptate şi cu înverşunare, când descoperi că greşise.

– Ce s-a-ntâmplat? întrebă Finney.

– Nimic. Tocmai mi-a intrat o aşchie sub unghie. Mâine-i pun pe băieţi să şlefuiască balustrada asta cu nisip.

Îi întoarse căpitanului spatele, prefăcându-se că-şi cercetează mâna.

În depărtare, un tinerel zvelt urina peste copastia *Vivaciei*.

VARA

13

INTERLUDIU

Nu era cu adevărat o încâlcitură, medită Shreever în sinea ei. O încâlcitură adevărată se aduna ca să urmeze o căpetenie respectată. Erau şerpi răzleţiţi, pe care-i adunaseră câte unul sau câte doi odată, pe măsură ce dăruitoarea de hrană se îndrepta spre miazănoapte şi ei o urmau. Între încâlcitura lui Maulkin şi şerpii care înotau acum alături de ea nu exista camaraderie. Urmăreau pur şi simplu aceeaşi dăruitoare de hrană. Totuşi tovărăşia altor şerpi le aducea alinare. Câteodată, unii păreau aproape lucizi. Alţii păreau năluci, cu tăcerea lor şi cu privirile lor goale. Cei mai răi nu erau decât nişte animale gata să atace cu venin şi cu colţii pe oricine se apropia prea mult de mâncarea aleasă de ei. Shreever, Maulkin şi Sessurea învăţaseră să nu le dea atenţie celor decăzuţi într-o astfel de stare animalică. De fapt, nu prezenţa lor era cel mai greu de suportat. Îţi frângeau inima cei aflaţi dureros de aproape de a-şi reaminti cine sunt şi ce au fost.

Cei trei şerpi din adevărata încâlcitură a lui Maulkin ajunseseră aproape la fel de tăcuţi precum cei nou-veniţi. Nu prea aveau despre ce să vorbească fără să li se adâncească disperarea. Shreever avea amintiri neclare despre vremuri trecute, în care răbdase de foame. Un post îndelungat putea să împrăştie şi să înceţoşeze gândurile oricui. Îşi avea propriile mici ritualuri care îi ţineau mintea ocupată. Îşi reamintea în fiecare zi care le e ţelul. Porniseră către miazănoapte când ştiuse Maulkin că a sosit timpul. Cea Care Îşi Aminteşte ar fi trebuit să-i întâmpine. Ea ar fi trebuit să le reîmprospăteze memoria şi să-i conducă spre pasul următor.

– Dar care ar fi acela? murmură slab, pentru ea însăşi.

– Eh? întrebă somnoros Sessurea.

Erau toţi trei ancoraţi laolaltă în mijlocul unui pâlc de şerpi adormiţi. Numai noaptea părea să le revină în minte câte ceva despre traiul civilizat şi se culcau legându-şi inelele de ale celorlalţi, ca şi cum ar fi fost o încâlcitură adevărată. Shreever se agăţă strâns de gândul ei.

– După ce o găsim pe Cea Care Îşi Aminteşte şi ne sunt redate amintirile... ce se întâmplă pe urmă?

Sessurea oftă adânc, toropit de somn.

– Dacă aş fi ştiut răspunsul, poate nu mai era nevoie să găsim o păstrătoare a amintirilor.

Între ei doi, Maulkin nici măcar nu se clinti. Profetul părea să decadă de la o zi la alta. Ea şi Sessurea deveniseră mai agresivi ca să-şi poată păstra hrana primită de la dăruitoare. Maulkin refuza să renunţe la vechile obiceiuri. Chiar şi după ce înhăţa un trup flasc care se rostogolea prin Plin, dacă vreunul dintre cei fără suflet trăgea de el, îi dădea drumul. Prefera să renunţe la mâncarea care îi aparţinea de drept în loc să se lupte pentru ea ca un animal. Cândva strălucitori, ochii lui falşi, înşiruiţi pe toată lungimea corpului, nu mai erau acum decât nişte picăţele. Uneori o lăsa pe Shreever să-i aducă mâncare, dar alteori îi întorcea spatele. Ea nu avea curajul să-l întrebe dacă şi el e pe cale să abandoneze căutarea.

În pădurea de şerpi adormiţi, ceva se mişcă brusc. Cu încetineala visului, un şarpe subţire, de un verde proaspăt, se undui şi se eliberă din încâlcitura cufundată în somn, apoi se înălţă melancolic către Gol. Shreever şi Sessurea schimbară priviri în acelaşi timp nedumerite şi prea obosite ca să fie curioase. Acţiunile celor fără suflet erau lipsite de sens; n-aveai de ce să te întrebi ce-ar fi putut însemna. Shreever îşi lăsă pleoapele să se închidă.

Pe urmă, de sus, de deasupra lor, un glas începu să cânte note curios de limpezi. Shreever ascultă o vreme, copleşită. Fiecare notă era corectă, fiecare cuvânt rostit, fără cusur. Nu erau sunete stridente scoase la întâmplare sau urlete cu care se delectau şerpii fără minte, ci glorioasa bucurie a celui chemat să cânte. Ea deschise ochii.

– Cântecul Simplităţii, şopti răguşit Maulkin.

Ochii lui Sessurea se rotiră încet, a aprobare. Cei trei se desprinseră cu delicateţe şi şerpuiră către partea de sus a Plinului, apoi îşi săltară capetele în Gol.

Acolo, în lumina rotundei luni pline, cu capul dat pe spate, şarpele verde cânta. Coama grea îi atârna moale în jurul gâtului. Vocea ţâşnea din botul larg deschis. Cuvintele veneau, clare şi suave, de la unul care fusese mut. Unul după altul, cânta versurile rafinate ale unui cântec străvechi despre începuturi. În zilele de demult, ascultătorii i s-ar fi alăturat pentru a intona în cor refrenul, celebrând împreună vremurile unui Plin mai cald, cu peşti migratori. Acum erau muţi cu toţi, îi ascultau binecuvântarea, dar se temeau să-şi adauge glasurile, ca nu cumva s-o întrerupă.

Cu ardoarea şi concentrarea sa, cântăreţul era superb. Capul i se legăna uşor, iar gâtul i se destindea şi apoi se încorda, lăsând să iasă sunete bogate, profunde. Shreever nu-i privea ochii. Erau mari şi goi de gânduri, cu toate că dădea glas celui mai sacru dintre toate cântecele. Lângă ea, Maulkin îşi lăsă capul în jos. Emoţia unduia în el, dându-le ochilor falşi o scurtă strălucire. Coama prinse să i se salte foarte încet în jurul gâtului. Veninul lui, cândva îmbelşugat şi otrăvitor, acum abia dacă mai ajungea până în vârfuri. O singură picătură căzu şi îi pişcă lui Shreever pielea, dăruindu-i un strop de extaz.

– Păstrează-ţi puterile, îl sfătui Sessurea cu amărăciune. Muzica e minunată, dar dincolo de ea nu e pic de suflet. Nu-i putem reda conştiinţa. Dacă încerci, n-o să izbuteşti decât să-ţi şubrezeşti forţa.

– Puterile mele nu-mi aparţin, n-am dreptul să le păstrez ca pe-un tezaur, sublinie Maulkin. Uneori mă tem că nici măcar n-am pentru ce le păstra, adăugă posomorându-se.

În ciuda acestor cuvinte, nu se îndreptă spre şarpele verde. În schimb, rămaseră toţi trei locului, vrăjiţi deopotrivă de cântec, dar bizar de rupţi de el. Era ca şi cum cuvintele ar fi ajuns la ei dintr-un trecut îndepărtat, dintr-un timp în care n-aveau să mai poposească niciodată.

Privind fix luna şi legănându-şi cu graţie capul în ritmul melodiei, şarpele verde repetă ultimul refren de trei ori, aşa cum se cuvenea. Pe când menţinea o ultimă notă clară,

Shreever îşi dădu seama că o parte dintre ceilalţi şerpi li se alăturaseră. Cei mai mulţi se uitau lung în toate părţile, ca şi cum s-ar fi aşteptat să apară de undeva ceva de mâncare. Dăruitoarea îşi continuase drumul şi după căderea nopţii, aşa cum făcea întotdeauna. Trupul ei masiv nu deforma linia orizontului. A doua zi aveau să străbată cu toţii Plinul, urmărind mirosul ei. Era uşor s-o ajungi din urmă.

Fără o dăruitoare pe care ar fi putut-o ţintui cu privirea, ochii tuturor se întoarseră spre şarpele verde. Acesta rămase în acelaşi loc, holbându-se la lună. Restul răsuflării i se scurse din gâtlej într-o prelungire a ultimei note. Tăcu. O tăcere care părea singura continuare potrivită a cântecului îi înghiţi pe toţi. În aceea clipă, Shreever îşi dădu seama că în grup exista o foarte mică diferenţiere. O parte dintre ceilalţi şerpi păreau uluiţi, ca şi cum s-ar fi străduit să-şi aducă aminte de ceva. Toţi stăteau neclintiţi în tăcere.

Toţi, în afară de Maulkin. Şarpele uriaş străbătu distanţa dintre el şi cel verde cu o iuţeală care contrasta cu pielea lui decolorată şi cu trupul lui scofâlcit. Ochii falşi îi străluciră aurii, iar cei adevăraţi i se rotiră cu sticliri arămii când se înfăşură în jurul semenului său verde. Îl mânji cu puţinul venin pe care era în stare să-l azvârle, apoi se afundă purtându-l în îmbrăţişarea sa.

Shreever auzi ţipătul de revoltă al creaturii. N-avea în el nicio urmă de inteligenţă. Era o slobozire a furiei unui animal încolţit. Ea şi Sessurea se scufundară, îndreptându-se spre fundul noroios pe urmele perechii încleştate în luptă. În vreme ce se zvârcoleau amândoi, nămolul înceţoşă Plinul, apoi îl sufocă.

– O să se-năbuşe! strigă Shreever, pradă panicii.

– Dacă nu cumva îl sfâşie cel verde mai întâi, răspunse Sessurea cu glas sinistru.

Veninul începu să umple coamele amândurora când se avântară în urmărire. Shreever era vag conştientă că, în spatele lor, ceilalţi şerpi se încolăcesc şi se încâlcesc, năuciţi. Atacul lui Maulkin îi făcuse să intre în panică; nu se putea

spune cum aveau să reacţioneze. Era posibil, se gândi ea cu sânge-rece, să se întoarcă toţi împotriva lor trei. Şi, dacă o făceau, încâlcitura lui Maulkin avea puţine şanse de supravieţuire.

Plonjă alături de Sessurea în bezna încărcată de nămol. Simţi aproape imediat că se sufocă. Senzaţia era cumplită. Toate instinctele o îndemnară să fugă în apă mai limpede. Dar ea nu era un animal călăuzit de instincte. Se sili să coboare tot mai mult până ce simţi vibraţiile luptei şi putu să se înfăşoare în jurul celor doi potrivnici. Era atât de aproape de sufocare, încât nu-i putea deosebi după miros. Şi coborâse peste ochi două rânduri de pleoape, ca să şi-i ferească de noroiul grăunţos. Îşi adună tot veninul rămas şi-l slobozi în chip de nor firav; spera că nici n-o să-l năucească, nici n-o să-l slăbească pe Sessurea. Pe urmă îşi azvârli un inel în jurul celor două trupuri încleştate în luptă şi-şi folosi toată puterea ca să le tragă în apă mai curată, unde puteau cu toţii să respire.

Simţi trecerea unui banc de peşti mici, strălucitori. Pete şi dâre de culoare îşi bătură joc de vederea ei. Lângă ea, cineva îşi azvârlise veninul. O ardea şi o scofâlcea, îi întipărea în minte viziuni cu flăcări. Cu siguranţă că se străduia să salte însuşi fundul Plinului. Tânjea să-şi lepede povara şi să se înalţe ca să poată respira. Se încăpăţână să-şi continue sforţările.

Curând, branhiile ei căscate simţiră apă mai limpede. Îşi deschise cu prudenţă ochii. Deschise larg gura, inundându-şi branhiile. Asta o făcu să simtă cu mai multă putere amestecul de venin din apă. Gustă un firav ecou al otrăvurilor lui Maulkin, altădată pătrunzătoare, şi pe cele acide, mai rebele ale lui Sessurea. Şi şarpele verde îşi slobozise otrăvurile. Erau dense şi puternice, dar create mai ales ca să năucească peştii. Oricât ar fi fost de neplăcute, nu o zăpăciră. Ochii ei întâlniră vârtejul privirii aspre a lui Sessurea. El îşi scutură pentru o ultimă oară coama şi şarpele verde îşi pierdu toată vlaga.

Maulkin izbuti să-şi salte capul.

– Uşurel, uşurel, îi preveni. Mi-a vorbit în timp ce ne luptam. La început au fost doar blesteme, dar pe urmă m-a întrebat cu ce drept l-am atacat. Cred că raţiunea lui poate fi trezită.

Shreever nu avea putere să-i răspundă. Era nevoie de întreaga ei voinţă ca să-i ţină pe cei doi în strânsoare, pe când ea şi Sessurea se străduiau din răsputeri să traverseze fundul pâclos. El văzu o ridicătură de piatră. Ea îi duse cu greu pe cei doi până acolo şi îi veni încă şi mai greu să urce, găsind de ce să se prindă, astfel încât să fie susţinută greutatea tuturor. Maulkin nu era de mai mult ajutor decât o împletitură lungă şi groasă de alge. Şarpele verde era leşinat. Odată ce îşi găsiră un loc şi se opriră, Shreever nu se mai gândi la nimic altceva în afară de odihnă. Dar nu îndrăzni să se destindă. Încă mai aveau un străin în mijlocul lor, unul care ar fi putut fi violent după trezire. Mai mulţi şerpi îi descoperiseră. Se opriseră la destul de mare distanţă şi îi priveau curioşi. Sau poate flămânzi. Cu un tremur de repulsie, Shreever se întrebă dacă de asta erau, de fapt, interesaţi. Dacă ar fi văzut că încâlcitura lui Maulkin devorează şarpele verde, s-ar fi înghesuit să fure o bucată? Ea se temea. Îi urmărea cu prudenţă.

Maulkin era istovit. Îl trăda culoare cenuşie urâtă a pielii sale. Dar nu se dădea bătut. Îl masa pe şarpele verde cu inelele lui, ungându-l cu micii stropi de venin pe care izbutea să-i adune.

– Cine eşti? îl tot întreba. Ai fost cândva menestrel, şi încă unul minunat. Ai avut o memorie care putea reţine mii de melodii, plus toate cuvintele lor. Străduieşte-te s-o regăseşti. Spune-mi numele tău. Doar numele tău.

Shreever ar fi vrut să-l roage să nu-şi mai irosească puterile, dar nu mai găsea destulă energie ca să-i vorbească. Efortul lui era fără îndoială zadarnic. Ea avea impresia că şarpele verde nici măcar nu e conştient. Se întreba cât de mult o să insiste Maulkin, continuându-şi încercările. Avea vreunul dintre ei destule rezerve pentru ca, după asta, s-o

ajungă din urmă a doua zi pe dăruitoarea de hrană? Ceea ce făcea Maulkin i-ar fi putut costa ultima lor şansă de supravieţuire.

– Tellur, murmură şarpele verde şi branhiile îi fâlfâiră o clipă. Numele meu e Tellur.

Un tremur îi undui întregul trup. Se răsuci brusc în jurul lui Maulkin şi se agăţă de el cu toată forţa, de parcă un curent puternic ar fi ameninţat să-i despartă.

– Tellur! strigă. Tellur. Tellur. Eu sunt Tellur.

Închise ochii şi îşi lăsă capul în jos.

– Tellur, murmură foarte încet.

Era istovit.

Shreever încercă să se bucure de izbândă. Maulkin îl trezise pe şarpele ăla. Dar pentru cât timp? Avea să le fie de ajutor în căutările lor sau avea pur şi simplu să fie ceva în plus care să-i secătuiască de vlagă?

Inelul de şerpi care îi priveau se apropiase. Shreever îl simţi pe Sessurea foindu-se, obosit, şi ştiu că se pregăteşte de luptă. Îşi săltă şi ea capul şi încercă să-şi scuture coama. Nu reuşi să împroaşte decât foarte puţin venin. Încercă să le arunce şerpilor din jur o privire cruntă. Nu părură impresionaţi. Unul masiv, de un albastru cobalt, mai mare decât toţi ceilalţi, veni către ei. Era cu cel puţin o treime mai lung şi de două ori mai gros decât Sessurea. Botul i se căscă larg şi gustă apa, căutând venin. Îşi azvârli brusc capul pe spate şi toată coama i se zburli.

– Kelaro! urlă apoi. Eu sunt Kelaro!

Fălcile i se mişcau, înghiţind lacome veninul diluat, pe care îl azvârlea apoi prin branhii.

– Îmi amintesc, declară. Eu sunt Kelaro!

Urletul lui îi făcu pe alţi câţiva să se retragă aidoma unor peşti speriaţi. Alţii nu dădură nicio atenţie izbucnirii sale. El îşi întoarse capul către un şarpe roşu, plin de cicatrice.

– Iar tu eşti Sylic. Prietenul meu Sylic. Am făcut cândva parte din încâlcitura lui Xecres. Xecres. Ce s-a-ntâmplat cu Xecres? Unde e restul încâlciturii noastre?

Aproape furios, se îndreptă spre stacojiul cu cicatrice, care continua să-l fixeze cu ochi mari şi goi.

– Sylic, unde e Xecres?

Privirea tâmpă a lui Sylic îi spori mânia. Se înfăşură pe neaşteptate în jurul lui, strângându-l ca pe o balenă care trebuie înecată înainte de a o devora. Gulerul i se înălţă, plin de venin. Otrăvurile îi urmăriră ca un nor în vreme ce se luptau.

– Unde e Xecres, Sylic? întrebă din nou şarpele albastru.

Cel stacojiu nu făcu altceva decât să se zvârcolească mai tare, aşa că îl strânse cu mai multă putere.

– Sylic! Rosteşte-ţi numele! Spune: „Sunt Sylic!“ Spune imediat!

– O să-l omoare, îi avertiză Sessurea pe ceilalţi cu voce joasă, îngrozită.

– Nu te amesteca, murmură Maulkin. Lasă-l s-o facă, Sessurea. Fiindcă, dacă nu poate fi trezit, lui Sylic îi e mai bine mort. Tuturor ne e.

Resemnarea din glasul lui te îngheţa. Shreever îşi întoarse capul să-l privească, dar Maulkin îşi feri ochii. Se uită, în schimb, la şarpele verde adormit în mijlocul încâlciturii lor. Shreever auzi din spate o nouă voce, ţipând cu răsuflarea tăiată:

– Sylic, recunoscu vocea. Numele meu e Sylic.

Şarpele roşu se zvârcoli, vlăguit. Kelaro îşi lărgi inelele, dar nu-l eliberă.

– Ce s-a-ntâmplat cu Xecres?

– Nu ştiu.

Părea că-i vine greu să vorbească, sfârşitul cuvintelor era neclar şi le înşiruia foarte încet, ca şi cum s-ar fi străduit să facă legătura dintre ele şi gânduri.

– S-a uitat pe sine însuşi. Într-o dimineaţă, ne-am trezit şi am văzut că plecase. Şi-a părăsit încâlcitura. La scurt timp după aceea şi ceilalţi au început să uite de ei înşişi.

Clătină din cap cu furie, azvârlind un nor de otrăvuri din propria coamă înfoiată.

– Sunt Sylic! repetă cu amărăciune. Sylic singuraticul. Sylic fără încâlcitură.

– Sylic din încâlcitura lui Maulkin. Kelaro din încâlcitura lui Maulkin. Dacă vreţi.

Glasul lui Maulkin îşi recăpătase ceva din timbrul pierdut. Pentru puţină vreme, chiar şi ochii lui falşi străluciră, aurii. Kelaro şi Sylic îi aruncară câte o privire scurtă, în tăcere. Pe urmă Kelaro înaintă spre ei, cu Sylic încă ţinut lejer între inele sale. Avea ochii imenşi şi trişti. I se rotiră, negri, cu sclipiri argintii în adâncuri, cât şi-i îndreptă spre jalnica încâlcitură care îl invitase să i se alăture. Îşi înclină cu gravitate capul mare, cu coamă.

– Maulkin, spuse ca adeverire.

Îşi aruncă un inel în jurul stâncii pe care stăteau cei patru şi îşi trase prietenul lângă ei. Cu mare grijă, ca să nu-i ofenseze cumva, se împleti cu Sessurea, Shreever şi Maulkin.

– Kelaro din încâlcitura lui Maulkin vă salută pe toţi.

– Sylic din încâlcitura lui Maulkin, spuse ca un ecou mutilatul şarpe stacojiu.

– Nu putem dormi prea mult dacă vrem s-o ajungem din urmă pe dăruitoarea de hrană, le atrase atenţia Sessurea când se aşezară, obosiţi, pregătindu-se pentru odihnă.

– Putem dormi până când suntem gata de drum, îl corectă Maulkin. Am terminat cu dăruitorii de hrană. De acum înainte vânăm, aşa cum se cuvine să facă un şarpe. O încâlcitură puternică nu depinde de generozitatea nimănui. Când nu căutăm mâncare, o căutăm pe Cea Care Îşi Aminteşte. Ni s-a dat o ultimă şansă. Să n-o irosim.

14

ALEGEREA SERILLEI

În încăperea somptuoasă, aerul era închis şi îmbâcsit de fum. Capul Serillei se clătina odată cu ea, iar stomacul îi protesta, nemulţumit de neîncetata legănare a punţii. Toate încheieturile o dureau din pricina mişcării fără sfârşit. Ea nu fusese năier bun niciodată, nici măcar în copilărie. Anii petrecuţi în palatul Satrapului n-o ajutau să facă mai bine faţă călătoriei. Îşi dorise să plece cu o corabie mai mică, mai potrivită pentru un drum lung pe mare. Satrapul ceruse cu insistenţă una imensă, pântecoasă, pentru el şi curtenii lui. Întârzierea plecării lor se datora în parte refacerii interiorului unei corăbii, pentru a avea cabine foarte spaţioase. Serilla auzise câteva discuţii ale marangozilor care făcuseră treaba. Avea legătură cu balastul şi cu stabilitatea. Nu înţelesese pe ce se bizuiau temerile lor, însă acum se temea că mersul legănat al corabiei era urmarea insistenţei lui Cosgo de a-i fi respectate dorinţele. Îşi reamintea întruna că fiecare clătinare istovitoare o duce cu un val mai aproape de Bingtown.

Se întrista când îşi aducea aminte că-şi petrecuse zile de-a rândul aşteptând cu nerăbdare călătoria aceasta. Îşi tot împachetase şi despachetase haine, alegându-le şi apoi renunţând la cele alese pentru a alege altele. Nu voia să fie îmbrăcată fără gust şi demodat, dar nici obscen. Nu voia să pară nici tânără, nici bătrână. Se chinuise să-şi dea seama în ce fel de îmbrăcăminte pare erudită şi, în acelaşi timp, atrăgătoare. Se hotărâse să-şi ia robe simple, cu o croială modestă, dar brodate de ea însăşi cu modele complicate. Nu avea bijuterii cu care să se împodobească. Prin tradiţie, o

Însoţitoare a Inimii nu poseda decât bijuteriile dăruite de Satrap. Bătrânul Satrap îi dăruise întotdeauna cărţi şi pergamente în loc de bijuterii. Cosgo nu-i dăruise niciodată nimic, deşi îşi împodobea Însoţitoarele Inimii alese de el însuşi cu atâtea bijuterii, încât păreau prăjituri presărate cu zahăr strălucitor. Ea se străduia să nu-i pese că o să apară în faţa Negustorilor din Bingtown neîmpodobită. Nu se ducea acolo ca să-i impresioneze cu bijuteriile ei. Se ducea să vadă în sfârşit ţinutul şi oamenii despre care studiase jumătate din viaţa ei. Nu mai fusese atât de nerăbdătoare de când o remarcase fostul Satrap şi o invitase să-i devină Însoţitoare. Se ruga ca acea vizită în Bingtown să fie un început similar.

În clipa aceea îi era greu să se agaţe de astfel de visuri. În toată viaţa ei nu se mai simţise niciodată atât de dezgustătoare şi de bătătoare la ochi. În Jamaillia, putuse întotdeauna să stea deoparte de cele mai înjositoare obiceiuri de la curtea Satrapului. Când tânărul Cosgo începuse să lase petrecerile să degenereze în celebrări ale lăcomiei şi destrăbălării, ea încetase pur şi simplu să mai ia parte la ele. La bordul unei corăbii, nu avea unde să fugă de excesele lui. Dacă voia să mănânce, trebuia să mănânce cu Satrapul. Să iasă din încăperea aceea ca să se plimbe la aer curat, pe puntea descoperită, însemna să atragă atenţia grosolană a echipajului chalcedean. Acolo nu găsea nicio uşurare, nici măcar când îi îngăduia Cosgo să plece din cabina lui.

Satrapul Cosgo şi Însoţitoarea Kekki erau tolăniţi pe divanul lat din cabină. Ierburile plăcerii şi fumul îi lăsaseră pe amândoi aproape leşinaţi. Kekki se văitase că numai aşa putea să-şi scoată din gând greaţa şi se lamentase zgomotos că niciodată până atunci n-o mai chinuise atât de cumplit răul de mare. Serilla avusese destul tact ca să n-o întrebe dacă nu a rămas cumva grea. Nu era de nemaiauzit ca Satrapul să-şi lase grea una dintre Însoţitoarele Inimii, dar faptul era considerat de prost-gust. Copiii astfel veniţi pe lume deveneau slujitori ai lui Sa imediat după naştere, erau

crescuţi ca să devină preoţi. Nu li se spunea niciodată cine le sunt părinţii. Satrapul putea concepe un moştenitor doar cu soţia lui legitimă. Cosgo încă nu se însurase. Serilla se îndoia că o s-o facă înainte de a i-o impune nobilimea.

Dacă trăia atât de mult. Îl privi, pe jumătate lungit peste Kekki şi răsuflând hârjâit. O altă Însoţitoare, şi ea ameţită, era întinsă pe pernele de la picioarele lui. Capul îi atârna pe spate, cu părul răsfirat în jur. Printre pleoapele întredeschise i se vedea doar albul ochilor. Degetele i se crispau din când în când, spasmodic. Serillei îi venea să verse numai privind-o.

Până atunci, întreaga călătorie fusese doar o înşiruire de banchete şi distracţii, urmate de tot mai lungile perioade în care Cosgo era cuprins de greaţă sau apatie fiindcă băuse prea mult vin sau se îndopase cu prea multe droguri aducătoare de somn. Apoi îşi chema vindecătorii, care-i dădeau leacuri şi droguri cu efect contrar celor de mai înainte, până ce se simţea destul de bine ca să se lase din nou în voia plăcerilor sale. Ceilalţi nobili de la bord erau tot atât de îngăduitori cu ei înşişi, în afara câtorva, care pretindeau că au rău de mare, ca să poată rămâne în cabinele lor.

Alături de Satrap călătoreau spre nord câţiva nobili chalcedeni. Corăbiile lor o însoţeau pe cea care arbora steagul Satrapului. I se alăturau adesea la cină. Femeile pe care le luaseră cu ei erau un soi de animale de casă primejdioase, rivalizau pentru a atrage atenţia bărbaţilor consideraţi cei mai puternici. Pe Serilla o îngrozeau. Dar şi mai tare o speriau discuţiile pe teme politice care urmau după o astfel de cină. Nobilii chalcedeni îl îndemnau pe Satrap să facă din Bingtown un exemplu, să nu tolereze niciuna dintre propunerile rebele, să fie ferm şi să înăbuşe revolta. Îl modelau pe Satrap, trezind în el deopotrivă o siguranţă de sine şi o furie, după părerea ei, neîntemeiate. Nu mai încerca să se facă auzită. Chalcedenii nu făceau altceva decât să-i acopere spusele cu râsetele lor sau s-o batjocorească. Cu o seară înainte, Cosgo îi poruncise să-şi

ţină gura, aşa cum se cuvenea să facă una ca ea. Gândul la acea insultă în public încă îi mai aprindea în inimă flăcările mâniei.

Căpitanul chalcedean al corabiei cu care călătoreau accepta vinurile rare trimise de tânărul cârmuitor, dar îi refuza tovărăşia. Vorbea despre responsabilitatea lui de căpitan, dar Serilla îi vedea în ochi dispreţul mascat. Cu cât mai mult se străduia Satrapul să-l impresioneze, cu atât mai puţină atenţie îi dădea bărbatul mai vârstnic. Era umilitor să-l priveşti pe Cosgo străduindu-se să imite mersul ţanţoş şi agresivitatea chalcedenilor. Pe Serilla o durea să vadă că Însoţitoare de soiul lui Kekki îl încurajau s-o facă, de parcă aroganţa lui tinerească ar fi fost o dovadă a virilităţii. Tot ce nu-i respecta întocmai poruncile îi trezea lui Cosgo bănuieli. Purtarea lui o ducea pe Serilla cu gândul la un copil răsfăţat. Nimic nu-i era pe plac. Luase cu el bufoni şi muzicanţi, dar spectacolele lor nu mai erau la modă. Satrapul era din ce în ce mai iritat de plictiseală. Cea mai neînsemnată împotrivire îi stârnea o criză de furie, cu înjurături şi bătăi din picior.

Serilla oftă. Se plimbă prin încăpere, apoi se opri să se joace cu franjurile unei feţe de masă brodate. Cu mişcări obosite, împinse într-o parte câteva farfurii lipicioase. Se aşeză şi aşteptă. Tânjea să se întoarcă în cabina ei cât un dulap mic, dar Cosgo o chemase, pretinzând că vrea să-i ceară sfatul, şi nu putea să plece fără îngăduinţa lui. Dacă-l trezea ca să i-o ceară, avea să fie cu siguranţă refuzată.

Se străduise să-l convingă să renunţe la călătoria aia. El o bănuise că vrea să plece singură. Şi era adevărat; s-ar fi descurcat mult mai bine mergând la Bingtown singură, împuternicită să ia hotărâri în privinţa unui ţinut pe care-l cunoştea mult mai temeinic decât el. Oricum, Cosgo ţinea prea mult la puterea lui ca să fie de acord cu aşa ceva. El, Satrapul cârmuitor, avea să descindă în Bingtown arătându-şi toată puterea şi splendoarea, intimidându-i pe locuitori cu autoritatea sa. Negustorii aveau să fie puşi cu botul pe labe,

avea să le aducă aminte că îi conduce prin voinţa lui Sa. Nimic nu le dădea dreptul să conteste asta.

Serilla îşi pusese toată încrederea în Consiliul Nobililor, crezuse că o să-l facă să se răzgândească şi fusese uimită până la îngreţoşare când, în schimb, îl susţinuse. Aliaţii chalcedeni îl încurajaseră în aceeaşi măsură. Băuse în multe nopţi alături de ei înainte de a începe pregătirile pentru călătorie. Ea auzise cum se lăudaseră şi ce îi făgăduiseră. Aveau să-l sprijine. Trebuia să le arate neobrăzaţilor din Bingtown cine conduce Jamaillia. Prietenii din Chalced aveau să-i fie alături. Nu se cădea să se teamă de rebelii ăia împuţiţi. Dacă îndrăzneau să ridice mâna împotriva conducătorilor lor de drept, ducele Yadfin şi mercenarii săi aveau să le dea un nou motiv pentru a-şi numi ţinutul Ţărmurile Blestemate. Serilla încă mai clătina din cap când se gândea la toate astea. Cosgo nu era în stare să-şi dea seama că-l foloseau drept momeală într-o capcană? Dacă-i puteau provoca pe Negustorii Vechi să-l ucidă, aveau mână liberă să jefuiască şi să distrugă Bingtownul din temelii.

Legănătoarea corabie principală mai avea la bord Însoţitoare ale Inimii alese de Satrap, servitori care să le satisfacă tuturor toate nevoile, şase nobili cărora Cosgo le poruncise să-i ţină companie şi micile lor suite. O urma o altă corabie, plină de fiii mezini ai unor case nobile, cu toţii însufleţiţi de speranţe ambiţioase. Se aventuraseră să plece momiţi de făgăduiala că, dacă familiile lor plăteau costurile expediţiei, ei urmau să primească pământuri în Bingtown. În privinţa asta, Serilla protestase zadarnic. Sosind însoţit de noi colonişti, Satrapul îi insulta pe Negustorii Vechi. Arăta, în văzul tuturor, că nu le luase niciodată în serios plângerile legate de Negustorii Noi. Cosgo nu dăduse spuselor ei nicio atenţie.

Ca să înrăutăţească lucrurile, în faţa corăbiilor cu nobili şi pe flancurile lor înaintau şapte galere mari, ticsite cu mercenari chalcedeni înarmaţi până-n dinţi. Oficial, se dăduse de veste că însărcinarea lor era să-l escorteze pe

Satrap, ferindu-l de piraţii care bântuiau prin Canalul Interior. Abia după ce plecaseră, Serilla descoperise că vor să facă încă o demonstraţie a puterii lui Cosgo. Aveau de gând atace şi să jefuiască toate aşezările şi toate vasele piraţilor întâlnite pe drumul lor către nord. Toate bogăţiile şi toţi sclavii cu care aveau să se aleagă astfel urmau să ajungă în Chalced cu corabia tinerilor nobili, ca să le micşoreze cheltuielile necesare pentru misiunea diplomatică. Fiii nobilimii aveau să ia parte la raiduri, dovedind că sunt demni de favoarea ce li se făcea. Satrapul era deosebit de mândru de acest plan. Serilla fusese nevoită să-l asculte în repetate rânduri înşirându-i avantajele:

– Unu: Bingtownul va fi nevoit să admită că galerele mele de patrulare au descurajat piraţii. Doi: Negustorii vor fi impresionaţi de forţa aliaţilor mei şi, ca urmare, mai puţin dornici să se opună voinţei mele. Trei: vom pune la loc în vistierie banii cheltuiţi pentru mica noastră expediţie. Patru: voi deveni o legendă vie. Ce alt Satrap a mai plecat astfel din capitală, luând toate frâiele în mâini şi îndreptând lucrurile? Ce alt Satrap a mai fost vreodată atât de cutezător?

Serilla nu-şi putea da seama care pericol era mai mare: să fie Cosgo dus în Chalced, ţinut ca ostatic şi preschimbat într-un cârmuitor-marionetă sau să pună nobilimea din Jamaillia mâna pe toată puterea uşor de acaparat în lipsa băiatului Satrap. Erau, probabil, la fel de mari, conchise cu amărăciune. Erau momente când, ca şi în acea seară, se întreba dacă o să vadă vreodată Bingtownul. Se aflau pe deplin în puterea mercenarilor chalcedeni care manevrau corăbiile. Nimic nu-i oprea să-i ducă direct în Chalced. Spera că vor considera în avantajul lor să-l lase pe Cosgo să se oprească mai întâi în Bingtown. Îşi jură că, dacă o vor face, ea va fugi cumva când se va vedea acolo. Cumva.

Numai doi dintre vechii sfetnici ai Satrapului încercaseră să-l convingă să nu plece în călătorie. Toţi ceilalţi dăduseră din cap binevoitori, recunoscând că nu auziseră de niciun alt Satrap care să fi călătorit astfel în timpul cârmuirii sale, dar

încurajându-l să facă aşa cum crede că e cel mai bine. Niciunul nu se oferise să-l însoţească. Îl încărcaseră cu daruri de care să se bucure pe drum şi numai că nu-l împinseseră pe corabie. Cei cărora le poruncise să-l însoţească se supuseseră fără tragere de inimă. Însă Cosgo nu fusese în stare să desluşească periculoasele semne ale unei conspiraţii menite să-l detroneze.

Cu două zile în urmă, Serilla cutezase să-i vorbească despre temerile ei. Satrapul o luase mai întâi în râs, apoi se înfuriase:

– Te joci cu spaimele mele! Ştii foarte bine că am nervii sensibili! Vrei să-mi strici cheful şi să-mi distrugi sănătatea şi digestia cu aiurelile tale! Taci! Du-te în cabina ta şi rămâi acolo până te chem eu.

Serillei îi ardeau obrajii când îşi aducea aminte cum fusese silită să i se supună. Doi năieri chalcedeni care rânjeau o escortaseră. Niciunul n-o atinsese, dar pe drum vorbiseră fără fereală despre trupul ei, însoţindu-şi cuvintele cu gesturi grăitoare. Imediat ce se văzuse în cabina ei, Serilla trăsese zăvorul uşii murdare, apoi o blocase împingându-şi în faţa ei cufărul cu haine. Satrapul lăsase să treacă o zi întreagă înainte de a o chema. Şi, când ajunsese din nou alături de el, o întrebase dacă şi-a învăţat lecţia. Îi aşteptase răspunsul rânjind, cu mâinile în şolduri. Dacă s-ar fi aflat în Jamaillia, n-ar fi cutezat nicidecum să-i vorbească ei astfel. Serilla, stând în faţa lui în picioare, cu capul plecat, murmurase „da“. I se păruse cea mai înţeleaptă soluţie, dar în sinea ei clocotea de furie.

Dar *chiar* învăţase lecţia. Învăţase că Satrapul a renunţat la purtările civilizate. Înainte fusese un bărbat care se juca de-a desfrâul. Acum căzuse în braţele degenerării. Serilla se hotărâse să-şi recapete libertatea cât mai curând cu putinţă. Nu-i datora nimic acelui porc. Numai loialitatea faţă de satrapie îi tulbura conştiinţa. Şi-o amuţise spunându-şi că ea, o femeie singură, putea face prea puţine ca să-i împiedice decăderea.

Începând din acel moment, Satrapul o urmărea ca o pisică, aşteptând să-l provoace. Ea avusese grijă să n-o facă, însă fără să pară prea servilă. Strânsese din dinţi, silindu-se să fie deopotrivă respectuoasă şi curtenitoare şi încercând să-l ocolească cât mai mult posibil. În seara aceea, când o chemase, Serilla se temuse de o încleştare a voinţelor. Binecuvântase gelozia nebună care o măcina pe Kekki. Încă din clipa când i se îngăduise Serillei să intre în cabina Satrapului, cealaltă Însoţitoare făcuse tot posibilul ca să-l acapareze cu desăvârşire. Şi îi izbutise foarte bine. Cosgo zăcea inconştient.

Kekki n-avea pic de ruşine. Ajunsese Însoţitoare mulţumită cunoaşterii limbii şi obiceiurilor chalcedenilor. Serillei îi era acum clar că le adoptase şi cultura. În Chalced, o femeie se putea bucura de putere numai prin bărbatul pe care izbutea să-l cucerească. În seara aceasta, Kekki demonstrase că e în stare să meargă oricât de departe ca să păstreze atenţia lui Cosgo. Păcat, se gândi Serilla, că alesese cea mai rapidă cale de a pune capăt fascinaţiei pe care i-o trezise. Avea să fie curând dată uitării. Serilla spera doar că dezmierdările lui Kekki aveau să-l distreze pe Cosgo până la sosirea în Bingtown.

Se uita la cei doi când el deschise un ochi înroşit de droguri. Ea nu-şi feri privirea. Se îndoia că Satrapul e conştient de prezenţa ei.

Se înşela.

– Vino aici, îi porunci el.

Serilla traversă covorul gros, ocolind hainele lepădate şi farfuriile aruncate. Se opri la un braţ distanţă de canapea.

– M-ai chemat ca să-mi ceri părerea, Magnadon? spuse pe ton oficial.

– Vino aici! repetă el arţăgos.

Împunse cu arătătorul în canapea, lângă el.

Serilla nu se putu convinge să facă acei ultimi paşi. Pur şi simplu, mândria ei nu i-o îngăduia.

– De ce? întrebă.

– Pentru că sunt Satrapul şi îţi poruncesc! se răsti el.

Era furios.

– N-ai nevoie de niciun alt motiv.

Se săltă brusc în capul oaselor, împingând-o pe Kekki într-o parte. Ea gemu, nemulţumită, dar se rostogoli, îndepărtându-se de el.

– Nu sunt servitoare, sublinie Serilla. Sunt o Însoţitoare a Inimii.

Îşi îndreptă spatele şi începu să recite:

– Pentru a nu-i fi sucit capul de femei linguşitoare, pentru a nu-i fi vanitatea măgulită de cei care nu urmăresc decât câştigul, îşi va alege Însoţitoare ce îi vor sta alături. Să nu fie ele mai presus de el, dar nici mai prejos, ci să-i spună fără ocolişuri cuvinte înţelepte, sfătuindu-l fiecare în domeniul în care excelează. Să nu o favorizeze pe niciuna dintre ele. Să nu le aleagă nici pentru frumuseţea, nici pentru bunăvoinţa lor. Nicio Însoţitoare să nu-l laude, să nu adopte părerile lui şi să nu se teamă să-l contrazică, pentru că toate acestea pot întina sinceritatea sfaturilor ei. Ea să...

– Să tacă din gură! strigă Cosgo, apoi râse zgomotos de propria lui vorbă de duh.

Serilla amuţi, dar nu la porunca lui. Rămase neclintită, acolo unde stătuse până atunci.

El o urmări câteva clipe în tăcere. Amuzamentul îi lumină ochii, scânteind bizar.

– Femeie proastă! Eşti atât de plină de tine, atât de sigură că o mână de cuvinte te pot apăra. Însoţitoare a Inimii mele, sublinie el, rânjind cu dispreţ. Un titlu pentru o femeie care se teme să fie femeie.

Se lăsă pe spate, sprijinindu-se de Kekki ca de o pernă.

– Te-aş putea lecui de asta. Te-aş putea da năierilor. Căpitanul e chalcedean. Puţin i-ar păsa că mă descotorosesc de o femeie care m-a nemulţumit.

Făcu o pauză.

– Poate te-ar folosi el primul. Înainte de a te da altora.

Serillei i se uscă gura, cu limba lipită de cerul ei. Putea s-o facă, îşi dădu ea seama, amorţită. Ajunsese în stare de aşa ceva. Aveau să treacă luni până la întoarcerea în Jamaillia. Cine avea să-ntrebe ce s-a întâmplat cu ea? Nimeni. Niciunul dintre nobilii de la bord n-avea să i se împotrivească Satrapului. Dacă ar fi avut voinţă, nu s-ar fi aflat pe corabie. Unii ar fi putut chiar spune că şi-a făcut-o cu mâna ei.

N-avea de ales. Odată ce ar fi cedat în faţa lui, Cosgo ar fi continuat s-o înjosească trecând peste orice limite. Dacă i-ar fi arătat că se teme de ameninţarea lui, el ar fi folosit-o iarăşi şi iarăşi. Serilla înţelese brusc asta. Singura ei şansă era să-l provoace.

– Fă-o, răspunse cu răceală.

Îşi îndreptă şi mai tare spatele şi îşi încrucişă braţele la piept. Putea să-şi simtă inima bătându-i nebuneşte. Cosgo putea s-o facă. S-ar fi putut s-o facă. Dacă o făcea, ea n-avea să supravieţuiască. Echipajul era numeros şi brutal. Câteva servitoare deja apăruseră cu feţele învineţite şi cu mers nesigur. La urechile ei nu ajunsese niciun soi de zvon, dar nu era nevoie de zvonuri ca să devină bănuitoare. Pentru chalcedeni, femeile nu însemnau cu mult mai mult decât vitele.

Se rugă să dea Cosgo înapoi.

– O s-o fac.

El se ridică împleticindu-se. Doi paşi nesiguri îl apropiară de uşă.

Picioarele ei trădătoare prinseră să tremure. Îşi încleştă fălcile ca să nu-i tremure şi buzele. Făcuse o mutare şi pierduse jocul. *Sa, ajută-mă!* se rugă. Ar fi vrut să urle de frică. Se temea că o să leşine. Clipi cu iuţeală, încercând să scape de ceaţa care începea să-i întunece vederea, pornind dinspre margini. Cosgo încerca s-o sperie. Avea să înceteze. Nu putea îndrăzni să meargă mai departe.

Satrapul se opri. Se clătină, dar ea n-ar fi putut spune dacă e nehotărât sau nu se poate ţine pe picioare.

– Eşti sigură că asta îţi doreşti?

Dincolo de cuvinte se simţeau batjocura şi răutatea. Cosgo se uită la ea lăsându-şi capul pe-o parte.

– Preferi să te duci cu ei în loc să-ncerci să-mi faci mie pe plac? Îţi las câteva clipe ca să te hotărăşti.

Ea se simţi ameţită şi îngreţoşată. Oferirea acelei ultime şanse era, din partea lui, cea mai mare cruzime posibilă. Îşi simţi puterile părăsind-o. Ar fi vrut să cadă în genunchi şi să-i cerşească mila. Numai convingerea că, pentru el, mila nu există o ţinea neclintită, în picioare. Înghiţi în sec. Nu putea să răspundă. Se agăţă de tăcere, sperând că o să fie luată drept refuz.

– Prea bine. Ţine minte, Serilla, tu ai ales. M-ai fi putut avea pe mine.

Deschise uşa. Dincolo de ea stătea un năier. Serilla bănuise întotdeauna că e în mai mare măsură temnicer decât santinelă. Cosgo se aplecă, sprijinindu-se de toc, şi îl bătu prieteneşte pe umăr.

– Om bun, du-i căpitanului tău un mesaj. Dă-i de ştire că i-o ofer pe una dintre femeile mele. Pe cea cu ochii verzi.

Se roti în loc, nesigur, şi se uită la Serilla.

– E bine să-l previi că e arţăgoasă şi încăpăţânată. Spune-i, totodată, şi că eu am găsit că e plăcut s-o călăreşti.

Privirea i se plimbă în susul şi în josul trupului ei. Un zâmbet crud îi arcui buzele.

– Să trimită pe cineva s-o ia.

15

VEŞTI

Althea oftă. Se propti în masă, împingându-şi scaunul şi făcând-o pe Malta să lase pe hârtie o mâzgălitură. Se ridică şi se frecă la ochi. Malta o privi îndepărtându-se de masă şi de hârtiile şi beţişoarele de socotit împrăştiate pe ea.

– Trebuie să ies, anunţă.

Ronica Vestrit tocmai intrase cu un coş cu flori proaspăt tăiate pe braţ şi cu un urcior cu apă în mâna liberă.

– Te înţeleg, recunoscu, lăsându-şi poverile pe o masă de lângă perete.

Umplu o vază cu apă şi începu să pună florile în ea. Avea un buchet în care se amestecau margarete, floarea-miresei, trandafiri şi frunze de ferigă. Le aranjă încruntându-se la ele, de parcă totul ar fi fost din vina lor.

– Socotirea datoriilor noastre nu e nici pe departe o îndeletnicire veselă. După câteva ore, chiar şi eu simt nevoia s-o întrerup.

Şovăi, apoi adăugă, cu speranţă în glas:

– Dacă ai chef să munceşti afară, straturile de flori de lângă uşa din faţă au nevoie de îngrijire.

Althea clătină din cap cu nerăbdare.

– Nu, răspunse.

Şi continuă, îndulcindu-şi glasul.

– Ies puţin în oraş. Îmi dezmorţesc picioarele şi mă văd cu nişte prieteni. Mă-ntorc înainte de cină. Mă ocup atunci de florile de pe alee, adăugă, uitându-se pieziş la faţa încruntată a mamei sale. Făgăduiesc.

Ronica strâmbă din buze, dar păstră tăcerea. Malta o lăsă s-ajungă la un pas de uşă înainte de a întreba, curioasă:

– Te duci iar s-o vezi pe făuritoarea de mărgele?

Îşi lăsă condeiul jos şi se prefăcu că se freacă la ochi.

– S-ar putea, răspunse Althea cu voce egală.

Malta îi simţi iritarea reţinută din glas.

Ronica scoase un sunet scurt, ca şi cum n-ar fi fost hotărâtă dacă să spună ceva sau nu. Mătuşa Althea se întoarse spre ea, plictisită.

– Ce e?

Ronica ridică uşor din umeri, cu mâinile încă ocupate cu florile.

– Nimic. Doar că mi-ar plăcea să nu-ţi mai petreci atât de mult timp cu ea, aşa, la vedere. Ştii, nu e din Bingtown. Iar unii spun că nu e cu nimic mai bună decât Negustorii Noi.

– E prietena mea, ripostă Althea cu voce platã.

– În oraş se vorbeşte că s-a instalat în corabia vie a familiei Ludluck. Sărmana corabie n-a fost niciodată zdravănă la minte, iar ea a înnebunit-o şi mai tare, cât a stat acolo. Când familia Ludluck a trimis oameni s-o alunge de pe proprietatea sa pe femeia nepoftită, corabia a făcut o criză de furie. A spus că le smulge braţele dacă îndrăznesc să urce la bord. Îţi poţi imagina cât de dureroasă a fost întâmplarea asta pentru Negustoreasa Ludluck! Amis se străduieşte de ani buni să ţină numele familiei ei departe de scandal. Şi acum, iată că lumea începe iar să bârfească şi ies din nou la lumină vechile poveşti despre nebunia lui *Paragon*, care i-a ucis pe toţi oamenii de la bordul lui. Şi totul numai din vina acelei femei. N-ar trebui să se amestece în treburile negustorilor.

– Mamă!

Althea părea gata să-şi piardă răbdarea.

– Povestea asta e mult mai lungă şi tu n-ai auzit decât o parte. Dacă vrei, îţi povestesc tot ce ştiu eu. Dar mai târziu. Când nu vor fi de faţă decât adulţi.

Malta ştia că mica înţepătură îi e adresată. Se repezi ca un peşte la momeală.

– Făuritoarea de mărgele are în oraş o reputaţie stranie. O, toată lumea e de acord că e o artistă minunată. Dar, după cum ştim cu toţii, artiştii pot avea apucături bizare. Ea locuieşte cu o femeie care se îmbracă şi se poartă ca un bărbat. Ştiai asta?

– Jek e din Cele Şase Ducate sau dintr-un alt ţinut barbar. Aşa se poartă acolo femeile. Maturizează-te odată, Malta, şi nu mai asculta toate şoaptele murdare, o sfătui Althea cu brutalitate.

Malta se îmbăţoşă.

– De obicei nu iau în seamă astfel de bârfe. Asta până când aud numele familiei noastre amestecat în ele. Ştiu că o doamnă nu trebuie să discute despre aşa ceva, dar cred c-ar fi bine să ştii că unii zic că te duci în vizită la făuritoarea de mărgele din acelaşi motiv. Ca să te culci cu ea.

În tăcerea şocată care urmă, Malta îşi puse în ceai o lingură plină cu miere. Când amestecă, sunetul lingurii lovind cana păru aproape vesel.

– Dacă te gândeşti că ne futem, spune că ne futem, îi sugeră Althea.

Apăsă înadins pe cuvântul vulgar. Furia îi făcea vocea să pară de gheaţă.

– Dacă tot ţii să fii grosolană, de ce vorbeşti pe ocolite?

Ronica se smulse în sfârşit din tăcerea ei scandalizată.

– Althea! N-o să spui aşa ceva în casa noastră!

– S-a spus deja. Eu doar lămuresc lucrurile.

Althea rosti fiecare cuvânt fulgerând-o pe Malta cu privirea.

– Nu poţi învinovăţi oamenii fiindcă bârfesc, continuă Malta după ce sorbi din ceai.

Vorbea cu nepăsare, ca într-o conversaţie banală.

– La urma urmei, ai lipsit aproape un an şi te-ai întors îmbrăcată bărbăteşte. Ai trecut cu mult de vârsta măritişului, dar se pare că nu te interesează bărbaţii. În schimb, te fâţâi ţanţoşă prin oraş, purtându-te şi tu ca un bărbat. Lumea e înclinată să presupună că eşti... bizară.

– Malta, asta e o răutate şi un neadevăr, ripostă Ronica plină de hotărâre.

Avea pete de culoare pe pomeţi.

– Althea nu e considerată prea bătrână ca să se mărite. Ştii foarte bine că, în ultima vreme, Grag Tenira dă dovadă de mai mult decât un interes trecător faţă de ea.

– Oh, el! Ştim cu toţii că familia Tenira dă dovadă de un şi mai mare interes faţă de talentul familiei Vestrit de a influenţa Consiliul Negustorilor. Încă de când au început spectacolul ăla inutil de sfidare pe docul Vămii Satrapului, încearcă să-i recruteze pe alţii pentru cauza lor...

– Nu e nicidecum inutil. E în joc autoritatea Bingtownului, dar nu m-aştept să-nţelegi tu asta. Familia Tenira se opune dărilor Satrapului pentru că sunt şi ilegale, şi incorecte. Oricum, mă îndoiesc că ai destulă minte ca să pricepi aşa ceva şi n-am chef să-mi petrec toată după-amiaza ascultând copii sporovăind despre lucruri despre care n-au habar. La revedere, mamă.

Althea ieşi cu capul sus şi cu faţa crispată de furie.

Malta aşteptă până ce nu-i mai auzi paşii pe coridor. Împinse, nefericită, hârtia din faţa ei, iar acea mişcare pe tăblia mesei spulberă liniştea din încăpere.

– De ce-ai făcut asta? întrebă încet bunica ei.

Ceea ce i se simţea în glas nu era de fapt furie; mai degrabă o curiozitate searbădă.

– N-am făcut nimic, protestă Malta.

Apoi, înainte de a apuca Ronica s-o contrazică, întrebă:

– De ce Althea poate să spună pe neaşteptate că s-a plictisit de munca noastră şi să plece în oraş? Dacă aş încerca eu aşa ceva...

– Althea e mai vârstnică decât tine. Mai matură. E obişnuită să-şi ia propriile hotărâri. A respectat partea ei din înţelegerea noastră. Duce o viaţă liniştită şi cuviincioasă, nu a...

– Dacă n-a făcut nimic, de ce-au s-au răspândit zvonuri?

– Eu n-am auzit niciun zvon.

Bunica ei luă coşul acum gol şi urciorul. Aşează vaza cu flori în mijlocul mesei.

– Acum sunt sătulă de tine. La revedere, Malta.

Ca şi mai înainte, n-avea în glas furie, doar o monotonie bizară şi un soi de deznădejde. Pe faţă i se citea dezgustul. Îi întoarse Maltei spatele şi plecă fără să mai spună nimic.

Când ajunsese dincolo de colţ, dar nu destul de departe ca să n-o mai poată auzi, Malta îşi vorbi sieşi cu glas tare.

– Mă urăşte. Baba asta mă urăşte. Oh, sper să se-ntoarcă tata cât mai curând. El o să pună repede lucrurile în ordine aici.

Ronica nici măcar nu-şi încetini paşii. Malta se lăsă să cadă pe scaun. Îşi împinse într-o parte ceaiul prea dulce. De când plecase Reyn, nimic nu mai avea niciun haz. Nici măcar nu-şi putea face familia să se certe. Plictiseala o înnebunea. Îi lipseau entuziasmul trezit de vizita lui Reyn şi importanţa care i se dăduse ei atunci. Florile se ofiliseră de mult şi dulciurile fuseseră mâncate. Dacă n-ar fi fost mulţimea de flecuşteţe pe care i le adusese el pe furiş, ar fi fost ca şi cum n-ar fi vizitat-o niciodată. La ce bun un amorez aflat atât de departe?

Se simţea recăzută în prăpastia vieţii obişnuite. Munca şi corvezile îi umpleau fiecare zi. Bunica o cicălea întruna, cerându-i să se ridice la înălţimea aşteptărilor familiei, pe când mătuşa Althea era lăsată să facă tot ce voia. Totul se reducea la un singur lucru: trebuia să-şi asculte mama şi bunica. Să fie o păpuşă mânuită de sforile lor. Şi Reyn tot asta dorea de la ea. Ea putea să-şi dea seama, chiar dacă el nu recunoştea. Nu-l atrăgeau doar frumuseţea şi farmecul ei, ci şi tinereţea. Credea că-i poate controla nu doar faptele, ci şi gândurile. Avea să afle că se înşală. Cu toţii aveau să afle că se înşală.

Se ridică de la masa unde făcea socoteli şi se duse la fereastră. Se uită la grădinile din ce în ce mai neîngrijite, care se sălbăticeau. Althea şi bunica ei le purtau din când în când de grijă, dar era nevoie de un grădinar adevărat, cu cel puţin douăsprezece ajutoare ca să le păstreze puse la punct. Dacă nu se schimba nimic, până la sfârşitul verii grădinile aveau să pară cu desăvârşire abandonate. Numai că asta n-avea să se întâmple, fireşte. Tatăl ei avea să se întoarcă acasă cu mult înainte, cu buzunarele pline de bani. Şi avea să îndrepte lucrurile. Casa avea să fie din nou plină de servitori, de mâncăruri gustoase şi de vin. El se putea întoarce în orice clipă, Malta era sigură.

Strânse din dinţi când îşi aminti ce se discutase la cină cu o seară înainte. Mama mărturisise că întârzierea corabiei o îngrijorează. Mătuşa Althea adăugase că în port nu se auzise

nimic despre *Vivacia*. Nicio altă corabie întoarsă în Bingtown nu povestise că ar fi văzut-o. Mama ei spusese că poate Kyle preferase să nu treacă prin Bingtown şi îşi dusese marfa direct în Chalced.

– Nici corăbiile venite dintr-acolo n-au văzut-o, răspunsese Althea, posomorâtă. Mă-ntreb dacă nu cumva Kyle n-a avut niciodată intenţia să se întoarcă în Bingtown. Poate că din Jamaillia a plecat pur şi simplu spre miazăzi.

Rostise cuvintele cu prudenţă, pretinzând că n-are intenţia să ofenseze pe nimeni.

– Kyle n-ar face una ca asta, ripostase mama ei cu voce înceată, dar cu înverşunare.

Pe urmă mătuşa Althea păstrase tăcerea. Spulberase discuţia din jurul mesei.

Malta căută ceva care s-o distreze. Poate-ar fi trebuit să întrebuinţeze în seara aceea cutia-cu-vis. Excitarea stârnită de interzisul vis comun o ispitea. În cel de mai înainte se sărutaseră. Un alt vis s-ar fi oprit tot acolo? Oare ea îşi dorea să continue? Se cutremură. Reyn îi spusese să aştepte să treacă zece zile după plecarea lui înainte de a folosi cutia. Până atunci el avea să ajungă acasă. Malta nu o folosise. El fusese prea sigur că ea o să-l asculte întocmai. Oricât ar fi tânjit să întrebuinţeze cutia, avea să se abţină. El n-avea decât să aştepte şi să se-ntrebe de ce nu foloseşte ea pulberea. Să descopere că nu e o păpuşă manevrată de sforile lui. Era o lecţie pe care Cerwin o învăţase foarte bine.

Zâmbi în sinea ei. Avea în manşetă ultimul bilet pe care i-l trimisese. O implora să vină la o întâlnire cu el, oricând şi oriunde putea ea. Îi făgăduise că are intenţii cât se poate de onorabile. Avea s-o aducă şi pe Delo, sora lui, pentru ca reputaţia Maltei să nu aibă de suferit. Gândul că ea o să-i fie dată acelui bărbat din Tărâmul Ploilor Sălbatice îl înnebunea. Ştia de o eternitate că e menită să-i aparţină lui. O ruga, o ruga şi iarăşi o ruga; dacă avea cel mai mic sentiment pentru el, trebuia să-l întâlnească, să stea de vorbă cu el ca să vadă ce e de făcut pentru a împiedica o asemenea tragedie.

Malta învăţase biletul pe dinafară. Era o compoziţie minunată, caligrafiată cu cerneală neagră pe hârtie groasă, crem. Delo i-o dăduse cu o zi în urmă, când venise s-o viziteze. Sigiliul de ceară, cu salcia familiei Trell, fusese intact. Însă ochii mari ai lui Delo şi purtarea ei de conspirator o trădaseră – era clar că îi e foarte bine cunoscut conţinutul. Când rămăseseră singure, Delo îi mărturisise că nu şi-a mai văzut niciodată fratele atât de înnebunit. De când o văzuse pe Malta dansând în braţele lui Reyn, îşi pierduse somnul. Abia mai ciugulea din mâncare. Renunţase până şi la jocurile de noroc cu alţi tineri de vârsta lui. De seara târziu până la primele ore ale dimineţii îşi petrecea timpul stând singur lângă focul din camera de lucru. Tatăl lor îşi pierduse răbdarea cu el. Îl învinovăţea că e leneş şi spunea că nu şi-a dezmoştenit primul fiu pur şi simplu ca s-ajungă al doilea tot atât de lasă-mă să te las. Delo nu mai putea să suporte. Malta putea face ceva care să-i ofere fratelui ei o cât de mică rază de speranţă.

Malta rederulă scena în minte. Ea privise lung, în gol. În ochi îi apăruse o mică lacrimă care i se rostogolise apoi pe obraz. Îi spusese lui Delo că se teme că nu poate face prea multe. Avusese bunica ei grijă de asta. Acum nu mai era decât o jucărie strălucitoare ce urma să fie vândută celui care oferă mai mult. Avea să se străduiască din toate puterile să împiedice să se întâmple ceva înainte de întoarcerea tatălui ei acasă. Era sigură că el preferă s-o vadă în braţele unui bărbat îndrăgit de ea, nu în ale celui mai bogat. Îi dăduse lui Delo un mesaj de răspuns. Nu cuteza să-l scrie, dar se bizuia pe onoarea celei mai bune prietene a ei. Malta îi dădea întâlnire lui Cerwin la chioşcul de lângă stejarul îmbrăcat în iederă din fundul grădinii cu trandafiri, la miezul nopţii.

La miezul nopţii care urma. Încă nu se hotărâse dacă se va duce sau nu la locul de întâlnire. O noapte de vară petrecută afară, sub un stejar, n-avea să-i facă niciun rău lui Cerwin. Nici lui Delo. Ea, Malta, putea oricând spune că nu izbutise să

scape de sub supravegherea paznicilor ei. Asta ar fi putut spori insistenţele lui Cerwin.

*

– Cea mai rea parte e că pune suflet şi e inteligentă. Mă uit la ea şi mă gândesc: „Dacă nu s-ar fi amestecat tata, aşa aş fi fost şi eu.“ Dacă nu m-ar fi luat pe mare, dacă aş fi fost sufocată sub „ceea ce e decent şi corect să facă o fată“, m-aş fi putut revolta în acelaşi fel. Cred că mama şi sora mea greşesc îngăduindu-i să se îmbrace şi să se poarte ca şi cum ar fi deja o femeie în toată firea, dar cu siguranţă nici copil nu mai e. Ni se opune tuturor şi nu vrea să priceapă că suntem o familie şi trebuie să fim unite în ceea ce facem. E atât de ocupată să-şi apere convingerea că tatăl ei e perfect, încât nici măcar nu vrea să vadă celelalte probleme ale noastre. Cât despre Selden, el e aproape invizibil. Se foieşte tiptil prin casă şi, când nu plânge, îl auzi rareori vorbind mai tare decât în şoaptă. I se dau dulciuri şi i se spune să fugă la joacă, fiindcă toată lumea are treabă. Malta ar trebui să-l ajute la lecţii, dar îl face doar să plângă. Iar eu, chiar dacă aş şti de ce are nevoie un băiat de vârsta lui, tot n-aş avea timp pentru el.

Althea clătină din cap iritată şi oftă şuierat.

Îşi luă ochii de la ceaiul în care mestecase în vreme ce vorbise şi întâlni privirea lui Grag. El îi zâmbi. Stăteau la o masă mică, în faţa unei brutării din Bingtown. Stăteau acolo în văzul tuturor – n-aveau de ce să se teamă de bârfitorii altminteri intrigaţi de întâlnirea lor fără însoţitori. În drumul ei către prăvălia lui Amber, Althea dăduse de Grag pe stradă. El o convinsese să se oprească atât cât era nevoie ca să ia împreună o gustare. Când o întrebase ce a supărat-o atât de tare încât să iasă din casă fără pălărie, ea îi istorisise toată povestea petrecută de dimineaţă. Acum se ruşina puţin.

– Îmi pare rău. Tu mă inviţi la un ceai şi eu mă plâng tot timpul de nepoata mea. Pentru tine nu poate fi o plăcere să

asculţi astfel de lucruri. Iar eu n-ar trebui să vorbesc despre familia mea. Dar Malta asta! Ştiu că intră în camera mea când nu sunt acasă. Ştiu că-mi cotrobăieşte prin lucruri. Dar...

Althea se hotărî cu întârziere să se controleze.

– N-ar trebui s-o las pe obrăznicătura asta mică să mă scoată din sărite. Acum pricep de ce mama şi sora mea au fost de acord să fie deja curtată. Ar putea fi singura noastră şansă să scăpăm de ea.

– Althea! o dojeni Grag zâmbind. Sunt sigur că niciuna dintre ele n-ar face aşa ceva.

– Nu. De fapt, se gândesc doar la ce e cel mai bine pentru noi toţi. Mama mi-a spus foarte clar că speră că Reyn va înceta s-o curteze pe Malta după ce o va cunoaşte mai bine.

Althea oftă.

– Dacă ar fi după mine, aş grăbi lucrurile înainte să-i vină lui mintea la cap.

Grag îşi ridică un deget de pe masă şi îi atinse curajos dosul palmei.

– Nu, n-ai face-o, o asigură, încredinţându-se în acelaşi timp pe el însuşi. N-ai în tine genul ăsta de răutate.

– Eşti sigur? îl tachină ea cu blândeţe.

Ochii lui albaştri o fixară, măriţi, când se prefăcu speriat.

– Oh, să vorbim despre altceva. Orice alt subiect e mai plăcut. Povesteşte-mi cum merge lupta voastră. Consiliul a fost de acord să v-asculte?

– Consiliul din Bingtown s-a dovedit un potrivnic mai încăpăţânat decât împuterniciţii Satrapului. Dar în cele din urmă a fost de acord să ne-asculte. De fapt, o va face mâine-seară.

– Am să fiu acolo, îi făgădui Althea. O să vă sprijin cât pot de mult. Şi o să mă străduiesc din toate puterile să le aduc şi pe mama, şi pe sora mea.

– Nu sunt sigur că o să ajute în vreun fel, dar mă bucur că am obţinut o audiere. N-am idee ce va hotărî tata să facem, spuse Grag clătinând din cap. Până acum a refuzat orice

compromis. Nu vrea să plătească. Nu vrea să promită că va plăti mai târziu. Stăm acolo cu o corabie încărcată, cu prăvăliaşii aşteptând marfa noastră, dar docul vămii nu ne eliberează. Tata n-o să plătească şi niciun alt Negustor din Bingtown n-o să ne susţină. Asta ne face rău, Althea. Foarte mult rău. Dar mai durează mult, s-ar putea să fim înfrânţi.

Grag tăcu brusc, clătinând din cap.

– N-ai nevoie de mai multe griji şi veşti rele. Îţi ajung ale tale. Dar, ştii, am şi veşti bune. Prietena noastră Amber a terminat mâinile *Opheliei* şi sunt magnifice. *Opheliei* i-a fost greu. Deşi spune că nu simte durere cum simţim noi, eu am o senzaţie neplăcută şi un sentiment de pierdere când...

Vocea lui Grag se frânse. Althea nu insistă. Înţelegea că, vorbind despre comuniunea dintre el şi corabie, Grag ar fi făcut dezvăluiri prea intime. Durerea surdă a despărţirii de *Vivacia* crescu brusc până la o chinuitoare senzaţie de izolare. Îşi încleştă câteva clipe mâinile în poală, alungându-şi cu hotărâre neliniştile. Nu putea face nimic înainte să o aducă acasă Kyle pe *Vivacia*. Keffria pretindea că el nu i-ar fi abandonat niciodată pe ea şi pe copii; Althea vedea lucrurile altfel. Kyle ţinea sub controlul său o corabie nepreţuită, pe care de fapt nu avea dreptul s-o posede. Dacă o ducea în sud, o putea folosi ca şi cum i-ar fi aparţinut cu adevărat. Putea fi bogat şi fără nicio responsabilitate, având doar grija lui însuşi.

– Althea?

Ea tresări, cu un sentiment de vinovăţie.

– Îmi cer scuze.

Grag zâmbi, înţelegător.

– Sunt sigur că, în locul tău, aş fi tot atât de preocupat. Întreb în continuare fiecare corabie care intră în port dacă are vreo veste despre ea. Mă tem că e tot ce pot face deocamdată. Luna viitoare, când o să plecăm spre Jamaillia, o să cer veşti de la toate corăbiile pe care o să le întâlnim.

– Mulţumesc, răspunse ea cu căldură.

Pe urmă, când privirea lui deveni prea tandră, se grăbi să-i abată atenţia.

– *Ophelia* îmi lipseşte. Dacă nu i-aş fi făgăduit mamei că purtarea mea o să respecte convenienţele, aş fi venit s-o văd. Când m-am aventurat ultima oară până acolo, gărzile Satrapului de pe digul vămii m-au oprit. De dragul bunei-cuviinţe, n-am dat importanţă.

Oftă, apoi îşi schimbă tonul vocii.

– Aşadar Amber a izbutit să repare mâinile *Opheliei*.

Grag se lăsă pe spătarul scaunului. Îşi miji ochii în lumina soarelui după-amiezii.

– A fost mai mult decât o reparaţie. A trebuit să le remodeleze în întregime, pentru ca degetele, mai subţiri acum, să fie proporţionale cu restul. Când *Ophelia* a spus că-şi face griji pentru aşchiile de lemn-vrăjitor care trebuie înlăturate, Amber a început să le recupereze pe toate, punându-le într-o cutie a lor. Au rămas tot timpul pe puntea proră. Pierderea lor părea să fie o ameninţare pentru *Ophelia*. M-a surprins că cineva care nu e din Bingtown poate simţi cu atâta uşurinţă nefericirea corabiei. Amber a mers acum chiar cu un pas mai departe. După ce a discutat cu *Ophelia*, tata i-a îngăduit să facă din aşchiile mai mari o brăţară pentru corabie. Le va tăia ca să facă baghete şi tije foarte fine, apoi le va prinde unele de altele. Nicio altă corabie vie nu are o bijuterie ca asta, nu doar creată de o artistă de seamă, ci şi sculptată din propriul ei lemn-vrăjitor. *Ophelia* e în extaz.

Althea zâmbi, dar încă nu-i venea să creadă ce auzise, aşa că întrebă:

– Tatăl tău îi îngăduie lui Amber să lucreze lemn-vrăjitor? Credeam că e interzis.

– Asta e cu totul altceva, se grăbi Grag să sublinieze. De fapt, face parte din reparaţie. Amber nu face altceva decât să-i înapoieze *Opheliei* o cât mai mare parte din lemnul ei vrăjitor. Familia mea a discutat despre asta în amănunt înainte de a-şi da tata acordul. În luarea acestei hotărâri a

cântărit foarte mult integritatea lui Amber, care n-a încercat să sustragă nici măcar o singură aşchie. Ştii, am supravegheat-o cu atenţie, pentru că lemnul-vrăjitor reprezintă o asemenea raritate, încât cea mai mică fărâmă e valoroasă. S-a purtat onorabil. Mai mult decât atât, a fost extraordinar de înţelegătoare, a acceptat să lucreze numai la bord. Chiar şi brăţara va fi sculptată acolo, nu în atelierul ei. Trebuie să care mereu o grămadă de unelte şi stea deghizată ca sclavă-târfă.

Grag muşcă din pateul lui şi mestecă gânditor.

Amber nu-i povestise nimic din toate astea, dar Althea nu era surprinsă. Făuritoarea de mărgele avea multe secrete în a căror profunzime ea nu se aşteptase niciodată să pătrundă.

– Amber e o femeie extraordinară, remarcă mai mult pentru sine decât pentru Grag.

– Aşa spune şi mama, încuviinţă el. Cred că asta e cea mai stranie parte din tot ce s-a întâmplat. Ştii, mama şi *Ophelia* au fost întotdeauna foarte apropiate. S-au împrietenit dinainte de a se mărita mama cu tata. A fost înnebunită când a aflat că *Ophelia* a fost rănită în timpul atacului. A avut mari rezerve când a auzit că o străină îi va reface mâinile şi a fost destul de supărată pe tata fiindcă şi-a dat acordul fără să-i ceară ei părerea mai întâi.

Althea zâmbi ca o cunoscătoare drept răspuns la seriozitatea cu care minimaliza Grag legendara fire iute a Nariei Tenira. Asta aduse şi pe faţa lui frumoasă un zâmbet larg. Preţ de o clipă, ea întrezări mai degrabă un năier lipsit de griji decât cealaltă faţă a acestuia, adică Negustorul conservator. Acolo, în oraş, Grag era mult mai conştient şi de reputaţia familiei, şi de regulile bunei-cuviinţe din Bingtown. Hainele lui de corăbier fuseseră înlocuite de o haină şi de o pereche de pantaloni de culoare întunecată şi de o cămaşă albă. Asta îi aducea aminte de îmbrăcămintea conservatoare purtată de tatăl el în Bingtown. Îl făcea să pară mai bătrân, mai serios şi mai ferm. Inima ei tresăltă scurt, captivată, fiindcă un zâmbet răutăcios putea totuşi să lumineze faţa lui

Grag. Negustorul era un bărbat interesant şi respectabil; năierul era atrăgător.

– Mama a insistat să fie de faţă când se lucrează la mâinile *Opheliei*. Amber n-a obiectat, dar cred c-a fost uşor ofensată. Neîncrederea nu e pe placul nimănui. După cum s-a dovedit, ea şi mama au stat de vorbă ore în şir despre tot ce există sub soare. *Ophelia* li s-a alăturat, fireşte. Ştii foarte bine că nu poţi spune ceva pe puntea proră fără să-şi dea ea cu părerea. Rezultatul e surprinzător. Mama a ajuns să protesteze vehement împotriva sclaviei. Alaltăieri a acostat un bărbat pe stradă. O fetiţă cu faţa tatuată îi căra pachetele. Mama a azvârlit pachetele din braţele copilei şi i-a spus bărbatului că ar trebui să-i fie ruşine fiindcă a luat un copil atât de mic de lângă mama lui. Pe urmă a adus fetiţa la noi acasă.

Grag părea oarecum încurcat.

– Nu ştiu ce-o să facem cu ea. E prea speriată ca să spună mai mult de două-trei cuvinte la rând, dar mama zice că n-are pe nimeni în Bingtown. A fost luată de lângă familia ei şi vândută ca un viţel.

Sentimente ţinute în frâu îngroşau vocea lui Grag. Era o nouă faţă a lui.

– Veneticul a acceptat pur şi simplu să ia mama ta copilul?

Grag zâmbi din nou, dar în zâmbet i se simţea îndârjirea. În ochi îi apăru un zâmbet.

– Nu cu eleganţă. Însă pe mama o însoţea Lennel, bucătarul nostru. Nu e omul care să lase pe cineva să nu-i ia stăpâna în serios. Proprietarul de sclavi a rămas în mijlocul străzii strigându-şi ameninţările în urma lor, dar atât şi nimic mai mult. Cei care-au remarcat scena l-au batjocorit sau doar au râs. Ce-ar putea să facă? Să se plângă la consiliul oraşului că i-a luat cineva un copil pe care-l ţinea în sclavie, încălcând legile noastre?

– Nu. Mai degrabă o să se ducă la consiliul oraşului să-i susţină pe cei care vor să legifereze aici sclavia.

– Mama a spus deja că, atunci când ne vom plânge în faţa consiliului de slugile Satrapului, ea o să ridice şi problema sclaviei. Vrea să le ceară să înăsprească legile care o interzic.

– Cum? întrebă Althea cu amărăciune.

Grag o fixă cu privirea. Îi răspunse cu voce scăzută.

– Nu ştiu. Dar trebuie măcar să-ncercăm. În privinţa asta, până acum am închis ochii. Amber spune că, dacă sclavii ar fi cu adevărat convinşi că-i susţinem în lupta pentru libertate, nu s-ar mai teme să spună că sunt sclavi. Stăpânii lor i-au ameninţat că, dacă sunt insolenţi şi-şi cer libertatea, vor fi torturaţi până la moarte fără ca nimeni să se sinchisească.

Althea simţi urcând un cumplit fior rece. Se gândi la fetiţa luată de Naria. Oare încă se mai temea de tortură şi de moarte? Ce se întâmpla cu cineva care creştea în umbra unei asemenea spaime?

– Amber crede că, dacă li se oferă cu adevărat sprijin, se vor răscula şi se vor elibera din sclavie. Sunt cu mult mai numeroşi decât stăpânii lor. Mai are şi senzaţia că, dacă Bingtownul nu ia cât de curând măsuri ca să li se redea libertatea la care au tot dreptul, va izbucni o revoltă sângeroasă, care va distruge tot oraşul.

– Prin urmare, ori îi ajutăm să-şi recapete pe drept libertatea cuvenită, ori vom fi mistuiţi de flăcări când şi-o vor lua singuri?

– Cam aşa ceva.

Grag îşi săltă cana cu bere la buze şi bău dus pe gânduri.

După o clipă îndelungată, Althea oftă. Luă încă o înghiţitură de ceai şi rămase cu privirea pierdută în depărtare.

– Althea, nu te întrista. O să facem tot ce se poate face. Mâine-seară vorbim în faţa Consiliului. Poate reuşim să-i convingem pe membrii lui să-şi regăsească raţiunea şi să priceapă cum stau lucrurile cu taxele Satrapului şi cu sclavia în Bingtown.

– Poate că ai dreptate, răspunse ea, posomorâtă.

Nu-i spuse că nu se gândea nici la sclavie, nici la taxe. Se uitase la tânărul chipeş şi bun la inimă din faţa ei şi

aşteptase. Aşteptase zadarnic. Singurul sentiment pe care i-l trezea era o afecţiune prietenească. Oftase întrebându-se de ce un bărbat decent şi respectabil ca Grag Tenira nu-i putea răscoli sufletul şi simţurile, aşa cum o făcuse Brashen Trell.

*

Ocolise casa şi era aproape de uşa din spate. Dar, îmboldit de o rămăşiţă a vechiului său orgoliu, se întoarse cu paşi mari la uşa din faţă şi sună. Refuză să se privească în timp ce aştepta. Nu era nici zdrenţăros, nici murdar. Cămaşa lui de mătase galbenă era de cea mai bună calitate, ca şi eşarfa din jurul gâtului. De un albastru-închis, pantalonii lui şi haina scurtă avuseseră parte de câteva cârpeli, dar munca propriului său ac nu făcea niciodată de ruşine un năier priceput. Dacă materialul şi croiala erau mai potrivite pentru piraţii din Insule decât pentru fiii de Negustor din Bingtown, ei bine... atunci, despre Brashen Trell se putea spune că face parte mai degrabă din prima categorie decât dintr-a doua. La colţul gurii avea o mică arsură de cindin, fiindcă-l furase somnul în vreme ce se delecta, dar mustaţa i-o ascundea în cea mai mare parte. Un mic zâmbet îi străbătu chipul. Se îndoia că, dacă o să se apropie destul de mult ca să o vadă, Althea o să se gândească la asta. Auzul lui fin desluşi paşii uşori ai unei slujnice pe coridorul de dincolo de uşă. Îşi scoase pălăria.

O femeie tânără, bine îmbrăcată, deschise uşa. Îl măsură cu privirea de sus până jos, evident nemulţumită de hainele lui libertine. Răspunse zâmbetului lui vesel cu o privire ofensată.

– Doreşti ceva? îl întrebă de sus.

Brashen îi făcu cu ochiul.

– Mi-aş putea dori o primire mai curtenitoare, dar mă-ndoiesc că o să şi am parte de ea. Am venit s-o văd pe Althea Vestrit. Dacă nu mă poate primi, aş vrea să vorbesc cu Ronica Vestrit. Am veşti care nu pot aştepta.

– Serios? Ei, mă tem că vor trebui totuşi s-aştepte, fiindcă niciuna dintre ele nu e acasă acum. Bună ziua.

Inflexiunile vocii spuneau clar că nu-i urează o zi bună. Se grăbi să înainteze şi să prindă uşa de margine înainte de a i se închide în nas.

– Dar Althea s-a întors de pe mare? insistă, simţind nevoia să audă că se întorsese.

– A venit de câteva săptămâni. Dă drumul uşii! se răsti ea.

Inima lui tresăltă, uşurată. Era acasă, în siguranţă. Fata continua să tragă de uşa prinsă în strânsoarea lui. Brashen decise că trecuse vremea politeţii.

– Nu plec. Nu pot. Aduc veşti de mare importanţă. Toanele unei servitoare nu mă pot alunga. Lasă-mă imediat să intru ori ambele tale stăpâne vor fi foarte nemulţumite de tine.

Mica slujnică se trase înapoi cu un pas, icnind şocată. Brashen profită de asta şi intră în hol, încruntându-se când privi în jur. Holul acela fusese mândria căpitanului. Continua să fie destul de curat, dar lemnul şi alama nu mai străluceau. Se simţea lipsa mirosurilor prietenoase, de ceară de albine şi de ulei. Într-un colţ de sus văzu chiar şi un cocoloş de pânze de păianjen. Nu avu timp să mai remarce şi altceva. Mica slujnică bătu din picior, indignată.

– Nu sunt servitoare, fiu de curvă din port! Sunt Malta Haven, fiica acestei familii. Ţi-aş fi recunoscătoare dacă ţi-ai scoate duhoarea din casa mea.

– Nu plec fără s-o văd pe Althea. Aştept oricât. Arată-mi unde să stau. Mă aşez şi mă port frumos.

Se uită la fată cu mai multă atenţie.

– Chiar *eşti* Malta! Îmi cer iertare, nu te-am recunoscut. Când te-am văzut ultima oară, erai îmbrăcată ca o fetiţă.

Brashen încercă să-şi repare impoliteţea de mai înainte. Se uită în jos la ea, surâzând.

– Oho, dar arăţi splendid azi! Tu şi prietenii tăi vă jucaţi de-a petrecerea?

Încercarea lui de prietenie dezarmantă se dovedi un dezastru. Fata făcu ochii mari şi buza de sus îi descoperi dinţii într-un mârâit dispreţuitor.

– Cine eşti tu, năierule, ca să cutezi să-mi vorbeşti cu atâta familiaritate în casa tatălui meu?

– Brashen Trell. Fostul secund al căpitanului Vestrit. Îmi cer iertare fiindcă n-am spus mai curând. Aduc veşti despre corabia vie *Vivacia*. Trebuie s-o văd pe mătuşa ta sau pe bunica ta. Sau pe mama ta. Ea e acasă?

– Nu e. Ea şi bunica s-au dus în oraş ca să facă aranjamente pentru însămânţările de primăvară. Nu se întorc prea repede. Althea e plecată, se ocupă de ceea ce-o distrează pe moment. Numai Sa ştie când o să se-ntoarcă. Însă-mi poţi da mie veştile. De ce întârzie corabia atât? Mai durează mult până se întorc?

Brashen îşi blestemă propria prostie. Posibilitatea de a o vedea pe Althea îi scosese din minte o parte din gravitatea veştilor cu care venise. Se uită la fata din faţa lui. Venise să dea de ştire că piraţii au capturat corabia familiei ei. N-ar fi putut spune dacă tatăl ei mai e sau nu în viaţă. Nu era o veste pe care să i-o dai unui copil singur acasă. Îşi dorea din tot sufletul ca fata să fi lăsat un servitor să-i deschidă uşa. Îşi dorea şi mai mult să-şi fi putut ţine gura până ce putea vorbi cu un adult. Îşi mestecă buza şi strânse din ochi de durere când îşi atinse rana făcută de cindin.

– Cred că ar fi mai bine să trimiţi un băiat în oraş s-o roage pe bunica ta să se întoarcă imediat. E o veste pe care trebuie s-o afle mai întâi ea.

– De ce? E o veste rea?

Fata vorbise pentru prima oară cu vocea ei, fără să-ncerce s-o imite pe a unui adult. În mod bizar, asta o făcea să pară mai matură. Teama apărută brusc în glasul şi în ochii ei atinseră inima lui Brashen. Păstră tăcerea. Nu voia s-o mintă. Nu voia nici s-o împovăreze cu adevărul fără ca mama sau mătuşa ei s-o ajute să îndure lovitura. Îşi răsuci pălăria în mâini.

– Cred că e cel mai bine să aşteptăm până soseşte un adult, propuse cu hotărâre. Crezi că poţi trimite un băiat să-ţi găsească mama, bunica sau mătuşa?

Buzele ei se schimonosiră, iar Brashen aproape că îi văzu spaima devenind mânie. Ochii îi scânteiau de furie când răspunse cu răceală:

– O s-o trimit pe Rache. Aşteaptă aici.

După porunca asta, îi întoarse spatele şi îl lăsă singur în holul de la intrare. El se întrebă de ce nu chemase pur şi simplu un servitor care să ducă mesajul. Şi deschisese ea însăşi uşa. Se aventură să înainteze cu câţiva paşi în încăperea cândva familiară şi aruncă o privire pe coridor. Ochii lui descoperiră cu iuţeală şi acolo semne mărunte ale neglijării. Îşi aminti şi drumul până acolo; aleea pentru trăsuri era presărată cu crengi rupte şi frunze uscate. Iar treptele de la intrare, nemăturate. Oare familia Vestrit trecea prin vremuri grele, sau Kyle era strâns la pungă? Rămase în aşteptare, neliniştit. Veştile rele pe care le aducea puteau fi mult mai grave decât îşi imaginase. Capturarea *Vivaciei* ar fi putut însemna ruinarea familiei. *Althea!* strigă el în gând, cu înfocare, de parcă ar fi putut s-o cheme prin puterea voinţei.

Ajunul Primăverii era în portul Bingtown. Sosiseră chiar în ziua aceea. Imediat ce văzuse corabia ancorată în siguranţă, Finney îl trimisese pe Brashen la ţărm. Îl credea în căutarea unui cumpărător pentru cea mai valoroasă parte a prăzii aduse cu ei. Însă Brashen se îndreptase imediat spre casa familiei Vestrit. Portretul *Vivaciei* se afla la bordul *Ajunului Primăverii*, ca dovadă mută a adevărului spuselor lui. Se îndoia că vor cere să-l vadă, deşi Althea avea să-şi dorească fără îndoială să-l recapete. Brashen n-avea idee ce anume simte Althea pentru el în momentul acela, dar ea ştia cu siguranţă că nu e mincinos.

Încercă să şi-o scoată pe Althea din cap, însă, odată ce ajunse cu gândul la ea, mintea lui refuză s-o dea deoparte. Ce credea Althea despre el? De ce conta părerea ei atât de mult? Căci conta. Nu se despărţiseră frumos, iar el, unul,

regreta asta încă din chiar clipa despărţirii. Nu credea că, în momentul revederii, Althea o să fie pornită împotriva lui din pricina glumei lui grosolane. Ea nu era aşa; nu era o femeiuşcă sclifosită, gata să ia drept ofensă o glumă stângace. Închise ochii o clipă, doritor să se roage să aibă dreptate. Părerea lui despre ea era mai mult decât bună. Îşi îndesă mâinile în buzunare şi dădu ocol holului.

*

Althea stătea în picioare în atelierul lui Amber, trecându-şi într-o doară mâinile printr-un coş cu mărgele. Pescui una la întâmplare şi o privi. Un măr. Urmă o pară, apoi o pisică, avându-şi coada înfăşurată în jurul trupului. În uşă, Amber îşi luă rămas-bun de la un muşteriu, făgăduindu-i că în ziua următoare, la aceeaşi oră, mărgelele alese de el aveau să devină colier. În vreme ce uşa se închidea în urma lui, ea lăsă o mână de mărgele să cadă zornăind într-un coşuleţ, apoi începu să-şi pună la loc, pe rafturi, mărfurile care nu fuseseră alese. Când Althea veni s-o ajute, ea reluă discuţia de unde o lăsaseră.

– Prin urmare, Naria Tenira va înfrunta Consiliul din Bingtown în privinţa sclaviei? Ai venit ca să-mi spui asta?

– Credeam că vrei să ştii cât de convingătoare ai fost.

Amber zâmbi, încântată.

– Ştiam deja, fireşte. Mi-a povestit Naria. Am scandalizat-o spunându-i că aş vrea să fiu şi eu de faţă.

– La întruniri nu iau parte decât Negustorii, sublinie Althea.

– La fel a zis şi ea, răspunse Amber binevoitoare. De-asta ai venit încoace cu atâta grabă?

Althea ridică din umeri.

– Nu ne-am mai văzut de ceva vreme. Şi nu m-am simţit în stare să mă-ntorc acasă, la socoteli sau la Malta. Într-o zi, Amber, am s-o zgâlţâi pe fata aia de-au să-i clănţăne dinţii. E atât de enervantă!

– De fapt, pare să semene foarte mult cu tine. Aşa cum ai fi fost dacă tatăl tău nu te-ar fi luat pe mare, adăugă Amber ca răspuns la privirea revoltată a Altheei.

– Uneori mă-ntreb dacă tata a făcut astfel o faptă bună, spuse Althea oarecum fără să vrea.

Era rândul lui Amber să fie surprinsă.

– Ai fi preferat să fie altfel? întrebă ea încet.

– Nu ştiu, răspunse Althea, trecându-şi distrată mâinile prin păr.

Amber o privea amuzată.

– Nu mai joci rolul unui băiat. Tocmai ţi-ai ciufulit părul. Netezeşte-l.

Althea gemu şi-şi lovi uşor părul cu palmele.

– Nu. Acum joc rolul unei femei din Bingtown. Pentru mine, e la fel de fals. Uite. Acum arată bine?

Amber se întinse peste tejghea ca să aşeze o buclă de-a Altheei la locul ei.

– Aşa. E mai bine. Fals, în ce sens?

Althea îşi muşcă câteva clipe buza. Pe urmă clătină din cap.

– Fals, în toate sensurile. Mă simt captivă în hainele astea; trebuie să merg într-un anumit fel, să mă aşez într-un anumit fel. Abia îmi pot duce mâna la cap fără să mă stânjenească mânecile. Agrafele din păr îmi dau dureri de cap. Trebuie să le vorbesc oamenilor ţinând cont de tot felul de reguli. Chiar faptul că stau aici, vorbind între patru ochi cu tine în prăvălia ta, poate fi considerat scandalos. Dar cel mai rău e că trebuie să pretind că-mi plac lucruri care nu-mi plac.

Althea făcu o scurtă pauză.

– Uneori aproape izbutesc să mă conving că le vreau, adăugă ea confuză. Dacă le-aş putea dori, viaţa ar fi mai simplă.

Amber nu răspunse imediat. Luă coşuleţul cu mărgele şi Althea o urmă într-o mică încăpere din spatele prăvăliei. Ca să se ascundă de ochi iscoditori, Amber trase draperia zornăitoare, alcătuită din mărgele cioplite. Se aşeză pe un taburet înalt de lângă o masă de lucru. Althea se aşeză pe un

jilţ. Braţele acestuia purtau urmele jocului lui Amber cu un cuţit de sculptat lemnul.

– Ce nu vrei? întrebă Amber cu blândeţe, începând să aranjeze mărgele pe masa din faţa ei.

– Nu vreau lucrurile pe care şi le doreşte o femeie adevărată. Tu m-ai făcut să-mi dau seama de asta. Nu vreau să mă aşez la casa mea, nu vreau o familie din ce în ce mai mare. Nu sunt sigură nici măcar că-mi doresc un soţ. Azi, Malta mi-a spus că sunt ciudată. M-a usturat mai mult decât toate celelalte înţepături ale ei. Pentru că e adevărat. Cred că sunt. Nu-mi doresc niciunul dintre lucrurile pe care se presupune că şi le doreşte o femeie.

Althea îşi frecă tâmplele.

– Ar trebui să-l vreau pe Grag. Adică... de fapt, îl vreau. Îmi place. Mă simt bine în prezenţa lui.

Se holbă la uşa din faţă, apoi continuă cu mai multă sinceritate.

– Când îmi atinge mâna, mă înfierbânt. Dar când mă gândesc să mă mărit cu el, când mă gândesc la tot ce ar veni odată cu asta...

Clătină din cap.

– Nu e ceea ce-mi doresc. M-ar costa prea mult. Deşi probabil că ar fi înţelept.

Amber nu spuse nimic. Aranja bucăţele de metal şi distanţiere de lemn. Măsură mai multe bucăţi de fir lucios de mătase, apoi începu să le unească într-un şnur împletit.

– Nu-l iubeşti, sugeră.

– Aş putea. Nu-mi îngădui să-l iubesc. E ca şi cum mi-aş dori ceva pe care nu-mi pot permite să-l cumpăr. N-am niciun motiv să nu-l iubesc, în afara faptului că sunt atât de multe... legate de el. Familia lui. Moştenirea. Corabia, poziţia în comunitate.

Althea oftă iarăşi.

– El însuşi e minunat. Dar nu mă pot convinge să renunţ la tot ce am, alegând în schimb dragostea pentru el.

– Ah! făcu Amber.

Aşează o mărgea pe şnurul împletit şi o fixă cu un nod.

Althea urmări cu degetul o sculptură veche de pe braţul scaunului.

– Are planuri pentru viitor în care eu nu apar în chip de căpitan al propriei corăbii. Vrea să rămân pe ţărm şi să rezolv aici problemele lui. Ar trebui să-i făuresc un cămin în care să revină de pe mare, să am grijă de copiii noştri şi de gospodăria noastră.

Sprâncenele i se împreunară deasupra ochilor întunecaţi.

– Aş face tot ce trebuie făcut ca el să poată naviga fără nicio altă grijă în afară de cea a corabiei.

Vocea îi era plină de de amărăciune.

– Aş face tot ce-l poate ajuta pe el să ducă viaţa pe care şi-o doreşte. Dacă mă hotărăsc să-l iubesc pe Grag, să mă mărit cu el, o să plătesc cu toate celelalte lucruri pe care mi-am dorit vreodată să le fac în viaţă. Va trebui să le abandonez ca să-l pot iubi.

– Şi nu e ceea ce vrei să faci cu viaţa ta? întrebă Amber.

Un zâmbet acru schimonosi buzele Altheei.

– Nu. Nu vreau să fiu vântul din pânzele lui. Asta vreau să fie altcineva pentru mine.

Îşi îndreptă brusc spatele.

– Adică... n-am spus-o cum trebuia. Nu pot explica foarte bine.

Amber îşi ridică privirea de la lucrul ei şi îi zâmbi larg.

– Dimpotrivă, cred că te simţi stânjenită tocmai fiindcă ai spus-o atât de clar. Îţi doreşti o pereche care să-ţi urmărească visul. Nu vrei să renunţi la ambiţiile tale ca să faci posibilă viaţa altcuiva.

– Presupun că e adevărat, recunoscu Althea fără tragere de inimă. De ce e atât de rău? întrebă o clipă mai târziu.

– Nu e, o asigură Amber.

Peste câteva clipe adăugă cu răutate:

– Dacă eşti bărbat.

Althea se lăsă pe spătarul scaunului şi îşi încrucişă încăpăţânată braţele la piept.

– N-am ce face. Asta îmi doresc.

Fiindcă Amber nu răspunse, rosti aproape furioasă:

– Nu-ncerca să-mi spui că asta e dragostea, o renunţare la tot de dragul altcuiva!

– Totuşi pentru unii este, ripostă Amber, neînduplecată.

Prinse o altă mărgea în colier, apoi îl ridică şi-l privi cu ochi critici.

– Alţii sunt ca doi cai în acelaşi ham, trag împreună către acelaşi ţel.

– Cred că aşa ceva n-ar fi atât de rău, acceptă Althea.

Sprâncenele ei împreunate spuneau că nu e pe deplin convinsă.

– De ce nu se pot oamenii iubi unul pe celălalt rămânând totuşi liberi? întrebă ea pe neaşteptate.

Amber se întrerupse ca să se frece la ochi, apoi se trase gânditoare de un cercel.

– Unii pot iubi astfel, admise cu regret. Dar preţul acestui soi de dragoste poate fi cel mai mare.

Îşi înşiruia cuvintele cu grija cu care-şi înşiruia mărgelele.

– Când iubeşti pe cineva astfel, trebuie să recunoşti că viaţa lui e la fel de importantă ca a ta. Încă şi mai greu, trebuie să recunoşti că ar putea avea nevoi pe care nu i le poţi satisface şi că tu ai îndatoriri care te vor ţine departe de el. Preţul e singurătatea, dorul, îndoiala şi...

– De ce trebuie neapărat să existe un preţ? De ce trebuie să se amestece dorinţa cu dragostea? De ce nu pot fi oamenii ca fluturii, de ce nu se pot întâlni sub strălucirea soarelui, pentru a se despărţi când ziua e încă luminoasă?

– Fiindcă suntem oameni, nu fluturi. Să pretinzi că oamenii se pot întâlni, iubi şi apoi despărţi fără suferinţă şi fără urmări înseamnă să intri într-un rol mai fals decât cel în care te pretinzi fiica decentă a unui Negustor.

Amber îşi lăsă mărgelele jos şi întâlni privirea Altheei. Îi vorbi fără ocolişuri.

– Te rog, nu încerca să te convingi că poţi să te culci cu Grag Tenira pentru a te despărţi apoi de el fără ca asta să vă

afecteze pe amândoi. Adineauri ai vorbit despre iubire fără dorinţă. Satisfacerea dorinţei fără iubire e furt. Dacă trebuie s-o faci, plăteşte pe cineva. Dar nu fura asta de la Grag pretinzând că nu există un preţ. Acum îl cunosc pe Grag Tenira. Nu-ţi poate da aşa ceva, nu astfel.

Althea îşi încrucişă din nou braţele pe piept.

– Nici nu m-am gândit s-o fac.

– Ba da, te-ai gândit, susţinu Amber, privindu-şi din nou mărgelele. Cu toţii ne gândim la aşa ceva. Ceea ce nu înseamnă că e bine.

Îşi reluă munca, trecând la un nou model de noduri. În tăcerea aşternută, adăugă.

– Când te culci cu cineva, există întotdeauna un angajament. Uneori, angajamentul ăsta înseamnă doar că amândoi pretindeţi că nu contează.

Ochii ei de o culoare stranie îi întâlniră o clipă pe ai Altheei.

– Uneori te angajezi doar faţă de tine. Cealaltă parte nu află niciodată sau nu e de acord cu asta.

Brashen. Althea se foi stânjenită pe scaun. De ce îi venea el mereu în minte în astfel de momente nepotrivite? Ori de câte ori credea că şi l-a smuls din minte, acel interludiu i se derula din nou în amintire. O făcea să se înfurie iarăşi, dar nu mai era sigură că furia îi e stârnită de Brashen. Îşi alungă astfel de gânduri. Se încheiase, se terminase definitiv, era o parte a vieţii ei căreia îi pusese capăt. O putea lăsa în urmă. O putea acoperi cu altele.

– Să iubeşti nu înseamnă doar să fii sigur de celălalt, să ştii că e gata să renunţe la orice pentru tine. Înseamnă să ştii fără dubiu că tu poţi renunţa la orice de dragul lui. Nu te amăgi, fiecare partener renunţă la câte ceva. Visurile fiecăruia sunt date deoparte pentru a face loc visului comun. În unele căsnicii, unul dintre soţi renunţă la tot ceea ce credea cândva că îşi doreşte. Dar nu o face întotdeauna femeia. Un astfel de sacrificiu nu e ruşinos. E iubire. Dacă eşti convinsă că bărbatul e demn de tine, merită să-l faci.

Amber rămase o vreme nemişcată, chibzuind. Pe urmă Althea se aplecă brusc spre ea şi o întrebă:

– Crezi că, dacă m-aş mărita cu Grag, mi-aş schimba părerile?

– Ei, cineva ar trebui cu siguranţă s-o facă, răspunse Amber cu un aer filozofic.

*

Brashen se aventură să mai arunce o privire pe coridor. Unde era fata aia? Avea de gând să-l lase s-o aştepte acolo până se întorcea mesagerul cu mama ei? Nu-i plăcuse niciodată să aştepte. Zâmbi în sinea lui, căci şansa de a o revedea pe Althea îi lumina sufletul, în ciuda veştilor proaste pe care le aducea. Îşi dorea să mai fi avut o cât de mică fărâmă de cindin care să-l susţină, dar îl lăsase cu hotărâre la bordul *Ajunului Primăverii*. Ştia că Althea îi dezaprobă acea slăbiciune neînsemnată. Nu voia să-l creadă genul de om care-şi cară cindinul după el pretutindeni. Oricum ea considera întrebuinţarea drogului un defect. Ei bine, el, unul, cunoştea deja toate defectele Altheei. Fusese silit să i le suporte zi de zi, ani de-a rândul. N-aveau importanţă. Ajunsese să ţină la ea, şi nu datorită singurei nopţi petrecute împreună. Noaptea aia îl făcuse doar să recunoască sentimentele pe care le avea deja. Atâţia ani o văzuse zi de zi. Băuseră sau mâncaseră împreună în multe porturi, jucaseră împreună la jocuri de noroc, reparaseră vele împreună. Ea nu-l trata ca pe un fiu dezmoştenit al unui Negustor. Îl trata ca pe un secund destoinic, îl respecta pentru cunoştinţele lui şi pentru abilitatea de a-i conduce pe alţii. Era femeie, dar putea sta de vorbă cu ea nu doar făcându-i complimente pentru rochie sau comparându-i ochii cu stelele. Nu era o raritate?

Se apropie de o fereastră şi se uită de-a lungul aleii. Un zgomot uşor de paşi din spatele lui îl făcu să se răsucească în loc. Era din nou fata. Un pic cam răsfăţată, dacă istorisirile

Altheei despre ea erau adevărate. Ochii li se întâlniră şi ea îi zâmbi cu gravitate. Purtarea i se schimbase iarăşi.

– Am trimis un mesager, cum mi-ai sugerat. Dacă vrei să mă urmezi, îţi pot oferi o ceaşcă de cafea şi o tartă.

Vocea sclivisit modulată era a unei tinere bine-crescute care îl întâmpina la intrarea în casa ei.

Asta îi reaminti de bunele lui maniere.

– Mulţumesc. Sunt cât se poate de bine-venite.

Ea arătă către coridor şi îl surprinse luându-l de braţ. Abia îi ajungea până la umăr. Acum îi simţea parfumul, un soi de ulei floral, poate de violete. Adia din părul ei. În timp ce o însoţea pe coridor, ea îşi înălţă o dată capul spre el şi îl privi printre gene. Privirea aceea îl făcu să schimbe prima impresie despre ea. Pe răsuflarea lui Sa, repede mai cresc copiii! Nu fusese ea tovarăşă de joacă a micii Delo? Ultima dată când o văzuse, sora lui era pedepsită fiindcă îşi murdărise şorţuleţul de noroi. Nu mai dăduse ochii cu ea de ani întregi. Îl năpădi un sentiment de pierdere aparte. Când îl dezmoştenise tatăl lui, îşi pierduse mai mult decât căminul şi averea.

Malta îl conduse în camera de zi. Pe o masă mică, flancată de două scaune confortabile, fuseseră deja aşezate un serviciu de cafea şi o farfurie cu tarte. Prin fereastra deschisă se vedea grădina.

– Sper că o să te simţi bine aşteptând aici. Am făcut eu însămi cafeaua. Sper că nu e prea tare.

– Sunt sigur că e foarte bună, răspunse el cu stângăcie.

Se simţea de două ori ruşinat. De asta întârziase ea şi, da, familia Vestrit trecea prin vremuri grele dacă o fiică a stăpânului casei făcea cafea şi tăia tarta pentru oaspeţi.

– O cunoşti pe sora mea, nu-i aşa? izbucni el pe neaşteptate. Delo?

– Bineînţeles. Draga, dulcea Delo! Îmi e cea mai bună prietenă.

Malta îi zâmbi din nou. Îl invită cu un gest să se aşeze şi se aşeză şi ea pe scaunul din faţa lui, la masa pe care o

aranjase. Turnă cafea şi îl servi cu tarta presărată cu seminţe.

– N-am mai văzut-o pe Delo de mulţi ani, se trezi el recunoscând.

– Nu? Ce păcat! Ştii, a crescut mult. Îl cunosc şi pe fratele tău, adăugă fata cu un altfel de zâmbet.

Tonul ei cu subînţelesuri îl făcu pe Brashen să se încrunte.

– Cerwin. Sper că e bine sănătos.

– Cred că da. Era, ultima oară când l-am văzut.

Malta oftă uşor şi îşi feri privirea.

– Nu-l văd prea des.

Era îndrăgostită de tânărul Cerwin? Pornind de la propria vârstă, Brashen o calculă repede pe a fratelui şi pe a surorii sale. Ei, Cerwin avea, presupuse el, vârsta potrivită pentru a-i face curte unei fete. Dar, dacă era de aceeaşi vârstă cu Delo, Malta era cam prea tânără ca să fie curtată. Începu să se simtă uşor stânjenit. Acea mică făptură fermecătoare era fetiţă sau femeie? Ea mestecă în cafea şi gestul izbuti cumva să atragă atenţia lui Brashen asupra eleganţei mâinilor ei. Pe urmă se aplecă peste masă, oferindu-se să pună mirodenii în cafeaua lui. Şi asta, cu siguranţă, nu cu intenţia de a-şi arăta o atât de mare parte a sânilor. Brashen îşi feri privirea, dar parfumul ei îi ajunse în nări.

Malta se aşeză din nou. Îşi luă cafeaua, sorbi din ea, apoi îşi îndepărtă o şuviţă de păr negru de pe fruntea netedă.

– Cred că o cunoşti pe mătuşa mea Althea, nu?

– Bineînţeles. Am navigat împreună... pe *Vivacia*, vreme de mulţi ani.

– Bineînţeles.

– S-a întors cu bine în Bingtown?

– O, da. Cu multe săptămâni în urmă. S-a întors cu *Ophelia*. Ştii, asta e corabia vie a familiei Tenira.

Malta se uită drept în ochii lui Brashen când adăugă:

– Grag Tenira e foarte îndrăgostit de ea. Tot oraşul vorbeşte despre asta. Nu puţini sunt uimiţi, fiindcă mătuşa mea atât de încăpăţânată şi-a oferit brusc inima unui tânăr

atât de echilibrat. Bunica e, firește, foarte încântată. Toate suntem. Aproape că ne pierduserăm speranţa c-o să mai facă vreodată o partidă bună şi-o să se aşeze la casa ei. Sunt sigură că înţelegi ce vreau să spun.

Râse scurt, cu un aer confidenţial, de parcă ar fi spus un lucru pe care nu i l-ar fi dezvăluit oricui. Se uita la el cu atâta atenţie, încât lăsa impresia că vede cum se înfig cârligele cuvintelor ei în inima lui şi cum rămân acolo, ca nişte gheare.

– O partidă bună, repetă Brashen, amorţit.

Se trezi dând din cap ca o păpuşă.

– Tenira. Grag Tenira. Oh, ar fi. O partidă bună adică. E şi un corăbier priceput.

Adăugă ultimele cuvinte mai mult pentru sine. Nu-i venea în minte nimic altceva care ar fi putut s-o atragă pe Althea la Grag Tenira. Bine, era şi chipeş. Brashen auzise spunându-se că e chipeş. Nu era nici dezmoştenit şi n-avea nici slăbiciune pentru cindin. Gândul la drog îl făcu brusc să tânjească după o bucată, care să-i abată atenţia de la acea nouă senzaţie neplăcută. În buzunarul hainei ar fi putut avea o bucată dintr-un baton, dar nu se putea lăsa în voia unui năravde năier în faţa acelei copile atât de bine-crescute.

– ...Încă o bucată de tartă, Brashen?

Nu-i auzise decât ultimele cuvinte. Se uită în jos, la farfuria lui neatinsă.

– Nu. Nu, mulţumesc foarte mult. Dar e foarte gustoasă.

Se grăbi să muşte din tartă. În gura lui uscată, seminţele păreau rumeguş. Îşi împinse îmbucătura pe gât cu o înghiţitură de cafea, apoi îşi dădu seama că mănâncă aidoma unui năier în cambuză.

Malta întinse mâna şi-i mătură dosul mâinii cu micile ei degete subţiri.

– Pari foarte obosit de călătorie. Eram atât de supărată când ţi-am deschis uşa... Nu ţi-am mulţumit că ai făcut un drum atât de lung ca să ne aduci veşti despre corabia tatei. Vii de departe, nu?

– De destul de departe.

Se îndepărtă de ea şi îşi frecă mâinile în poală, ca şi cum încă ar mai fi simţit atingerea ei furnicându-l. La asta, ea zâmbi cu subînţeles, apoi îşi întoarse faţa. O roşeaţă îi urcă în obraji. Aşadar ştia că flirtează – nu fusese atingerea neglijentă a unui copil. Brashen se simţi asaltat şi nedumerit. Îi lăsă gura apă când se gândi că o cât de mică bucată de cindin i-ar fi limpezit mintea. Se sili să muşte în schimb din nou din tartă.

– Ştii, mă uit la tine şi mă întreb cum ar arăta fratele tău cu mustaţă. A ta îţi scoate frumos în evidenţă buzele şi falca.

Dându-şi doar pe jumătate seama ce face, Brashen îşi ridică mâna să-şi netezească mustaţa. Fata n-ar fi trebuit să vorbească astfel, nu se cădea să o facă, aşa cum nu se cădea nici să urmărească degetele lui Brashen cu o privire aproape lacomă. El se ridică în picioare.

– Poate ar trebui să mă-ntorc ceva mai târziu, în timpul după-amiezii. Te rog, spune-le să se aştepte la vizita mea. Probabil ar fi trebuit să trimit vorbă înainte de a apărea la uşă.

– Nicidecum.

Fata rămase pe scaun. Nu se ridică pentru a-l conduce până la uşă sau măcar în semn că a înţeles dorinţa lui de a pleca.

– Am trimis deja un mesager. Sunt sigură că se vor întoarce curând. Vor dori să afle veşti despre tata şi despre corabia lui cât mai curând cu putinţă.

– De asta nu mă îndoiesc, încuviinţă Brashen, băţos.

Nu putea s-o înţeleagă pe foarte tânăra femeie. Se uita la el cu nevinovăţie. Poate cuvintele ei nu fuseseră decât greşeala unui copil sincer. Poate că el stătuse prea mult pe mare. Se aşeză din nou, cu spatele ţeapăn şi cu pălăria pe genunchi.

– Atunci o să le aştept. Sunt sigur că ţi-am întrerupt ziua. Te rog, nu te simţi obligată să rămâi cu mine. O să mă simt bine şi aşteptând de unul singur.

Ea răspunse la cuvintele lui stângace cu un hohot de râs.

– Oh, vai de mine! Te-am făcut să te simţi stânjenit. Îmi pare foarte rău. Presupun că am fost prea familiară. E numai fiindcă bunicul meu te-a îndrăgit, ca secund, atât de multă vreme, încât simt că suntem aproape rude. Pe de altă parte, fiindcă îi cunosc atât de bine pe Cerwin şi pe Delo, am vrut, firește, să-i fac o primire călduroasă fratelui lor.

Vocea îi scăzu spectaculos.

– Cred că e o adevărată tragedie că nu mai eşti bine-venit în casa familiei tale. N-am înţeles niciodată exact ce s-a întâmplat între tine şi tatăl tău...

Îşi lăsă cuvintele să se piardă încet, invitându-l pe Brashen la confidenţe.

Dezvăluirile despre cearta din familia lui erau ultimul lucru pe care dorea să-l facă atunci. Nu-şi aducea aminte să se mai fi aflat vreodată într-o situaţie atât de stânjenitoare. Malta părea când o fetiţă inocentă, străduindu-se din răsputeri să întâmpine un oaspete în lipsa adulţilor din casă, când o seducătoare încântată să se joace cu el. Veştile lui erau urgente şi îşi dorea s-o vadă pe Althea, dar se simţea cu atât mai stânjenit, cu cât rămânea mai mult acolo. Îi trecu prea târziu prin cap că, probabil, întreaga situaţie putea fi considerată indecentă. După toate aparenţele, era cu desăvârşire singur cu o fată tânără, de familie bună. Cunoştea taţi şi fraţi gata să provoace la duel pentru ofense mai neînsemnate. Se ridică din nou în picioare.

– Mă tem că trebuie să plec. Mai am şi alte însărcinări. O să mă-ntorc în după-amiaza asta mai târziu. Te rog, transmite familiei tale respectele mele.

Malta nu schiţă niciun gest care să-i trădeze intenţia de a se ridica. El nu aşteptă s-o facă.

– A fost o plăcere să te revăd.

Se înclină în faţa ei, apoi îi întoarse spatele, pregătindu-se să se îndrepte spre uşă.

– Fratele tău Cerwin nu mă crede un copil.

Cuvintele ei erau provocatoare.

În ciuda voinţei lui, Brashen se întoarse s-o privească. Nu se ridicase, dar îşi lăsase capul pe spate, sprijinit de spătarul scaunului, arătându-şi albeaţa gâtului lung. O şuviţă de păr i se desprinsese şi îşi ridică mâna ca să şi-o răsucească pe degete în timp ce vorbea. Zâmbea alene.

– El e dulce ca un pisoi. Dar bănuiesc că tu semeni mai degrabă cu un tigru.

Îşi puse vârful unui deget în gură şi îl muşcă uşor, gânditoare.

– Animalele de casă pot fi atât de plictisitoare, spuse apoi.

Brashen descoperi brusc că-n pieptul lui, sub cămaşa de pirat, bate inima unui foarte manierat fiu de Negustor din Bingtown. Era şocat până în măduva oaselor. Inflexiunile vocii ei nu lăsau loc de îndoială. În casa familiei căpitanului Vestrit, nepoata acestuia se folosea de el ca să-şi cizeleze trucurile de seducătoare. Era scandalos.

– Ar trebui să-ţi fie ruşine, spuse cu sinceră indignare.

Nu se întoarse când o auzi icnind şocată şi o porni pe coridor către uşa din faţă. O deschise cu o smucitură şi se pomeni uitându-se în jos la feţele uluite ale Ronicăi Vestrit şi Keffriei Haven.

– Oh, îi mulţumesc lui Sa că aţi venit, exclamă, chiar în timp ce Keffria întreba:

– Cine eşti şi ce cauţi în casa noastră?

Se uită furioasă în jur, ca şi cum ar fi vrut să-şi cheme servitorii să-l imobilizeze.

– Brashen Trell, se grăbi el să răspundă, înclinându-se adânc. Aduc veşti despre *Vivacia*. Urgente şi neliniştitoare.

Cuvintele şocante atraseră imediat întreaga ei atenţie.

– Ce s-a întâmplat? A păţit ceva Kyle? Ai veşti despre fiul meu, Wintrow? întrebă Keffria imediat.

– Nu, porunci Ronica Vestrit. Nu aici, vino înăuntru şi stai jos. În camera de lucru.

Brashen se trase într-o parte, lăsându-le să meargă înaintea lui. Vorbi în timp ce le urma.

– Nepoata ta, Malta, m-a primit în casă. Credeam că mesagerul trimis de ea v-a pregătit pentru veştile pe care le aduc.

Ar fi vrut să-ntrebe dacă vine şi Althea, dar izbuti să-şi ţină limba în frâu.

– Nu ne-a găsit niciun mesager, îl înştiinţă scurt Ronica Vestrit. Dar m-am temut că, mai curând sau mai târziu, cineva o să ne bată la uşă cu veşti care nu vor fi bune.

Le făcu celorlalţi doi semn să intre în camera de lucru şi închise uşa cu hotărâre.

– Ia loc, Trell. Ce ştii? N-ai navigat cu *Vivacia*; ştiu că ai fost înlocuit de Kyle cu un om ales de el. Prin urmare, cum se face că ne aduci acest mesaj?

Cu o cât de mare parte a adevărului îi era dator? Dacă în locul ei ar fi fost Althea şi ar fi stat de vorbă liniştiţi, cu două beri în faţă, i-ar fi spus totul de-a fir a păr şi ar fi lăsat-o să-l judece cum voia. Vânzarea mărfurilor piraţilor se pedepsea cu spânzurătoarea; nu putea să nege că asta îi e îndeletnicirea. N-avea de gând să mintă; pur şi simplu avea să lase faptul sub tăcere.

– *Vivacia* a fost capturată de piraţi.

Lăsă cuvintele să cadă ca o ancoră fără lanţ. Înainte de a-şi putea ele reveni îndeajuns ca să-l bombardeze cu întrebări, continuă:

– Nu ştiu mai mult decât atât. A fost văzută ancorată într-un port avanpost al piraţilor. N-am idee ce s-a întâmplat cu căpitanul şi cu echipajul. Îmi pare rău că trebuie să vă spun asta şi încă şi mai rău fiindcă trebuie să adaug că a căzut în mâinile unui anume căpitan Kennit. Nu ştiu de ce a abordat-o pe *Vivacia*. Are reputaţia unui corsar ambiţios. Visează să unească Insulele Piraţilor într-un regat al lui însuşi. Cu acest scop urmăreşte corăbiile care transportă sclavi. Se zvoneşte că ucide tot echipajul şi eliberează sclavii, pentru a câştiga bunăvoinţa lor şi pe a celorlalţi piraţi care detestă sclavia la fel de mult ca el însuşi.

Tăcu, rămas fără cuvinte şi cu răsuflarea tăiată. În timp ce-l ascultase, Keffria păruse să rămână fără oase, adâncindu-se tot mai mult şi mai mult în scaun, de parcă spusele lui i-ar fi stors viaţa din trup. Îşi acoperise gura cu amândouă mâinile, oprindu-şi un urlet de groază.

Prin contrast, Ronica părea preschimbată în lemn. Pe faţă îi încremenise o expresie de disperare. Mâinile ei bătrâne strângeau spătarul unui scaun aşa cum strâng ghearele unei păsări stinghia pe care stă.

După o foarte lungă clipă, ea trase aer în piept. Vorbi în şoapte care păreau o sforţare.

– Ne aduci o propunere de răscumpărare?

Asta îl umplu de ruşine. Bătrâna era iute de minte. Îi văzuse croiala hainelor şi ghicise cum îşi câştigă traiul. Îl credea un om de legătură al lui Kennit. Ruşinea îl mistuia, dar nu-i putea găsi Ronicăi nicio vină.

– Nu, răspunse, simplu. Ştiu ceva mai mult decât v-am spus şi e vorba mai ales despre zvonuri şi bârfe.

Oftă.

– Acest căpitan Kennit pare foarte încântat de captura lui. Sau cel puţin bănuiesc că va păstra corabia. Despre oamenii de la bordul ei nu ştiu nimic. Îmi pare rău.

Tăcerea care îi învălui acum părea de gheaţă. Schimbase cursul vieţilor celor două femei. Cu nici cincizeci de cuvinte, le măcelărise speranţele. Corabia nu întârzia pur şi simplu. Căpitanul ei n-avea să se-ntoarcă acasă cu banii care să le refacă averea. Tot ce mai puteau aduna trebuia sacrificat pentru o răscumpărare – dacă aveau destul noroc ca să li se ceară una. Veştile aduse de el ruinaseră familia Vestrit. Detesta să fie purtătorul unor astfel de noutăţi. Aştepta dezlănţuirea furtunii.

Niciuna nu izbucni în plâns. Niciuna nu ţipă, niciuna nu-l acuză că minte. Keffria îşi îngropă faţa în mâini.

– Wintrow, spuse foarte încet. Băieţelul meu.

Ronica îmbătrânea văzând cu ochii, i se gârboveau umerii, i se adânceau ridurile. Îşi găsi fotoliul pe bâjbâite, se aşeză şi

rămase cu ochii în gol. Brashen simţi o oribilă povară a responsabilităţii. La ce se aşteptase? Îşi căută visurile sortite pieririi, în care ochii Altheei ardeau de furie şi se întorcea spre el ca spre un prieten gata s-o ajute să-şi salveze corabia. Acum vedea realitatea. Dăduse ultima lovitură unei familii care îi fusese cândva prietenă.

Auzi pe neaşteptate un ţipăt strident, apoi o bufnitură în uşa care se deschise brusc. Intră Althea, împingând în faţa ei o Malta ciufulită, care se împotrivea.

– Keffria! Obrăznicătura asta trăgea din nou cu urechea! M-am săturat s-o tot văd spionând şi furişându-se. E sub demnitatea oricui din familia noastră... Brashen? Ce cauţi aici? Ce s-a-ntâmplat? Ce se petrece aici?

Althea îi dădu drumul Maltei atât de brusc, încât fata căzu pe podea cu o bufnitură. Se holbă la el cu ochi măriţi şi cu gura căscată, de parcă o izbitură i-ar fi golit pieptul de aer.

Brashen se ridică şi se apropie de ea. Toată povestea i se revărsă printre buze.

– *Vivacia* a fost capturată de piraţi. Am văzut-o ancorată într-un adăpost de-al lor, având pe catargul mare steagul Corbului. Ăsta e Kennit. Sunt sigur că-i cunoşti reputaţia. Se spune că ucide tot echipajul corăbiilor cu sclavi pe care le capturează. Nu ştiu nimic despre soarta oamenilor de la bordul ei.

Un ţipăt sfâşietor al Maltei acoperi orice alt răspuns. Când răsuflă a doua oară, se ridică în picioare. Se repezi la Brashen agitându-şi pumnii cu sălbăticie.

– Nu. E o minciună, e o minciună! Tata a spus c-o să se-ntoarcă acasă, o să pună totul în ordine! O să vină şi-o să ne facă din nou bogaţi, o s-o dea afară pe Althea şi o să pună pe toată lumea să se poarte bine cu mine! Tu ai născocit asta, porcule! Nu e adevărat, nu e adevărat! Tata nu poate fi mort, nu poate!

El o prinse de încheietura unei mâini, apoi de a celeilalte, după ce îl pocnise de două ori. Se aşteptă să se potolească.

Dar ea îl lovi de alte două ori cu pantoful, din toate puterile, în fluierul piciorului.

– Malta! Încetează! porunci tăios Ronica, în vreme ce Keffria striga:

– Termină! Termină! Aşa nu rezolvi nimic.

Althea alese o cale mai directă. Se apropie cu paşi mari, o prinse pe Malta de părul de pe ceafă şi o trase înapoi brusc şi cu forţă. Fata ţipă de durere. Brashen îi eliberă imediat încheieturile mâinilor. Pe urmă Althea îl ului când o prinse pe Malta într-o îmbrăţişare brutală.

– Încetează. Încetează *imediat*, îi şopti cu voce aspră fetei care se zbătea. Nu ajută la nimic. Păstrează-ţi puterile şi minţile. Nu ni le putem irosi luptându-ne între noi. Acum avem un duşman comun. Trebuie să punem laolaltă tot ce putem ca să-i salvăm. Malta. Malta. Ştiu, e groaznic, dar trebuie să facem faţă, nu să ne zvârcolim ca nişte isterice.

Malta se linişti brusc. Apoi o îi îmbrânci pe mătuşa ei şi se îndepărtă de ea împleticindu-se înainte de a se întoarce s-o acuze.

– Eşti încântată că s-a-ntâmplat aşa. Eşti! Nu-ţi pasă de tata, nu ţi-a păsat niciodată. Nu vrei decât corabia aia. Speri că e mort, ştiu că asta speri! Mă urăşti. Nu te preface că-mi eşti prietenă.

Îşi încleştă dinţii şi o fulgeră pe Althea cu privirea. O linişte sumbră umplu pentru câteva clipe încăperea.

Vocea Altheei avea neînduplecarea pietrei.

– Nu. Nu sunt prietena ta.

Îşi îndepărtă de pe faţă părul răvăşit.

– În cea mai mare parte a timpului, nu-mi placi câtuşi de puţin. Dar sunt mătuşa ta. Soarta a vrut să fim rude, iar acum ne sileşte să ne aliem. Malta, lasă-ţi deoparte aerele, nervii şi îmbufnările. Gândeşte-te la problema asta. Asta trebuie să facem toate. Trebuie s-aducem corabia înapoi şi să-i salvăm pe oamenii din echipaj rămaşi în viaţă. E singurul lucru pentru care trebuie să ne întrebuinţăm acum forţele.

Malta o măsură cu privirea de sus până jos, bănuitoare.

– Încerci să m-amăgeşti. Încă mai vrei corabia pentru tine.

– Încă mai vreau să fiu căpitanul corabiei familiei, încuviinţă Althea fără şovăire. E adevărat. Dar cearta asta trebuie s-aştepte pân-o aducem pe *Vivacia* cu bine înapoi, în Bingtown. Acum asta ne dorim toate. Femeile din familia noastră sunt rareori de acord, indiferent în ce privinţă. Aşa că, atâta vreme cât asta se-ntâmplă, e nevoie să nu te mai porţi ca o fetişcană isterică cu creier de găină.

Althea îşi roti privirea, cuprinzându-şi mama şi sora.

– Acum niciuna dintre noi nu-şi poate îngădui să-şi dea frâu liber sentimentelor. Nu văd pentru noi decât un singur ţel. Să adunăm bani pentru răscumpărare. Pentru una serioasă. Sincer, e singura noastră şansă de a aduce înapoi atât corabia, cât şi echipajul nevătămat.

Clătină din cap.

– Îmi stă în gât că trebuie să cumpărăm ceea ce e al nostru, dar e calea cea mai practică de a o redobândi. Dacă avem noroc, piratul o să ne ia banii şi o să ne înapoieze ceea ce ne aparţine. Însă Brashen are dreptate. Am auzit de acest căpitan Kennit. Dacă a pornit în urmărirea *Vivaciei*, a făcut-o fiindcă vrea s-o păstreze. Dacă e aşa, nu putem decât să ne rugăm lui Sa să fi fost destul de înţelept ca să-i lase în viaţă pe membrii familiei şi echipajul cu care e învăţată, ca să nu-şi piardă ea minţile. Aşa că, vezi, Malta, am motivele mele să sper că tatăl şi fratele tău sunt vii şi nevătămaţi.

Althea îi adăugă acestei ironii un zâmbet încordat şi îndurerat. Continuă cu voce mai joasă:

– Consiliul Negustorilor din Bingtown se întruneşte mâine-seară. Trebuie să asculte familia Tenira când va vorbi despre birurile Satrapului, despre prezenţa aşa-numitelor „corăbii de patrulare“ chalcedene şi despre sclavii din Bingtown. I-am promis lui Grag că voi fi acolo să susţin părerile tatălui său. Mamă, Keffria, ar trebui să veniţi şi voi. Atrageţi-i de partea noastră pe oricât de mulţi cu putinţă. Pentru Negustorii din Bingtown a sosit timpul să se trezească, să înţeleagă ce se petrece. Pirateria s-a înrăutăţit şi piraţii sunt din ce în ce mai

cutezători, tot ca urmare a harababurii create de Satrap. La momentul potrivit, trebuie să vorbim despre situaţia *Vivaciei* şi să cerem măcar ajutorul celorlalte familii care au corăbii vii, dacă nu-i putem convinge pe toţi Negustorii să ne sprijine. E vorba despre ceva care ne afectează pe toţi. Cu riscul de a o stârni iar pe Malta, trebuie să adaug că are legătură cu sclavia. Dacă lui Kyle nu i-ar fi venit ideea s-o folosească pe *Vivacia* pentru negoţul cu sclavi, nu i s-ar fi întâmplat aşa ceva. Despre Kennit se ştie foarte bine că urmăreşte corăbiile încărcate cu sclavi. Se mai ştie şi că, adăugă cu o voce mai sonoră, când o văzu pe Malta pregătindu-se s-o întrerupă, din pricina atacurilor piraţilor îi avem pe chalcedeni ancoraţi în portul nostru. Dacă Bingtownul ia poziţie împotriva piraţilor, poate izbutim să-i demonstrăm Satrapului că n-avem nevoie de vasele lui de patrulare şi că nu intenţionăm să le plătim.

Se întoarse spre fereastra dincolo de care lumina după-amiezii se împuţinau.

– Dacă ne reuşesc toate astea, poate trezim întregul Bingtown, făcându-l să priceapă că n-avem nevoie nici de Jamaillia, nici de Satrap. Acum ne putem purta singuri de grijă.

Rosti foarte încet ultimele cuvinte, dar în liniştea din încăpere sunară foarte clar.

Pe neaşteptate, Althea oftă adânc şi umerii îi căzută.

– Mi-e foame. Nu e o prostie? Brashen îmi aduce cea mai rea veste pe care mi-aş fi putut-o imagina şi, cumva, mie totuşi mi-e foame la ora cinei.

– Indiferent ce ţi s-ar întâmpla, corpul tău vrea în continuare să trăiască.

Ronica vorbise apăsat, din experienţa unui supravieţuitor. Traversă încăperea către nepoata ei cu mişcări ţepene. Îi întinse mâna.

– Malta, Althea are dreptate. Acum trebuie să stăm umăr la umăr ca o familie, să lăsăm deoparte neînţelegerile dintre noi.

Îşi ridică privirea şi le adresă tuturor un zâmbet sumbru.

– Pe răsuflarea lui Sa! Iată de ce e nevoie ca să ne-aducem aminte că suntem rude. Mi-e ruşine.

Se uită din nou la nepoata ei, cu mâna întinsă, în aşteptare. Malta şi-o întinse pe a ei încetul cu încetul. Ronica i-o luă. Privi în adâncul ochilor plini de furie ai fetei. Pe urmă, brusc, o cuprinse într-o îmbrăţişare lipsită de vlagă. Malta o îmbrăţişă la rândul ei, cu prudenţă.

– Malta şi tata nu mai sunt răi? se miră o voce sonoră şi copilăroasă.

Toate capetele se întoarseră către băiatul din cadrul uşii.

– Oh, Selden! strigă Keffria, obosită şi descurajată.

Se ridică şi se îndreptă spre fiul ei cel mic. Încercă să-l ia în braţe, dar el o împinse şi se eliberă, bătos.

– Mamă, nu mai sunt bebeluş! protestă el iritat.

Se uită pe lângă ea, către Brashen. Îşi lăsă capul pe umăr.

– Arăţi ca un pirat, decretă el.

– Da, nu-i aşa? răspunse Brashen.

Se lăsă în jos, ca să nu fie mai înalt decât băieţelul.

– Dar nu sunt. Sunt doar un năier onest, din Bingtown, care-n ultima vreme n-a prea avut noroc.

Pentru câteva clipe, crezu că e adevărat. Aproape că izbuti să uite de capătul bont al unui baton de cindin găsit de degetele lui rebele în colţul din buzunarul hainei.

16

RESPONSABILITĂŢI

Althea îl privi îndepărtându-se. Nu i se alăturase mamei ei ca să-l conducă până la uşă. În schimb, fugise în camera ei de copil, de la ultimul etaj al casei. Lăsase încăperea plină de praf în întuneric şi nici măcar nu se aplecase prea mult spre fereastră, ca nu cumva s-o vadă Brashen dacă se uita în urmă. Lumina lunii atenua culoarea ţipătoare a hainelor lui. Mergea încet, fără să privească înapoi, şi se legăna de parcă ar fi înaintat pe puntea unei corăbii sau într-o trăsură în mers.

Althea avusese noroc fiindcă în seara aceea intrase în camera de lucru luptându-se cu Malta. Nimeni nu-i observase obrajii roşii şi răsuflarea tăiată. Credea că până şi lui Brashen îi scăpase panica instalată pe chipul ei, preţ de câteva clipe, la vederea lui. Când dăduse cu ochii de durerea întipărită de pe faţa Keffriei şi de pe cea a Ronicăi, simţise că îi stă inima. Pentru o clipă înspăimântătoare, crezuse că Brashen a venit la mama ei ca să mărturisească şi să se ofere să-i spele ruşinea însurându-se cu ea. Chiar şi în vreme ce se clătina sub gravitatea adevăratelor veşti aduse, în taină se simţea uşurată fiindcă nu trebuia să recunoască în public ce făcuse.

Ceea ce făcuse *ea*. Acum accepta asta. Cu săptămâni în urmă, cuvintele lui Amber o convinseseră să se confrunte cu ea însăşi. Acum îi era aproape ruşine, fiindcă încercase să se-ascundă în spatele unor scuze. Ceea ce făcuseră făcuseră împreună. Dacă voia să se respecte pe sine însăşi, ca femeie şi ca om ajuns la maturitate, nu putea pretinde altceva. Ajunsese cu sinceritate la concluzia că susţinuse altceva, fiindcă nu voia să fie condamnată pentru o faptă atât de iresponsabilă. Dacă el ar fi amăgit-o sau ar fi silit-o într-adevăr să-i intre în pat, Althea ar fi putut justifica durerea pe care-o simţea de atunci, ar fi fost o femeie nedreptăţită, o inocentă sedusă şi părăsită de un năier fără inimă. Dar aceste roluri îi insultau pe amândoi.

În seara aceea nu fusese în stare să-l privească în ochi, dar nici să-şi ia ochii de la el. Îi simţise lipsa. Anii de camaraderie la bordul corabiei, îşi spuse ea, cântăreau mai greu decât

grosolănia de la despărţire. Îl privise pe furiş de nenumărate ori, îşi întipărise imaginea lui în minte ca şi cum şi-ar fi satisfăcut un soi de foame. Vestea devastatoare adusă de Brashen continua să-i sfâşie inima, dar ochii ei trădători nu vedeau decât strălucirea întunecată a ochilor lui şi mişcările umerilor lui musculoşi sub cămaşa de mătase. Îi văzuse, la colţul gurii, o rană făcută de cindin. Încă se mai folosea de drogul ăla. Îmbrăcămintea lui de corsar o înspăimântase. Era îndurerată şi dezamăgită fiindcă ajunsese pirat. Totuşi hainele alea îi veneau mult mai bine decât cele sobre, purtate mereu de fiii Negustorilor din Bingtown. Dezaproba totul în privinţa lui, dar inima îi bătea nebuneşte când îl privea.

– Brashen, spuse deznădăjduită, în întuneric.

Clătină din cap, cu ochii la silueta lui care se pierdea în depărtare. Avea regrete, îşi spuse. Atât şi nimic mai mult. Regreta că se culcase cu el, distrugând astfel prietenia lejeră care îi legase. Regreta că îşi îngăduise ceva atât de nepotrivit, împreună cu un bărbat atât de nepotrivit. Regreta că el cedase, că nu devenise omul care crezuse tatăl ei că va deveni. Regreta puţina lui judecată şi slăbiciunea caracterului lui. Doar atât simţea. Regrete.

Se întrebă ce îl adusese înapoi, în Bingtown. Doar nu făcuse un drum atât de lung doar ca să le dea de veste că *Vivacia* a fost capturată. Gândul la corabie îi frânse şi mai tare inima. Îi venise destul de greu s-o piardă în favoarea lui Kyle; acum ajunsese în mâinile unui pirat în stare să ucidă. Corabia avea să fie marcată. Nu exista scăpare. Dacă avea s-o recapete vreodată pe *Vivacia*, avea să fie cât se poate de diferită de corabia veselă şi spirituală care părăsise Bingtownul cu aproape un an în urmă.

– La fel de diferită cum sunt eu de cea de atunci, îşi spuse în noapte, cu glas tare. La fel de diferită cum e el.

Îl urmări pe Brashen cu privirea până când îl înghiţi întunericul.

*

Miezul nopţii venise şi trecuse înainte de a izbuti Malta să se furişeze afară din casă. Toată familia mâncase în bucătărie, ca servitorii, încropind o cină târzie din tot ce se găsea acolo. Îl invitaseră şi pe Brashen. Când se întorsese Rache, după ziua ei liberă petrecută în oraş, familia, cu tot cu Brashen, se mutase în camera de lucru a bunicului ei şi continuase să discute. Luase parte până şi Selden, spre dezgustul Maltei. Nu făcea altceva decât să pună întrebări prosteşti, ceea ce n-ar fi fost atât de rău dacă nu s-ar fi străduit toată lumea să-i răspundă pe înţelesul lui, insistând, în acelaşi timp, că n-are de ce să se teamă. În cele din urmă, adormise pe lespezile căminului. Brashen se oferise să-l ducă în patul lui, iar mama lui i-o îngăduise, în loc să-l trezească pe bondoc.

Malta îşi strânse mai tare mantia în jurul trupului. Era o noapte frumoasă de vară, dar mantia întunecată o ascundea şi totodată o apăra de rouă. Papucii şi tivul cămăşii de noapte i se îmbibaseră deja de apă. Afară, noaptea era mult mai întunecată decât se aşteptase. Pavată cu pietriş alb, aleea care ducea spre stejar şi spre chioşc reflecta lumina lunii, călăuzindu-i paşii. În anumite locuri, iarba acoperise poteca. Frunze ude, maronii, rămase de toamna trecută, i se lipeau de tălpile papucilor. Încercă să nu se gândească la melcii şi la viermii striviţi sub picioarele ei.

Auzi un foşnet în tufişurile din dreapta ei şi se opri cu un icnet. Ceva se îndepărtă în grabă prin tufăriş, dar ea rămase împietrită, ascultând. La intervale foarte mari de timp, în apropiere de Bingtown erau văzute pume. Se spunea că fură vite mici, ba chiar şi copii. Malta tânjea să se întoarcă în casă, dar îşi reaminti că trebuie să fie curajoasă. Nu era vorba despre vreo farsă sau despre punerea la încercare a voinţei. Ceea ce făcea în clipa aceea făcea de dragul tatălui ei.

Era sigură că el ar fi înţeles-o.

Cât mătuşa Althea o implorase să fie alături de familie în strădania de a aduce înapoi corabia şi pe tatăl ei, Malta văzuse în asta o mare ironie. Chiar şi bunica ei dăduse un spectacol excelent cu îmbrăţişarea aia vlăguită. Dar adevărul era că niciuna dintre ele nu o credea în stare să le ajute altfel decât ferindu-se să le facă necazuri. Însă ea ştia că exact contrariul era adevărat. În timp ce, în dormitorul său, mama ei plângea şi fierbea vin, în semn de ofrandă pentru Sa, iar mătuşa Althea şi bunica stăteau probabil treze în pat, gândindu-se ce să vândă ca să facă rost de bani, numai Malta trecea la fapte. Numai ea îşi dădea seama că e singura care îi poate face pe alţii să le sprijine cauza. Gândindu-se la asta, hotărârea ei deveni mai puternică. Avea să facă orice era nevoie ca să-şi aducă tatăl acasă teafăr. Apoi urma să aibă grijă să afle el cine s-a sacrificat cu adevărat pentru binele lui. Cine spunea că femeile nu pot fi curajoase şi cutezătoare pentru binele celor pe care îi iubesc? Îmbărbătată de gândul ăsta, îşi continuă drumul pe alee.

O strălucire stranie, întrezărită printre aracii trandafirilor, îi trimise un fior pe şira spinării. O lumină dulce, galbenă licărea şi se legăna. Pentru o clipă, o asaltară toate poveştile despre năluci din Tărâmul Ploilor Sălbatice pe care le auzise vreodată. Oare Reyn pusese ceva să o supravegheze şi avea să creadă că îl înşală? Era cât pe ce să se întoarcă din drum când o adiere firavă purtă spre ea un miros de ceară de lumânare arsă şi parfumul de iasomie preferat de Delo în ultima vreme. Se furişă către stejar. Scrutându-i umbra cea mai deasă, văzu de unde venea strălucirea. O lumină galbenă lucea blândă printre scândurile chioşcului vechi, conturând frunzele de iederă drapate în jurul lui. Părea un loc magic, romantic şi misterios.

Cerwin o aştepta acolo. Aprinsese o lumânare ca să-i arate calea până la el. Îşi simţi inima crescând şi grăbindu-şi bătăile. Era perfect, ca în povestea romantică a unui menestrel. Ea era eroina, o femeie nedreptăţită de soartă şi de familia ei, frumoasă, tânără şi cu inima frântă de

captivitatea tatălui ei. În ciuda a tot ce îi făcuse familia pe care nu o iubea, ea era cea care avea să facă sacrificiul suprem pentru a-i salva pe toţi. Cerwin era tânărul care venise să o salveze, fiindcă inima lui tânără şi bravă bătea furtunos, cu dragoste pentru ea. Rămase neclintită în lumina capricioasă a lunii, savurând dramatismul faptelor în centrul cărora se afla.

Se apropie cu paşi uşori, până când putu să tragă cu ochiul prin uşa frunzoasă. Înăuntru aşteptau doi oameni. Delo stătea ghemuită într-un colţ, înfăşurată în mantia ei, iar Cerwin măsura locul cu pasul. Din pricina mişcării lui, lumina lumânării părea rătăcitoare. Mâinile lui erau goale. Malta se încruntă. Nu i se părea drept. Reyn i-ar fi adus măcar flori. Ei, poate Cerwin avea pentru ea ceva mic. Poate era în buzunarul lui. Refuză să lase lucrul ăsta să strice momentul.

Malta mai zăbovi doar cât era nevoie ca să-şi împingă gluga pe spate, să scuture din cap, revărsându-şi părul, şi să şi-l răsfire cu grijă pe umeri. Îşi frecă buzele cu dinţii ca să le înroşească, apoi intră în lumina izvorâtă din chioşc. Se apropie de el cu paşi demni şi cu o expresie gravă. Cerwin o văzu imediat. Ea se opri unde era pe jumătate în umbră, îşi întoarse faţa către lumina mângâietoare a lumânării şi făcu ochii mari.

– Malta! şopti Cerwin cu glas sugrumat de emoţia ţinută în frâu.

Veni grăbit către ea. Avea s-o ia în braţe. Malta se pregăti pentru asta, dar Cerwin se opri şi căzu într-un genunchi în faţa ei. Îşi ţinea capul plecat şi Malta îi vedea doar părul negru, buclat.

– Îţi mulţumesc că ai venit, spuse cu glas încordat. Când a trecut de miezul nopţii şi tu n-ai ajuns încă aici, m-am temut..., îşi trase înapoi răsuflarea şi asta sună aproape ca un suspin, m-am temut că nu mai am nicio speranţă.

– Oh, Cerwin, murmură ea, mâhnită.

Cu coada ochiului, văzu că Delo venise tiptil până la uşa chioşcului şi se uita la ei pe furiş. Pe moment, asta o enervă.

Sora lui mai mică îi privea, întinând farmecul acelor clipe. Îşi alungă gândul. Nu o luă în seamă. Nu conta. Delo nu putea spune nimic nimănui fără să dea şi ea de un mare necaz. Malta făcu un pas spre Cerwin. Îşi puse mâinile palide pe capul lui întunecat şi îşi trecu degetele prin buclele lui. Sub atingerea ei, Cerwin îşi ţinu răsuflarea. Malta îi întoarse faţa spre a ei.

– Cum ai putut să crezi că n-o să vin? îl întrebă cu blândeţe şi oftă uşor. Nu contează ce necazuri mă zdrobesc, nu contează în ce pericol mă pun... ar fi trebuit să ştii că o să vin.

– Am cutezat să sper, recunoscu el.

Când el se uită la ea, Malta avu un şoc. Semăna foarte mult cu Brashen, deşi, prin comparaţie, el avea de pierdut. Îl crezuse viril şi matur. Acum, după ce îl avusese pe Brashen în faţa ochilor o seară întreagă, Cerwin i se părea un tinerel fără experienţă. Comparaţia o enervă. Făcea din cucerirea ei un triumf mai mărunt. El o prinse de mâini, apoi cuteză să-i sărute ambele palme înainte de a i le elibera.

– Nu trebuie să faci asta, murmură ea. Ştii că sunt promisă altuia.

– N-o să-i îngădui niciodată să te aibă, jură el.

Ea clătină din cap.

– E prea târziu. Mi-am dat seama după ce am auzit veştile pe care ni le-a adus fratele tău în seara asta.

Îşi întoarse faţa de la el ca să se uite, cu ochi mari, la pădurea cufundată în noapte.

– Nu am de ales, trebuie să-mi urmez soarta. Viaţa tatălui meu depinde de asta.

El sări în picioare.

– Ce tot spui?

Vocea lui era ţipăt înăbuşit.

– Ce veşti au sosit... fratele meu le-a adus? Viaţa tatălui tău... Nu înţeleg.

Pentru o clipă, glasul Maltei fu sugrumat de lacrimile care o podidiseră cu sinceritate.

– Piraţii au capturat corabia familiei noastre. Brashen a avut bunătatea de a ne da de ştire. Ne temem că tata şi fratele meu ar putea fi deja morţi. Dar, dacă nu sunt, dacă mai e vreo şansă... Oh, Cerwin, trebuie să găsim cumva bani pentru răscumpărarea lor. Însă cum am putea? E umilitor, dar ştiu că ne cunoşti greutăţile băneşti. Odată ce se va duce vestea că ne-a fost capturată corabia, creditorii se vor năpusti ca rechinii.

Îşi duse mâinile la faţă.

– Nu ştiu cum ne vom hrăni şi, cu atât mai puţin, de unde vom scoate bani pentru răscumpărare. Mă tem că mă vor mărita imediat în Tărâmul Ploilor Sălbatice. Oricât de nefericită m-aş simţi, ştiu că trebuie s-o fac. Reyn e un bărbat generos. Ne va ajuta să-l aducem pe tata acasă. Dacă pentru asta e nevoie să mă mărit cu el... nu-mi pasă... chiar atât de mult.

Glasul i se frânse la ultimele cuvinte. Se clătină, cu adevărat copleşită de soarta ei crudă.

Cerwin o prinse în braţe.

– Biată şi curajoasă copilă! Crezi că aş putea îngădui să te măriţi cu un bărbat pe care nu-l iubeşti, fie şi de dragul tatălui tău?

Ea şopti cu buzele lipite de pieptul lui.

– Nu avem de ales, Cerwin. O să mă ofer lui Reyn. E destul de bogat şi de puternic ca să m-ajute. La asta o să mă gândesc când... când va veni timpul să... când va trebui să-i fac pe plac.

Îşi ascunse faţa în cămaşa lui, ca şi cum i-ar fi fost ruşine, fiindcă vorbea despre aşa ceva.

Cerwin o strânse mai tare de braţe.

– Niciodată, îi făgădui. Acel moment n-o să vină niciodată.

Trase aer în piept.

– Nu pretind că sunt la fel de bogat ca un Negustor din Tărâmul Ploilor Sălbatice. Dar pun în slujba ta tot ce am şi tot ce voi avea vreodată. O îndepărtă uşor de el ca să-i poată privi faţa. Crezi că aş face mai puţin de-atât?

Ea ridică din umeri, neajutorată.

– M-am gândit că nu poţi, recunoscu ea. Tatăl tău e încă Negustorul din familie. Sărmanul Brashen e dovada vie a mâinii forte cu care îşi conduce casa. Ştiu ce te îndeamnă inima să faci, dar în realitate – Malta clătină din cap cu amărăciune – ai prea puţină putere.

– Sărmanul Brashen!

Cerwin pufni dispreţuitor, cu atenţia abătută de la adevărata ei problemă.

– Fratele meu şi-a atras singur propria nenorocire. Nu-i plânge de milă. Însă în rest ai dreptate, nu neg. Nu-ţi pot pune la dispoziţie întreaga avere a familiei Trell, dar...

– De parcă ţi-aş cere aşa ceva! Oh, Cerwin, oare ce crezi despre mine? Că am venit aici noaptea, riscându-mi reputaţia, ca să-ţi cer bani?

Se întoarse cu spatele la el, cu o rotire a mantiei care îi lăsă la vedere pentru scurt timp cămaşa de noapte din bumbac alb. O auzi pe Delo icnind scurt. Pe urmă sora lui Cerwin ieşi în goană din chioşc şi se opri lângă ea.

– Eşti practic dezbrăcată! o mustră cu asprime. Malta, cum ai putut?!

Aşa. Poate Cerwin fusese prea bleg ca să observe asta până atunci, dar acum ştia. Malta îşi îndreptă cu demnitate spatele.

– N-am avut de ales. N-am avut decât un singur prilej să ies în grădină ca să vă întâlnesc şi l-am folosit. Nu-mi pare rău. Cerwin a fost destul de gentilom ca să nu dea atenţie şi să nu mă facă să mă ruşinez. Nu e ca şi cum aş fi ales eu să vin aşa la întâlnirea cu el. Delo, nu înţelegi că e viaţa tatălui meu în joc? E un moment ieşit din comun, nu se ţine cont de regulile obişnuite.

Îşi puse mâinile pe inimă, într-un gest rugător.

Urmări reacţia lui Cerwin cu coada ochiului. Se holba la ea cu o groază amestecată cu admiraţie. Ochii i se plimbau pe trupul ei de parcă ar fi putut vedea prin mantie.

– Delo, spuse cu bruscheţe. N-are nicio importanţă. Ce copil eşti! Faci atâta caz pentru asta! Te rog. Lasă-mă să vorbesc cu Malta între patru ochi.

– Cerwin! protestă Delo, ultragiată.

O înfuriase spunându-i că e copil. Malta nu voia asta. O Delo furioasă ar fi putut bârfi prea mult. Întinse spre ea o mână moale.

– Ştiu că nu faci altceva decât să-ncerci să mă protejezi. Te ador pentru asta. Însă sunt sigură că fratele tău nu mi-ar face niciodată vreun rău.

Privi în ochii lui Delo.

– Ştii, cunosc inima ta, şi asta-mi spune multe despre a lui. Sunteţi oameni de onoare. Nu mă tem să rămân singură cu el.

Cu ochii strălucindu-i, Delo se îndepărtă de ei.

– Oh, Malta, tu înţelegi atât de multe.

Evident mişcată, se retrase din nou în chioşc. Malta se uită iarăşi la Cerwin. Îşi strânse mai tare mantia, ca să se acopere, ştiind foarte bine că astfel talia ei părea mai îngustă şi şoldurile, mai pline. Pe urmă îşi ridică ochii spre Cerwin cu un zâmbet sfios.

– Cerwin.

Îi rosti numele, apoi oftă.

– Mi-e ruşine că trebuie să vorbesc spunându-le lucrurilor atât de clar pe nume, dar nevoia mă sileşte. Nu-ţi cer tot ce ai şi tot ce vei avea vreodată. Voi accepta cu recunoştinţă tot ce-mi poţi oferi discret şi fără efort. Dar pentru mine ar fi mai important dacă familia ta şi-ar uni forţele cu familia mea. Mâine-seară se va întruni Consiliul Negustorilor. Eu voi fi acolo. Te rog, vino! Dacă-l poţi convinge pe tatăl tău să ia parte şi să vorbească în favoarea noastră, o să ne fie de mare ajutor. Pierderea corabiei noastre şi a tatălui meu nu aparţine doar familiei noastre. Îi afectează pe toţi Negustorii din Bingtown. Dacă aceşti piraţi necruţători nu se tem să captureze o corabie vie, ce altceva vor mai lua? Dacă nu se

tem să ţină prizonier un Negustor din Bingtown şi pe fiul lui, cine mai e în siguranţă?

Vocea Maltei devenise sincer pătimaşă. Mâinile i se întinseră ca să le prindă pe ale lui Cerwin.

– Dacă familia ta s-ar putea uni cu a mea pentru asta...

Îşi coborî vocea.

– Poate că bunica mea s-ar răzgândi în privinţa lui Reyn. Poate şi-ar da seama că noi doi... ne potrivim mai bine.

Slăbi strânsoarea în care îi ţinea mâinile, cu inima bătându-i nebuneşte. O căldură stranie i se revărsă în tot trupul. Acum avea s-o ia în braţe şi s-o sărute şi avea să fie ca încheierea cântecului unui menestrel. Aşteptă să simtă atingerea buzelor lui, care ar fi înălţat-o cum se înalţă o frunză purtată de vânt. Închise ochii pe jumătate.

Însă Cerwin căzu în genunchi în faţa ei.

– O să vin mâine-seară la întrunirea Consiliului. O să vorbesc cu tata şi o să-l conving că familia Trell trebuie să sprijine familia ta. Îşi ridică privirea spre ea cu adoraţie. O să vezi. O să vă dovedesc ţie şi familiei tale că sunt demn de tine.

Malta avu nevoie de câteva clipe ca să găsească un răspuns potrivit. Fusese atât de sigură că o s-o sărute! Ce greşise?

– Ştiu că eşti, nu m-am îndoit niciodată, se bâlbâi în cele din urmă.

Aproape că simţea gustul dezamăgirii.

Cerwin se ridică încet în picioare. Se uită în jos, la ea, cu ochii strălucindu-i.

– O să mă dovedesc demn de încrederea ta, îi făgădui.

Ea aşteptă, gândindu-se că ar fi putut s-o îmbrăţişeze pe neaşteptate şi s-o sărute cu ardoare. O furnica toată pielea în aşteptarea atingerii lui. Cutează să-l privească drept în faţă, cu ochii arzându-i de pasiune. Îşi umezi buzele şi le întredeschise, ademenitoare, în timp ce-şi înălţa bărbia spre el.

– Pe mâine, Malta Haven, spuse el cu ardoare. O să vezi că o să mă ţin de cuvânt.

Pe urmă, ca şi cum şi-ar fi luat rămas-bun după ce a servit un ceai, se înclină în faţa ei cu seriozitate. Se întoarse spre sora lui.

– Haide, Delo! Ar trebui să te duc acasă.

Îşi înfăşură propria mantie neagră în jurul trupului, se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă cu paşi mari, dispărând în noapte.

– La revedere, Malta, oftă Delo.

Apoi îşi flutură degetele către prietena ei.

– O s-o-ntreb pe mama dacă pot veni şi eu la Consiliul Negustorilor. Poate o să stăm alături. Ne vedem atunci.

Se întoarse brusc şi se grăbi să plece.

– Cerwin! Aşteaptă-mă!

Malta rămase o vreme încremenită, nevenindu-i să creadă. Ce greşise? Niciun dar ca simbol al iubirii, niciun sărut pasional... nici măcar n-o rugase să-l lase s-o însoţească pe o parte a drumului către casă. Se încruntă în urma celor doi. Pe urmă, într-o clipă, descoperi greşeala. Vina nu era a ei, ci a lui Cerwin. Clătină din cap. Pur şi simplu, nu era un bărbat care să se ridice la înălţimea aşteptărilor ei.

Se răsuci pe călcâie şi o porni către casă prin întuneric. Îşi uni sprâncenele, gânditoare, apoi îşi impuse să-şi netezească fruntea. Cu siguranţă nu dorea s-ajungă cu ea plină de riduri, ca a mamei sale. Se încruntase cu gândul la Brashen. La început fusese atât de grosolan cu ea, dar pe urmă, când îi oferise cafea şi flirtase puţin, reacţionase foarte clar. Era gata să pună prinsoare că, dacă în noaptea aia s-ar fi întâlnit cu el lângă chioşc, ar fi avut parte de un sărut perfect. La gândul ăsta, simţi un fior pe şira spinării. Nu fiindcă Brashen i-ar fi plăcut – arăta mult prea grosolan în hainele lui de pirat, din mătase, şi cu mustaţa lungă. Când apăruse la uşă, încă duhnea a corabie şi avea mâinile aspre, pline de cicatrice şi de bătături. Nu. Nu se simţea câtuşi de puţin atrasă de el. Dar privirile piezişe pe care i le arunca mătuşii ei Althea îi stârniseră interesul. Năierul îi urmărea mişcările cu foamea

unei pisici care pândeşte o pasăre. Althea nu-i întâlnise deloc privirea. Chiar şi când vorbea cu el, avea grijă să se uite pe fereastră, să amestece într-o cană cu ceai sau să-şi roadă unghiile. El suferea fiindcă ea îi evita privirea. Din când în când, i se adresa direct. La un moment dat, ea chiar se dusese la Selden, se aşezase pe podea, lângă el, şi îi luase mâna, de parcă nepotul ei ar fi putut s-o apere de privirile lacome ale lui Brashen.

Malta nu credea că mama sau bunica ei observaseră ceva, dar ei nu-i scăpase. Era hotărâtă să afle ce este între cei doi. Avea să descopere ce e acel ceva ştiut de Althea care poate face un bărbat s-o privească aşa. Ce-ar fi trebuit să spună ca să se uite Cerwin la ea cu atâta căldură? Clătină din cap. *Nu, nu Cerwin.* Comparaţia cu fratele lui mai mare îi deschisese ochii Maltei. Era încă doar un băiat, fără pic de căldură în privire şi fără nicio putere. Un biet peştişor, o captură pe care ea avea s-o arunce înapoi în mare. Chiar şi în atingerea lui Reyn era mai multă căldură. Reyn îi aducea întotdeauna daruri. Ajunse la uşa bucătăriei şi o deschise cu băgare de seamă. La urma urmei, ar fi putut întrebuinţa cutia-cu-vis în noaptea asta.

*

Brashen se ridică de la masă. Berea pe care o ceruse era încă neatinsă. Când ieşi din tavernă, zări pe cineva însuşindu-şi-o cu o mişcare furişă. Zâmbi amar, pentru sine. Frumos loc îşi alesee ca să bea; se potrivea de minune cu un om care nu e în stare să păstreze nimic.

Afară se descătuşa o altă noapte din Bingtown. Se afla în partea rău famată a oraşului, unde o speluncă de pe ţărm împărţea strada cu depozite, lupanare şi hanuri de două parale. Ştia că ar fi trebuit să se întoarcă pe *Ajunul Primăverii*. Probabil că Finney îl aştepta. Dar n-avea ce să-i spună căpitanului şi îi trecu brusc prin minte că pesemne n-o să se mai întoarcă deloc. Niciodată. Nu credea că Finney o

să-l caute prin Bingtown. Era timpul să se rupă de îndeletnicirea lui. Fireşte, asta însemna că nu îi mai rămăsese decât o ultimă bucată de cindin, cea din buzunar. Se opri locului şi o căută pe bâjbâite. Când o găsi, i se păru mai scurtă decât îşi amintea. Se folosise deja de o parte din ea? Poate. Fără niciun regret, şi-o îndesă sub buză. Se puse din nou în mişcare pe strada întunecoasă. Cu ceva mai mult de un an în urmă, el şi Althea merseseră noaptea împreună pe o stradă din Bingtown. Scoate-ţi asta din minte! Era puţin probabil să se mai întâmple vreodată. Acum se plimbă cu Grag Tenira.

Aşadar, dacă nu se întorcea pe *Ajunul Primăverii*, unde avea să se ducă? Picioarele lui ştiau deja răspunsul. Îl duceau către ieşirea din oraş, departe de lumini şi în susul lungii plaje pustii, unde zăcea pe nisip abandonatul *Paragon*. Un zâmbet i se aşternu dispreţuitor pe faţă. Unele lucruri nu se schimbă niciodată. Era din nou în Bingtown, aproape fără niciun ban şi o corabie părăsită se apropia cel mai mult de ceea ce înseamnă, pentru el, un prieten. El şi *Paragon* aveau multe în comun. Amândoi erau proscrişi.

Sub stelele de pe cerul verii era linişte. Valurile murmurau, îşi vorbeau în şoapte de-a lungul plajei. Briza adia exact atât cât era nevoie ca să nu-l lase să transpire în vreme ce înainta cu paşi mari pe nisipul moale. Ar fi fost o seară superbă dacă ar fi avut vreun motiv de mulţumire.

Aşa cum stăteau lucrurile, vântul învolbura golul dinăuntrul lui şi lumina stelelor era rece. Cindinul îl învigorase, dar fără niciun ţel. Nu făcuse nimic altceva decât să-i alunge somnul, oferindu-i timp din belşug în care să-şi depene nedumeririle. De pildă, Malta. Pe barba lui Sa, oare se jucase cu el? Nu ştia dacă să se simtă hăituit, batjocorit sau măgulit de atenţia ei. Încă nu ştia dacă să se gândească la ea considerând-o copil sau femeie. Odată ce i se întorsese mama, devenise o tânără sfioasă, dacă nu luai în seamă remarcile tăioase pe care le arunca din când în când cu atâta nevinovăţie, încât păreau întâmplătoare. În ciuda aparentei ei bune-cuviinţe de după

sosirea rudelor mai vârstnice, o surprinsese urmărindu-l cu privirea nu numai o singură dată. O văzuse plimbându-şi priviri încărcate de presupuneri de la el la Althea – şi nu se uita cu bunăvoinţă.

Încercă să pretindă că de-asta se ferise Althea să-l privească în ochi. Nu voia să ghicească tânăra ei nepoată ce se petrecuse între ei. Crezu asta cale de trei paşi. Pe urmă recunoscu, posomorât, că Althea nu-i dăduse nici cel mai mic semn de căldură sau de interes. Fusese curtenitoare cu el, dar exact aşa cum fusese şi Keffria. Nici mai mult, nici mai puţin. Aşa cum se cădea din partea unei fiice a lui Ephron Vestrit, fusese amabilă şi primitoare cu oaspetele, deşi era aducătorul unor veşti proaste. Nu renunţase la curtenie decât când Ronica se oferise să-l găzduiască peste noapte într-unul dintre dormitoarele casei. Keffria îl îndemnase să primească, aducând ca argumente ora târzie şi vizibila lui oboseală. Însă Althea păstrase tăcerea. Asta îl ajutase să se hotărască. Plecase.

Althea fusese încântătoare. O, nu aşa cum era sora ei atrăgătoare, nici aşa cum era Malta ispititoare. Un strop de suliman, puţină pudră, părul aranjat cu grijă şi alegerea hainelor izbuteau, împreună, să le pună în lumină cele mai frumoase trăsături. Althea venise direct de pe stradă, cu sandalele prăfuite, cu şuviţe de păr îmbibate de transpiraţie atârnându-i pe frunte şi pe ceafă. Avea căldura verii în obraji şi agitaţia din pieţele oraşului îi strălucea în ochi. Fusta şi bluza ei erau doar veşminte alese mai degrabă pentru libertatea de mişcare decât pentru fineţea materialului. Până şi când intrase în cameră luptându-se cu Malta îl impresionase cu vitalitatea ei. Nu mai era băieţandrul de pe punţile *Secerătorului* şi nici măcar fata căpitanului *Vivaciei*. Şederea în Bingtown le priise părului şi pielii ei. Îmbrăcămintea îi era mai molatecă şi mai puţin practică. Era fiica unui Negustor din Bingtown.

Prin urmare, de neatins pentru el.

Prin minte îi trecură o sută de şanse pierdute. Dacă încă ar mai fi fost moştenitorul averii familiei Trell şi s-ar fi aflat pe poziţia unui Negustor. Dacă l-ar fi ascultat pe căpitanul Vestrit şi ar fi pus bani deoparte. Dacă Althea ar fi moştenit corabia şi l-ar fi păstrat ca secund. Atâţia „dacă“, iar el nu mai avea mai multe speranţe de a o recâştiga decât de a redeveni moştenitorul tatălui său. Aşa că las-o să se piardă, alături de celelalte variante lepădate ale viitorului. Mergi prin noaptea pustie.

Scuipă cu amărăciune rămăşiţele fibroase ale bucăţii de cindin. *Paragon* i se contura în faţă, întunecat, pe fundalul strălucitor al bolţii înstelate. O pală de vânt îi aduse de undeva mirosul de fum al unor lemne arse. Începu să fluiere cât de tare putea. Ştia că lui *Paragon* nu-i place să fie luat prin surprindere. Când ajunse mai aproape, strigă cu glas prietenos:

– *Paragon*! Încă nu te-a făcut nimeni surcele?

– Cine e acolo?

O voce de gheaţă, venită din întuneric, îl făcu să se oprească brusc.

– *Paragon*? întrebă el nedumerit.

– Nu. Eu sunt *Paragon*. Dacă nu mă-nşel, tu eşti Brashen, glumi corabia.

Şi adăugă, vorbindu-i altcuiva:

– Nu e un pericol pentru mine, Amber. Lasă bâta jos.

Brashen scrută întunericul. Între el şi corabie stătea încordată o siluetă subţire. Se mişcă, sprijinindu-şi cu zgomot bâta din lemn tare de un bolovan. Amber? Făuritoarea de mărgele? Ea se aşeză pe o banchetă sau pe un morman de pietroaie. El se aventură mai aproape.

– Salut.

– Salut.

Vocea ei era prietenoasă, dar prudentă.

– Brashen, îmi face plăcere să ţi-o prezint pe prietena mea Amber. Amber, el e Brashen. Ştii câte ceva despre el. Ai făcut curăţenie în urma lui când te-ai mutat înăuntru.

În glasul tineresc al lui *Paragon* se simţea un entuziasm care-i tăia răsuflarea. Era evident încântat de întâlnirea celor doi. Îl tachina pe Brashen pe tonul lăudăros al unui băieţandru.

– Mutat înăuntru? se auzi Brashen întrebând.

– O, da. Amber locuieşte acum în mine. Oh, continuă *Paragon*, după o scurtă şovăire. Ai venit probabil în căutarea unui loc de dormit, nu-i aşa? Ei, ştii, e destul loc. Ea nu s-a instalat decât în cabina căpitanului şi a pus câteva lucruri în cala mea. Amber? Nu te deranjează, nu-i aşa? Brashen vine întotdeauna să doarmă aici când n-are nici unde sta, nici bani.

Tăcerea se prelungi cu foarte puţin mai mult decât era politicos. Amber răspunse cu un glas în care Brashen simţi o undă de nelinişte.

– Îţi aparţii ţie însuţi, *Paragon*. Nu decid eu cine e bine-venit la bord.

– Da, nu-i aşa? Ei, dacă-mi aparţin mie însumi, de ce eşti atât de hotărâtă să mă cumperi?

Acum o tachina pe ea, râzând ca un băieţel de propria sa glumă.

Brashen nu găsea că e de râs. Ce treabă avea ea cu corabia vie?

– Nimeni nu poate cumpăra o corabie vie, *Paragon*, îl corectă el cu blândeţe. Corabia vie face parte din familia Negustorului. Nu poţi naviga fără un membru al familiei la bordul tău.

Ceva mai încet, adăugă:

– Pentru tine nu e bine nici că stai aici singur atât de mult.

– Nu sunt singur, nu mai sunt, protestă galionul. Amber vine aproape în fiecare noapte să doarmă la bordul meu. Şi, la fiecare zece zile, îşi lasă munca deoparte şi-şi petrece cu mine toată după-amiaza. Dacă mă cumpără, nu o să navigăm. Doar o să mă îndrepte şi o să facă acolo nişte grădini pe stânci şi...

– *Paragon*! îl dojeni Brashen aproape cu asprime. Tu aparţii familiei Ludluck. Membrii familiei nu te pot vinde, iar Amber nu te poate cumpăra. Nici nu eşti un ghiveci imens ca să fii împodobit cu plante căţărătoare. Numai cineva crud din fire îţi poate spune aşa ceva.

Fulgeră cu privirea silueta subţire care stătea tăcută în întuneric.

Amber se ridică în picioare cu mişcări line. Se apropie de el, cu umerii traşi spre spate, ca un bărbat gata să-l provoace la luptă. Ripostă cu voce încordată, dar egală.

– Dacă e adevărat ceea ce spui, atunci cruzimea e a celor din familia Ludluck. Ei l-au lăsat aici atâţia ani să-şi clocească gândurile şi să putrezească. Acum, când vremurile se schimbă şi se pare că tot ce se găseşte în Bingtown e de vânzare, primesc oferte de la Negustorii Noi. Care nu vor face din *Paragon* un „ghiveci imens“. Nu. Îl vor ciopârţi şi vor vinde bucăţelele ca ornamente sau curiozităţi.

Brashen rămase fără grai, îngrozit. Instinctiv, întinse o mână către coca argintie a corabiei într-un gest liniştitor.

– Asta nu e cu putinţă, îl linişti pe *Paragon* cu glas uscat. Toţi Negustorii ar pune mâna pe arme înainte de a îngădui aşa ceva.

Amber clătină din cap.

– Ai lipsit multă vreme din Bingtown, Brashen Trell.

Se întoarse cu spatele şi lovi cu piciorul în nisip. Din tăciunii muribunzi ai focului zburară scântei. Ea se aplecă şi, o clipă mai târziu, înfloriră flăcări mărunte. Brashen o privi în tăcere cât trezi focul cu nuiele şi apoi cu bucăţi de lemn mai mari.

– Stai jos, îl pofti ea cu voce obosită. Am început pe picior greşit, adăugă, împăciuitoare. De fapt, ţi-am aşteptat cu nerăbdare întoarcerea în Bingtown. Am sperat ca tu şi Althea, împreună, să mă puteţi ajuta în legătură cu asta. Ea a recunoscut, fără tragere de inimă, că, pentru *Paragon*, ar fi poate cel mai bine să-l cumpăr eu. Dacă vocea ta se alătură vocii ei, am putea merge împreună la familia Ludluck, să-ncercăm să-i facem să judece raţional.

Îşi îndreptă ochii către privirea lui dezaprobatoare.

– Vrei o cană cu ceai?

El se aşeză, lăsându-se ţeapăn pe un buştean de lemn plutit. Se strădui să vorbească pe tonul indiferent al unei conversaţii banale.

– Mi-e greu să cred că Althea ar sprijini vreodată vânzarea unei corăbii vii.

– I-am explicat cum stau lucrurile şi a fost de acord.

În lumina focului, Amber arătă din ochi către *Paragon*. Acea scurtă zvâcnire a capului spunea limpede că nu vrea să discute despre asta în prezenţa corabiei. Brashen ardea de curiozitate, dar recunoscu înţelepciunea hotărârii ei. În seara aceea, *Paragon* era binedispus. N-avea rost să trezească latura lui arţăgoasă. Deocamdată, cel mai bine era să le facă amândurora pe plac şi să afle din spusele lor cât mai multe cu putinţă.

– Ei, ştiu că *Paragon* e încântat să te vadă şi vrea să-i povesteşti toate aventurile tale. Când te-ai întors în Bingtown? întrebă Amber cu naturaleţe.

– Am ancorat azi, răspunse el.

Pe urmă se lăsă tăcerea. Stranietatea situaţiei i se dezvălui dintr-odată. Amber conducea discuţia ca o matroană din Bingtown la ceaiul din casa ei.

– Şi o să rămâi multă vreme? îl îmboldi ea.

– Nu ştiu. Am venit să-i spun Altheei că am văzut-o pe *Vivacia*. Au capturat-o piraţii. Nu ştiu dacă Wintrow şi Kyle sunt în viaţă. Nu ştiu dacă mai trăieşte cineva din echipaj.

Cuvintele se revărsară din el înainte de a se gândi dacă e sau nu înţelept să dezvăluie asta.

Amber întrebă cu îngrijorare sinceră:

– Althea ştie? Cum a reacţionat?

– A fost devastată, fireşte. Mâine merge la Consiliul din Bingtown să ceară ajutor pentru redobândirea corabiei. Partea cumplită e că acest Kennit probabil nu vrea răscumpărare. Vrea s-o păstreze pe *Vivacia*. Dacă Wintrow şi

Kyle sunt în viaţă, probabil vrea să-i păstreze şi pe ei, ca să nu-şi piardă corabia minţile...

– Piraţi.

Vocea lui *Paragon* ar fi părut visătoare dacă în ea nu s-ar fi simţit groaza.

– Ştiu cum e cu piraţii. Omoară iar şi iar pe punţile tale. Sângele se îmbibă, mai adânc şi mai adânc, până când eşti atât de plin de vieţi, încât nici măcar n-o mai poţi găsi pe a ta. Pe urmă îţi ciopârţesc faţa şi îţi deschid valvulele de fund şi te scufunzi. Cel mai rău e că te lasă să trăieşti.

Glasul i se frânse pe un sunet înalt, copilăresc, care tremură înainte de a se pierde în tăcere.

Ochii lui Brashen îi întâlniră pe ai lui Amber. În ai ei lucea o groază mută. Se ridicară amândoi ca unul, întinzându-şi mâinile către corabie. Strigătul lui *Paragon* îi opri.

– Nu mă atingeţi!

Vorbea gros, răguşit, ca un nebun ce împărţea porunci.

– Plecaţi de pe mine, mizerii trădătoare! Şobolani netrebnici, târâtori prin bălegar! N-aveţi suflete! Nicio creatură care are aşa ceva n-ar putea face ce mi-aţi făcut voi mie!

Îşi întoarse orbeşte capul dintr-o parte în alta. Mâinile lui uriaşe, cu pumnii încleştaţi, zvâcneau în toate părţile, ca şi cum ar fi vrut să se apere.

– Luaţi amintirile de aici! Nu vreau vieţile voastre! Mă înecaţi! Încercaţi să mă fac să uit cine sunt... cine am fost. Nu voi uita!

Urlă sfidător ultimele cuvinte. Vocea îi coborî, devenind un hohot de râs sălbatic, urmat de un şir de obscenităţi batjocoritoare.

– Nu vorbeşte cu noi, îl asigură şoptind Amber pe Brashen, dar el nu era sigur.

Nu mai făcu nici cea mai mică încercare de a atinge corabia. Nici ea nu mai încercă. În schimb, îl luă de braţ, îl întoarse cu spatele la *Paragon* şi îl conduse în josul plajei, în întuneric. Răsunetul sudalmelor şi blestemelor înverşunate

ale lui *Paragon* îi urmă. Când lumina focului nu le mai atinse feţele, Amber se opri şi se întoarse spre Brashen. Îi vorbi tot în şoaptă.

– Are auzul excepţional de ascuţit.

Aruncă o privire peste umăr.

– În astfel de momente, e cel mai bine să fie lăsat singur. Dacă încerci să-i vorbeşti, să-l faci să-şi regăsească raţiunea, doar înrăutăţeşti lucrurile.

Ridică din umeri, neajutorată.

– Trebuie să-şi revină singur.

– Ştiu.

– Ştiu că ştii. Sper că înţelegi că nu mai poate rezista mult. În fiecare clipă a fiecărei zile se teme că vor veni să-l ia. Nici măcar nu poate dormi ca să mai uite. Aproape cu fiecare zi, se retrage tot mai mult în nebunia lui. Încerc să nu las nimic să-l tulbure, dar nu e prost. Ştie că supravieţuirea îi e ameninţată şi că nu poate face mare lucru ca să se apere singur.

Chiar şi în beznă, Brashen simţea puterea privirii ei.

– Trebuie să ne-ajuţi.

– Nu pot face nimic. Nu ştiu ce ţi-a spus corabia sau Althea Vestrit despre mine, ca să te facă să crezi că aş avea vreo influenţă, dar nu e adevărat. Adevărul e tocmai contrariul. Oamenii decenţi din Bingtown se vor opune oricărei propuneri făcute de mine, crezându-se îndreptăţiţi s-o facă. Sunt proscris în aceeaşi măsură ca această corabie. Ai mai multe şanse de izbândă fără mine.

O privi clătinând din cap.

– Nu înseamnă că, după părerea mea, ai vreuna.

– Prin urmare, ar trebui să renunţ pur şi simplu? întrebă ea cu blândeţe. Să-l las să se afunde tot mai mult în nebunie până când vor veni Negustorii Noi să-l facă bucăţi? Ce-o să ne spunem pe urmă unul altuia, Brashen? Că n-am putut face nimic, că niciodată n-am crezut că se va întâmpla cu adevărat. Asta o să ne facă nevinovaţi?

– Nevinovaţi?

Amber îl înfuriase sugerând că el e cumva responsabil de toată brambureala asta oribilă.

– N-am făcut nimic rău. N-am nicio intenţie rea. *Sunt* nevinovat!

– Tot răul din lume se petrece în vreme ce oamenii cumsecade stau deoparte, fără să facă nimic rău. Nu e de-ajuns să te fereşti să faci rău, Trell. Oamenii trebuie să-ncerce să facă bine, chiar dacă au impresia că nu vor izbuti.

– Chiar şi când e o prostie să încerci? întrebă el cu un sarcasm nemilos.

– Mai ales atunci, răspunse ea cu dulceaţă. Uite cum se face, Trell. Îţi frângi inima izbindu-te de lumea asta de piatră. Te arunci asupra ei, fiind de partea binelui, şi nu întrebi care e preţul. Aşa faci.

– Ce fac? întrebă el, acum furios de-a binelea. Mă las ucis? De dragul de a fi erou?

– Poate, admise ea. Se poate întâmpla. Dar e sigur că aşa te răscumperi. Aşa devii erou.

Îşi lăsă capul pe-un umăr şi îl cântări cu privirea.

– Nu-mi spune că nu ţi-ai dorit niciodată să fii erou.

– Nu mi-am dorit niciodată să fiu erou, o sfidă el.

Paragon continua să blesteme pe cineva, sfidător. Vorbea fără şir, de parcă ar fi fost beat. Brashen întoarse capul şi îl privi lung. Lumina galbenă a focului îi dansa pe faţa ciopârţită. Ce aştepta femeia aia de la el? Nu putea face nimic ca s-ajute corabia, nu putea face nimic ca s-ajute pe nimeni.

– Tot ce mi-am dorit vreodată a fost să-mi trăiesc viaţa. Şi nu-mi izbuteşte aproape deloc.

Ea râse gutural.

– Numai fiindcă te fereşti întruna s-o trăieşti. Îţi întorci privirea de la ea. O ocoleşti.

Clătină din cap.

– Trell, Trell. Deschide ochii. Toată brambureala asta oribilă e viaţa ta. N-are sens s-aştepţi să se îmbunătăţească de la sine. N-o mai da deoparte, trăieşte-o.

Râse iar. Privirea şi vocea păreau să i se piardă în depărtare.

– Toată lumea crede că a fi curajos înseamnă să poţi înfrunta moartea fără să clipeşti. Dar de asta e în stare aproape oricine. Aproape oricine poate să-şi ţină răsuflarea şi să nu ţipe atât cât durează să moară. Adevăratul curaj înseamnă să înfrunţi viaţa fără să clipeşti. Nu vorbesc despre vremurile în care drumul drept e greu, dar duce către un sfârşit glorios. Vorbesc despre îndurarea plictiselii, a harababurii şi a neplăcerilor cu care te-alegi făcând ce se cuvine să faci. Îşi înclină din nou capul ca să-l măsoare cu privirea. Cred că tu o poţi face, Trell.

– Încetează! Nu-mi mai spune aşa.

Numele lui de familie era ca sarea pe rană.

Ea îl prinse pe neaşteptate de încheietura mâinii.

– Nu. Încetează tu! Nu te mai gândi că eşti un fiu dezmoştenit de tatăl său. Nu eşti ceea ce se aştepta el să fii; dar asta nu înseamnă că nu eşti cineva. Nu eşti perfect. Nu mai folosi fiecare greşeală pe care-o faci ca scuză pentru un eşec complet.

Brashen îşi smuci mâna, eliberând-o din strânsoarea ei.

– Cine eşti tu, ca să-mi vorbeşti mie despre toate astea? Ce eşti, ca să le ştii?

Cu amărăciune, înţelese în sfârşit care era singura sursă a cunoştinţelor ei. Althea îi vorbise despre el. Cât de mult îi povestise? Îi privi faţa şi ştiu. Îi povestise totul. Totul. Îi întoarse spatele şi se grăbi să se îndepărteze. Îşi dori ca întunericul să poată să-l înghită cu desăvârşire.

– Brashen? Brashen! se auzi chemarea ei şuierătoare.

El nu se opri.

– Unde vrei să te duci, Trell?

Strigătul răsună răguşit în beznă.

– Unde te duci ca să scapi de tine însuţi?

Brashen nu ştia. Nu putea să răspundă.

*

Umezeala îi distrusese papucii. Malta îi aruncă într-un colţ al dulapului şi îşi puse un capot călduros. În ciuda vremii blânde din acel anotimp, se întorsese îngheţată din plimbarea ei prin noapte. Luă cutia-cu-vis de pe raftul său. Ascunsese pulberea cenuşie într-o pungă mai mare, cu ierburi pentru dureri de cap. O pescui şi îi scutură punguţa de sfărâmăturile de plante printre care stătuse. Când slăbi şnurul care o închidea, excitarea îi trimise un tremur în tot trupul. O întoarse cu faţa în jos în cutia-cu-vis şi o scutură cu grijă. Din praful viselor, o pulbere fină, strălucitoare rămase aninată în aer. Malta strănută puternic şi se grăbi să-nchidă capacul cutiei. Avea o senzaţie stranie – fundul gâtlejului îi era amorţit şi totodată cald.

– Scutură bine cutia, aşteaptă, apoi deschide-o lângă pat, se instrui singură.

Traversă încăperea agitând cutia în mâini. Dădu deoparte cuvertura, se urcă în pat şi puse cutia deschisă pe noptieră. Suflă zgomotos în lumânare şi se întinse pe perne. Închise ochii şi aşteptă.

Şi aşteptă.

Nerăbdarea o trăda. Nu putea s-adoarmă. Rămase cu ochii închişi, hotărâtă. Încercă să se gândească la ceva care să atragă somnul. Nu izbuti, aşa că îşi îndreptă gândurile spre Reyn. După ce o dezamăgise Cerwin, îl găsea pe Reyn mult mai atrăgător. Când o luase Cerwin în braţe, i se păruse firav în comparaţie cu pieptul lat al lui Reyn, de care se lipise în timpul singurei lor îmbrăţişări furate. Luă asta în considerare. Cu siguranţă că, dacă i s-ar fi ivit prilejul să-i fure un sărut, Reyn nu l-ar fi scăpat. La gândul ăsta, îşi simţi inima bătând mai repede.

Reyn stârnea în ea o furtună de sentimente contradictorii. Darurile şi atenţia lui o făceau să se simtă importantă. Bogăţia lui o atrăgea, mai ales după un an de lipsuri. Uneori nu se sinchisea de faţa lui acoperită cu văl şi de mâinile înmănuşate. Îi dădeau un aer misterios. Îl putea privi

imaginându-şi că sub ele se ascunde un tânăr chipeş. În timpul dansului cu paşi complicaţi, când o condusese cu atâta graţie, îi simţise atât forţa, cât şi agilitatea în uşoara atingere a mâinii şi a spatelui ei. Foarte rar se mai întrebase dacă vălul ascundea o faţă cu negi şi trăsături diforme.

Când nu erau împreună, o asaltau îndoielile. Încă şi mai rea era compătimirea prietenelor ei. Toate, până la una, erau convinse că trebuie să fie un monstru. În jumătate din timp, Malta presupunea că o invidiază pur şi simplu pentru darurile primite de la el şi pentru atenţia pe care i-o arăta. Poate, din invidie pentru norocul ei, pur şi simplu îşi doreau ca el să fie urât. Oh, ea nu ştia nici ce simte, nici ce crede. Şi nici nu adormea. Irosise pulberea din cutia-cu-vis. Nimic nu-i ieşea cum trebuie. Se zvârcoli în pat, cu mintea şi cu trupul tulburate de năzuinţe fierbinţi pe care-i venea greu să le înţeleagă. Îşi dorea să se fi întors tatăl ei acasă, să pună totul în ordine.

*

Vreau să ies. De ce nu m-ajuţi?

– Nu pot. Te rog, înţelege că nu pot şi nu mă mai implora.

Dragonul captiv îl sfida cu obrăznicie.

Nu vrei. Ai putea, dar nu vrei. Nu e nevoie decât de lumina soarelui. Deschide obloanele şi las-o să intre. Fac eu restul.

– Ţi-am mai spus. Încăperea în care te afli e îngropată. Cândva, sunt sigur, a avut ferestre mari şi obloane care se închideau şi se deschideau. Dar acum toată clădirea e îngropată. Te acoperă pământul, şi din el cresc copaci. Eşti sub un întreg deal împădurit.

Dacă-mi eşti cu adevărat prieten, aşa cum pretinzi, dezgroapă-mă şi eliberează-mă. Nu doar pentru binele meu, ci pentru binele tuturor semenilor mei.

Reyn se foi în pat, mototolindu-şi cuverturile. Simţea că nu e cu adevărat adormit şi că nici nu visează; dar nici treaz nu era. Viziunea dragonului devenise un chin care se repeta

aproape în fiecare noapte. Când dormea, dragonul se uita în el, la el şi prin el cu ochi arămii imenşi, cât roţile unei căruţe. Ochii se roteau, culorile se învârtejeau în uriaşele pupile eliptice. Nu putea nici să-şi desprindă privirea de la ei, nici să se elibereze din vis şi să se trezească. Femela dragon era întemniţată în coconul ei din lemn-vrăjitor, iar Reyn era întemniţat în ea.

– Nu înţelegi, gemu el în somn. Obloanele sunt îngropate, cupola e îngropată. Lumina soarelui n-o să mai pătrundă în încăperea aia niciodată.

Atunci deschide uşile mari şi scoate-mă afară. Dacă trebuie, pune roţi sub mine şi foloseşte cât de mulţi cai. Trage-mă afară, nu mă interesează cum. Dar du-mă sub lumina soarelui.

N-o putea face să priceapă nimic.

– Nu pot. Eşti prea mare ca să te poată clinti un singur om şi nimeni nu vrea să m-ajute. Chiar dacă aş avea o grămadă de lucrători şi de cai, n-ar fi de niciun folos. Uşa aia n-o să se mai deschidă niciodată. Nimeni nu ştie cum se deschidea la început. În plus, e îngropată. Înainte de a o putea deschide, ar fi nevoie de zeci de oameni care să lucreze câteva luni ca să îndepărteze pământul. Chiar şi aşa, nu cred că uşa se poate deschide. Clădirea e crăpată şi şubrezită. Dacă e mişcată uşa, cred că se surpă toată cupola. Ai fi îngropată mai adânc decât acum.

Nu-mi pasă. Riscă, deschide uşa. Te-aş putea ajuta să afli cum se face. Vocea deveni ispititoare. Ţi-aş putea dezvălui toate secretele oraşului. N-ar trebui decât să-mi făgăduieşti că o să deschizi uşa.

Undeva, capul lui se mişcă pe perna îmbibată de sudoare într-un gest de refuz.

– Nu. M-ai îneca în amintiri. Nu i-ar fi nimănui de niciun folos. Pentru mine şi semenii mei, aşa ceva înseamnă nebunie. N-are rost să mă ispiteşti.

Atunci sparge uşa. Securile şi ciocanele ar trebui să-mi croiască drum. Lasă totul să se prăbuşească peste mine,

dacă altfel nu se poate. Dacă se prăbuşeşte şi mă ucide, o să-mi aducă mai multă libertate decât am acum. Reyn, Reyn, de ce nu mă eliberezi? Dacă mi-ai fi cu adevărat prieten, m-ai elibera.

El se zvârcoli la auzul cuvintelor care îi frângeau inima.

– Îţi sunt prieten. Chiar sunt. Tânjesc să te eliberez, dar nu pot de unul singur. Mai întâi trebuie să-i atrag pe alţii de partea mea. Pe urmă vom găsi o cale. Ai răbdare, te implor. Ai răbdare.

Foamea nu ştie ce e răbdarea. Nebunia nu ştie ce e răbdarea. Amândouă sunt neînduplecate. Reyn, Reyn, de ce nu te pot face să pricepi care sunt urmările cruzimii tale? Ne ucizi pe toţi, pentru totdeauna. Lasă-mă să ies! Lasă-mă să ies!

– Nu pot! urlă el.

Deschise ochii în dormitorul lui întunecat. Se săltă în capul oaselor în pat, răsuflând ca după o luptă corp la corp. Aşternutul asudat se înfăşurase în jurul lui, acoperindu-l ca un giulgiu. Se răsuci ca să iasă din el şi se duse dezbrăcat până în mijlocul încăperii. Fereastra era deschisă şi vântul nopţii îi răcori corpul prea înfierbântat. Îşi trecu mâinile prin părul des şi cârlionţat, ridicându-l ca să i se usuce. Îşi scărpină cea mai nouă excrescenţă de pe pielea capului, apoi îşi lăsă cu hotărâre mâinile să cadă. Se duse la fereastră şi se uită în sus.

Aşezarea Trehaug din Tărâmul Ploilor Sălbatice era suspendată în copacii de pe malurile Fluviului Ploilor Sălbatice. Din acea parte a casei, putea să se uite în jos la apele repezi. Din cealaltă se putea uita printre copaci în sus, la oraşul vechi. Acolo ardeau câteva lumini. Munca săpătorilor şi explorarea nu încetau cu adevărat niciodată. Când cineva lucra în cele mai adânci încăperi, nu conta dacă afară e noapte sau zi. În deal, bezna era eternă. Aşa cum interiorul coşciugului din lemn-vrăjitor din Sala Cocoşului cu Coroană era pe vecie negru.

Se gândi din nou să-i povestească mamei sale despre coşmaruri, însă ştia cum o să reacţioneze ea. Avea să poruncească să fie despicat ultimul buştean din lemn-vrăjitor. Imensul trup moale din interior avea să fie azvârlit pe podeaua rece de piatră, iar preţiosul „buştean“ din lemn-vrăjitor avea să fie transformat în scânduri şi grinzi pentru o corabie. Dintre toate substanţele descoperite vreodată în Tărâmul Ploilor Sălbatice, părea să fie singura prin care nu pătrundeau apele acide ale fluviului. Până şi copacii şi tufişurile de pe maluri nu supravieţuiau decât atâta vreme cât coaja le rămânea intactă. Imediat ce o zgâria ceva, fluviul începea să le devoreze. Cât despre păsările argintii, cu picioare lungi, care se hrăneau în locurile cu apă puţin adâncă, Reyn văzuse pe picioarele lor răni noduroase. Numai lemnul-vrăjitor părea să ofere protecţie împotriva apei lăptoase. Iar familia Khuprus se afla în posesia ultimului buştean, care era şi cel mai mare.

Dacă era lăsat să facă aşa cum dorea, avea să găsească o cale de a-l aduce sub lumina soarelui, ca să vadă ce avea să iasă din el. Probabil că buşteanul avea să fie distrus. O tapiserie veche, putredă, părea să înfăţişeze o astfel de ieşire din cocon. O creatură albă, fleşcăită, îşi scotea capul dintre resturile îmbibate de apă ale unui buştean de lemn-vrăjitor. Strângea între fălci bucăţi din rămăşiţele închisorii sale, părând să le devoreze. Avea ochi sălbatici şi fiinţele aproape omeneşti martore la ceea ce se petrecea păreau copleşite de veneraţie sau de spaimă. Când privea scena, Reyn ştia cumva că ideea lui e nebunie curată. De ce să rişte eliberând o creatură atât de înfricoşătoare?

Dar era ultima de soiul ei. Ultimul dragon adevărat.

Se întoarse în pat. Se întinse şi încercă să se gândească la ceva care să-l lase să se odihnească fără să adoarmă. Dacă adormea, visul cu dragon avea să-l prindă şi să-l demoralizeze. Obosit, se gândi la Malta. Uneori, când se gândea la ea, îl copleşeau încântarea şi nerăbdarea. Era atât de frumoasă, de cutezătoare, de proaspătă. În încăpăţânarea

ei, vedea o forţă încă nemanifestată. Ştia ce crede familia ei despre ea, nu fără motiv. Era încăpăţânată, egoistă, dar nu o răsfăţată. Era genul de femeie în stare să se apere cu înfocare. Dacă-şi dorea ceva, îl urmărea neabătută. Dacă-i putea câştiga loialitatea, avea să fie perfectă. Ca şi mama lui, avea să-şi apere şi să-şi călăuzească toţi copiii, ţinând cu dinţii de bogăţie şi de putere pentru ei încă mult timp după ce el, Reyn, avea să intre în mormânt. Alţii aveau să spună că soţia lui devine necruţătoare şi amorală când îşi apără familia. Dar aveau s-o spună cu invidie.

Problema era dacă putea s-o câştige. Când plecase din Bingtown, fusese sigur de izbânda lui. Dar Malta nu folosise cutia-cu-vis ca să ia legătura cu el. De când o văzuse ultima oară, nu primise decât un bilet politicos scris. Atât şi nimic mai mult. Se răsuci nefericit şi închise ochii. Îl fură somnul şi începu să viseze.

– Reyn, Reyn, trebuie să m-ajuţi.

– Nu pot, gemu el.

Întunericul se despică şi Malta veni către el. Era de o frumuseţe diafană. Cămaşa de noapte albă îi flutura în bătaia unui vânt din altă lume. Părul negru i se revărsa în noapte şi ochii îi erau plini de mister. Înainta singură printr-un întuneric deplin. Reyn ştia ce înseamnă asta. Venise să-l caute. Nu crease niciun decor, nicio fantezie. Adormise gândindu-se numai şi numai la el şi începuse să-l viseze.

– Reyn? strigă ea din nou. Unde eşti? Am nevoie de tine.

El se destinse şi intră în vis.

– Sunt aici, spuse încet, nevrând s-o sperie.

Malta se întoarse spre el şi îi cercetă cu privirea sinele din vis.

– Data trecută n-ai purtat văl, protestă.

Reyn zâmbi în sinea lui. Îşi alesese o înfăţişare realistă, cu haine sobre, văl şi mănuşi. Bănuia că ea apăruse chiar în cămaşa de noapte în care se culcase. Îşi reaminti cât de tânără e. N-avea de gând să profite de ea. Poate că Malta nu înţelegea pe deplin puterea unei cutii-cu-vis.

– Data trecută, ai adus multe idei în visul tău. Ca şi mine. Le-am lăsat să se contopească şi am trăit ceea ce a urmat. Acum nu ne-am adus decât pe noi înşine. Şi orice altceva ne dorim.

Ridică un braţ şi îl roti în întuneric. În urma lui se aşternu un peisaj. Era dintr-o tapiţerie străveche, preferata lui. Copaci desfrunziţi, de un negru desăvârşit, ofereau fructe perfect rotunde, de un galben strălucitor. O potecă argintie şerpuia printre ei, pătrunzând într-o fortăreaţă îndepărtată. Pe jos era muşchi gros. Dintr-un rug de mure îi privea o vulpe cu un iepure în bot. În prim-plan se îmbrăţişau un bărbat şi o femeie, el cu păr arămiu, ea cu plete aurii, amândoi prea înalţi ca să fie întru totul oameni. Trupul lui îl lipea pe al ei de trunchiul negru al unui copac. Reyn îi vizualizase pe amândoi îngheţaţi în timp, dar femeia suspină brusc şi întoarse capul ca să primească sărutul bărbatului. El zâmbi. Învăţa atât de repede jocul, Malta asta.

Sau nici măcar nu ştia că ea o făcuse? Îşi luă ochii de la perechea înfierbântată. Se apropie de el şi îşi coborî vocea, de parcă s-ar fi temut să nu tulbure cumva nălucile.

– Reyn, am nevoie de ajutorul tău.

El crezuse că acea rugăminte din care răzbătea nefericirea fusese un ecou al visului lui de mai înainte, cu dragonul.

– Ce s-a întâmplat?

Ea se uită peste umăr la perechea de îndrăgostiţi. Mâinile bărbatului înaintaseră încet către gâtul robei femeii. Malta îşi întoarse brusc ochii. Reyn o simţi concentrându-se asupra lui.

– Tot răul care se putea întâmpla. Corabia familiei noastre a ajuns în mâinile piraţilor. Despre cel care a luat-o în stăpânire se spune că ucide tot echipajul corăbiilor capturate. Dacă tatăl meu mai trăieşte, sperăm să-l răscumpărăm. Dar acum avem bani prea puţini. Dacă află că ne-am pierdut corabia vie, creditorii nu ne vor mai da alte împrumuturi. Probabil că ne vor cere să ne plătim imediat datoriile.

Fără să vrea, privirea ei se reîndreptă către bărbatul şi femeia de lângă copac. Jocul lor amoros devenise mai intim. Părea să abată atenţia Maltei şi s-o tulbure.

Felicitându-se pentru propria sa stăpânire de sine, Reyn luă mâna ei, care i se lăsă în voie. Dori să apară în pădure o altă potecă. O conduse pe Malta pe acea potecă, îndepărtându-se de cei doi îndrăgostiţi.

– Ce vrei să fac?

– Sărută-mă.

Vocea era poruncitoare.

Dar nu era a Maltei. Ajunseseră lângă o altă pereche de sub un alt copac. Bărbatul tânăr strângea dominator umerii femeii. Se uita în jos, la faţa ei mândră, întoarsă în sus. Îi aruncă bărbatului o privire dispreţuitoare, dar el îşi puse gura peste a ei. Împotriva voinţei lui, sângele lui Reyn se înfierbântă. Femeia se zbătu o clipă, apoi îşi încleştă mâinile de ceafa bărbatului ca să-i ţină buzele peste ale ei. Reyn îşi feri privirea, tulburat de forţa sărutului. O trase pe Malta de mână şi îşi continuară drumul.

– Ce poţi face? întrebă Malta.

El se gândi. Nu credea că despre aşa ceva se discută de obicei în visele împărtăşite.

– Mama ta ar trebui să-i scrie mamei mele. Ele sunt cele care trebuie să vorbească despre asta, nu noi.

Se întrebă care avea să fie reacţia mamei lui. Malta venise să-i ceară ajutorul părând să fi uitat că familia Khuprus deţinea contractul *Vivaciei*. Nu numai că se numărau printre creditorii de care se temea Malta, dar corabia capturată de piraţi era o chezăşie a datoriei. Lucrurile erau încurcate. Magia unei corăbii vii trebuia păzită cu mare grijă, cumpărătorul garanta că n-o s-ajungă niciodată în mâinile unor străini. Când îşi convinsese mama să cumpere contractul *Vivaciei* avusese în vedere viitorul, se gândise să-i ofere familiei Vestrit corabia ca dar de nuntă. Se aşteptase să fie moştenită de copiii lui, în cele din urmă. Pierderea definitivă a corabiei era o lovitură bănească substanţială

pentru toată lumea. Era sigur că mama lui o să se simtă îndemnată să acţioneze, dar nu ştia sigur cum. Negoţul familiei nu-l interesase niciodată. Cu asta se îndeletniceau mama lui şi tatăl lui vitreg. El era explorator şi cărturar. Îşi dezgropa descoperirile şi ei le preschimbau în bani. Ce făceau cu banii nu-l privea. Acum se întrebă dacă părerea lui în privinţa corabiei conta.

Malta se simţi imediat scandalizată.

– Reyn, vorbim despre tatăl meu. Nu pot aştepta până vorbeşte mama mea cu mama ta. Dacă poate fi salvat, trebuie s-o facem acum.

El se simţi prea neputincios pentru un bărbat.

– Malta, nu am putere să te ajut nemijlocit. Nu sunt primul născut, sunt abia al patrulea născut.

Ea bătu din picior, furioasă.

– Nu te cred. Dacă ţii cât de cât la mine, mă poţi ajuta.

Vorbise exact ca dragonul, se gândi el, brusc descurajat.

Era un gând periculos când te foloseai de o cutie-cu-vis. Pământul li se mişcă pe neaşteptate sub picioare. Un al doilea tremur, mai puternic, îl urmă pe primul. Malta se prinse de un copac ca să nu cadă.

– Ce-a fost asta? întrebă.

– Un cutremur, răspunse el calm.

În Trehaug, era ceva destul de obişnuit. Oraşul suspendat se legăna odată cu copacii vii care îl susţineau şi avea foarte puţin de suferit. Însă cutremurele făceau adesea stricăciuni mari în locurile unde se săpa. Se întrebă dacă fusese un cutremur real, care îşi făcuse loc în vis, sau unul imaginat.

– Ştiu ce e un cutremur, răspunse Malta, părând enervată de răspunsul lui. Zguduie toată întinderea Ţărmurilor Blestemate. Vorbeam despre sunetul ăsta.

– Sunetul? întrebă el neliniştit.

– Ca şi cum ceva ar râcâi şi ar zgâria. Nu-l auzi?

El îl auzea tot timpul. Când era treaz şi când dormea, îl bântuia zgomotul făcut de ghearele dragonului care se străduia cu frenezie să se elibereze din mormântul său.

– Îl auzi şi tu?

Era uluit. Se învăţase să nu-l ia în seamă, fiindcă i se spusese mereu că nu e decât o creaţie a imaginaţiei lui.

Înainte de a apuca să răspundă, totul începu să se schimbe. Culorile pădurii deveniră brusc strălucitoare, vii. Se simţea parfumul puternic al fructelor pârguite şi adia un vânt cald. Muşchiul de sub tălpi deveni mai aspru, iar poteca prinse să scânteieze sub razele soarelui. Nu mai era tapiţeria din memoria lui Reyn. Cineva îşi adăugase viziunea în cutia-cu-vis, şi el nu credea că Malta făcuse asta.

Când dinspre orizont se auziră tunete, nu mai rămase loc de îndoială. Îşi înălţă speriat privirea când vântul tot mai puternic rupse din copaci fructe coapte, trântindu-le la pământ. Unul se sparse, împrăştiindu-şi seminţele şi miezul cărnos chiar la picioarele Maltei. Mirosul bogat al nectarului revărsat din el era desfătător.

– Malta. Acum ar trebui să ne despărţim. Spune-i mamei tale că...

Deasupra capetelor lor, un fulger despică brusc cerul. Tunetul îl urmă aproape în aceeaşi clipă. Reyn îşi simţi părul ridicându-i-se şi vântul aduse un miros aparte. Malta se lăsă în jos, ghemuindu-se, şi arătă către cer fără să scoată niciun cuvânt. O pală de vânt rătăcitor îi biciui părul şi îi lipi cămaşa de noapte de trup.

Un dragon apăru, ameninţător, deasupra copacilor. Bătaia puternică a aripilor sale stârnea vântul. Nici măcar norii care împuţinau lumina soarelui nu-i puteau şterbi splendoarea. Lucea, irizat. Culorile se fugăreau pe trupul său argintiu şi pe aripi. Avea ochi arămii.

– Eu am puterea, spuse.

Vocea sa despică văzduhul. O creangă dintr-un copac din apropiere se frânse şi pică, grea, pe pământ.

– Eliberează-mă şi te ajut. Îţi făgăduiesc.

Aripile o purtară pe femela dragon către înaltul cerului, unde se roti încet, părând o buclă orbitoare. În urma ei, coada lungă şerpuia, biciuind aerul.

Începu brusc să plouă, un torent care îi udă leoarcă pe cei doi oameni. Tremurând, Malta se repezi în adăpostul oferit de braţele şi de mantia lui Reyn. El o cuprinse cu braţul. Chiar şi sub umbra ameninţătoare a dragonului, era conştient de căldura corpului ei, care răzbătea prin cămaşa de noapte udă. De sub mantia lui, Malta privi fiara mijindu-şi ochii.

– Cine eşti? strigă din toate puterile. Ce vrei?

Femela dragon îşi azvârli capul pe spate şi izbucni într-un hohot de râs tunător. Trecu pe deasupra lor şi se înălţă iarăşi.

– Cine sunt? Par atât de proastă încât să vă dau în dar numele meu? Nu. Nu mă puteţi controla astfel. Cât despre ceea ce vreau... un târg. Libertatea mea, în schimbul acelei corăbii despre care vorbeai şi a vieţii lui, dacă tatăl tău mai e la bord. Ce spui? E un târg simplu, nu? O viaţă pentru o viaţă?

Malta se uită la Reyn.

– Există cu adevărat? Ne poate ajuta?

Reyn se uită lung la femela dragon de deasupra lor. Ea bătu cu putere din aripi şi se înălţă în văzduhul răscolit de furtună. Se urcă din ce în ce mai sus, părând din ce în ce mai mică. Strălucea ca o stea pe fundalul norilor de un cenuşiu întunecat.

– Există. Dar nu ne poate ajuta.

– De ce? E imensă! Poate să zboare! N-ar putea pur şi simplu să se ducă acolo unde e corabia şi...

– Şi ce? S-o distrugă şi să omoare piraţii? Posibil, dacă tu crezi că ar fi înţelept s-o facă. Posibil, dacă ar fi liberă şi ar zbura. Dar nu e. Ni se înfăţişează în visul ăsta aşa cum închipuie ea că arată.

– Şi cum arată în realitate?

Reyn îşi dădu brusc seama cât de mult se apropiase de un subiect foarte primejdios.

– E captivă, la o mare adâncime sub pământ, într-un loc de unde nimeni n-o poate elibera.

O prinse pe Malta de braţ şi o conduse pe potecă spre locul unde dorise să apară o cabană micuţă, dar solidă. Deschise

uşa şi Malta se repezi înăuntru, recunoscătoare. El o urmă şi închise uşa. Un foc mic lumina o cameră mică, simplă. Malta îşi strânse părul grămadă în mâini şi îl stoarse se apă. Se întoarse din nou spre el, cu stropii de ploaie încă lucindu-i pe chip. Lumina focului îi dansa în ochi.

– Cum e captivă? întrebă. Ce-ar trebui să facem ca s-o eliberăm?

Reyn se hotărî să-i dezvăluie atât cât trebuia ca să poată fi sincer.

– Cu mult timp în urmă, s-a întâmplat ceva. Nu ştim exact ce. Cumva, un oraş întreg a fost îngropat sub un strat gros de pământ. De atunci s-a scurs atât de multă vreme, încât deasupra au crescut copaci. Femela dragon e într-o încăpere din mijlocul oraşului îngropat. Nu poate fi eliberată.

Rosti cuvintele făcându-le să sune cât mai neîndoielnic cu putinţă.

Nepărând nicidecum convinsă, Malta îl privi cu încăpăţânare. El clătină din cap.

– Asta nu e visul pe care-mi imaginam că-l vom avea.

– Nu poate fi dezgropată? Cum e cu putinţă să fie vie, dacă e atât de adânc îngropată? Îşi lăsă capul pe-o parte şi îl privi cu ochi mijiţi. Cum de ştii că se află acolo? Reyn, îmi ascunzi ceva, îl învinui.

El îşi îndreptă spatele şi rămase ferm pe poziţie.

– Malta, sunt multe lucruri pe care trebuie să ţi le ascund. Eu nu ţi-aş cere să trădezi secretele Negustorilor din Bingtown. Trebuie să ai încredere în mine, să nu te îndoieşti că ţi-am spus tot ce-ţi pot spune rămânând om de onoare.

Îşi încrucişă braţele pe piept.

Ea îl fixă o vreme cu privirea. Apoi îşi lăsă ochii în jos. O clipă mai târziu, vorbi cu glas scăzut.

– Te rog, nu-ţi imagina nimic rău despre mine. Nu mi-am dat seama ce-ţi cer. Vocea îi deveni guturală când adăugă: Aştept cu nerăbdare vremea când între noi nu vor mai fi secrete.

O răbufnire a vântului izbi pereţii cabanei. Reyn bănui că dragonul zboară deasupra lor.

– Eliberaţi-mă!

Strigătul prelung, sălbatic se prăvăli asupra lor din înaltul cerului.

– Eliberaţi-mă!

Ochii Maltei se măriră la auzul vocii dragonului. O a doua răbufnire a vântului lovi cabana, făcându-i obloanele să zăngănească, şi Malta ajunse deodată în braţele lui. Reyn o strânse la piept şi o simţi tremurând. Creştetul capului ei îi ajungea doar până sub bărbie. Sub atingerea mâinii cu care îl mângâie, părul ei era ud. Când îşi înălţă faţa spre a lui, privindu-l, el avu impresia că se prăbuşeşte în adâncul fără fund al ochilor ei.

– Nu e decât un vis, o linişti. Nimic din ce e aici nu-ţi poate face niciun rău. Nimic nu e real.

– Pare foarte real, şopti ea.

El îi simţi pe faţă căldura răsuflării.

– Oare? o întrebă, minunându-se.

– Fireşte, îl asigură ea.

Reyn îşi apropie cu prudenţă gura de a ei. Malta nu se feri de sărut. Vălul subţire dintre buzele lor avea o asprime aproape plăcută. Braţele ei îl cuprinseră cu stângăcia lipsei de experienţă.

Dulceaţa sărutării rămase acolo, lipită, când puterea cutiei-cu-vis păli şi el alunecă într-un somn obişnuit.

– Vino la mine, auzi spusele Maltei ca pe o şoaptă. Vino la mine când e luna plină.

– Nu pot! strigă el, dorindu-şi cu disperare să-i ajungă cuvintele la ea. Malta, nu pot!

Se trezi vorbind în pernă. Oare îl auzise? Închise ochii şi se strădui să adoarmă din nou, să revină în visul lor comun.

– Malta? Nu pot veni la tine. Nu pot.

Spui asta oricui e de parte femeiască?

O voce răutăcioasă râse undeva. Gheare slăbite se zbuciumară, încercând să pătrundă în lemnul-vrăjitor tare ca fierul.

Nu te nelinişti, Reyn. Tu nu poţi ajunge la ea. Dar voi ajunge eu.

17

ABANDONAT

Luna se vedea bine pe boltă şi fluxul era înalt când Kennit hotărî că venise vremea să-şi îndeplinească făgăduiala. Fusese nevoie de câteva manevre făcute cu prudenţă, dar totul era în ordine. N-avea rost să irosească timp. Îşi trecu piciorul peste marginea patului şi se ridică în capul oaselor, încruntându-se când Etta, somnoroasă, îşi săltă capul de pe pernă. În noaptea aia nu dorea amestecul nimănui.

– Dormi, îi porunci. Dacă am nevoie de tine, îţi spun.

În loc să se simtă umilită, ea îi adresă un zâmbet drăgăstos şi somnoros deopotrivă, apoi închise din nou ochii. Blândeţea cu care accepta independenţa lui era aproape înspăimântătoare.

Cel puţin ajunsese să admită că afurisitul ei de ajutor nu-i era necesar pentru orice. Întinse mâna după piciorul de lemn care îl aştepta şi-şi potrivi ciotul în căuşul dintr-un capăt. Curelele de piele care i-l prindeau de corp încă i se mai păreau stânjenitoare, dar începea să se înveţe cu ele. Îi

venea greu şi să-şi tragă pantalonii peste piciorul de lemn. Se încruntă. Femeia ar fi trebuit să găsească o soluţie ceva mai comodă. Avea să-i spună asta dimineaţă. De centură îi atârna acum doar teaca prelungă a unui pumnal. O sabie nu însemna decât orgoliu inutil pentru un bărbat nevoit să-şi ţină echilibrul pe un singur picior. Îşi trase cizma, apoi luă cârja sprijinită de pat. Traversă încăperea marcându-şi paşii cu bufnituri. Legănându-se periculos, îşi încheie cămaşa şi îmbrăcă o vestă. Peste toate îşi puse o haină din postav fin. Adăugă o batistă curată şi tot ce ţinea de obicei în buzunar. Îşi îndreptă gulerul şi se convinse că manşetele îi sunt egale. Îşi îndesă bine cârja sub braţ şi ieşi din cabină închizând fără zgomot uşa în urma lui.

Pe vasul ancorat domnea pacea. Corabia era mai curată şi mai uşor de condus de când îi micşorase echipajul în Divvytown. Cei mai mulţi dintre sclavii eliberaţi se bucuraseră să plece de pe punţile ticsite de oameni. Unii doriseră să rămână. Pe aceştia îi cernuse cu rigurozitate. Unii pur şi simplu nu erau năieri pricepuţi. Alţii erau prea morocănoşi. Nu toţi cei cu multe tatuaje pe faţă era spirite libere, care nu acceptă cu smerenie sclavia. Unii, şi bărbaţi, şi femei, erau pur şi simplu prea proşti ca să-nveţe să-şi îndeplinească însărcinările corect şi cu plăcere. Nu şi-i dorea mai mult decât şi-i doriseră foştii lor stăpâni. Dintre foştii sclavi, vreo doisprezece, căzuţi sub influenţa lui Sa’Adar, insistaseră să rămână la bord. Kennit le-o îngăduise cu graţie. Era singura concesie făcută pretenţiei lor de a lua corabia în stăpânire. Fără îndoială că încă mai sperau la mai mult. Fără îndoială că aveau să fie dezamăgiţi. Pe alţi trei îi păstrase la bord din propriile lui motive. În noaptea aceea aveau să-l ajute să-şi atingă ţelul.

O găsi pe Gleznă sprijinită de copastia de la prora. Nu departe de ea, lăţit pe punte, Wintrow dormea răpus de oboseală. Kennit îşi îngădui un mic zâmbet. Brig îi îndeplinise cererea, avusese grijă ca băiatul să fie foarte ocupat mai multe zile la rând. Fata întoarse capul când auzi bocănitul

piciorului lui de lemn pe punte. Ochii ei mari şi negri îl urmăreau îngrijoraţi în timp ce se apropia. Nu mai era la fel de temătoare ca la început. La câteva zile după ce luaseră corabia în stăpânire, Etta le interzisese sclavilor eliberaţi şi membrilor echipajului s-o mai folosească pentru satisfacerea poftelor trupeşti. Fata nu păruse să aibă nimic împotriva acestui obicei, prin urmare Kennit nu înţelegea care e problema, dar Etta insistase că fata e prea năucită de maltratări ca să mai ştie cum să se împotrivească avansurilor. Ceva mai târziu, Wintrow îi povestise ce ştia despre fată. Gleznă îşi pierduse minţile în cală şi se schilodise singură, încercând să scape de cătuşe. Wintrow credea că fusese zdravănă la minte când o duseseră sub punte. Nimeni de la bord nu părea să ştie despre ea nimic altceva, nici măcar care îi e numele şi câţi ani are. Păcat că îşi pierduse minţile, se gândi Kennit. Avea să şchiopăteze toată viaţa. La bord era mai mult decât nefolositoare, fiindcă mânca mâncarea şi ocupa spaţiul care i s-ar fi cuvenit unui om bun de muncă. Ar fi lăsat-o în Divvytown, dacă atât Etta, cât şi Wintrow n-ar fi intervenit pentru ea. Când şi *Vivacia* vorbise în favoarea ei, Kennit îşi îngăduise să se lase influenţat. Totuşi sosise vremea să termine cu ea. Era cel mai bun lucru pe care-l putea face ca s-o ajute. O corabie de piraţi nu era azil pentru suflete năpăstuite.

O chemă la el cu un gest scurt. Fata se apropie cu un singur pas şovăitor.

– Ce-ai să faci cu ea? întrebă *Vivacia* încet, din întuneric.

– N-am de gând să-i fac niciun rău. Acum mă cunoşti destul de bine ca să înţelegi asta.

Kennit aruncă o privire spre Wintrow.

– Dar să nu-l trezim pe flăcău.

Sugeră asta pe un ton blând.

Galionul păstră o vreme tăcerea.

– Simt că eşti convins că faci ce e bine pentru ea. Dar nu pot vedea ce anume. Mă blochezi, adăugă după un timp. În

sufletul tău sunt locuri în care nu m-ai lăsat niciodată să pătrund. Ai secrete faţă de mine.

– Da. Aşa cum şi tu ai secrete faţă de mine. În privinţa asta, trebuie să-mi acorzi încredere. Poţi?

Întrebarea era o mică punere la încercare.

Ea păstră tăcerea. El înaintă, trecând pe lângă Gleznă, care se chirci când ajunse în dreptul ei. Kennit îi luă locul de lângă copastie şi se aplecă spre *Vivacia*.

– Bună seara, dulce doamnă a mării, o salută apoi, ca şi cum ar fi fost primele cuvinte pe care i le spunea.

Nu erau cu mult mai mult decât şoapte în vântul noptatic.

– E mai degrabă o bună noapte, bunule domn, răspunse ea în acelaşi stil.

Kennit întinse mâna şi ea se răsuci, ridicându-şi degetele mari ca să le atingă pe ale lui.

– Sper că te simţi bine.

Arătă către insulele risipite în jurul lor.

– Spune-mi, cum ţi se par insulele mele, acum, după ce ai văzut câteva dintre ele?

Ea scoase un sunet cald, gutural.

– Au o frumuseţe aparte, unică. Căldura apei, ceaţa care pluteşte în vânt, acoperindu-le şi dezvăluindu-le... chiar şi păsările care se adună aici în stoluri sunt altfel. Mai pline de culoare, cu un cânt mai melodios decât al celor mai multe păsări de mare. N-am mai văzut astfel de penaje de când m-a dus căpitanul Vestrit într-o călătorie în ţinuturile îndepărtate din miazăzi...

Vocea i se stinse.

– Încă îi mai simţi lipsa, nu-i aşa? Sunt sigur că a fost un căpitan excelent şi că ţi-a arătat multe locuri minunate. Dar, dacă ai încredere în mine, doamna mea, noi doi vom vedea ţinuturi încă şi mai exotice şi vom avea parte de aventuri mai captivante.

În glasul lui se simţi o notă aproape de gelozie când întrebă:

– Ţi-l aminteşti chiar atât de bine? Credeam că pe vremea lui încă nu erai însufleţită.

– Mi-l amintesc aşa cum îţi aminteşti dimineaţa un vis frumos. Nimic nu se conturează precis, dar o mireasmă, priveliştea unui orizont, gustul unui curent se întâmplă să mi se pară familiare şi aduc cu ele câte o amintire. Când îl am pe Wintrow alături, amintirea e mai clară. Lui îi pot transmite mai multe amănunte decât pot să descriu prin viu grai.

– Înţeleg.

Kennit schimbă vorba.

– Oricum, în locurile astea n-ai mai fost niciodată, nu-i aşa?

– Nu. Căpitanul Vestrit ocolea Insulele Piraţilor. Trecea pe lângă ele la o distanţă cât mai mare către răsărit. Spunea că e mai uşor să te fereşti de necazuri decât să le înfrunţi.

– Ah!

Kennit se uită pe lângă galion, către *Marietta*, care se legăna şi ea, tot ancorată. Uneori simţea lipsa lui Sorcor. I-ar fi convenit să-l aibă alături pentru treaba din acea noapte. Însă un secret e păstrat cel mai bine de o singură persoană. Îşi aminti brusc de ce venise pe punte.

– În privinţa asta, sunt de acord cu el. Aşa că, doamna mea, dacă vrei să mă scuzi, în noaptea asta trebuie să mă feresc de nişte necazuri. Gândeşte-te la mine până mă întorc.

– Mă voi gândi.

În vocea ei era uimire. El se îndepărtă, cu cârja şi cu piciorul de lemn lovind într-un ritm straniu în puntea pe care o traversa. Îi făcu semn lui Gleznă să vină cu el. Fata îl urmă încet, şchiopătând, dar îl urmă.

– Stai aici, îi spuse Kennit, când ajunseră lângă barca de bord. Te duc la plimbare.

Îşi însoţi vorbele cu gesturi, ca să fie sigur că e înţeles. Ea păru neliniştită, dar se aşeză supusă pe punte.

O lăsă în întuneric. Trecu pe lângă năierul de veghe la ancoră şi îl salută înclinând din cap. Omul dădu la rândul său din cap, dar nu spuse nimic. Căpitanul Kennit făcuse întotdeauna pe corabie numai ceea ce voia. Simţea chiar că

acum, când reîncepuse să facă din când în când turul corabiei, echipajul era mai sigur pe sine. Oamenii nu se îndoiau că totul e bine cu căpitanul lor.

Învăţase să înainteze, dacă voia, aproape cu iuţeală, cu un pas mare urmat de o zvâcnire a cârjei. Dar n-o făcea fără neplăceri. Wintrow părea să fie de părere că, pe măsură ce timpul trecea, pielea avea să i se bătătorească. Kennit spera să fie aşa. Uneori, căuşul de piele care îi susţinea ciotul îl rodea înfiorător, iar la sfârşitul zilei subţioara îl durea, învineţită de atingerile cârjei.

Pentru mersul fără zgomot era nevoie de un efort mai mare decât pentru mersul iute, dar îi izbuti. Îşi oferise timp ca să afle unde doarme Sa'Adar în fiecare noapte şi acum se îndrepta într-acolo cu toată încrederea. Cunoştea drumul chiar şi în lumina capricioasă a felinarelor puse la mare distanţă unul de altul. Când ajunse lângă bărbatul culcat, se opri şi se uită în jos, la el. Sa'Adar nu dormea, prin urmare Kennit nu se prefăcu că-l trezeşte. Îi vorbi cu glas scăzut.

– Dacă vrei să vezi cum se face dreptate în privinţa lui Kyle Haven, ridică-te şi urmează-mă. În tăcere.

Aparent sigur pe sine, îi întoarse spatele şi se îndepărtă. Nu catadicsi să se uite în urmă. Auzul lui ascuţit desluşea în spate paşii uşori ai preotului. Îl judecase corect. Misterul şi secretul îl îndemnaseră să vină singur, fără să-şi trezească prietenii. Kennit trecu pe lângă mai mulţi oameni adormiţi până ajunse la cei doi aleşi dinainte. Dedge dormea cu un braţ protector în jurul lui Saylah. Ea era încovrigată în jurul propriului pântec. Kennit îl înghionti pe Dedge de două ori cu vârful cârjei. Arătă şi către perechea lui, apoi plecă. Supus ca un câine, bărbatul trezi femeia şi amândoi îl urmară în tăcere.

Străbătură cea mai mare parte a corabiei adormite. Cei care se mişcară sau deschiseră câte un ochi se dovediră destul de înţelepţi ca să-şi ţină gândurile pentru ei. Odată ajunşi din nou pe punte, Kennit îi conduse către dunetă. Se opri în faţa cabinei în care era închis Kyle Haven. Îşi făcu

dorinţa cunoscută dând scurt din cap către feţele-hartă. Dedge deschise uşa fără jenă şi intră. Kyle Haven se ridică din patul lui răvăşit cu o tresărire. Părul îi atârna nepieptănat pe umeri. În încăpere duhnea a carne nespălată şi a urină, ca o aducere-aminte a calei pline de sclavi. Kennit strâmbă din nas. Se opri în cadrul uşii şi vorbi cu blândeţe:

– Ar trebui să vii cu noi, căpitane Haven.

Kyle îşi roti înnebunit privirea, cuprinzându-i pe toţi cei din jur. Sa'Adar zâmbea.

– O să mă ucizi, nu-i aşa? Întrebă cu o voce răguşită.

– Nu.

Lui Kennit puţin îi păsa dacă e crezut sau nu. Se întoarse către feţele-hartă.

– Aveţi grijă să vină cu noi în linişte.

Şi adăugă, înălţând dintr-o sprânceană, cu ochii la Haven:

– Nu mă interesează ce fac ei ca să păstrezi tăcerea. N-are importanţă dacă te supui sau nu, dar ar fi mai simplu pentru amândoi dacă ai face-o.

Se întoarse cu spatele şi plecă fără să se uite cine şi cum îi îndeplineşte porunca. Sa'Adar îl enervă când se grăbi să-l ajungă.

– Nu-i trezeşti pe ceilalţi? Ca să vadă şi ei asta?

Kennit se opri la jumătatea unui pas. Nu se obosi să se uite la celălalt bărbat.

– Cred c-am spus că vreau linişte, sublinie.

– Dar...

Mişcarea veni firesc, de la sine. Nici măcar nu se gândi s-o facă. Îşi lăsă toată greutatea pe piciorul teafăr, se propti cu un umăr în perete şi lovi cu cârja, de parcă ar fi fost un bici. Pocnit peste coapse, Sa'Adar se trase înapoi clătinându-se. Se prinse de perete, cu gura căscată de durere. Kennit îi întoarse spatele şi se îndepărtă. Dacă tambuchiul ar fi fost mai lat, se gândi el, mişcarea arcuită a cârjei ar fi avut un efect mai puternic. Se gândi la asta în vreme ce străbătea puntea cu mersul lui legănat. Era ceva care trebuia exersat.

Se opri lângă barcă şi aşteptă să fie ajuns din urmă. Descoperi cu plăcere că Haven păstrase tăcerea fără să i se pună căluş şi fără să fie bătut. Era evident încrezător în puterea lui. Poate îşi dăduse seama că, probabil, niciunul dintre cei treziţi de strigătele lui nu l-ar fi ajutat. Oricare i-ar fi fost motivele, supunerea lui făcea totul mult mai uşor. Gleznă se ridică în picioare la sosirea celorlalţi. Kennit se uită la feţele-hartă.

– Aduceţi cufărul. Ştiţi voi care. Şi pregătiţi-vă să coborâţi barca la apă.

Bărbatul se grăbi să-i îndeplinească poruncile. Ceilalţi aşteptară în tăcere. Niciunul nu era destul de prost ca să pună vreo întrebare.

Kennit se aşeză la prora bărcii. Gleznă îşi găsi loc la pupa, lângă cufăr, şi cele două feţe-hartă luară în mâini o pereche de vâsle, iar preotul şi căpitanul Haven, pe cealaltă. Kennit le arăta drumul. Din când în când, le poruncea cu glas scăzut să schimbe cursul. Îi călăuzi printre două insule mici către ţărmul adăpostit de vânt al unei a treia. Abia când nu mai puteau fi văzuţi de pe niciuna dintre corăbii le arătă o a patra insulă, care era adevărata lor destinaţie.

Chiar şi atunci, nu le îngădui feţelor-hartă să tragă barca pe plaja insulei Gaura-Cheii. Le ceru să vâslească până la gura unui golf mic. Kennit ştia foarte bine că e mai mult decât un golf. Ceea ce părea să fie o insulă nu era, de fapt, decât un zid de stânci cu creştetele împădurite, de o formă asemănătoare cu a unei potcoave. Golful îi umplea interiorul. Iar în golf se aflau două insule, una mare şi una mult mai mică. Cerul începea să devină cenuşiu când Kennit le arătă vâslaşilor, fără vorbe, ţărmul insulei interioare mai mari.

De pe apă, arăta ca oricare altă insuliţă. Ţărmul nu-i ieşea din comun cu nimic şi era acoperită de o pădure de arbori pitici şi de tufe cu spini. Kennit ştia că în partea opusă e un loc cu apă adâncă, unde o corabie poate ancora, dar plaja bolovănoasă era îndeajuns de bună pentru ţelul lui din noaptea aia. La semnul lui, feţele-hartă îndreptară barca spre

mal. El rămase aşezat, ca un rege în palanchin, pe când toţi ceilalţi coborâră şi apucară barca de margini ca s-o împingă pe ţărm. Când nu mai aveau mult până la ieşirea din apă, aşa cum era de aşteptat, Haven dădu drumul bărcii şi o rupse la fugă.

– Prindeţi-l, porunci scurt Kennit.

O piatră bine ţintită, aruncată de una dintre feţele-hartă, îl doborî. Tatăl lui Wintrow înaintă în patru labe pe plaja bolovănoasă, dar, până să apuce să se ridice în picioare, Sa'Adar se repezi la el, îl prinse de gât şi îl izbi cu capul de pământ. Kennit se enervă.

– Legaţi mâinile căpitanului la spate şi luaţi-l cu voi. Aveţi grijă să nu-i facă preotul niciun rău, le porunci feţelor-hartă. Tu, ajută-mă, îi spuse lui Gleznă. Dar numai dacă-ţi spun că e nevoie.

Fata îl privi cu ochi mijiţi, dar păru să înţeleagă. Îl urmă ca o umbră.

În vreme ce feţele-hartă îi despărţiră şi îi imobilizară pe cei doi bărbaţi care se băteau înjurându-se, Kennit coborî din barcă. Atât pentru cârjă, cât şi pentru piciorul lui de lemn, nisipul şi pietrele de pe plajă erau mai înşelătoare decât punţile netede ale *Vivaciei*. Pietrele îşi schimbau locul sub greutatea lui, iar nisipul se surpa pe neaşteptate. Traversarea plajei avea să fie o treabă mult mai grea decât se aşteptase. Strânse din dinţi şi se strădui să dea impresia că mersul lui de ţestoasă e echilibrat şi prudent, nu trudnic.

– Ei? Urmaţi-mă! se răsti la ceilalţi, care stăteau locului, cu ochii la el. Luaţi cufărul.

Găsi destul de uşor vechea potecă. Era năpădită de buruieni. Probabil că porcii şi caprele erau singurele creaturi care o mai foloseau, se gândi. Puţini alţii, în afară de el însuşi, mai ajunseseră vreodată pe plaja aia, iar de când nu mai ajunsese el acolo trecuseră ani. Un morman alunecos de căcăreze de porc îi confirmă teoria. Îl ocoli cu grijă. Gleznă mergea chiar în spatele lui. Pe urmă veneau preotul şi Saylah, ducând cufărul între ei. Dedge era ultimul, alături de

Haven, pe care-l împungea ca să ţină pasul. Haven nu mai înainta în linişte, dar lui Kennit nu-i mai păsa. Puteau să-i facă orice căpitanului, dacă ajungea la destinaţie intact. Era sigur că înţelegeau asta.

Pentru o scurtă vreme, poteca urmă panta lină a dealului. Apoi se afundă şi începu să coboare, şerpuind, către colinele domoale din centrul insulei. Kennit se opri o clipă pe buza acelei văi puţin adânci. Pădurea lăsa loc unei păşuni cu smocuri de iarbă. O capră care păştea îşi săltă capul şi îi privi cu prudenţă. Puţine se schimbaseră. Către apus zări o şuviţă firavă de fum înălţându-se către cer. Ei, poate că nimic nu se schimbase. Poteca făcea o buclă, apoi cobora prin pădure către fum. Kennit o urmă.

Afurisita de cârjă îi făcea o gaură sub braţ. Avea nevoie de mai multă căptuşeală. Ca şi căuşul pentru ciotul piciorului. Strânse din dinţi şi refuză să-şi trădeze suferinţa. Sudoarea începuse să i se prelingă pe spate înainte de a ajunge în luminiş. La marginea lui se opri încă o dată. Dedge îşi trădă uimirea înjurând. Femeia murmură o rugăciune. El nu le dădu atenţie.

În faţă i se întindea o grădină ordonată, cu şiruri de plante bine îngrijite. Găinile cotcodăceau şi scurmau într-un ţarc, imediat dincolo de micul lor coteţ. Undeva, o vacă mugi întrebător. Dincolo de grădină erau şase case mici, cândva tot atât de asemănătoare ca boabele de mazăre dintr-o păstaie. Acum, cinci dintre acoperişurile de paie erau jalnic de încovoiate. Una singură mai avea cu adevărat acoperiş – din coşul ei ieşea fumul. În afară de acea palidă coloană mişcătoare, totul era încremenit. Dincolo de casele mărunte se vedea etajul de sus al unei case mai mari, cu acoperiş de şindrilă. Cândva, acolo fusese o proprietate mică, dar prosperă, iar acum nu mai rămăseseră decât acele câteva case. Fusese creată după ani de planuri minuţioase. Întreaga aşezare fusese construită cu dragoste şi precizie. Fusese o lume mică, ordonată, făurită anume pentru el. Asta înainte de a-i descoperi existenţa Igrot cel Cumplit. Ochii lui Kennit

se plimbară alene peste toate. Ceva se agită în lăuntrul lui, dar înăbuşi mişcarea înainte de a se face cunoscut sentimentul.

Respiră încet şi adânc.

– Mamă! strigă. Mamă, m-am întors acasă!

Preţ de două răsuflări, nu se întâmplă nimic. Pe urmă o uşă se deschise încet. O femeie cu părul cărunt aruncă o privire afară. Cercetă curtea mijindu-şi ochii în lumina dimineţii. În cele din urmă, îl zări în celălalt capăt al grădinii. Ţintuindu-i cu ochi mari, îşi încleştă o mână de gât. Schiţă un mic semn apărător de spirite rele. Kennit oftă, scos din fire. Începu să înainteze prin grădină, cu cârja şi piciorul de lemn înfigându-i-se cu stângăcie în straturile de pământ afânat.

– Sunt eu, mamă. Kennit. Fiul tău.

Aşa cum se întâmpla întotdeauna, prudenţa ei îl irită. Ajunsese la jumătatea grădinii înainte de a ieşi ea cu totul pe uşă. Observă cu dezgust că e desculţă şi îmbrăcată ca o ţărancă, doar cu tunică şi pantaloni din bumbac. Părul ei strâns în coc era de culoarea cenuşii. Nu fusese niciodată zveltă, iar anii îi îngroşaseră trupul. Făcu ochii mari când îl recunoscu în sfârşit. Se repezi către el, alergând cu paşi mici, dizgraţioşi. Kennit se văzu nevoit să îndure umilinţa îmbrăţişării ei vlăguite. Plângea dinainte de a ajunge lângă el. Arătă iarăşi şi iarăşi către piciorul lui lipsă, bolborosind îndurerată şi întrebătoare.

– Da, da, mamă, e în ordine. Acum termină.

Ea se încleştă de el, plângând. Kennit o prinse hotărât de mâini şi i le desprinse de trupul lui.

– Termină!

Cu ani în urmă, limba îi fusese tăiată. Deşi el nu avusese nimic de-a face cu asta şi, la vremea respectivă, deplânsese cu sinceritate întâmplarea, pe măsura trecerii anilor ajunsese să-şi dea seama că nu fusese întru totul o nenorocire. Ea încă mai vorbea la nesfârşit, sau încerca s-o facă, dar de atunci el a putut să-ndrepte discuţia către orice voia. Îi spunea când

să fie de acord cu el, apoi subiectul era închis. Ca în acel moment.

– Mă tem că nu pot sta prea mult, dar ţi-am adus câte ceva.

O răsuci cu hotărâre în loc, apoi îşi conduse suita cuprinsă de spaimă şi uimire către casa intactă.

– În cufăr sunt câteva daruri pentru tine. Câteva seminţe de flori care cred că ţi-ar plăcea, câteva mirodenii, nişte stofă, o tapiţerie. Câte un pic din una, câte un pic din alta.

Ajunseră la uşă şi intrară. Încăperea era de o ordine desăvârşită, dar golaşă. Pe o masă stăteau câteva şindrile netede, din lemn de pin alb. Alături erau pensule şi vopsele. Aşadar ea încă mai picta. La vedere se afla munca zilei din urmă, o floare de câmp înfăţişată cu detalii complicate, realiste. Pe vatră bolborosea apa dintr-un ceainic. Prin uşa deschisă, zări în camera de alături un pat aşternut cu grijă. Oriunde se uita, vedea semnele unei vieţi simple, paşnice. Aşa îi plăcuse ei întotdeauna. Tatălui lui îi plăcuseră opulenţa şi diversitatea. Se completaseră unul pe celălalt de minune. Acum, ea era cât o jumătate de om. Gândul îl umplu brusc de o agitaţie mai puternică decât stăpânirea de sine. Dădu ocol încăperii, apoi o prinse pe Gleznă de umeri şi o împinse înaintea lui.

– M-am gândit des la tine, mamă. Uite, ea e Gleznă. Acum e servitoarea ta. Nu e foarte deşteaptă, dar pare curată şi harnică. Dacă se dovedeşte că nu e, o omor când mă-ntorc.

Ochii mamei lui se măriră de groază, iar fata schiloadă se ghemui la podea şi se bâlbâi, cerând îndurare.

– Prin urmare, pentru binele ei, încercaţi să vă înţelegeţi de minune amândouă, adăugă Kennit aproape cu blândeţe.

Îşi dorea deja să fie din nou pe puntea corabiei lui. Acolo lucrurile erau mult mai simple. Arătă către prizonier.

– Iar el e căpitanul Haven. Salută-l şi apoi ia-ţi rămas-bun. Rămâne aici, dar tu nu trebuie să ai grija lui. Îl duc jos, în vechea pivniţă de vinuri de sub casa mare. Gleznă, o să ţii minte să-i dai din când în când apă şi mâncare, nu-i aşa?

Măcar la fel de des cum le primeai tu la bordul corabiei, da? Cred că tuturor li se pare corect aşa, nu?

Aşteptă răspunsuri, dar îl priveau cu toţii cu gura căscată, ca pe un nebun. Toţi, în afară de mama lui, care-şi prinsese în mâini pieptul bluzei şi răsucea materialul. Părea supărată. Kennit crezu că ştie de ce.

– Ei, ţine minte. Mi-am dat cuvântul c-o să fie în siguranţă. Aşa că insist să faci exact ce-ţi spun. O să-l pun bine în lanţuri, dar trebuie să ai grijă de partea cu mâncarea şi apa. Înţelegi?

Mama lui se uită la el, bolborosind cu frenezie. Kennit dădu aprobator din cap.

– Ştiam eu că n-o să te deranjeze. Ei, ce-am uitat?

Se uită la ceilalţi.

– Oh, da! Uite, mamă, ţi-am adus şi un preot! Ştiu că îţi plac preoţii.

Ochii i se îndreptară spre Sa’Adar.

– Mama mea e foarte credincioasă. Roagă-te pentru ea. Sau binecuvântează ceva.

Sa’Adar făcu ochii mari.

– Eşti nebun.

– Nu tocmai. De ce mă-nvinuiesc oamenii de aşa ceva când aranjez lucrurile cum îmi place mie, nu cum le place lor?

Kennit nu-i mai acordă preotului nicio atenţie.

– Acum, aceştia doi. Mamă, vor fi vecinii tăi. Aşteaptă un copil, aşa mi-au spus. Sunt sigur c-o să-ţi placă să ai aici un copilaş, nu-i aşa? Sunt amândoi pricepuţi la munci grele. Poate găsesc totul mai bine reparat când vin în vizită data viitoare. Poate c-o să stau din nou în casa mare?

Bătrâna clătină din cap cu atâta violenţă încât părul cărunt i se desprinse din agrafele care îl ţineau. Amintirea unei suferinţe îi căscă ochii. Deschise gura într-un ţipăt tremurător. I se văzu ciotul limbii. Kennit îşi feri privirea cu dezgust.

– Căsuţa asta pare foarte confortabilă, se răzgândi el. Poate ţi-e mai bine aici. Dar asta nu-nseamnă că trebuie să stăm cu mâinile în sân şi să lăsăm casa mare în paragină.

Se uită la perechea de feţe-hartă.

– Puteţi alege pentru voi doi una dintre casele mici. Aşa cum poate şi preotul. Ţineţi-l departe de căpitan. I-am promis lui Wintrow că tatăl lui o să fie ţinut undeva, nevătămat, astfel încât băiatul să nu-şi mai facă griji pentru el, dar nici să nu mai aibă de-a face cu el.

Kyle Haven vorbi pentru prima oară. Îi căzu falca şi rămase câteva clipe cu gura căscată. Se sufocă, apoi răcni cu furie.

– Asta e isprava lui Wintrow? Fiul meu mi-a făcut asta?

Suferinţa şi ura pe care şi-o simţea acum îndreptăţită îi măriră ochii albaştri.

– Ştiam eu. Am ştiut tot timpul. Mica năpârcă trădătoare! Javra!

Mama lui Kennit se chirci, speriată de violenţa răbufnirii. Kennit îl plesni nepăsător cu dosul mâinii peste gură. Chiar şi sprijinindu-se în cârjă, avusese destulă forţă pentru ca Haven să facă un pas înapoi, clătinându-se.

– O tulburi pe mama, sublinie cu răceală şi oftă scurt, iritat. Cred că e timpul să te iau de-aici. Haide, să mergem. Aduceţi-l voi doi.

Ultimele cuvinte erau pentru feţele-hartă. Se întoarse spre fată.

– Fă ceva de mâncare, îi porunci. Mamă, arată-i unde sunt proviziile. Preotule, rămâi aici. Roagă-te sau fă altceva. Fă orice vrea mama să faci.

Feţele-hartă îl îmbrânciră pe căpitanul Haven spre uşă. Când porni pe urmele lor, Kennit îl auzi pe Sa’Adar.

– Nu-mi poţi da porunci. Nu mă poţi face sclavul tău.

Kennit se întoarse să-l privească. Şi îi adresă un mic zâmbet.

– Poate că nu. Însă te pot face mort. E o variantă interesantă, nu crezi?

Se îndreptă spre uşă şi ieşi fără să se mai uite înapoi.

Feţele-hartă îl aşteptau afară. Haven, gârbovit, era flancat de perechea musculoasă. Pe chip i se luptau neîncrederea şi disperarea.

– Nu poţi face asta. Nu mă poţi abandona aici.

Kennit se mulţumi să clatine din cap pentru sine însuşi. Se săturase de oameni care îi tot spuneau că nu poate face ceea ce, evident, putea. Nu se obosi să-i privească pe cei care-l urmau, lăsându-se călăuziţi spre casa mare. Buruienile luaseră în stăpânire pietrişul mărunt al aleii, năpădiseră şi distruseseră şi straturile de flori care o mărgineau. Arătă spre ele vorbindu-le feţelor-hartă.

– Mi-ar plăcea să fie curăţate. Dacă nu ştiţi nimic despre grădinărit, rugaţi-o pe mama să vă îndrume. Ea ştie foarte multe despre aşa ceva.

Când ajunseră în faţa casei, nu se uită la rămăşiţele celorlalte construcţii. N-avea sens să trăiască în trecut. Iarba şi plantele căţărătoare acoperiseră de mult ruinele arse, ascunzându-le vederii. Puteau rămâne aşa.

Raidul acela îi făcuse stricăciuni şi casei mari. Pe pereţii placaţi cu lemn se vedeau urme de arsură, acolo unde flăcările clădirilor incendiate din jur ameninţaseră să o cuprindă. Fusese o noapte a flăcărilor şi a urletelor, când presupuşii aliaţi îşi arătaseră adevăratele intenţii. O orgie a cruzimii, cu care îşi atinsese Igrot limitele senzualităţii. Mirosul de foc şi de sânge îi rămăseseră pentru totdeauna întreţesute cu amintirile din noaptea aia.

Urcă treptele. Uşa din faţă nu era încuiată. Nu fusese niciodată. Tatăl lui nu credea în încuietori. Deschise uşa şi intră. Preţ de o clipă, memoria sa făcu un salt şi îi arătă interiorul aşa cum fusese cândva. De atunci, educaţia şi călătoriile îi cizelaseră gusturile, dar, în copilărie, amestecătura de tapiţerii, covoare şi statuete şi se păruse luxoasă şi bogată. Acum ar fi luat în râs un asemenea talmeş-balmeş de fleacuri fără valoare şi comori, însă tatăl lui îl savura, ca şi băiatul Kennit.

– O să trăieşti ca un rege, flăcăule, obişnuia să-i spună tatăl lui. Ba nu. Încă şi mai bine, o să fii rege. Regele Kennit din Insula Cheia! Nu-i aşa că sună minunat? Regele Kennit, regele Kennit, regele Kennit!

Cântând acest refren, tatăl lui îl sălta în braţe şi îl legăna nebuneşte, ţopăind beat prin încăpere. Regele Kennit.

Clipi. Văzu pereţii golaşi şi podeaua fără covoare din ceea ce, în prezent, nu era decât casa de pe o plantaţie, nu o vilă aristocratică, precum pretinsese tatăl lui. Kennit se gândise de multe ori să o renoveze. În camerele de la etaj erau adunate lucrări de artă şi mobile ca să eclipseze vechea splendoare ţipătoare a casei. Era o colecţie aleasă cu grijă, cea mai preţioasă dintre comorile lui, adusă acolo puţin câte puţin, în mare taină. Dar nu era ceea ce îşi dorea. Avea să restaureze casa cu ceea ce le furase Igrot. Cu aceleaşi tablouri, tapiţerii şi covoare, scaune şi candelabre. Într-o bună zi, la timpul potrivit, avea să se ducă după toate acestea şi să le aducă înapoi, să le pună la loc exact unde fuseseră. Avea să facă treabă bună. Şi-o făgăduise lui însuşi, de mai multe ori decât se sinchisea să-şi aducă aminte, iar acum putea să-şi ţină făgăduiala. Tot ce furase Igrot vreodată de la cineva îi aparţinea acum lui, de drept. Un mic zâmbet aspru îi apăru pe buze. Regele Kennit. Într-adevăr.

Mama lui nu voia nimic din acea avere. Când era mai tânăr, în anii nebuni de atunci, stătuse în braţele ei, îi înconjurase strâns gâtul cu braţele şi îi şoptise la ureche planurile lui de răzbunare. Ea, disperată şi temătoare, îi ceruse să tacă. Ea nici măcar nu cutezase să viseze răzbunarea. Acum nu mai era interesată să-şi afişeze luxul şi bogăţia. Nu. Se încredea în viaţa ei simplă, credea că o s-o protejeze. În privinţa asta, Kennit ştia adevărul. Nimeni nu putea avea atât de puţin, încât altcineva să nu găsească ceva de invidiat. Sărăcia şi simplitatea nu te fereau de lăcomia altora. Când nu mai rămânea nimic pe care să ţi-l fure, îţi luau trupul, făcându-te sclav.

Cu capul plin de aceste gânduri, nu se opri şi nu-şi încetini paşii. Îşi conduse suita prin holul de la intrare şi apoi către bucătărie. Deschise uşa grea şi o lăsă întredeschisă, apoi coborî primul treptele către pivniţa de dedesubt. Fusese săpată cu sârguinţă în măruntaiele de stâncă ale insulei. Nu existau ferestre, dar nu se obosi să aprindă vreo torţă – nu avea de gând să rămână atât de mult acolo jos. Vara şi iarna, în pivniţă era la fel de frig. Fusese bună pentru vinuri. Nimic nu mai amintea de acea întrebuinţare. Lanţurile ruginite de pe podea şi câteva pete bizare aduceau aminte de rolul ei de mai târziu – de temniţă şi de cameră de tortură improvizate pentru cei care îi displăceau lui Igrot. Acum urma să slujească aceluiaşi scop.

– Înlănţuiţi-l, le spuse feţelor-hartă. Asiguraţi-vă că-l legaţi strâns şi bine. În peretele din spate sunt înfipte nişte inele. Legaţi-l de unul dintre ele. Nu vreau să-ncerce s-o supere pe mica Gleznă când o să vină cu apă şi mâncare.

– Încerci să mă înspăimânţi.

Căpitanul Haven îşi găsise undeva o ultimă rezervă de aplomb.

– Nu mă sperii cu uşurinţă. Singura problemă e că n-am idee ce vrei de la mine. Ce-ar fi să-mi spui pur şi simplu?

Izbuti chiar să-şi păstreze vocea egală în timp ce bărbatul cu faţa-hartă îl aducea în josul treptelor abrupte. Femeia o luase înainte cotrobăind în căutarea lanţurilor, pe când docila şi neîndurătoarea ei pereche se ocupa de om.

– Indiferent ce ţi-ar fi spus fiul meu, nu sunt nerezonabil. Totul e negociabil. Chiar dacă păstrezi corabia şi băiatul, poţi primi pentru mine o recompensă frumoasă. Te-ai gândit la asta? Pentru tine valorez mult mai mult viu decât mort. Haide, nu sunt zgârcit. Din asta nu câştigă nimeni nimic.

Kennit îi răspunse cu un zâmbet sardonic.

– Dragul meu căpitan, în viaţă nu e vorba numai despre câştiguri. Uneori e vorba despre comoditate. Aşa e comod pentru mine.

Kyle îşi păstră calmul. Se împotrivi cu sălbăticie, dar în tăcere, când i se prinseră de glezne cătuşele ruginite. Nu-i folosi la nimic. Timpul pe care şi-l petrecuse închis în cabină îl slăbise. Oricare dintre cele două feţe-hărţi l-ar fi putut înfrânge cu uşurinţă, fără ajutor. Împreună, îl manevrară ca pe un copil încăpăţânat, de numai cinci ani. Lacătul era înţepenit, dar cheile din inelul agăţat lângă uşa bucătăriei izbutiră să-l clintească. Kennit se gândi că poate spune cu exactitate clipa când nervii lui Kyle vor ceda. Imediat după pocnetul surd al încuierii lacătului, începu să blesteme. Jură să se răzbune şi chemă asupra lor mânia a vreo zece zei în timp de urcau scările. Când închiseră uşa, lăsându-l în încăperea întunecată, rece şi umedă, începu să urle. Uşa pivniţei cu vinuri era masivă şi bine potrivită în toc. Odată închisă, puse capăt ţipetelor – exact aşa cum îşi amintea Kennit. Agăţă cheile la loc, în cuiul lor.

– Aveţi grijă să-i arătaţi lui Gleznă cum ajunge aici. Vreau să fie ţinut în viaţă. Aţi înţeles?

Femeia dădu din cap. Dedge văzu şi o imită. Kennit zâmbi, foarte mulţumit. Cei doi aveau să se descurce minunat acolo. Viaţa pe insula Cheia le oferea mai mult decât în cele mai nebuneşti visuri ale lor. Aveau propria casă, mâncare din belşug, pace şi un loc unde să-şi crească nestingheriţi copilul. Fusese atât de simplu să le cumpere vieţile, cugetă el. Era bizar că oamenii se împotriveau cu sălbăticie sclaviei numai ca să se vândă pentru o simplă şansă la viaţă.

Străbătu casa mare cu ei la un pas în spatele lui. Le vorbi peste umăr:

– Mama vă poate arăta tot ce e nevoie să ştiţi despre insulă. Sunt porci din belşug. Tot aşa şi capre. Insula vă poate oferi aproape tot ce vă trebuie. În afară de casa mare, puteţi lua orice vă trebuie. Tot ce vă cer în schimb e să faceţi, în locul mamei, muncile mai grele. Asta şi să vă asiguraţi că preotul nu-ncearcă niciodată să plece. Dacă încearcă, puneţi-l pur şi simplu în pivniţă, cu căpitanul. Încurajaţi-l s-o distreze pe mama.

Când ajunseră la uşa casei mici, se opri şi se uită la ei.

– Am uitat ceva? îi întrebă. E ceva ce nu aţi înţeles?

– Totul e foarte clar, se grăbi femeia să răspundă. O să ne respectăm partea noastră de înţelegere, căpitane Kennit. N-o să facem nicio greşeală.

Îşi puse o mână pe pântec, ca şi cum şi-ar fi luat un angajament faţă de copil, nu faţă de el. Mai mult decât orice altceva făcuseră asta pentru el, asta îl convinse pe Kennit că alesese bine. Dădu din cap, foarte mulţumit de sine însuşi. Scăpa de Sa'Adar fără ghinionul legat de uciderea unui preot. Kyle Haven avea să se afle într-un loc unde nici el, nici Wintrow nu erau nevoiţi să se agite din pricina lui, dar mai târziu putea fi răscumpărat dacă el, Kennit, hotăra că aşa e bine. De ceilalţi scăpase uşor şi avantajos. Vâsliseră, aducând barca pe insulă, şi avuseseră grijă ca nici preotul, nici căpitanul să nu-i facă necazuri. Da. Făcuse un plan bun.

Intră în casă şi aruncă o privire în jur. Preotul stătea în picioare într-un colţ, cu braţele încrucişate pe piept. Nu părea să se roage. Mama lui era ghemuită deasupra cufărului deschis, scotea exclamaţii de încântare şi cloncănea, cercetându-i conţinutul. Îşi pusese deja cerceii turcoaz. La intrarea lui în încăpere, Gleznă şchiopăta pe scurta distanţă dintre vatră şi masă, aducând o farfurie cu lipii proaspete. Pe masă era un bol cu dulceaţă de fructe de pădure şi o bucată de unt galben. Lângă unt, aburul unui ceai de plante ieşea prin crăpăturile capacului unei oale. Masa era plină de veselă desperecheată. Nicio cană nu semăna cu alta. Kennit trecu prin clipe de stânjeneală. Cu toate că oamenii adunaţi acolo n-aveau să mai părăsească insula niciodată, nu-i plăcea să vadă cineva că mama lui trăieşte în astfel de condiţii. Dacă ajungea rege, nu se cuvenea să se răspândească astfel de poveşti.

– Mamă, data viitoare când vin să te văd, o să-ţi aduc un serviciu de ceai, anunţă. Ştiu că-ţi sunt dragi cănile astea vechi, dar serios...

Îşi lăsă cuvintele să se stingă în vreme ce se servea cu o bucată de pâine caldă. Bolborosind ceva către el, mama lui îi umplu o cană cu ceai şi îi oferi singurul scaun din încăpere. Kennit se aşeză recunoscător. Capul cârjei începuse să-l roadă dureros. Îşi puse pe pâine un strat gros de unt şi adăugă deasupra un morman de dulceaţă. La prima muşcătură îl inundă amintirea unor senzaţii de demult. Acele mâncăruri umile, încă delicioase pentru el, erau ca nişte stafii. Îi aparţineau lumii unui băieţel, răsfăţat peste poate şi la adăpost de orice primejdie. I-o distrusese trădarea, cu aproape treizeci şi cinci de ani în urmă. Era bizar că un gust atât de dulce putea trezi amintiri atât de amare. Îşi mâncă restul pâinii şi încă trei bucăţi, prins între delectare şi amintiri dureroase. Ceilalţi i se alăturară, supunându-se mamei lui, care îi invită prin gesturi la masă. Numai preotul o refuză. Privirea lui dispreţuitoare îl învălui şi pe Kennit. Asta nu-l deranjă pe pirat. Foamea avea să lecuiască repede aroganţa preotului. Deocamdată, întâlnirea din jurul mesei era bizar de plăcută. Mama lui bolborosea în stilul ei cântat. Feţele-hartă răspundeau la gesturile şi mormăielile ei dând din cap şi zâmbind, adăugând foarte puţine cuvinte. Muţenia ei părea molipsitoare. În acel loc umil, Gleznă se dovedea deodată destul de pricepută. Luă mătura fără să i se spună şi adună toate aşchiile lângă sobă. Ochii ei îşi pierduseră deja ceva din privirea chinuită. Kennit o recântări preţ de câteva clipe. Dorise o servitoare supusă pentru mama lui; spera că fata n-o să-şi recapete minţile într-o prea mare măsură.

Îşi termină ceaiul şi se ridică.

– Ei, trebuie să plec. Acum, mamă, să nu începi cu insistenţele. Ştii că nu pot să rămân.

În ciuda cuvintelor lui, ea îl prinse de mânecă. Privirea ei rugătoare vorbea mai mult decât limpede, dar Kennit alese să-i dea un alt înţeles.

– Nu uit de cănile de ceai, îţi făgăduiesc. Le aduc data viitoare când vin. Da, toate cu modele mărunte, frumoase – o să ţin minte. Ştiu că aşa-ţi place.

Îndepărtându-i cu hotărâre mâinile de pe mâneca lui, le vorbi celorlalţi peste umărul ei.

– Ai grijă să te porţi bine, Gleznă. Dedge, data viitoare când vin, mă aştept să găsesc un bebeluş frumos, dolofan. Fără îndoială că atunci va fi şi un altul pe drum, eh?

Spunând asta, se simţi de-a dreptul ca un patriarh. Îi trecu prin minte că, în cele din urmă, i-ar mai fi putut alege şi pe alţii ca locuitori ai insulei. Ar fi făcut din ea regatul lui secret din regat.

Când se îndepărtă de mama lui, ea se dădu bătută, cum făcea întotdeauna. Se lăsă să cadă pe scaun, îşi prinse capul în mâini şi plânse. Plângea de fiecare dată. Pentru el, plânsul n-avea sens. De câte ori nu constatase ea că lacrimile alea nu rezolvă nimic? Şi totuşi plângea. O bătu cu delicateţe pe umăr şi porni către uşă.

– Eu nu rămân aici, vesti preotul.

Kennit se opri ca să se holbeze la el.

– Nu? întrebă cu voce prietenoasă.

– Nu. Mă-ntorc pe corabie cu tine.

Kennit îi cântări spusele.

– Păcat. Sunt cât se poate de sigur că mama s-ar fi bucurat să te aibă aici. Eşti sigur că nu te răzgândeşti?

Curtenia suavă a piratului păru să-l năucească pe Sa’Adar. Se uită în jur. Mama lui Kennit continua să plângă. Gleznă venise lângă ea şi o bătea cu prudenţă pe umăr. Dedge şi Saylah nu aveau ochi decât pentru Kennit. Poziţia lor alertă, în aşteptare, îi amintea piratului de câinii de vânătoare bine antrenaţi. Gesticulă scurt cu o mână; cei doi se destinseră uşor, dar rămaseră la fel de atenţi. Preotul se uită din nou la Kennit.

– Nu. Nu rămân. Aici nu e nimic pentru mine.

Kennit oftă scurt.

– Eram atât de sigur c-o să rămâi. Foarte sigur. Ei, dacă nu vrei asta, atunci măcar fă ceva pentru mama înainte de plecare. Binecuvântează casa sau vaca.

Sa’Adar îi aruncă o privire dispreţuitoare. De parcă piratul i-ar fi dat o poruncă mai potrivită pentru un cal sau pentru un câine. Se uită peste umăr la femeia care plângea.

– Cred că asta pot face.

– Ştiam că poţi. Nu te grăbi. După cum ai observat, zilele astea nu mă mişc prea repede. Te aştept pe plajă.

Ridică din umeri.

– Poţi vâsli în locul meu.

Kennit îşi dădea seama că preotul îi cântăreşte spusele. Sa’Adar ştia că piratul nu poate merge mai repede decât el. Şi avea puţine şanse să-mpingă singur barca în apă. Dădu din cap.

– Vin repede. O să binecuvântez casa şi grădina.

– Foarte amabil din partea ta, se entuziasmă Kennit. Atunci te-aştept pe plajă. La revedere, mamă. N-o să uit de cănile pentru ceai.

– Căpitane? cuteză Saylah să întrebe încet. Ai nevoie de ajutor ca să-mpingi barca?

Vorbise uitându-se pieziş la preot, cu ochii mijiţi. Propunerea ei era clară.

El izbuti să zâmbească.

– Nu, dar îţi mulţumesc. Sunt sigur că eu şi preotul o s-o scoatem la capăt. Voi rămâneţi aici, găsiţi-vă un loc confortabil. La revedere!

Îşi îndesă cârja mai bine în subţioară şi începu să se legene pe drumul către barcă.

Pământul din grădină era moale. Pe urmă poteca îl conduse în susul dealului. Era mai obosit decât avusese impresia. Totuşi nu se opri să se odihnească decât după ce ajunse destul de departe ca să nu mai poată fi văzut din casă. Îşi şterse sudoarea de pe faţă şi chibzui. Trase concluzia că n-are de ce să se teamă de o trădare din partea preotului. Cel puţin, nu încă. Sa’Adar avea nevoie de el ca să se-ntoarcă pe corabie. Fără căpitan, nu putea fi bine-venit la bord.

Îşi continuă drumul mergând mai încet. La un moment dat se opri şi ascultă tufişurile ce foşniră la trecerea unui porc.

Animalul nu veni către el şi Kennit se puse curând din nou în mişcare. Se aştepta în mare măsură s-ajungă preotul înaintea lui pe plajă, dar nu-l găsi acolo. Poate binecuvânta îndelung casa. Mamei lui i-ar fi făcut plăcere.

Grăunţii de nisip alunecau în toate părţile, uscaţi. Ţăruşul de sub ciot i se târa. Era atât de ostenit! Abia dacă izbutea să-şi salte piciorul de lemn din nisip. Ajunse la barcă şi se aşeză. Fluxul se apropia. Barca avea să-nceapă să plutească în curând, dar până la corabie era mult de vâslit. Oare îşi supraapreciase puterile? Căldura zilei şi dureroasa oboseală a corpului îi erau împotrivă. Voia să aţipească. Voia să stea jos, neclintit, şi să se simtă plutind în căldura după-amiezii. În schimb, îşi masă subţioara dureroasă. Îşi alungă somnul întrebându-se dacă preotul întârzia fiindcă se dusese la căpitanul Haven. Nu. Dedge nu i-ar fi îngăduit. Dacă nu cumva fuseseră cu toţii în cârdăşie de la bun început. Dacă era aşa, aveau să vină cât de curând să-l omoare. Şi fireşte că deja îi omorâseră mama. Îi găsiseră şi comoara, pusă cu grijă la păstrare în casa mare. Aveau să vină să-l omoare, pentru că fusese prost. Şi pe urmă ce-aveau să facă? Nu se puteau întoarce pe corabie. Sau puteau? Comoara era destul de valoroasă ca să-i cumpere pe Sorcor şi pe Etta, pe Wintrow şi pe Brig? Poate. Furios pe propria lui prostie, îşi simţi inima îngheţând. Pe urmă zâmbi – un zâmbet de lup. Poate comoara o fi fost destul de valoroasă ca să cumpere inimile oamenilor. Dar nu şi pe a *Vivaciei*. Corabia ajunsese deja să-l iubească. Ştia asta. Nimeni nu putea să cumpere sau să fure inima unei corăbii vii. Inima unei corăbii vii era loială.

Igrot dovedise asta cu mulţi ani în urmă.

Kennit zâmbi, se pregăti şi aşteptă.

Când apăru în sfârşit, preotul călca apăsat, ca un om furios. *Prin urmare,* îşi spuse Kennit în sinea lui, *chiar ai încercat să-l atragi pe Dedge de partea ta. Nu ţi-a mers.* Când îşi întoarse capul să se uite la Sa'Adar, se convinse că presupunerea lui fusese corectă. Preotul avea privirea tulburată a cuiva care

scăpase cu fuga, ca prin urechile acului, de o bătaie zdravănă. Faţa îi era mai roşie decât ar fi fost firesc după drumul de întoarcere la barcă. Când îl văzu mai aproape, Kennit se urcă în barcă şi se aşeză pe locul vâslaşului. Nu se obosi să-l salute pe preot.

– Împinge barca în apă.

Sa'Adar îl fulgeră cu privirea.

– Ar fi mai uşor dacă barca ar fi goală.

– Posibil, încuviinţă Kennit cu bonomie.

Şi nu se clinti.

Preotul nu era un slăbănog, însă nu avea forţa unui năier călit pe corabie. Îşi propti mâinile de barcă şi împinse. Nu se întâmplă nimic.

– Aşteaptă un val, îi sugeră Kennit.

Sa'Adar scrâşni din dinţi, dar îi dădu ascultare. Fundul bărcii se frecă de nisip, apoi se eliberă brusc.

– Continuă să împingi sau se împotmoleşte iarăşi, îl preveni Kennit, luând vâslele.

După un scurt timp, Sa'Adar mergea prin apă, alături de barcă, încercând să se urce. Kennit vâslea în ritm constant. Trecuse ceva vreme de când nu mai vâslise, dar trupul lui ţinea destul de bine minte ce are de făcut. Îşi propti piciorul de lemn de fundul bărcii, ca să nu-i alunece. Chiar şi aşa, îi venea greu să tragă de amândouă vâslele cu aceeaşi forţă. Îl potopi un val de mâhnire când trase concluzia că nimic nu mai putea fi întru totul aşa cum fusese. Îşi pierduse o parte din trup şi, pentru tot restul vieţii, trebuia s-o înlocuiască în tot ce făcea.

– Aşteaptă! se plânse Sa'Adar, străduindu-se cu disperare să urce la bord.

Kennit continuă să vâslească fără să-i dea atenţie. Preotul era doar pe jumătate urcat când următorul val săltă barca. Se căţără în ea ca un om al uscatului, gâfâind şi tremurând când vântul rece îi izbea hainele îmbibate de apă. Odată ce îl văzu urcat, Kennit ridică vâslele în barcă. Era încântat fiindcă, în ciuda piciorului de lemn şi a cârjei, îşi schimbă

locul mişcându-se cu mai multă graţie decât Sa’Adar. Cu braţele încrucişate pe piept, preotul mârâi la el.

– Te aştepţi să vâslesc eu?

– O să te-ncălzeşti, sublinie Kennit.

Se aşeză la prora, cu cârja pe genunchi, şi îl privi pe Sa’Adar luptându-se cu vâslele. Chiar şi când marea era calmă, vâslitul devenea curând o treabă grea. Începea să se stârnească vântul şi aveau de înfruntat şi apa uşor agitată. Preotul nu mânuia uniform vâslele. Uneori alunecau pe suprafaţa apei, împroşcând-o. Chiar şi când pătrundeau destul de adânc, înaintarea era lentă. Kennit nu se sinchisea. Îşi dădea seama că Sa’Adar e nerăbdător să ajungă pe corabie după furia cu care îşi îndeplinea sarcina. Kennit se gândi să-l stârnească şi la vorbă.

– Ei, îţi place pedeapsa căpitanului Haven?

Sa’Adar ştia că ar fi trebuit să-şi cruţe răsuflarea, dar nu putu să tacă, rezistând ispitei.

– Am vrut să-l văd înainte de plecare. Să-l mai scuip o dată şi să-i urez să se bucure de lanţuri şi de întuneric.

Îşi trase răsuflarea.

– Dedge n-a vrut să mă lase. El şi Saylah s-au întors împotriva mea.

O altă răsuflare.

– Fără mine, acum ar fi fost sclavi în Chalced. N-ar fi rămas împreună şi copilul lui Saylah şi-ar fi celebrat naşterea primind un tatuaj pe faţă.

Acum gâfâia.

– Ţine-o cu botul în valuri. Vezi punctul ăla de-acolo, de pe insula aia? Unde doi copaci sunt în afara pădurii? Fixează-l cu privirea şi vâsleşte drept spre el.

Sa’Adar se încruntă, iritat.

– Un singur om nu face faţă cu barca asta! Ar trebui să te-aşezi pe banchetă lângă mine şi să m-ajuţi. Ca s-ajungem pe insulă a fost nevoie de patru vâslaşi.

– Atunci a fost mult mai încărcată. În plus, după atâta mers pe jos, mă simt foarte slăbit. Nu uita că sunt încă în refacere,

după o rană foarte gravă. Dar, după un timp, poate c-o să trec eu la vâsle, ca să te odihneşti.

Kennit îşi întoarse faţa în bătaia vântului şi îşi miji ochii, aproape închizându-i. Razele strălucitoare ale soarelui dansau pe apa agitată. Brusc, până şi senzaţia de oboseală i se păru plăcută. Făcea ceva ce simţise nevoia să facă. Trecuse la fapte de unul singur. Îşi dovedise că încă îi mai putea înrâuri pe alţii, supunându-i voinţei sale, folosindu-se aproape numai de cuvinte. Trupul îi slăbise, dar ambiţia îi era de ajuns. Avea să triumfe. Regele Kennit. Regele Kennit al Insulelor Piraţilor. Va avea într-o bună zi un palat pe Insula Cheia? Poate, după moartea mamei sale, el s-ar fi putut stabili acolo. După cum îşi dăduse cândva tatăl lui seama, intrarea în golful Insulei Gaura Cheii putea fi fortificată cu uşurinţă. Ar fi fost o fortăreaţă minunată. Tocmai construia turnurile în mintea lui, când Sa'Adar vorbi din nou.

– Acum n-ar trebui să putem vedea corăbiile?

Kennit dădu din cap.

– Dacă ai fi vâslit ca un bărbat, în loc să plesneşti apa cu vâslele sau să le laşi s-alunece pe deasupra ei, am fi trecut deja de capul insulei ăleia. Şi pe urmă am fi putut vedea corăbiile, deşi am mai fi avut mult de mers până la ele. Vâsleşte, nu sta!

– Azi-noapte, călătoria n-a părut să dureze atât de mult.

– Lucrurile nu par niciodată să dureze atât de mult şi să fie atât de grele când le face altcineva. Ca şi atunci când conduci o corabie. Pare simplu când căpitan e altul.

– Îţi baţi joc de mine?

Era greu să fie dispreţuitor cu răsuflarea tăiată, însă Sa'Adar izbutise.

Kennit clătină din cap cu tristeţe.

– Mă nedreptăţeşti. E batjocură când îi spui cuiva ceea ce ar fi trebuit să înveţe cu mult timp în urmă?

– Corabia aia... e... de drept... a mea. Noi o... luaserăm deja... în stăpânire... când aţi venit voi.

Sa'Adar respira din ce în ce mai greu.

– Uite, vezi tu... dacă nu veneam eu să pun un echipaj la bord, *Vivacia* ar fi fost acum pe fundul mării. Nici măcar o corabie vie nu se poate conduce absolut singură.

– Ne-am fi... descurcat.

Sa'Adar lăsă brusc vâslele în jos. Una începu să alunece prin furchet în apă. El o înşfăcă şi o trase pe jumătate în barcă.

– Fir-ai afurisit! Treci şi tu la vâsle!

Icni.

– Nu sunt mai prejos decât tine. Nu mai îngădui să fiu tratat ca un sclav.

– Sclav? Nu ţi-am cerut mai mult decât i-aş fi cerut oricărui năier.

– Nu sunt sub comanda ta. N-o să fiu niciodată! Nici n-o să renunţ la dreptul meu asupra corabiei. Oriunde vom merge, o să am grijă să afle toată lumea că eşti nedrept şi lacom. Nu ştiu cum te pot adula atâţia oameni! Uită-te la sărmana ta mamă, abandonată de Sa ştie când, lăsată să ducă o viaţă grea de una singură! Tu te duci s-o vizitezi pentru mai puţin de o jumătate de zi şi îi laşi doar un cufăr cu flecuşteţe şi o servitoare pe jumătate idioată care să te-aştepte împreună cu ea. Cum te poţi purta aşa cu propria ta mamă? Nu ar trebui ca mama oricărui bărbat să fie venerată, ca simbol al laturii feminine a lui Sa? Însă tu o tratezi ca pe oricine. Ca pe o servitoare! A încercat să-mi vorbească, sărmana! N-am reuşit să desluşesc ce o îndurerează atât de mult, dar nu e vorba despre lipsa ceştilor de ceai!

Kennit nu izbuti să se abţină. Izbucni într-un râs zgomotos. Asta îl înfurie pe preot atât de tare, încât faţa i se înroşi mai puternic.

– Nemernicule! se răsti. Nemernic fără inimă!

Piratul se uită în jur. Nu erau departe de capul acelei insule. Putea să se descurce. Odată ajuns acolo, dacă se simţea prea obosit, haina lui legată de o vâslă şi fluturată i-ar fi adus pe cineva de pe *Marietta* sau de pe *Vivacia*. Probabil că deja se uitau după el.

– Ce limbaj, pentru un preot! Nu mai ştii ce faci. Uite, o să vâslesc puţin până îţi revii.

Asta îl potoli pe Sa’Adar. Se ridică de pe locul vâslaşului. Ţeapăn, se lăsă în jos pe jumătate, frecându-şi spatele îndurerat în timp ce aştepta să treacă piratul în locul lui. Kennit încercă să se ridice, dar se reaşeză, greoi. Barca se legănă puternic. Sa’Adar ţipă şi se prinse cu disperare de margini. Kennit se strâmbă, stânjenit.

– Înţepenit, mormăi. Ziua de azi m-a obosit mai tare decât aş fi crezut.

Oftă din greu. Îşi miji ochii când văzu privirea dispreţuitoare a preotului.

– Totuşi… Am spus că voi vâsli şi o să vâslesc.

Îşi luă cârja, o prinse bine în mâini, apoi îi întinse vârful către Sa’Adar.

– Când îţi spun, mă salţi în picioare. Pun prinsoare că, odată ce mă ridic, mă pot mişca.

Sa’Adar luă în mâini capătul cârjei.

– Acum! spuse Kennit şi încercă iarăşi să se ridice.

Şi se reaşeză din nou, la fel de greoi. Îşi încordă fălcile cu îndârjire.

– Încă o dată, îi porunci preotului. Şi, de data asta, dă-ţi şi tu silinţa!

Bărbatul istovit prinse cârja cu amândouă mâinile. La rândul său, şi Kennit o strânse mai tare.

– Acum!

Când preotul se săltă, piratul izbi brusc cu cârja, împingându-se în ea cu toate puterile. Îl lovi în piept pe preotul care căzu pe spate, agitându-şi nebuneşte braţele şi picioarele. Kennit sperase c-o să zboare peste bord. În schimb, Sa’Adar pică pe margine, mai mult în afara bărcii decât înăuntrul ei. Iute ca saltul unui tigru, Kennit se avântă spre el. Avu grijă să nu se ridice prea mult, aşa cum făcuse preotul lipsit de experienţă. Îl înşfăcă pe acesta de un picior şi i-l săltă cât de sus izbuti. Preotul căzu, dar îşi azvârli celălalt picior spre Kennit şi-l lovi în faţă cu talpa goală. Capul

piratului zvâcni către spate şi simţi un şuvoi de sânge cald scurgându-i-se din nas. Şi-l şterse în grabă cu mâneca, apoi se târî în patru labe ca să se-aşeze pe banchetă şi luă vâslele. Le potrivi bine în furcheţi şi începu să tragă de ele cu putere.

O clipă mai târziu, capul preotului apăru în siajul bărcii.

– Fii blestemat! strigă. Sa să te blesteme!

Kennit se aştepta să-i vadă capul scufundându-se iarăşi. În schimb, preotul se avântă pe urmele bărcii, despicând apa cu mişcări largi ale braţelor. Aşadar ştia să înoate. Kennit nu luase asta în considerare. Mare păcat că apa din jurul insulelor era caldă. Nu putea conta pe frig ca să curme repede viaţa lui Sa'Adar. Trebuia s-o facă el însuşi.

Nu se forţă. Începu să vâslească în ritm constant. Nu-l minţise pe preot. Chiar înţepenise, dar mişcarea îl ajuta să-şi revină. Sa'Adar înota cu iuţeala şi frenezia disperării. Se apropia de barcă; trupul lui le opunea valurilor mai puţină rezistenţă decât ea, deşi nu mai era încărcată. Când ajunse la nu mai mult de două lungimi de braţ, Kennit puse cu băgare de seamă vâslele în barcă şi îşi scoase pumnalul din teacă. Se duse la pupa şi aşteptă. Nu încercă să dea o lovitură ucigătoare. Ar fi trebuit să se întindă prea mult în afară şi preotul l-ar fi putut trage cu uşurinţă în apă. În schimb, de fiecare dată când bărbatul din mare îşi întindea mâinile spre barcă, i le cresta cu pumnalul. Îi despică palmele întinse. Îi ciopârţi încheieturile degetelor încleştate de marginea bărcii. Era tăcut ca moartea în timp ce preotul îl blestema şi urla, în cele din cerşindu-şi viaţa. Când Sa'Adar se prinse de barcă şi rămase agăţat de ea cu încăpăţânare, piratul riscă o lovitură de-a latul feţei, încercând să-l orbească. Încă ţinându-se de barcă, preotul îl imploră să-l lase să trăiască. Asta îl scoase pe Kennit din sărite.

– Am încercat să te las să trăieşti! urlă. Nu trebuia decât să faci ce-am vrut eu. M-ai refuzat! Iată urmarea!

Se aventură să înjunghie, iar pumnalul se înfipse adânc în lateralul gâtului lui Sa'Adar. O clipă mai târziu avea mâinile

calde şi lipicioase, pline de sânge gros, mai sărat decât marea însăşi. Preotul se prăbuşi brusc. Kennit dădu drumul mânerului pumnalului şi lăsă trupul să se îndepărteze. Sa'Adar pluti cu faţa în jos, săltat de un val, apoi de încă unul. Pe urmă apa îl înghiţi.

Kennit rămase o vreme neclintit, cu ochii la marea pustie din spatele bărcii. Pe urmă îşi şterse mâinile de pieptul hainei. Se întoarse încet pe bancheta vâslaşului. Luă vâslele în mâinile care începuseră să i se băşice. Nu conta. Aveau să-l doară, dar nu conta. Se terminase, iar el avea să trăiască. O ştia cu certitudinea cu care ştia că norocul îi e în continuare alături.

Îşi ridică privirea şi scrută orizontul. Nu mai avea mult până când putea să fie zărit de oamenii de cart de pe corăbii. Zâmbi în sinea lui.

– Pun prinsoare că *Vivacia* o să mă vadă înaintea lor. Pun prinsoare că-n clipa asta ştie că mă-ntorc la ea. Caută-mă cu privirea, doamna mea! Cercetează marea cu ochii tăi frumoşi!

– Poate-ar trebui să-i deschid ochii ăia, spuse în apropiere un glas firav.

Kennit fu cât pe ce să scape vâslele. Se uită la talismanul legat de încheietura mâinii lui, care nu-i mai vorbise de multă vreme. Propriul său chip minuscul, înroşit acum de sângele în care se scălda, clipi, privindu-l. Gura mică se deschise şi o limbă în miniatură îi linse buzele, ca şi cum şi le-ar fi simţit uscate.

– Ce-ar crede despre curajul căpitanului ei, dacă te-ar cunoaşte la fel de bine cum te cunosc eu?

Kennit râmji.

– S-ar gândi, cred eu, că eşti mincinos. A pătruns în mine, mă cunoaşte până în adâncul sufletului. Ea şi băiatul au fost acolo. Şi încă mă mai iubesc.

– E posibil să aibă impresia asta, recunoscu talismanul cu amărăciune. Dar o singură creatură ţi-a văzut fundul negru şi murdar al sufletului şi încă îţi mai e loială.

– Presupun că vorbeşti despre tine însuţi, se hazardă Kennit. În privinţa asta, nu prea ai de ales, talismanule. Eşti legat de mine.

– La fel de strâns cum eşti tu legat de mine, ripostă talismanul.

Kennit ridică din umeri.

– Prin urmare, suntem legaţi unul de altul. Fie! Îţi sugerez să scoţi din asta tot ce e mai bun şi să-ţi faci datoria pentru care ai fost creat. Poate că aşa o să trăim amândoi mai mult.

– N-am fost nicidecum creat ca să am o datorie faţă de tine, îl înştiinţă talismanul. Şi viaţa mea nu depinde de a ta. Dar, de dragul altcuiva, o să-mi dau toată silinţa să ţi-o păstrez. Cel puţin o vreme.

Piratul nu mai ripostă. Băşicile din palma dreaptă i se sparseră, usturătoare. Faţa lui căpătă o expresie stranie, jumătate strâmbătură, jumătate zâmbet. O mică durere nu însemna nimic. Norocul nu-l părăsise. Când are noroc, un om poate face multe.

18

DORINŢE ÎNDEPLINITE

– Ce-ai făcut cu tatăl meu?

Kennit îşi ridică privirea de la tava cu mâncare pe care Wintrow tocmai i-o pusese în faţă. Piratul abia îşi schimbase hainele, era spălat şi pieptănat. Acest ultim efort îl istovise.

În clipa aceea, singurul lucru pe care şi-l dorea era mâncarea. Etta făcuse destul scandal tânguindu-se şi spunându-i cât de îngrijorată fusese în lipsa lui. După ce îi adusese haine curate, Kennit îi interzisese să mai intre în cabina lui. Nimic nu-l călca pe nervi mai mult decât frământările altora. N-avea de gând să îngăduie aşa ceva în timpul cinei sale. Nu-i dădu atenţie băiatului. Luă în mâna îndurerată o lingură şi amestecă în supa din faţa lui. La suprafaţă apărură bucăţi de peşte şi de morcov.

– Te implor. Trebuie să ştiu. Ce-ai făcut cu tatăl meu?

Kennit se uită la Wintrow cu o replică tăioasă pe limbă şi se îmbună. Faţa băiatului era atât de palidă pe cât putea fi de bronzată faţa unui brunet. Stătea nemişcat, foarte drept, părând calm. Respiraţia grăbită şi dinţii înfipţi în buza de jos îl trădau. În ochii lui negri era spaimă. Presupuse că băiatul se simte rău, dar orice om trebuie să poarte răspunderea propriilor hotărâri.

– Am făcut ceea ce mi-ai cerut să fac. Tatăl tău e altundeva. Nu trebuie să-ţi faci griji pentru el, nu trebuie să-l vezi sau să te cerţi cu el. E în siguranţă, adăugă înainte de apuca Wintrow să întrebe. Când îmi îndeplinesc o făgăduială, n-o fac doar pe jumătate.

Băiatul se clătină, aplecându-se uşor în faţă. Arăta de parcă ar fi primit un pumn în burtă.

– Nu asta am vrut, şopti cu voce aspră. Nu aşa, să dispară pur şi simplu când dorm. Te rog, domnule, adu-l înapoi. O să am grijă de el şi n-o să mă mai plâng.

– Mă tem că n-o pot face, sublinie Kennit cu bonomie.

Îi zâmbi lui Wintrow ca să-l liniştească, apoi îl dojeni cu blândeţe:

– Data viitoare, asigură-te de ceea ce vrei înainte să ceri. Am aranjat asta pentru tine cu multă bătaie de cap.

Luă o lingură de supă. Voia să mănânce liniştit. Era timpul să pună capăt impertinenţei lui Wintrow.

– Mă aşteptam să fii recunoscător, nu să ai remuşcări. Ai cerut ceva. Eu ţi-am oferit. Nu e nimic mai mult de spus. Toarnă-mi nişte vin.

Wintrow se supuse mişcându-se ţeapăn. Pe urmă se retrase de lângă masă şi rămase ca împietrit, fixând cu privirea un perete. Minunat. Kennit îşi concentră atenţia asupra mâncării. Călătoria îi dăduse o excelentă poftă de mâncare. Îl dureau muşchii şi avea de gând să se odihnească după masă, dar altminteri se simţea cu toate simţurile ascuţite şi bun la toate. Îi priise. Trebuia să iasă din cabină din ce în ce mai mult, după ce îi căptuşea Etta cârja şi căuşul piciorului de lemn. Încercă să-şi dea seama dacă şi-ar fi putut modifica piciorul de lemn astfel încât să se poată urca din nou pe greement. Acolo, sus, vântul i se păruse întotdeauna mai curat, iar posibilităţile oferite de viaţă la fel de vaste ca orizontul.

– Era sânge pe toată haina ta. Şi pe partea laterală a bărcii.

Cuvintele rostite cu încăpăţânare de Wintrow îi întrerupseră reveria şi cina.

Oftă şi lăsă lingura jos. Băiatul continua să se holbeze la perete, dar poziţia lui băţoasă sugera că încearcă să-şi stăpânească tremurul.

– Sângele nu e al tatălui tău. Dacă ţii neapărat să ştii, e al lui Sa’Adar.

În glasul lui Kennit se strecură sarcasmul.

– Te rog, nu-mi spune că ţi-ai schimbat sentimentele şi în privinţa lui.

– L-ai omorât fiindcă îl uram eu?

În vocea lui Wintrow era panică şi neîncredere.

– Nu. L-am omorât fiindcă n-a vrut să facă aşa cum am vrut eu. Pur şi simplu nu mi-a dat de ales. Moartea lui nu e o pierdere pentru tine. Vă dispreţuia pe tine şi pe tatăl tău.

Kennit îşi bău tot vinul din pahar. I-l întinse lui Wintrow. Băiatul i-l umplu cu mişcări smucite, de păpuşă trasă de sfori.

– Şi Gleznă? cuteză să întrebe cu o voce îngreţoşată.

Kennit îşi trânti paharul pe masă. Vinul sări peste buză şi se îmbibă în faţa albă de masă.

– Gleznă e vie şi nevătămată. Toţi sunt vii şi nevătămaţi. Sa'Adar e singurul pe care l-am omorât şi l-am omorât fiindcă n-am avut încotro. Te-am scutit de osteneala de a-l omorî tu mai târziu. Par atât de prost încât să-mi irosesc timpul făcând ce nu e necesar? N-am de gând să mă las bătut la cap de un mus! Curăţă mizeria asta, toarnă-mi alt vin şi pleacă!

Privirea cu care îl săgetă Kennit intimidase mulţi bărbaţi mai voinici.

Spre surprinderea piratului, de la băiat primi drept răspuns o scânteie aprinsă brusc în ochi. Wintrow îşi îndreptă spatele. Kennit simţi că-l împinsese dincolo de un soi de hotar. Interesant. Băiatul se apropie de masă şi luă mâncarea şi faţa de masă murdară în tăcere, cu o eficienţă sălbatică. Puse altă faţă de masă, turnă cu mare atenţie alt vin, apoi vorbi.

– Să nu mai dai niciodată vina pe mine pentru faptele tale. Eu nu omor oamenii care mă stânjenesc. Sa dă viaţă, iar fiecare viaţă pe care-o creează are un înţeles şi un scop. Niciun om nu e în stare să înţeleagă întru totul scopul urmărit de Sa. Eu trebuie mai degrabă să-nvăţ să-i tolerez pe alţii până când vor trăi pentru a îndeplini ţelul lui Sa. Sunt o parte din intenţia lui Sa în privinţa acestei lumi, dar partea mea nu e mai importantă decât a nimănui altcuiva.

Kennit se lăsase pe spătarul scaunului şi îşi încrucişase braţele pe piept în timp ce Wintrow punea din nou masa şi predica. Acum oftă răsuflând pe nas.

– Asta fiindcă ţie nu ţi-e menit să fii rege.

Lui Kennit îi trecu prin minte o idee şi nu izbuti să-şi stăpânească un zâmbet atotcunoscător.

– Preotule, meditează la asta: poate eu sunt cel pe care trebuie să-nveţi să-l tolerezi până poate îndeplini ţelul lui Sa.

Când privirea aspră a lui Wintrow se întunecă mai tare la auzul glumei lui, Kennit râse zgomotos. Clătină din cap.

– Te iei prea în serios. Acum fugi. Du-te să vorbeşti cu corabia. Cred c-o să descoperi că acum cursul ei e mai apropiat de al meu decât de al tău. Vorbesc serios. Fugi! Şi trimite-mi-o pe Etta.

Kennit arătă către uşă cu o zvâcnire a mâinii. Îşi reîndreptă atenţia asupra cinei sale întrerupte. Băiatul plecă fără să se grăbească şi închise uşa un pic cam zgomotos. Kennit clătină din cap. Începuse să ţină prea mult la Wintrow şi să-i îngăduie prea multe libertăţi. Dacă i-ar fi vorbit pe un asemenea ton, Opal ar fi avut spinarea brăzdată înainte de apusul soarelui. Ridică din umeri cu gândul la indulgenţa sa. Fusese întotdeauna unul dintre defectele lui. Era bun la suflet pentru propriul lui bine. Clătină din cap şi-şi lăsă gândurile să se întoarcă la Insula Cheia.

*

– De ce nu m-ai trezit? întrebă Wintrow.

Furia neputincioasă împotriva lui Kennit continua să macine.

– Ţi-am spus.

La tonul lui, *Vivacia* reacţionă încăpăţânându-se.

– Erai istovit şi dormeai adânc. N-am văzut nimic rău în ceea ce făcea. Iar tu oricum nu l-ai fi putut opri. Aşa că n-avea sens să te trezesc.

– Probabil c-a venit până aici ca s-o ia pe Gleznă. Fata era aici când am adormit eu.

O bănuială îl înjunghie brusc.

– El ţi-a spus să nu mă trezeşti?

– Şi dacă a făcut-o? întrebă *Vivacia*, jignită. Cu ce schimbă asta lucrurile? A fost oricum hotărârea mea.

Wintrow se uită în jos, la picioarele sale. Se simţea rănit, iar profunzimea rănii îl surprinse.

– Cândva mi-ai fi fost mai loială. M-ai fi trezit, chiar dacă ai fi crezut că nu e înţelept s-o faci. Ai fi ştiu că eu vreau să faci asta.

Vivacia îşi întoarse capul şi privi marea.

– Nu pricep unde vrei s-ajungi.

– Ai început şi să vorbeşti ca el, zise Wintrow cu jale.

Nefericirea lui o stârni mai mult decât furia.

– Ce vrei să-ţi spun? Că-mi pare rău c-a dispărut Kyle Haven? Nu-mi pare. De când a luat el comanda, n-am avut parte de nicio clipă în care să mă simt împăcată. Mă bucur că nu mai e aici, Wintrow. Mă bucur. Ar trebui să fii bucuros şi tu.

Era. Tocmai asta îl rodea. Cândva, *Vivacia* şi-ar fi dat seama, dar acum era atât de absorbită de pirat, că lua în considerare numai părerea lui.

– Mai ai nevoie de mine? o întrebă pe neaşteptate.

– Ce?

Era rândul ei să fie şocată.

– De ce-ntrebi aşa ceva? Fireşte, am nevoie...

– Fiindcă m-am gândit că, dacă eşti fericită cu Kennit, poate că el o să mă lase să plec. M-aţi putea lăsa pe ţărm, pe continent. Şi m-aş întoarce la mănăstire şi la viaţa mea. Aş lăsa în urmă toate astea, ca pe ceva pe care oricum nu-l pot schimba.

Şovăi.

– Ai scăpa şi de mine, aşa cum ai scăpat de tatăl meu.

– Vorbeşti ca un copil gelos, ripostă ea.

– N-ai răspuns la întrebarea mea.

În clipa aceea, *Vivacia* o făcu. Se deschise către el şi Wintrow îi simţi durerea pricinuită de vorbele lui aspre.

– Oh! spuse încet băiatul.

Şi atât. Privirea lui o urmări pe a ei. *Marietta* se legăna, ancorată atât de aproape, încât se vedea chipul omului de cart. Sorcor nu fusese încântat când Brig, neliniştit, trimisese pe cineva să-l întrebe dacă ştie unde e căpitanul. Noua poziţie, mai apropiată, a celeilalte corăbii vorbea despre reînnoita lui vigilenţă.

Vivacia despică miezul certei lor.

– De ce eşti gelos fiindcă ţin la Kennit? Dacă ai putea, tu ai rupe legătura care ne uneşte. El face contrariul. Se străduieşte din toate puterile să creeze o legătură între noi. Îmi vorbeşte cum n-a mai făcut-o nimeni niciodată. Vine aici sus când tu eşti plecat la treburile tale şi îmi spune poveşti. Nu doar poveşti din viaţa lui, ci şi basme şi istorisiri auzite de la alţii. Şi m-ascultă când îi vorbesc. Mă întreabă la ce mă gândesc, ce mi-ar plăcea să fac. Îmi dezvăluie planurile lui legate de regat şi de oamenii pe care îi va conduce. Când îi sugerez ceva, e încântat. Ai idee ce bine e să ai pe cineva care îţi spune tot felul de lucruri şi, în schimb, ascultă ce ai tu de spus?

– Am.

Se gândi la mănăstire, dar nu spuse nimic cu glas tare. Nu era nevoie.

– Nu ştiu de ce nu vrei să-i dai nicio şansă, izbucni ea pe neaşteptate. Nu pretind că-l cunosc aşa cum te cunosc pe tine. Însă amândoi am văzut ceva: Kennit are mai multă afecţiune pentru tine şi mai multă bunăvoinţă în privinţa ta decât a avut vreodată tatăl tău. Se gândeşte la alţii. Roagă-l o dată să-ţi arate ce planuri ale Divvytownului a desenat. S-a gândit mult la toate: cum să construiască un turn, de unde să se vadă dacă se apropie vreun pericol şi unde să sape puţuri ca să aibă apă mai curată. La fel şi cu Askew. I-a desenat harta cu un dig protector, care să îmbunătăţească portul, şi cu docuri. Dacă oamenii i-ar da ascultare, dacă şi-ar trăi vieţile aşa cum îi sfătuieşte, le-ar merge mult mai bine. Vrea să ordoneze lucrurile, să le îmbunătăţească. Mai mult decât atât, vrea să-ţi fie prieten, Wintrow. Poate că s-a purtat samavolnic cu tatăl tău, dar tu i-ai cerut-o. Ar fi putut să câştige bunăvoinţa sclavilor dându-li-l pe Kyle. În Divvytown, torturarea şi uciderea lui ar fi fost un spectacol care i-ar fi adus lui Kennit multă faimă. Ştii cu siguranţă asta. Sau ar fi putut cere de la mama ta o răscumpărare pentru tatăl tău, sărăcind familia Vestrit ca să-şi umple el tezaurul. N-a făcut nici una, nici alta. În schimb, l-a dat pur şi simplu deoparte pe

omul ăla josnic şi crud, l-a dus într-un loc de unde nu vă poate face rău ţie şi altora.

Vivacia îşi trase răsuflarea, apoi păru să nu mai aibă nimic de spus. Wintrow se simţea copleşit de ceea ce auzise. Nu ştiuse ce visuri nutreşte Kennit. Argumentele *Vivaciei* păreau îndreptăţite, dar faptul că îi lua apărarea piratului îl ustura.

– De-asta e pirat? Ca să facă bine?

Corabia se simţi insultată.

– Nu pretind că e altruist. Nici că metodele lui sunt mai presus de orice reproş. Da, savurează puterea şi tânjeşte după mai multă. Când o dobândeşte, o foloseşte ca să facă bine. Eliberează sclavi. Ai prefera să stea cu mâinile în sân şi să împroaşte platitudini despre frăţia dintre oameni? Ce e dorul tău de mănăstire, dacă nu o dorinţă de a te îndepărta de ceea ce e rău în lume?

Wintrow amuţi, uluit, cu gura căscată. O clipă mai târziu, ea mărturisi cu curaj:

– Mi-a cerut să iau parte la atacurile lui piratereşti. Ştiai?

Băiatul încercă să-şi păstreze calmul.

– Nu. Dar mă aşteptam.

Prin voce îi răzbătea amărăciunea.

– Ei? Ce poate fi atât de rău în asta? întrebă *Vivacia* în apărarea lui Kennit şi a ei. Vezi cât bine face. Ştiu că metodele lui sunt neîndurătoare. A recunoscut şi el. M-a întrebat dacă aş putea să fac faţă cruzimii la care aş fi martoră. I-am povestit cu sinceritate despre noaptea aia oribilă, în care s-au revoltat sclavii. Ştii ce-a spus?

– Nu. Ce-a spus?

Wintrow se străduia să-şi stăpânească emoţiile. *Vivacia* era atât de credulă, de naivă. Nu vedea cum se joacă piratul cu ea?

– Că a fost la fel ca tăierea piciorului său. A suferit vreme îndelungată, gândindu-se că e mai bine să nu facă nimic. Tu l-ai convins că trebuie să îndure o durere mult mai cumplită ca să poată pune capăt chinului. A crezut în tine şi a avut dreptate. Mi-a cerut să-mi aduc aminte că am simţit tot

chinul sclavilor şi apoi să mă gândesc că, pe alte corăbii, chinul ăla continuă. Că el, ca pirat, nu face altceva decât să amputeze.

Wintrow strânsese cu putere din buze. Le deschise ca să spună:

– Aşadar Kennit are de gând să atace de-acum înainte numai corăbii cu sclavi?

– Şi pe ale celor care câştigă de pe urma sclaviei. Nu poate captura toate corăbiile cu sclavi dintre Jamaillia şi Chalced. Însă, dacă mânia lui e simţită de toţi cei care fac negoţ cu sclavi, nu doar de cei care îi transportă, cu toţii vor fi curând siliţi să se gândească la ceea ce fac. Negustorii cinstiţi şi buni se vor întoarce împotriva celor care vând şi cumpără sclavi când vor vedea ce năpastă au atras aceştia asupra lor.

– Nu crezi că Satrapul o să mărească numărul patrulelor în locurile astea? Corăbiile lui vor vâna piraţii şi le vor distruge aşezările, dându-şi silinţa să scape de Kennit.

– Poate că vor încerca, dar eu nu cred că vor izbuti. Wintrow, Kennit luptă pentru o cauză sfântă. Tu, mai ales, ar trebuie să-ţi dai seama. Nu ne putem lăsa întorşi din drum de teama durerii sau a pericolelor. Dacă noi nu ne străduim în continuare să purtăm lupta asta, cine o s-o facă?

– Adică i-ai spus că o să iei parte la atacurile lui piratereşti?

Lui Wintrow nu-i venea să-şi creadă urechilor.

– Nu încă, răspunse *Vivacia*, calmă. Am de gând să-i spun mâine.

*

Roba de Negustorească a Altheei mirosea a camfor şi a cedru. Mama ei o pusese la păstrare având grijă să ţină moliile departe de lână. Althea împărtăşea părerile moliilor despre mirosuri. Cedrul ar fi fost suportabil, într-o doză mai mică. Camforul o buimăcea. Descoperi cu surprindere că roba încă îi mai venea bine, deşi trecuseră câţiva ani de când n-o mai purtase.

Traversă încăperea şi se opri în faţa oglinzii. O tânără feminină îi întoarse privirea. Uneori, zilele petrecute ca mus pe *Secerătorul* i se păreau un vis. De când se întorsese, pusese carne pe ea. Văzând cum se rotunjise, Grag îşi exprimase aprobarea. În timp ce îşi peria părul negru şi lucios, pentru a-l ridica apoi, prinzându-şi-l pe îndelete cu agrafe, recunoscu că schimbarea nu o nemulţumea. Cu croiala ei simplă, roba de Negustorească nu o flata în mod deosebit. Cu atât mai bine, îşi spuse, rotindu-se încet în faţa oglinzii. În seara aceea nu voia să fie văzută ca o femeie decorativă, ci ca o fiică de Negustor sobră şi destoinică. Totuşi, îşi adăugă un strop de parfum pe gât şi o tuşă de culoare pe buze. Cerceii rubinii, un dar primit de curând de la Grag, i se legănară, prinşi de urechi. Se asortau cu roba purpurie.

Fusese o zi plină. Se dusese ea însăşi cu petiţia la Consiliul din Bingtown. I se spusese doar că o să fie luată în considerare. Nu erau obligaţi s-o asculte. Keffria era Negustoreasa din familie, nu Althea, care, băţoasă, îi spusese surorii ei că în seara aceea o să vorbească şi ea, dacă se va ivi ocazia. Îi scrisese lui Grag un bilet ca să-i dea de ştire că *Vivacia* fusese capturată şi o trimisese pe Rache să i-l ducă. Apoi se dusese ea însăşi la Davad Restart, atât ca să-i dea vestea despre piraţi, cât şi ca să-l roage să le ducă la întrunirea Consiliului cu trăsura lui. Davad se arătase atât de îngrozit cât se cuvenea, dar şi şovăitor dacă trebuia să creadă ceva spus de „nemernicul de Trell“. O asigurase că, dacă povestea se dovedea adevărată, avea să le fie alături. Althea remarcase că oferta nu-i cuprindea şi portofelul. Îl cunoştea pe Davad destul de bine ca să nu se-aştepte la vreun ajutor bănesc din partea lui. Nu îşi ţinea afecţiunea la un loc cu banii. Pe urmă se întorsese acasă, o ajutase pe Rache să coacă pâinea pentru săptămâna aceea, pusese araci pentru mazăre şi legase plantele, răbise fructele verzi ale prunilor şi merilor. Avusese nevoie de o baie bună ca să-şi recapete înfăţişarea decentă.

Totuşi activitatea ei frenetică nu fusese îndeajuns ca să-l împiedice pe Brashen Trell să-i apară în gânduri. Nu era viaţa ei destul de complicată şi fără să se-ntoarcă el în Bingtown? Desigur, asta n-avea cu adevărat legătură cu viaţa ei. Acum trebuia să-şi umple fiecare clipă gândindu-se la *Vivacia* şi la întrunirea Consiliului Negustorilor. Sau la Grag. În schimb, Brashen era acolo, pe marginea fiecărui gând, deschizând un întreg tărâm al altor posibilităţi. Îl dădea la o parte, dar imaginile cu el continuau să reapară: Brashen aşezat la masa din bucătărie, bând cafea şi aprobând cu înclinări ale capului cuvintele mamei ei; Brashen aplecat deasupra micului Selden şi săltându-l în braţe ca să-l ducă în pat; Brashen, cu picioarele încordate ca pe puntea unei corăbii, uitându-se în noapte pe fereastra camerei de lucru a tatălui ei. Sau, îşi reaminti cu sarcasm, pipăindu-şi în repetate rânduri colţul buzunarului hainei, ca să simtă cindinul aflat cu siguranţă acolo. Brashen era victima propriilor hotărâri greşite. Scoate-ţi-l din gând.

Althea se îndreptă grăbită spre holul de la intrare. Nu voia să-ntârzie la întrunire. Se discutau prea multe lucruri importante. Spre surprinderea ei, Malta aştepta deja acolo. Îşi cercetă nepoata din priviri, dar nu găsi nimic de corectat. Se aşteptase să se folosească din belşug de sulimanuri, parfumuri şi bijuterii, însă fata le întrebuinţase aproape cu aceeaşi discreţie ca ea însăşi. Singura podoabă erau florile din păr. Dar, chiar şi îmbrăcată în roba simplă, de Negustorească, tânăra ei nepoată era de o frumuseţe care îţi tăia răsuflarea. Althea o privi şi nu izbuti să le găsească nicio vină tinerilor care o admirau. Creştea. În ultima zi şi jumătate dăduse dovadă de mai multă maturitate decât o crezuse Althea vreodată în stare. Păcat că, pentru asta, fusese nevoie ca familia să treacă printr-un mare necaz. Se strădui să-şi alunge iritarea şi să-şi încurajeze nepoata.

– Arăţi foarte bine, Malta.

– Mulţumesc, răspunse fata cu gândul în altă parte.

Se întoarse spre Althea încruntându-se.

– Aş vrea să nu mergem la întrunire cu trăsura lui Davad Restart. Nu cred că face impresie bună.

– Sunt de aceeaşi părere.

Althea era surprinsă de simplul fapt că Malta se gândise la aşa ceva. Ea, una, ţinea la Davad aşa cum ţii la un unchi excentric şi uneori plictisitor. De aceea se străduia să nu ia în seamă lipsa de raţiune a preferinţelor lui politice. Era de acord cu mama ei. Davad Restart era un prietenul familiei de mult prea multă vreme pentru a lăsa politica să le spulbere buna înţelegere. Althea spera doar că apariţia ei în faţa Consiliului n-o să aibă de pierdut din pricina asocierii cu el. Trebuia să susţină familia Tenira părând sinceră şi nepărtinitoare. Să fie privită drept o femeie proastă, care apără o cauză doar bizuindu-se pe părerea bărbatului care îi este cel mai apropiat, ar fi fost o umilinţă de neşters. Voia să fie auzită ca voce a Altheei Vestrit, nu a unei fete îndrăgostite de Grag Tenira.

– O trăsură şi o pereche de cai costă chiar atât de mult? Avem în faţă o vară plină de baluri, ceaiuri şi petreceri. Nu putem depinde mereu de Davad. Gândeşte-te ce impresie le face asta celorlalte familii de Negustori, se tângui Malta.

Althea se încruntă.

– Avem o trăsură veche. Dacă vrei să m-ajuţi, putem s-o curăţăm şi s-o ungem. E foarte prăfuită, dar solidă. Pe urmă putem închiria o pereche de cai şi un vizitiu.

Traversă încăperea ca să se uite pe fereastră. Apoi se răsuci şi se uită la Malta peste umăr, cu un zâmbet jucăuş.

– Sau aş lua chiar eu hăţurile. Când eram de vârsta ta, Hakes, vizitiul nostru, mă lăsa din când în când să conduc trăsura. Tata nu se sinchisea, dar mama nu era niciodată de acord.

Nepoata ei o privi cu răceală.

– Cred că ar fi chiar mai umilitor decât să mergem cu rabla lui Restart.

Althea ridică din umeri şi se întoarse din nou spre fereastră. De fiecare dată când credea că a înfiripat un soi de legătură cu Malta, fata o respingea.

Mama Altheei şi Keffria intrară în încăpere exact când se oprea trăsura lui Davad pe alee.

– Să nu aşteptăm, propuse Althea, deschizând uşa casei înainte de a coborî Davad din trăsură. Dacă intră, Davad o să vrea vin şi biscuiţi înainte să plecăm. Şi chiar nu cred că avem timp, adăugă drept răspuns la privirea dezaprobatoare a surorii sale.

– Nu vreau să-ntârziem, cedă mama ei.

Se grăbiră toate să se îndrepte spre trăsură. Înainte de a apuca vizitiul surprins să se dea jos de pe capră, Althea deschise portiera. Îşi îndemnă rudele să urce înaintea ei. Davad se trase îndatoritor deoparte ca să le facă loc. Althea se aşeză lângă el. Mirosul mai ales de mosc al parfumului lui era aproape la fel de ameţitor precum camforul din roba ei. Ei, dar n-avea să fie un drum lung. Keffria, Ronica şi Malta se aşezară în faţa lor. Davad îi dădu de ştire vizitiului şi trăsura porni hurducându-se. Scârţâitul ei ritmic vorbea despre neglijenţă, ca şi praful grăunţos din cusăturile tapiseriei banchetelor. Althea se încruntă, dar nu comentă. Davad nu ştiuse niciodată să se impună în faţa servitorilor.

– Iată ce-am adus pentru voi, spuse el.

Scoase o cutie mică, împodobită cu panglici. O deschise el şi le arătă un asortiment de jeleuri lipicioase, care-i plăcuseră la nebunie Altheei când avea şase ani.

– Ştiu că sunt preferatele voastre, mărturisi, servindu-se cu unul înainte de a da cutia mai departe.

Althea luă cu delicateţe una dintre bomboanele lipicioase, apoi şi-o aruncă în gură. Când îi dădu cutia Keffriei, ochii li se întâlniră pentru scurt timp. Schimbară o privire de îngăduinţă drăgăstoasă faţă de Davad. Keffria luă o bomboană roşie.

Davad le privea radiind de încântare.

—Ei! Ce minunat arătaţi toate! Toţi bărbaţii de la întrunire mă vor invidia fiindcă sosesc cu trăsura plină de atâtea

frumuseţi. O să am nevoie de un baston ca să dau la o parte toţi bărbaţii tineri îngrămădiţi lângă portieră!

Althea şi Keffria acceptară complimentul extravagant zâmbind îndatoritoare, aşa cum zâmbeau la complimentele lui încă din copilărie. Malta păru ofensată, iar bunica ei comentă:

– Davad, eşti întotdeauna plin de astfel de vorbe măgulitoare. După atâţia ani, crezi că te mai credem?

Se încruntă, apoi adăugă:

– Althea, vrei să-ndrepţi eşarfa lui Davad? Nodul s-a rotit şi a ajuns sub ureche.

Althea văzu ce nu-i plăcea de fapt mamei ei. Pe mătasea fină, galbenă, sărea în ochi o pată, probabil de sos. Eşarfa nu se potrivea cu roba de Negustor, dar ştia că e zadarnic să-ncerce să-l convingă pe Davad să şi-o scoată. În schimb, i-o deznodă şi apoi i-o reînnodă astfel încât pata aproape că nu se mai zărea.

– Mulţumesc, draga mea, spuse el afectuos, bătând-o pe mână.

Althea răspunse zâmbetului lui cu un altul, apoi, aruncând o privire spre Malta, văzu că se holba la ei, dezgustată. Înălţându-şi o sprânceană, îi ceru nepoatei sale din priviri să dea dovadă de înţelegere. Putea să înţeleagă dispreţul fervent al fetei pentru Davad. Îl simţea şi ea, când se gândea la tot ce făcuse el în ultima vreme. Adoptase practicile josnice ale Negustorilor Noi, apoi se coborâse mai jos decât ei, ajutându-i să acţioneze împotriva clasei din care făcea parte el însuşi. Neluând în seamă dezaprobarea celorlalţi Negustori Vechi, la întruniri vorbea acum întotdeauna în favoarea celor Noi. Făcuse legătura între mulţi dintre cei mai disperaţi Negustori din Bingtown şi Negustorii Noi, dornici să le cumpere proprietăţile moştenite de la înaintaşi. Zvonurile spuneau că se târguieşte cu pasiune să încheie înţelegerile în cei mai favorabili termeni, dar nu pentru Negustori, ci pentru cei nou-veniţi. Altheei îi venea greu să creadă fie şi numai jumătate din tot ce auzise spunându-se despre Davad. Se

văzuse nevoită să accepte nu doar că Davad a ajuns să folosească sclavi pe proprietăţile lui, ci şi că face negoţ cu ei. Era destul de rău, dar cel mai groaznic zvon pe care îl auzise era despre amestecul lui în strădaniile Noilor Negustori de a-l cumpăra pe *Paragon*.

Îl cercetă cu privirea pe bărbatul de alături, care îi era ca un unchi, punându-şi întrebări. Până unde putea să reziste loialitatea ei faţă de el, în ce punct avea să se rupă legătura? Aveau să ajungă în acel punct în seara aceea?

Ca să-şi abată atenţia, se hotărî să-l stârnească la vorbă.

– Ei, Davad, tu ştii mereu cele mai amuzante bârfe din Bingtown. Dintre cele auzite azi, care e cea mai hazoasă?

Nu se aştepta la nimic mai mult decât la o poveste vag scandaloasă. Davad avea, în felul lui, idei foarte rigide.

El îi primi complimentul cu un zâmbet şi se bătu mulţumit pe burtă.

– Cel mai suculent zvon pe care l-am auzit azi nu e despre Bingtown, draga mea, deşi, dacă se dovedeşte adevărat, va avea cu certitudine cel mai profund efect asupra noastră, a tuturor.

Se uită pe rând la toate patru, asigurându-se că e ascultat cu atenţie.

– E ceva ce-am auzit de la un Negustor Nou. Una dintre păsările lui mesager i-a adus vestea din Jamaillia.

Tăcu, bătându-se cu arătătorul peste buzele zâmbitoare, ca şi cum s-ar fi întrebat dacă e înţelept să le dezvăluie ce aflase. Voia să fie măgulit ca să se lase convins.

Althea îi făcu pe plac.

– Te rog, continuă. Suntem mereu interesate de noutăţile din Jamaillia.

– Ei!

Davad se lăsă pe spătarul banchetei.

– Nu mă îndoiesc că vă e cunoscută tuturor regretabila agitaţie de astă iarnă. Familia Khuprus... nu mi-o lua în nume de rău, Malta, ştiu că băiatul lor e îndrăgostit de tine, dar acum vorbesc despre politică, nu despre dragoste... Familia

Khuprus a venit în Bingtown, împuternicită de Negustorii din Tărâmul Ploilor Sălbatice, ca să stârnească vrajbă între noi şi Satrap. Eu am încercat să-i readuc pe calea raţiunii, dar, Ronica, tu ţii minte ce scandal a fost la întrunirea aia. Ei, oricum... apoi a fost trimisă la Jamaillia o solie a Negustorilor din Bingtown, cu hrisovul nostru original, pentru a-i cere Satrapului să respecte acel document străvechi. Cum şi-au putut imagina că, în epoca noastră modernă, pot fi impuse condiţiile stabilite într-o înţelegere încheiată cu atât de mult timp în urmă? Totuşi s-au dus. Şi s-au bucurat de o primire curtenitoare şi li s-a făgăduit ferm că Satrapul le va lua în considerare poziţia. Apoi nu s-a mai primit nicio veste.

Îşi roti privirea, să vadă dacă i se dă atenţie. Nu le spusese nicio noutate, dar Althea îl asculta îndatoritoare. Malta se uita afară prin geamul prăfuit.

Davad se aplecă în faţă, peste propriul pântec, şi îşi coborî glasul, de parcă s-ar fi temut că vizitiul trage cu urechea.

– După cum aţi auzit toate, se spune că Satrapul a făgăduit că îşi va trimite aici un reprezentant. Ne aşteptam cu toţii să sosească din zi în zi. Ei, zvonul de azi spune că nu va fi niciun împuternicit. Nu! În schimb, Satrapul, acest tânăr aventuros cu suflet nobil, a hotărât să vină el însuşi. Se spune că va călători deghizat, alături doar de câteva dintre Însoţitoarele Inimii sale, dar escortat de o numeroasă gardă de onoare chalcedeană. Se spune că speră să-i dovedească Bingtownului că îl consideră tot atât de legat de satrapie şi de capitala ei ca oricare alt oraş din Jamaillia propriu-zisă. Când se va înţelege cât de grea a fost călătoria şi cât de mult preţ pune pe loialitatea Bingtownului, ei bine, nu văd cum vor putea refuza să devină mai rezonabili. Câţi ani au trecut de la ultima vizită în Bingtown a unui Satrap cârmuitor? Nu s-a întâmplat pe timpul vieţii noastre, eh, Ronica? Câteva dintre familiile Negustorilor Noi care au auzit zvonul pregătesc deja baluri şi petreceri cum nu s-au mai văzut vreodată în Bingtown. Ei, ce vremuri în care să fii femeie tânără şi nemăritată, nu-i aşa, Malta? Nu te grăbi să accepţi curtea

acelui Negustor din Tărâmul Ploilor Sălbatice. Poate, prin legăturile mele, o să poţi primi o invitaţie la un bal unde să atragi chiar privirea Satrapului!

Spusele lui avură ca efect şocul la care sperase. Până şi Malta făcu ochii mari şi se holbă la el.

– Satrapul? Aici? întrebă Ronica, nevenindu-i să creadă ce auzise.

– Probabil că şi-a pierdut minţile.

Althea îşi dădu seama că-şi rostise gândul cu voce tare abia când Davad se întoarse spre ea şi o privi lung.

– Vreau să spun că e o călătorie prea lungă şi prea periculoasă ca s-o întreprinzi pe negândite.

– Chiar şi aşa, e totuşi pe drum. Aşa se zvoneşte. Ei, dar nu suflaţi niciun cuvânt despre asta nimănui, înţelegeţi?

Nu se aştepta cu adevărat să se ţină seama de ultimul lui îndemn. Îl adăuga întotdeauna la toate zvonurile pe care le răspândea.

Althea încă se mai gândea la vestea lui când vizitiul struni caii. Trăsura se opri, apoi se mai legănă pentru o ultimă oară.

– Îngăduie-mi, spuse Davad şi se aplecă peste Althea, ca să ajungă la mânerul portierei.

Când vizitiul trase de ea de afară, Davad se propti cu umărul lat de interiorul portierei şi împinse. Portiera de deschise brusc şi Althea îl prinse pe bărbatul corpolent de robă, ca să nu cadă în afară. Vizitiul îşi întinse mâna către Davad fără tragere de inimă, Negustorul ieşi din trăsură, apoi, cu mândrie, le ajută pe rând pe cele patru femei din familia Vestrit să coboare.

Grag Tenira zăbovea în capul scărilor din faţa Sălii Negustorilor. Îşi purta roba de un albastru-închis strânsă cu o centură, în vechiul stil al corăbierilor. Îi lăsa la vedere sandalele şi o bună parte a gambelor musculoase. Izbutea cumva să arate, deopotrivă, a năier cutezător şi a Negustor serios. Era un bărbat foarte frumos, recunoscu Althea în sinea ei. La primele ore ale dimineţii îi trimisese un mesaj despre capturarea *Vivaciei*. Primise imediat răspunsul lui,

exact atât de cald şi de încurajator cum şi-l dorea. Avea să-i fie alături şi să facă tot ce-i stătea în puteri ca ea să poată vorbi la întrunire. Îi scrisese că familia lui şi *Ophelia* îi împărtăşeau îngrijorarea pentru soarta *Vivaciei*.

Althea surâse când îi întâlni privirea, iar el răspunse cu un zâmbet larg, care îi arăta dinţii albi. Zâmbetul îi îngheţă când îi văzu însoţitorul. Althea se scuză cu voce înceată şi se grăbi să-l întâlnească pe treptele Sălii. Grag se înclină protocolar în faţa mâinii ei întinse. Îşi îndreptă spatele murmurând:

– Ar fi trebuit să-mi dea prin cap să-ţi trimit o trăsură. Data viitoare o s-o fac.

– Oh, Grag. Nu e decât Davad. E prietenul familiei noastre de multă vreme. S-ar simţi adânc rănit dacă aş refuza să merg cu trăsura lui.

– Cu astfel de prieteni, nu e de mirare că averea familiei Vestrit se scufundă, comentă el, muşcător.

Preţ de o clipă, Althea îşi simţi inima ca un sloi de gheaţă. Cum putea insinua aşa ceva? Însă următoarele lui cuvinte îi amintiră cât de gravă e situaţia lui şi sentimentele faţă de el îşi regăsiră căldura.

– *Ophelia* întreabă de tine. A cerut vin fiert, ca ofrandă pentru Sa, şi s-a rugat pentru *Vivacia*. A vrut să ştii asta.

Tăcu o clipă, apoi zâmbi cu afecţiune.

– E din cale-afară de plictisită de atâta stat la docul vămii. Acum, când munca la mâinile ei s-a terminat, tânjeşte să navigheze iarăşi. Însă, de fiecare dată când îi făgăduiesc că ne vom întoarce pe mare imediat ce va fi cu putinţă, mă imploră să găsesc o cale de a te lua cu noi. I-am spus că nu mă pot gândi decât la una singură.

Îi adresă un zâmbet fermecător.

– Ce cale? întrebă Althea, curioasă.

Avea de gând să-i ofere un post la bordul *Opheliei*? La gândul ăsta, inima începu să-i bată mai repede. Îi plăcea bătrâna corabie, cu aerele ei de matriarhă.

Grag se înroşi şi îşi feri privirea, dar zâmbetul continuă să-i joace pe buze.

– O căsătorie în pripă şi o călătorie de nuntă. I-am spus-o în glumă, fireşte. Ar fi scandalos. Mă aşteptam să mă dojenească fără milă. În schimb, ideea i s-a părut minunată.

Grag se uită pieziş la Althea.

– Întâmplător, la fel a reacţionat şi tata. *Ophelia* i-a spus, nu eu.

Tăcu şi se uită la Althea aşteptând, de parcă i-ar fi pus o întrebare. Dar nu o făcuse, nu direct. Chiar dacă l-ar fi iubit cu pasiune, i-ar fi fost aproape imposibil să-i accepte propunerea când corabia vie a familiei ei era în pericol. El nu-şi dădea seama? Nu izbuti să împiedice stânjeneala care-i apăru pe faţă. Suferinţa i se adânci când îl zări pe Brashen Trell la baza scărilor Sălii. Ochii li se întâlniră şi, pentru o clipă, ea nu izbuti să-şi desprindă privirea.

Grag crezu că se simte încurcată dintr-un alt motiv.

– Nu mă aştept cu adevărat să iei asta în considerare, se grăbi el să adauge, străduindu-se să nu pară rănit. Nu aici, nu acum. Acum avem amândoi prea multe alte probleme. În seara asta s-ar putea rezolva câteva. Sper.

– Şi eu, spuse ea, dar îi veni greu să-şi pună căldură în glas.

În spatele lui se întâmplau prea multe. Brashen se uita la ea de parcă l-ar fi înjunghiat în inimă. Nu-şi schimbase hainele de când îl văzuse ultima oară: cămaşa largă galbenă şi pantalonii de culoare întunecată îl făceau să pară un străin printre toţi Negustorii în robe.

Grag îi urmări privirea.

– Ce caută el aici? întrebă, de parcă ea ar fi ştiut.

O luă de braţ în timp ce vorbea.

– El ne-a adus vestea despre *Vivacia*.

Althea îşi ridică privirea spre Grag şi îi răspunse cu voce scăzută. Nu voia să creadă Brashen că se holbează la el şi îl bârfesc.

Grag îi întâlni ochii şi se încruntă.

– Atunci tu l-ai chemat aici?

– Nu, îi răspunse Althea, clătinând uşor din cap. N-am idee ce caută aici.

– Cea de lângă el e Amber? Ea de ce e aici? De ce sunt împreună?

Althea trebui să se uite.

– Nu ştiu, murmură.

Amber purta o robă simplă, maronie-aurie, aproape de aceeaşi nuanţă cu părul care îi atârna pe umeri, împletit în numeroase codiţe. Venise de undeva şi stătea foarte aproape de Brashen. Îi spuse ceva foarte încet. Expresia feţei ei nu era prietenoasă, dar nu se uita nici la Brashen, nici la Althea. Privirea aspră a ochilor ei galbeni, ca de pisică, îl fixa pe Davad Restart. O soartă sâcâitoare hotărâse ca toate faţetele vieţii Altheei să se ciocnească în seara aceea. Davad Restart îşi îndreptă ochii spre Grag Tenira. Se grăbea s-ajungă la ei.

Davad urca deja gâfâind pe treptele Sălii, dar mama Altheei izbuti s-ajungă prima la ea. Keffria şi Malta erau la un pas în spatele Ronicăi. Ea şi Grag se salutară. Apoi ea se uită drept în ochii lui.

– Fiica mea Althea poate sta cu tine, Grag, dacă doreşti. Ştiu c-aveţi de discutat lucruri importante.

Grag se înclină protocolar.

– Ronica Vestrit, onorezi familia Tenira cu încrederea ta. Jur că ne vom dovedi demni de asta.

– Şi eu îţi mulţumesc pentru îngăduinţă, îi spuse Althea ceremonios mamei sale.

Nu putea să nu-i admire prevederea. Acum putea să-l ia pe Grag de braţ şi să intre în Sală înainte să ajungă la ei Davad Restart. Măcar *acea* confruntare putea fi evitată. Şi asta făcu, îl îndemnă pe Grag să intre, aproape în mare grabă. Încercă să nu se întrebe ce-o să creadă Brashen despre plecarea ei pripită.

Odată intraţi, îl urmă pe Grag. Era conştientă că sunt remarcaţi mergând împreună. Şederea ei alături de familia lui în timpul unei astfel de întruniri era o recunoaştere publică a unei curtări cu intenţii foarte serioase. O clipă, îşi dori să plece de lângă el şi să se-ntoarcă la familia ei. Era prea devreme să fie văzuţi astfel, Althea încă nu era sigură

de sentimentele sale. Dar, dacă ar fi plecat atunci, ar fi lăsat impresia că au avut pe neaşteptate o neînţelegere. În schimb, afişă un zâmbet îndatoritor şi îl lăsă pe Grag să o aşeze între mama şi sora lui. Mama era căruntă şi era formidabilă, cum nu poate fi decât o Negustoreasă masivă. Sora lui mai mică îi zâmbi Altheei ca unui confrate conspirator. Se salutară în tăcere şi sala începu să se umple de oameni şi de conversaţii. Mama şi sora lui Grag vorbeau încet, oferindu-şi condoleanţele pentru capturarea *Vivaciei*, dar Althea descoperi că nu e în stare decât să dea din cap. Neliniştea o luase în stăpânire pe neaşteptate. Se rugă să-i îngăduie Consiliul să vorbească. Îşi repetă de mai multe ori ideile în gând. Trebuia să-i convingă cumva pe ceilalţi Negustori că salvarea *Vivaciei* e o problemă a întregului Bingtown, nu doar a familiei Vestrit.

Zgomotul de paşi şi vacarmul de voci care precedau întrunirile Negustorilor păreau să se prelungească la nesfârşit. Vreo şase oameni ţinură să vină să salute familia Tenira. Althea îşi puse un zâmbet pe faţă şi îl păstră acolo. Toată lumea părea să se aştepte ca ea şi Grag să fie preocupaţi doar unul de altul, nu de subiectele dezbătute. Iritarea ei bătu în retragere când mama lui Grag îi făcu cu ochiul.

– E bine că te afli aici, murmură foarte încet. Ne vor lua mult mai în serios dacă e limpede că ne susţinem.

Sora lui Grag strânse scurt mâna Altheei. Ea simţi căldura atenţiei lor, dar şi o uşoară stânjeneală. Nu era sigură că-şi doreşte să fie deja privită ca făcând parte din familie.

Conversaţiile încetară la urcarea pe podium a membrilor Consiliului. Purtau cu toţii robe albe, ca simbol al renunţării la alianţele de familie, pentru a fi loiali doar binelui întregului Bingtown. Mai mulţi păstrători ai ordinii, în robe negre, îşi ocupară locurile de-a lungul pereţilor. Întrunirile Negustorilor deveneau uneori prea animate. Rolul lor era să le păstreze în limitele bunei-cuviinţe.

Althea se uită la membrii Consiliului în vreme ce se salutau între ei şi îşi ocupau locurile la masa lungă de pe podium. Cei cărora le ştia numele erau atât de puţini, încât se simţi ruşinată. Tatăl ei ar fi ştiut care îi sunt aliaţi şi care îi sunt potrivnici. Ea nu era în stare de asta. Se auzi sunetul clopoţeilor care anunţau începerea întrunirii. Vocile amuţiră. Ea murmură o scurtă rugăciune către Sa, implorându-l să-i insufle cuvintele potrivite.

S-ar fi putut ruga pe îndelete. În lunga sa cuvântare de deschidere, conducătorul Consiliului dădu de ştire că au de luat în discuţie mai multe subiecte, aşa că era mai bine să rezolve mai întâi disputele mai simple. Althea se uită la Grag ridicând întrebător dintr-o sprânceană; crezuse că se întruniseră, în mod special, pentru a se face cunoscute problemele familiei Tenira. El îşi împreună sprâncenele într-o încruntare şi ridică uşor din umeri.

Se văzură obligaţi să asculte mai întâi o confruntare aprinsă între două familii de Negustori în privinţa dreptului de folosinţă a apelor pârâului care le despărţea proprietăţile. Unul avea de adăpat vite; celălalt voia să abată cursul apei către ogoarele sale. Consiliul le întrerupse îndelungata argumentaţie hotărând – aşa cum era firesc – împărţirea apei. Un grup de trei arbitri primi însărcinarea de a-i ajuta să decidă cum. După ce cei doi vecini se înclinară unul în faţa celuilalt şi îşi reluară locurile, Althea îşi îndreptă spatele, nerăbdătoare.

Dar îi era menită o nouă dezamăgire. Următoarea dispută nu putea fi rezolvată la fel de simplu. Taurul premiat la concursuri al unui Negustor fecundase cireada unui Negustor vecin. Fiecare dintre cele două părţi se considera cea vătămată. Una dorea o plată substanţială pentru însămânţare; cealaltă susţinea că intenţionase să se folosească de un alt taur, prin urmare toţi viţeii din acel an aveau să fie altceva decât îşi dorise. Un Negustor pretindea că servitorul celuilalt stricase gardul ţarcului; celălalt susţinea că proprietarul taurului dăduse dovadă de neglijenţă

în privinţa închiderii animalului. Consiliul avea de luat o hotărâre dificilă. Membrii săi se retraseră într-o încăpere din spate, unde puteau discuta nestingheriţi. În timpul acestei pauze, cei rămaşi în sală se foiră agitaţi sau se antrenară în discuţii cu vecinii. După revenirea pe podium, Consiliul anunţă că viţeii aveau să fie vânduţi imediat după înţărcare, iar câştigul, împărţit între cei doi vecini. Proprietarul taurului era obligat să întărească gardul. Hotărârea nemulţumi ambele părţi, dar era definitivă. Familiile ambilor Negustori se ridicară şi părăsiră furioase sala. Spre disperarea Altheei, mai multe alte familii le urmară exemplul. Sperase c-o să se poată adresa nu doar Consiliului, ci şi tuturor Negustorilor.

Conducătorul Consiliului se uită pe o tăbliţă aflată în faţa lui.

– Familia Tenira a cerut să ia cuvântul; contestă birurile impuse de Satrap pentru încărcătura corabiei vii *Ophelia* şi reţinerea acesteia la cheiul vămii ca urmare a neplăţii birurilor contestate.

Nu terminase bine de vorbit, când cineva se grăbi să se ridice şi să se adreseze Consiliului. Îl recunoscură pe Negustorul Daw, care îşi recită repede cuvintele evident învăţate pe de rost, după numeroase repetiţii.

– Nu e o problemă pe care trebuie s-o rezolve Consiliul. Negustorul Tenira e nemulţumit de birul impus de Satrap, nu de un alt Negustor. Trebuie să discute cu vameşii şi să lase Consiliul să-şi dedice timpul preţios unor probleme care ne privesc pe toţi.

Cu o strângere de inimă, Althea văzu că Davad Restart era aşezat alături de Daw şi dădea din cap, aprobându-l cu toată seriozitatea.

Tomie Tenira se ridică în picioare. Umerii încordaţi ai bătrânului căpitan de corabie îi întindeau mânecile robei. Îşi ţinea pumnii strânşi pe lângă corp. Se străduia să nu lase furia să i se simtă în glas.

– De când e Consiliul Negustorilor doar o doică menită să pună capăt certurilor dintre fraţi? Ce este acest consiliu, dacă

nu o voce a Bingtownului? Obiectul plângerii mele nu este o ceartă între mine şi vameşul împuternicit de Satrap. Se referă la o dare nedreaptă, impusă tuturor proprietarilor de corăbii. Hrisovul nostru original ne cere să trimitem jumătate din câştiguri către Vistieria Satrapului. Oricât de revoltător ar fi, înaintaşii noştri au acceptat, iar eu accept hotărârea lor. Însă birurile de acum nu apar nicidecum în acel hrisov. Mai mult decât atât, nicăieri nu există vreun altul care să spună că trebuie să-i primim în porturile noastre pe mercenarii chalcedeni hoţi şi ucigaşi.

Vocea lui Tomie Tenira începuse să tremure de furie. Lăsă tăcerea să i-o înăbuşe şi se strădui să-şi recapete controlul.

Davad Restart se ridică în picioare. Althea simţi că i se face rău.

– Membri ai Consiliului, toţi Negustorii din Jamaillia îi plătesc biruri Satrapului. De ce ar trebui să fim noi altfel decât ceilalţi? Nu este el bunul şi îndreptăţitul nostru conducător? Nu suntem datori să-l sprijinim să-şi menţină guvernarea de pe urma căreia avem de câştigat cu toţii? Banii din biruri sunt întrebuinţaţi pentru întreţinea docurilor şi a altor construcţii publice din Jamaillia, ca şi pentru plata celor care patrulează prin Canalul Interior, apărându-ne de piraţi. Tocmai acele însuşiri ale chalcedenilor vorbite de rău de Negustorul Tenira îi fac apărători excelenţi împotriva piraţilor. Dacă nu are nevoie de ei, poate ar trebui...

– „Corăbiile de patrulare“ ale chalcedenilor nu sunt, ele însele, nimic mai mult decât vase-pirat! Opresc corăbierii cinstiţi cu intenţia de a-i jecmăni. Toţi cei de faţă ştiu cum a fost vătămată *Ophelia*, corabia mea vie, în timp ce se apăra de un astfel de amestec nedorit. Corăbiile din Bingtown n-au îngăduit niciodată să fie abordate de străini. Sugerezi c-ar trebui s-o facă acum? La început, dările au fost biruri simple, rezonabile. Acum sunt atât de complicat de calculat, încât suntem datori să plătim pentru asta un scrib. Şi au un singur scop: să ne împiedice să câştigăm ceva din negoţ oriunde altundeva în afară de oraşul Jamaillia. Ne fură câştigurile şi

ne leagă mai strâns de băierile pungilor lor. Oricine a fost de curând în Jamaillia poate depune mărturie că banii noştri nu sunt întrebuinţaţi pentru întreţinerea docurilor lor. Mă îndoiesc că pentru docurile alea s-a cheltuit vreun bănuţ în ultimii trei ani.

Ultima afirmaţie stârni murmurul aprobator al întregii săli şi câteva râsete.

– Musul meu a fost cât pe ce să cadă prin ultimul doc la care am amarat! strigă cineva din spate.

Daw se grăbi să se ridice, strecurându-şi cuvinte în pauza ivită.

– Membri ai Consiliului, sugerez ca, înainte de a accepta alte mărturii, să ne întrerupem ca să hotărâţi dacă această problemă trebuie discutată aici.

Se uită în jur.

– Mai e puţin până se înnoptează. Poate dezbaterea ar trebui amânată până la următoarea întrunire.

– Cred că suntem cât se poate de îndreptăţiţi să rezolvăm problema, spuse conducătorul Consiliului, însă doi membri mai puţin importanţi se grăbiră să clatine din cap, în semn că sunt de altă părere.

Asta cerea o altă retragere a Consiliului pentru o discuţie fără public.

În timpul acestei noi absenţe, cei rămaşi în sală se dovediră deopotrivă mai puţin răbdători şi mai prietenoşi unii faţă de alţii. Negustorul Larfa, care stăpânea corabia vie *Seducătoarea*, se opri în faţa lui Tenira.

– Contează pe mine, Tomie. Indiferent de ce s-ar hotărî aici. Dacă vrei ajutor, spune-mi acum. Eu şi fiii mei îţi vom fi alături, vom merge chiar acum să-ţi dezlegăm corabia de la docul vămii.

În spatele lui, doi tineri înalţi dădură cu seriozitate din cap, în semn că sunt de acord cu oferta tatălui lor.

– Nu o să fiţi singurii, se oferi un alt bărbat, pe care Althea nu-l recunoscu.

Ca şi Larfa, era flancat de fiii săi.

– Să sperăm că nu se va ajunge la asta, spuse încet Tomie. Mi-ar plăcea să treacă la fapte întreg Bingtownul, nu doar familia Tenira.

În clipa aceea, într-o altă parte a sălii se ridicară mai multe glasuri certăreţe. Althea se ridică pe jumătate şi-şi întinse gâtul. Nu văzu mare lucru, fiindcă între ea şi locul disputei se ridicaseră în picioare alţii, dar părea să se desfăşoare în locul unde stătuseră Negustorii Daw şi Restart.

– Mincinosule! strigă cineva. Tu ai făcut-o şi ştii c-ai făcut-o. Fără tine, blestemaţii de Negustori Noi nu s-ar fi înfipt niciodată atât de bine aici.

Cineva nega învinuirea cu voce slabă. Păstrătorii ordinii se puseseră deja în mişcare, pregătindu-se să liniştească spiritele. Althea îşi simţi unghiile înfigându-i-se în palme. Neînţelegerea avea să devină curând violentă. Negustor contra Negustor.

– Asta nu ajută pe nimeni cu nimic! se auzi strigând cu amărăciune.

Din pură întâmplare, vocea ei răsună într-un gol al vacarmului. Toate capetele se întoarseră spre ea. Chiar şi Grag şi Tomie Tenira o priviră uluiţi. Trase aer în piept. Dacă aştepta, întrunirea s-ar fi putut suspenda, fiindcă era aproape noapte. S-ar fi irosit timp preţios. Aceea ar fi putut fi singura ei şansă de a lua cuvântul.

– Uitaţi-vă la noi! Ne ciorovăim ca nişte copii. Negustor împotriva altui Negustor. Întrebaţi-vă cine-o să câştige din lupta asta! Aici trebuie să cădem de acord. Trebuie să vorbim despre necazurile cu care ne confruntăm pe un plan mai larg. În ce se transformă Bingtownul? Ne plecăm capetele în faţa legilor Satrapului, îi acceptăm birurile şi constrângerile, oricât de greu ne-ar împovăra? O să-i tolerăm pe mercenarii lui ancoraţi în portul nostru? O să plătim ca să-i hrănim şi să-i înarmăm, ca să ne poată opri şi jefui corăbiile înainte de a ajunge în port? De ce?

Toţi ochii din sală o urmăreau. Unii se reaşezau, dornici să audă ce are de spus. Althea se uită în jos, la Grag, care

stătea pe scaunul lui. El dădu din cap, încurajând-o. O simţi pe mama lui luându-i mâna. I-o strânse înainte de a i-o elibera. În Althea se înstăpâni o forţă îmbătătoare.

– Acum doi ani, tata mi-a spus că se va ajunge aici. Nu sunt o Negustoreasă pe măsura lui, dar repet fără şovăire cuvintele lui înţelepte. Va veni o vreme când Bingtownul va trebui să stea pe picioarele sale şi să-şi hotărască singur viitorul. Aşa mi-a spus. Cred că acea vreme a venit.

Îşi roti privirea prin sală. Cu o mână apăsată pe gură, Keffria se uita la ea îngrozită. Faţa lui Davad era tot atât de roşie ca moţul unui curcan. O parte dintre femei păreau scandalizate că una dintre ele vorbeşte astfel în public. Dar alţi Negustori dădeau aprobator din cap sau păreau captivaţi de spusele ei. Trase din nou aer în piept, respirând tremurat:

– S-au adunat prea multe lucruri pe care nu le mai putem îngădui. Aceşti aşa-numiţi „Negustori Noi“ ne uzurpă pământurile. Nu ştiu nimic despre sacrificiile noastre din vremuri vechi, nimic despre legăturile noastre de sânge cu Negustorii din Tărâmul Ploilor Sălbatice. Îşi bat joc de legile noastre cu sclavii lor tatuaţi. Satrapul nu se mai mulţumeşte cu jumătate din câştigurile noastre. Vrea să ne ia tot ce am cumpărat cu sânge ca să-l vândă pentru bani noilor săi prieteni, fie ei Negustori Noi sau corsari chalcedeni!

– Vorbeşti despre o rebeliune! o învinui cineva din spatele sălii.

În ea, ceva se întoarse pe o altă faţă. Ieşi în frunte înainte şi recunoaşte, se sfătui singură.

– Da, aşa e, răspunse calmă.

Vacarmul dezlănţuit de cuvintele ei o luă pe nepregătite. Cu coada ochiului, văzu că toţi păzitorii ordinii se îndreaptă spre ea. Observă şi că le e greu să răzbată prin mulţime. Nimeni nu le făcea loc. În calea lor erau întinse picioare sau împinse bănci. Totuşi aveau s-ajungă la ea curând, aveau s-o scoată din sală. Mai putea vorbi doar câteva clipe.

– Corabia tatălui meu!

Vocea îi răsună, acoperind zgomotul. Sala se linişti într-o oarecare măsură.

– *Vivacia*, o corabie vie construită în Tărâmul Ploilor Sălbatice, a fost capturată de piraţi. Ştiu că unii dintre voi au auzit zvonul. Vă spun că e adevărat. Incredibilul s-a petrecut. Piraţii au luat în stăpânire o corabie vie. Credeţi că mercenarii chalcedeni ai Satrapului mă vor ajuta s-o recapăt? Dacă, din întâmplare, va ajunge în mâinile lor, credeţi că vor ţine cont când o va cere Bingtownul? Va fi dusă în portul Jamaillia ca pradă şi ţinută acolo. Gândiţi-vă o clipă, gândiţi-vă la Fluviul Ploilor Sălbatice, şi o să ştiţi ce ar însemna asta! Am nevoie de ajutorul vostru. Bingtown, te rog, te implor, fii cu hotărâre alături de mine. Am nevoie de bani şi de o corabie ca să plec pe urmele a ceea ce mi se cuvine prin naştere.

Nu voise să spună acele cuvinte. Mama ei o privi îndurerată, nevrând să-şi creadă urechilor. Althea revendica public corabia pentru sine. Voise să vorbească în numele familiei, însă inima ei alesese alte cuvinte.

– Familia Vestrit a atras asta asupra sa! strigă cineva. A încredinţat corabia familiei unui străin care i-a devenit căpitan. Ruşine! Vorbele fetei sunt ca vântul bun în pânze, aşa e, dar în a cui trăsură a venit încoace? Cu a lui Davad Restart şi, domnilor, ştim cu toţii în ce ape se scaldă el. Cuvântarea ei nebunească e o capcană a Negustorilor Noi. Dacă ne revoltăm, sfidându-l pe Satrap, nu ne putem aştepta să se poarte corect cu noi. Trebuie să-l convingem pe Satrap folosindu-ne de raţiune, nu să ne ridicăm împotriva lui.

Unii dădeau din cap, încuviinţând fără vorbe.

– De ce nu se duc blestematele de corăbii de patrulare chalcedene s-o salveze pe *Vivacia*? Nu de asta s-au pus noile dări, nu-i plătim ca să ne scape de piraţi? De ce nu se duc în căutare, să ne-arate ce cumpărăm cu banii noştri?

– Vorbeşte împotriva chalcedenilor, dar sora ei s-a măritat cu unul! mârâi cineva.

– Kyle Haven nu e vinovat pentru că-i curge prin vene un sânge sau altul. E un căpitan bun! îi luă altcineva apărarea.

– Ephron Vestrit şi-a lăsat corabia în mâinile străinului ăluia, se amestecă altcineva. El a pierdut-o. Asta e o problemă a familiei Vestrit, nu a Bingtownului. Dacă-şi vor corabia înapoi, n-au decât s-o răscumpere.

Althea se ridică pe vârfuri şi îşi întinse gâtul ca să vadă cine vorbise.

– Negustorul Froe, îi şuieră Grag la ureche. N-a ajutat niciodată pe nimeni, toată viaţa lui. Ţine de bani atât de tare, încât nu-i cad din mână decât cu tot cu pielea de pe buricele degetelor.

Ca şi cum l-ar fi auzit, Froe continuă:

– Nu le dau nici măcar un bănuţ de aramă. Şi-au făcut corabia de ruşine şi Sa le-a luat-o. Am auzit c-au folosit-o pentru negoţul de sclavi... orice corabie vie care-şi merită numele face mai degrabă piraterie!

– Nu poţi vorbi serios!

Althea era scandalizată.

– N-o poţi abandona astfel. Pe corabia aia e un băiat, nepotul meu. Oricare ţi-ar fi părerea despre tatăl lui, nu poţi nega că el e fiul unei familii de Negustori. Corabia însăşi îi aparţine Bingtownului...

Lângă ea, Grag făcu un pas în calea unui păzitor al ordinii, dar un alt bărbat trecu pe lângă el şi o prinse pe Althea de braţ.

– Afară! îi spuse cu hotărâre. Membrii Consiliului s-au retras. Acum nu ia nimeni cuvântul. Consiliul nici măcar nu ţi-a îngăduit să vorbeşti.

– Nu e ea Negustoreasa din familia Vestrit! adăugă cu glas mai puternic, când mai multe voci începură să protesteze împotriva modului în care era tratată Althea. Pentru menţinerea ordinii, trebuie să plece!

Cuvintele lui căzură ca o scânteie printre vreascuri uscate. O bancă se răsturnă cu zgomot.

– Nu! strigă Althea îngrozită şi, incredibil, atrase atenţia tuturor. Nu, spuse din nou, mai încet.

Îşi puse uşor mâna pe braţul lui Grag. El slăbi strânsoarea în care îl ţinea pe unul dintre păzitorii ordinii.

– N-am venit aici să fac necazuri. Am venit să cer ajutor. L-am cerut. Am venit şi ca să iau poziţie în favoarea familiei Tenira. E nedrept să fie reţinută *Ophelia* la docul vămii. Legal, vameşii n-au niciun drept asupra încărcăturii ei.

Cu voce mai joasă, adăugă:

– Dacă vrea cineva să-i ajute pe Negustorii Vestrit, ştiţi unde e casa noastră. Veţi fi bine-veniţi şi veţi afla întreaga poveste. Dar nu vreau să port vina stârnirii unei revolte în Sala Negustorilor. Acum plec. Paşnic. Nu mă urma, îi şopti apoi lui Grag. Trebuie să fii aici dacă reîncepe întrunirea Consiliului. Eu aştept afară.

Străbătu mulţimea cu capul sus, neescortată. Ştia că, în seara aceea, înăuntru nu mai poate fi de niciun ajutor. Şi alţii păreau să fie de aceeaşi părere. Familiile de Negustori care îşi aduseseră copiii mici îi scoteau din Sală, chipurile, ca să nu se afle în pericol. În întreaga încăpere se terminase cu ordinea. Negustorii stăteau în grupuri mici; unii discutau cu voci scăzute, alţii se certau ridicându-şi vocile şi gesticulând larg. Althea trecu pe lângă toţi. Aruncă o privire şi văzu că familia ei rămăsese pe loc. Bun. Poate li se ivea prilejul să vorbească oficial despre salvarea *Vivaciei*.

Afară, seara de vară era înşelător de liniştită. Greierii ţârâiau. Cele mai strălucitoare stele străpungeau cerul amurgului. În spatele ei, Sala Negustorilor zumzăia ca un stup de albine întărâtate. Câteva familii plecau pe jos, altele se urcau în trăsuri. În ciuda propriei voinţe, se uită după Brashen, dar nu văzu nici urmă de el sau de Amber. Fără tragere de inimă, se îndreptă spre trăsura lui Davad. Avea de gând să urce şi să aştepte încheierea întrunirii.

Şirul de trăsuri era lung şi a lui Davad se afla printre ultimele. Ajunse lângă ea şi se opri, îngrozită. Vizitiul dispăruse. Deşi bătrâni şi de obicei nepăsători, caii fornăiau

neliniştiţi şi loveau pavajul cu copitele. În josul portierei curgea sânge gros şi negru în lumina amurgului. Un porc ucis, cu o tăietură largă de-a latul gâtului, atârna pe jumătate în afara ferestrei trăsurii. Cuvântul „SPION“ era scris cu sânge deasupra blazonului lui Davad. Althea se simţi cuprinsă de un dezgust năucitor.

În spatele ei, întrunirea părea să se fi încheiat. Din Sală se revărsa un şuvoi de Negustori. Unii discutau cu voci puternice, furioase. Alţii vorbeau pe şoptite, uitându-se bănuitori în jur, de teamă că trage cineva cu urechea. Mama ei ajunse prima lângă Althea.

– Consiliul a amânat dezbaterea. Vor avea o întrunire fără public ca să decidă dacă e cazul să asculte...

Amuţi când văzu porcul.

– Pe răsuflarea lui Sa! icni. Sărmanul Davad. Cum a putut cineva să-i facă aşa ceva?

Se uită în jur, de parcă vinovaţii ar fi putut sta la pândă, ascunşi în apropiere.

Grag apăru de undeva. După ce aruncă o privire îngrozită, o prinse pe Althea de braţ.

– Hai să plecăm de-aici, îi spuse. Am eu grijă s-ajungeţi cu bine acasă, tu şi familia ta.

– Nu, se împotrivi ea cu înverşunare. Nu merg cu altă trăsură. Ca şi Negustorul Restart, fac prinsoare. Nu-l abandonez aici, Grag. Nu pot.

– Althea, gândeşte-te. Mizeria asta n-a fost făcută dintr-o pornire de moment. Porcul a fost adus aici pentru asta, înainte de a vorbi cineva în Consiliu. E o ameninţare serioasă.

Grag o trase de braţ.

Ea se răsuci să-l înfrunte.

– De-asta nu-l pot lăsa pe Davad să-i facă faţă de unul singur. Grag, e bătrân, fără nicio rudă apropiată. Dacă-l abandonează prietenii, rămâne cu desăvârşire singur.

– Poate că asta merită!

Grag se ferea să ridice glasul. Se uita la mulţimea tot mai numeroasă de gură-cască din jurul trăsurii. Era clar că vrea să plece de acolo.

– Cum îi poţi accepta ideile, Althea? Cum îl poţi lăsa să-ţi târască familia în aşa ceva?

– Nu-i accept ideile. Îl accept aşa cum e. Un bătrân prost, cu păreri greşite, care mi-a fost ca un unchi de când ţin minte. Indiferent ce-ar fi făcut, nu merită una ca asta.

Se uită pe lângă Grag şi-l văzu pe Davad apropiindu-se. Negustorul Daw mergea alături de el, ţinându-se de braţ. Păreau să se felicite unul pe altul. Daw văzu primul porcul. O clipă mai târziu, îşi desprinse braţul de al lui Davad şi se grăbi să plece fără niciun cuvânt. În sinea ei, Althea speră că şi în trăsura lui e un porc măcelărit.

– Ce e asta? Nu înţeleg. De ce? Cine-a făcut-o? Unde mi-e vizitiul? Laşul a fugit, eh? Uitaţi-vă la piele, e distrusă, e complet distrusă.

Davad dădea din braţe ca un pui de găină speriat. Se apropie de trăsură, se uită la porc, apoi se retrase. Cuprinse mulţimea adunată într-o privire năucită. În spate, câţiva râdeau în hohote. Alţii pur şi simplu se holbau. Niciunul nu părea îngrozit sau dezgustat. Se uitau la el să vadă ce-o să facă.

Ochii Altheei se plimbară de la un chip la altul. I se păreau nişte străini, mai străini decât Negustorii Noi. Nu mai cunoştea Bingtownul.

– Te rog, Grag, şopti. Eu rămân cu el, îl duc acasă. Vrei să le iei pe mama, pe sora şi pe nepoata mea? Nu cred că Malta ar trebui să aibă de-a face cu aşa ceva.

– Eu cred că niciuna dintre voi n-ar trebui să aibă de-a face cu aşa ceva, ripostă el cu acreală.

Dar era prea bine-crescut ca s-o refuze. Althea n-avea idee ce i-ar fi putut spune mamei ei ca s-o facă să plece fără să protesteze. Tânăra Malta părea pur şi simplu în culmea fericirii, fiindcă i se propunea să se întoarcă acasă cu o trăsură mai frumoasă decât cea cu care venise.

În timp ce ele se îndepărtau, Althea îl luă pe Davad de braţ.

– Linişteşte-te, îi spuse cu voce scăzută. Nu lăsa să se vadă că eşti năucit.

Fără să se sinchisească de sânge, deschise portiera dintr-o smucitură. Leşul încăpăţânat se mişcă odată cu ea, înţepenit în fereastră. Era un porc pipernicit; nimeni n-ar fi sacrificat pentru aşa ceva un animal valoros. În momentul morţii, i se goliseră măruntaiele. Duhoarea se răspândise. Althea îşi aminti că e obişnuită cu sângele. În Insulele Sterpe văzuse prea multe animale măcelărite ca s-o ţină în loc sângele unui porc. Înşfăcă fără teamă animalul de picioarele din spate. O smucitură puternică îl scoase din fereastră. Althea îl lăsă să cadă lângă trăsură. Se uită la Davad, care se holba la ea cu ochi mari. Sângele şi necurăţeniile animalului năclăiseră partea din faţă a robei ei. Ea nu se sinchisi.

– Te poţi urca pe capră? îl întrebă pe Davad.

El clătină din cap în tăcere.

– Atunci trebuie să intri în trăsură. Locul de alături e aproape curat. Ia batista mea. Parfumul ei o să-ţi fie de folos.

Davad nu scoase niciun cuvânt. Luă batista şi se urcă greoi în trăsură, trădându-şi fără încetare suferinţa prin sunete firave. Abia apucă să intre înainte ca Althea să trântească portiera în urma lui. Ea nu se uită la mulţimea de privitori. Se apropie de cai, le spuse ceva cu voce scăzută, apoi se căţără pe capră. Luă hăţurile. Nu mai făcuse aşa ceva de mulţi ani şi nu mai condusese niciodată o trăsură cu cai care nu-i erau cunoscuţi. Săltă frâna cu o lovitură de picior şi, plină de speranţă, scutură hăţurile. Caii se urniră, mişcându-se nesiguri.

– De la năier la vizitiu. Asta-i fata potrivită pentru Grag! Gândiţi-vă câţi bani vor economisi! strigă cineva din mulţime.

Altcineva râse zgomotos, apreciativ. Althea continuă să se uite drept înainte, cu bărbia sus. Pocni din hăţuri şi caii o porniră la trap. Spera că ştiu ei drumul către casă, chiar şi prin întunericul tot mai gros.

Nu era sigură că ea îl mai ştie.

19

URMĂRILE

– Ai ajuns acasă, Davad. Ieşi.

Portiera se blocase şi Davad nici măcar nu încerca s-o deschidă. Pe întuneric, Althea nu-i vedea decât conturul palid al feţei. Stătea îngrămădit într-un colţ al banchetei, cu ochii strâns închişi. Althea îşi propti un picior în peretele trăsurii şi smuci din nou de portieră. Se deschise brusc, iar ea fu cât pe ce să cadă pe spate. Roba ei n-ar mai fi avut de suferit. Deja duhnea a sânge şi a rahat de porc şi a propria ei sudoare. Călătoria fusese groaznică. Tot timpul se temuse fie că o să ajungă cu trăsura alături de drum, fie că o să-i taie calea duşmanii lui Davad. Acum, când ajunseră la uşa din faţă a casei lui, nu le ieşise în întâmpinare niciun valet şi niciun grăjdar. La ferestre se vedea ici şi colo câte o lumină, dar, judecând după câte atenţie i se dădea stăpânului la întoarcere, casa ar fi putut fi părăsită. Agăţat de stâlpul uşii, un singur felinar îşi împrăştia lumina slabă.

– Cum îl cheamă de grăjdarul tău? întrebă Althea, iritată.

Davad se uită la ea cu gura căscată.

– Păi… nu ştiu. Nu vorbesc eu cu el.

– Minunat.

Althea îşi lăsă capul pe spate şi strigă, în cel mai bun stil al ei de prim secund al unei corăbii:

– Băiete! Ieşi de-acolo şi ia caii ăştia în primire! Valetule! Ţi s-a întors stăpânul acasă!

Cineva săltă colţul unei perdele şi se uită la ei. Althea auzi din casă zgomot de paşi, apoi întrezări o mişcare în întunericul din curte. Se întoarse într-acolo.

– Vino aici şi ia caii ăştia.

Silueta subţire şovăi.

– Imediat! se răsti ea.

Băiatul care ieşi din întuneric n-avea mai mult de unsprezece ani. Veni până lângă capetele cailor, apoi se opri, nesigur.

Althea pufni, scoasă din răbdări.

– Oh, Davad, dacă nu poţi învăţa cum să te porţi cu servitorii, caută-ţi un majordom care ştie!

Tot ce ţine de tact se terminase.

– Presupun că ai dreptate, încuviinţă Davad cu umilinţă.

Coborî din trăsură clătinându-se. Althea se holbă la el. Pe drumul de la Sala Negustorilor până la el acasă, Davad se preschimbase într-un bătrân. Îi căzuseră obrajii, aerul lui întotdeauna ţanţoş dispăruse. Nu izbutise să se ferească de necurăţeniile porcului şi de sânge. Hainele i se mânjiseră. Îşi ţinea mâinile departe de trup, dezgustat şi nefericit. Althea îşi ridică privirea către ochii lui. Părea plin de regrete şi cu sufletul rănit. Clătină încet din cap.

– Nu înţeleg. Cine să-mi facă mie aşa ceva? De ce?

Althea era prea obosită ca să-i răspundă la o întrebare atât de cuprinzătoare.

– Du-te în casă, Davad. Fă o baie şi intră în pat. Mâine-dimineaţă o să ai destul timp să te gândeşti la toate astea.

Era absurd, dar simţea brusc că trebuie să-l trateze ca pe un copil. Părea atât de vulnerabil!

– Mulţumesc, spuse el, încet. Văd multe din tatăl tău la tine, Althea. N-am fost mereu de aceeaşi părere cu el, dar l-am admirat întotdeauna. El nu-şi pierdea niciodată vremea dând vina pe unul sau pe altul; pur şi simplu trecea la fapte ca să rezolve problema.

Şovăi.

– Ar trebui să pun pe cineva să te conducă acasă. O să cer un cal şi un însoţitor pentru tine.

Nu părea sigur că o poate face.

O femeie deschise uşa. O felie de lumină căzu în afară. Ea aruncă o privire, dar nu scoase nicio vorbă. Althea se înfurie.

– Trimite un lacheu să-ţi ajute stăpânul să intre în casă. Pregăteşte-i o baie caldă şi un halat curat. Ai grijă să i se facă un ceai fierbinte şi să i se pregătească o cină simplă. Fără condimente şi fără grăsime. Imediat.

Femeia se repezi înapoi în casă. Lăsă uşa întredeschisă. Althea o auzi dând porunci cu voce ascuţită.

– Iar acum ai vorbit şi ca mama ta. Ai făcut atât de mult pentru mine. Nu doar în seara asta, ci ani de-a rândul. Cum o să te pot răsplăti vreodată?

Nu era momentul potrivit pentru o astfel de întrebare. Grăjdarul venise. În lumina lămpii, i se vedea tatuajul fin de lângă nas. Tunica lui zdrenţuită nu era cu mult mai lungă decât o cămaşă. Se făcu mic sub privirea ochilor negri ai Altheei.

– Spune-i că nu mai e sclav.

Vocea ei era plată.

– Să-i spun... poftim?

Davad clătină uşor din cap, ca şi cum n-ar fi auzit-o bine.

Ea îşi drese glasul. I se păru brusc foarte greu să-i fie milă de bărbatul mărunt.

– Spune-i acestui băiat că nu mai e sclav. Eliberează-l. Aşa mă poţi răsplăti.

– Dar eu... nu cred că vorbeşti serios. Ştii cât de mult valorează un băiat sănătos ca el? Chalcedenii preferă, în casele lor, servitori cu ochi albaştri şi păr blond. Dacă-l ţin un an şi-l învăţ câte ceva din ce trebuie să ştie un valet, ai idee cât de mulţi bani valorează?

Althea se uită la el.

– Mult mai mulţi decât ai plătit pentru el, Davad. Mult mai mult decât cei pentru care poţi să-l vinzi. Cât valora pentru

tine fiul tău, Davad? adăugă cu cruzime. Am auzit că era blond.

El păli şi se trase înapoi împleticindu-se. Se agăţă de trăsură, apoi îşi luă brusc mâna de pe portiera lipicioasă de sânge.

– De ce-mi spui aşa ceva? se văicări pe neaşteptate. De ce se-ntoarce toată lumea împotriva mea?

– Davad...

Althea clătină încet din cap.

– Tu te-ai întors împotriva noastră, Davad Restart. Deschide-ţi ochii. Gândeşte-te la ceea ce faci. Binele şi răul nu înseamnă câştig şi pierdere. Unele lucruri reprezintă un rău prea mare ca să scoţi bani din ele. Acum s-ar putea să scoţi câştiguri frumoase din conflictul dintre Negustorii Vechi şi cei Noi. Dar conflictul ăsta n-o să ţină la nesfârşit şi, după ce se va încheia, tu ce-o să fii? O parte o să vadă în tine un renegat, iar cealaltă, un trădător. Cine-o să-ţi fie prieten atunci?

Davad încremenise, cu ochii la ea. Althea se întrebă de ce îşi iroseşte cuvintele. El n-avea să le ia în seamă. Era bătrân, înţepenit în aceeaşi atitudine.

Din casă ieşi un lacheu. Mesteca încă şi bărbia îi lucea de grăsime. Veni să-şi ia stăpânul de braţ, dar se trase înapoi cu un icnet.

– Eşti împuţit! exclamă, dezgustat.

– *Tu* eşti puturos! ripostă Althea. Ajută-ţi stăpânul să intre şi vezi de ce are nevoie, în loc să-ţi umpli burta în lipsa lui! Hai, mişcă-te mai repede!

Tonul ei poruncitor îşi făcu efectul asupra lacheului. Întinse cu prudenţă braţul către stăpânul său. Davad se prinse de el cu mişcări încete. Se îndepărtă câţiva paşi, apoi se opri. Vorbi fără să se întoarcă:

– Ia un cal din grajdul meu şi du-te acasă. Să trimit un om cu tine?

– Nu. Mulţumesc. N-am nevoie.

Nu mai voia nimic de la el.

Davad dădu din cap şi adăugă ceva, cu voce foarte înceată.

– Poftim?

El îşi drese glasul.

– Atunci ia băiatul. Grăjdarul. Du-te cu doamna.

Trase aer în piept şi continuă vorbind apăsat.

– Eşti liber.

Negustorul Restart intră în casă fără să mai arunce nicio privire în urmă.

*

Avea portretul lui, în miniatură. La scurt timp după ce se căsătoriseră, îl implorase să-i pozeze pictorului. El îi spusese că e o prostie, dar era mireasa lui, aşa că îi făcuse pe plac. Nu pozase fiind binedispus. Pappas era un pictor prea sincer ca să-l înfăţişeze pe Kyle Haven cu ochi răbdători sau fără cuta măruntă dintre sprâncene, care-i trăda iritarea. Aşa că acum, când Keffria se uita la portretul lui Kyle, el o privea aşa cum se părea că o făcuse întotdeauna, iritat şi fără pic de răbdare.

Încercă să-şi dea deoparte din inimă straturile rănite, ca să descopere un miez de dragoste pentru el. Era soţul ei, tatăl copiilor ei. Era singurul bărbat pe care-l cunoscuse vreodată. Totuşi nu putea spune cu sinceritate că îl iubeşte. Bizar. Îi simţea lipsa şi tânjea să-l vadă din nou acasă. Nu doar fiindcă întoarcerea lui era una cu întoarcerea corabiei familiei şi a fiului ei. Îl voia pe Kyle pentru el însuşi. Se gândi că uneori e mai important să ai pe cineva mai puternic de care să depinzi, decât să ai pe cineva pe care îl iubeşti. În acelaşi timp, voia să lămurească lucrurile între ei. În lunile trecute de când plecase, Keffria descoperise că are să-i spună destul de multe. Se hotărâse să-l silească s-o respecte, aşa cum învăţase şi să ceară respectul mamei şi al surorii ei. Nu voia să dispară din viaţa ei înainte de a-i stoarce acel respect. Dacă nu-l câştiga, avea să se-ntrebe întotdeauna dacă fusese vreodată cu adevărat demnă de el.

Închise medalionul cu miniatura şi îl puse la loc, pe raft. Îşi dorea cumplit de mult să meargă la culcare, dar n-avea s-o facă înainte de a o vedea pe Althea întoarsă cu bine acasă. Descoperi că sentimentele pentru sora ei erau foarte asemănătoare cu cele pe care le avea pentru bărbatul ei. De fiecare dată când avea impresia că au recâştigat ceva din vechea lor apropiere de surori, Althea îi dezvăluia că încă mai joacă doar în interesul ei. În seara asta, la întrunire, spusese limpede că o interesează corabia, nu Kyle sau Wintrow. Voia corabia înapoi în Bingtown ca să poată contesta drepturile Keffriei asupra ei. Atât şi nimic mai mult.

Ieşi din dormitor şi cutreieră prin casă ca o stafie. Trase cu ochiul în camera lui Selden. Dormea adânc, fără să-i pese de necazurile care îi asaltau familia. Când ajunse la uşa închisă a Maltei, bătu uşor. Nu primi niciun răspuns. Dormea şi Malta, se lăsase furată de somn cu uşurinţa cu care o fac copiii. La întrunire se purtase bine. Pe drumul de întoarcere, nu scosese niciun cuvânt despre revolta care fusese cât pe ce să izbucnească şi naturaleţea conversaţiei ei descreţise fruntea lui Grag Tenira. Fetiţa se maturiza.

Keffria coborî scările. Ştia că o să-şi găsească mama în camera de lucru a tatălui ei. Nici Ronica Vestrit nu putea s-adoarmă înainte de întoarcerea Altheei. Dacă tot stăteau treze, puteau să stea împreună. Când trecu prin holul de la intrare, auzi paşi uşori pe veranda din faţă. Trebuia să fie Althea. Keffria se încruntă, iritată, când o auzi bătând la uşă. De ce nu putea ocoli până la uşa descuiată a bucătăriei?

– Deschid eu! îi strigă mamei sale şi se duse să descuie uşa mare, din faţă.

Pe verandă stăteau Brashen Trell şi făuritoarea de mărgele. El purta aceleaşi haine în care îl văzuse ultima oară. Avea ochii înroşiţi. Făuritoarea de mărgele părea calmă. Privirea îi era prietenoasă, dar nu oferea o scuză pentru ora târzie a vizitei. Keffria se holbă la amândoi. Aparţia lor încălca toate hotarele bunei-cuviinţe. Era destul de nepoliticos din partea

lui Brashen să apară la uşa lor neanunţat atât de târziu; şi mai şi adusese cu el o străină.

– Da? întrebă Keffria, stânjenită.

Reţinerea ei nu păru să-l deranjeze pe Brashen.

– Trebuie să discut cu voi toate, o înştiinţă fără nicio introducere.

– Despre ce?

– Despre aducerea înapoi a corabiei şi a bărbatului tău, turui el. Eu şi Amber avem un plan.

Când arătă spre însoţitoarea lui cu o înclinare a capului, Keffria observă că faţa îi lucea de transpiraţie. Noaptea era blândă, plăcută. Înfierbântarea feţei şi graba cu care vorbea erau îngrijorătoare.

– Keffria? S-a întors Althea? strigă mama ei din celălalt capăt al holului.

– Nu, mamă. E Brashen Trell, împreună cu ăă... Amber, făuritoarea de mărgele.

Auzind asta, Ronica se grăbi să-şi facă apariţia în uşa camerei ei de lucru. Ca şi Keffria, era în cămaşă de noapte şi în capot. Îşi despletise părul. Cu şuviţele cărunte atârnându-i lungi pe lângă obraji, părea trasă la faţă şi bătrână. Până şi Brashen dădu dovadă de destul bun-simţ ca să pară uşor jenat.

– Ştiu că e târziu, se grăbi să se scuze. Dar... eu şi Amber am făcut un plan de pe urma căruia am putea avea de câştigat cu toţii. Foarte mult.

Ochii lui negri se uitară drept într-ai Keffriei. Şi nu păru să facă asta fără efort.

– Cred că ar putea fi singura şansă de a-ţi aduce cu bine acasă soţul, fiul şi corabia.

– Nu-mi aduc aminte să fi dat vreodată dovadă de prea multă simpatie şi respect faţă de soţul meu, spuse Keffria, băţoasă.

Dacă Brashen Trell ar fi venit singur, l-ar fi putut întâmpina cu mai multă amabilitate, dar strania lui însoţitoare îi zbârlea părul. Femeia aia avea prea multe ciudăţenii. Keffria nu ştia

ce urmăreau cei doi, dar se îndoia că ar fi putut fi în folosul altcuiva în afară de ei.

– Simpatie, nu. Respect, da. Kyle Haven e un căpitan destoinic. Numai că nu e Ephron Vestrit.

Brashen păru să ia în considerare poziţia ei ţeapănă şi răceala privirii.

– În seara asta, la întrunire, Althea a cerut ajutor. Asta am venit să-i ofer. E acasă?

Francheţea lui grosolană era înfricoşătoare.

– Poate într-un moment mai potrivit..., început Keffria, dar mama ei o întrerupse.

– Lasă-i să intre. Adu-i în camera de lucru. Keffria, nu ne putem îngădui luxul de a face nazuri în privinţa aliaţilor noştri. În seara asta sunt dispusă ascult pe oricine are un plan care ne-ar putea reîntregi familia. N-are importanţă cât de târzie e ora la care ne vizitează.

– Cum doreşti, mamă, spuse Keffria, băţoasă.

Se trase deoparte şi îi lăsă pe cei doi să intre. Femeia străină cuteză să-i arunce o privire compătimitoare. Când trecu pe lângă ea, Keffria simţi că are şi un miros ciudat, şi asta fără a vorbi de culoarea bizară a pielii. Keffria nu avea nimic împotriva majorităţii străinilor. Mulţi erau fermecători şi fascinanţi deopotrivă. Dar acea făuritoare de mărgele o neliniştea. Poate din pricina felului în care se purta cu oricine ca de la egal la egal. În vreme ce îi urma pe cei doi, fără tragere de inimă, pe coridorul ce ducea spre camera de lucru, încercă să nu se gândească la zvonurile dezgustătoare despre femeia aia şi Althea.

Ronica nu părea să împărtăşească îndoielile fiicei sale. Deşi atât ea, cât şi Keffria erau în îmbrăcămintea de noapte, îi invită pe cei doi în cameră. Ba chiar o şi sună pe Rache ca să-i ceară să servească oaspeţii cu ceai.

– Althea încă nu s-a întors, le spuse înainte de a apuca Brashen să întrebe. O aştept.

El păru să se îngrijoreze.

– Negustorului Restart i s-a jucat o festă dură. În momentul ăla m-am întrebat dacă nu cumva acasă îl aşteaptă ceva mai rău.

Se ridică brusc în picioare.

– Probabil că n-aţi auzit. În seara asta a fost multă agitaţie în Bingtown. Cred că ar fi bine să mă duc s-o caut pe Althea. Aveţi un cal pe care l-aş putea lua cu împrumut?

– Doar bătrâna mea..., începu Ronica, dar în clipa aceea se auzi un zgomot la uşă.

Cu o iuţeală care îi trăda îngrijorarea, Brashen ieşi să se uite în antreu.

– E Althea cu un băiat, vesti el şi se grăbi să-i iasă în întâmpinare, de parcă el ar fi fost gazda şi ea, oaspetele.

Keffria schimbă o privire cu mama ei. Deşi Ronica părea doar nedumerită, ea, una, se simţea din ce în ce mai ofensată de purtarea stranie a lui Brashen. Ceva nu era în ordine cu omul ăla.

*

Încercă să-l ia de mână ca să-l conducă spre uşă, dar băiatul se feri, n-o lăsă să-l atingă. Bietul de el. Cât de rău fusese tratat ca s-ajungă să se teamă de o simplă atingere? Deschise uşa şi îi făcu semn să intre.

– Nu te teme. N-o să-ţi facă nimeni niciun rău. Intră.

Rostea cuvintele rar, pe ton liniştitor. Nici măcar nu era sigură că o înţelege. De când plecaseră de la Davad, nu scosese niciun cuvânt. Fusese un drum lung şi obositor prin întuneric, fără altă preocupare în afara gândurilor ei sumbre. În seara aia dăduse greş pe cât de rău se putea. Vorbise fără să i se dea cuvântul şi poate că asta grăbise încheierea întrunirii. Consiliul nici măcar nu se declarase oficial de acord să le asculte. Fusese nevoită să înfrunte ceea ce devenise Davad Restart; se temea că mai sunt mulţi alţi Negustori care-au alunecat la fel de jos. Iar limba ei rebelă o împovărase cu un băiat căruia nu era în stare să-i poarte de

grijă. Ea atrăsese totul asupra ei înşişi. Nu-şi dorea nimic mai mult decât să facă o baie şi să se bage în pat, dar presupunea că trebuie să se ocupe mai întâi de băiat. Cel puţin, în noaptea aia nu prea mai avea ce să meargă rău. Pe urmă se gândi că trebuie să dea ochii cu Keffria şi cu mama ei după tot ce spusese la întrunire. Şi se simţi mai descurajată decât oricând.

Băiatul urcase treptele, dar nu părea că are de gând să intre. Althea deschise larg uşa şi-i trecu pragul.

– Haide, intră, se strădui să-l convingă.

– Mulţumesc lui Sa că eşti teafără!

Althea tresări şi se răsuci la auzul vocii bărbăteşti groase din spatele ei. Brashen se repezi spre ea. Pe faţă i se citea uşurarea, dar numai pentru a se încrunta în următoarea clipă. Peste încă una, o dojenea deja ca pe un năier nepriceput.

– Ai avut mare noroc că nu te-a atacat nimeni. Nu mi-a venit să cred că ai plecat conducând trăsura lui Restart. De ce să iei partea unui dobitoc ca el, atât de pornit împotriva... oh! Ce-i asta?

Se opri la un pas distanţă de ea şi expresia feţei i se schimbă. Îşi duse o mână la nas.

– N’ s’nt eu! căpătă glas, indignat, băiatul de lângă ea.

Stâlcea cuvintele, vorbind cu accentul nazal din Cele Şase Ducate.

– Ea en. Ar’ r’hat pesten tot.

Ca răspuns la privirea ultragiată a Altheei, ridică din umeri a scuză.

– Aşa en. Ai n’voie de-o baien, adăugă cu voce pierită.

Era ultima lovitură. Prea mult ca să mai poată îndura. Se încruntă la Brashen.

– Ce cauţi aici? întrebă.

Cuvintele sunară mai brutal decât dorise.

Privirea lui Brashen se plimbă în sus şi în jos de-a lungul robei ei murdare înainte a se îndrepta din nou către faţa ei.

– Mi-am făcut griji pentru tine. Ca de obicei, se pare că ţi-ai urmat imboldurile izbutind să supravieţuieşti. Dar să lăsăm asta. Am ceva foarte important de vorbit cu tine. Despre plecarea în căutarea *Vivaciei*. Amber şi cu mine avem un plan. S-ar putea să crezi că e prostesc, probabil că n-o să-ţi placă, dar cred c-o să meargă.

Vorbea în grabă, înşirând cuvintele cu iuţeală, parcă provocând-o să-l contrazică.

– Dac-o să-l asculţi şi-o să te gândeşti bine, o s-ajungi să-ţi dai seama că numai aşa am putea s-o salvăm.

Îi întâlni din nou ochii.

– Dar asta mai poate aştepta. Băiatul are dreptate. Mai întâi ar trebui să te speli. Mirosul e foarte urât.

Un mic zâmbet îi apăru pe faţă şi dispăru imediat.

Sunase prea asemănător cu un ecou al cuvintelor lui de despărţire din Candletown. Îşi bătea joc de ea, reamintindu-i asta aici şi acum? Cum îndrăznea să-i vorbească în propria ei casă cu atâta familiaritate? Îl privi încruntându-se. El deschise gura, ca şi cum ar fi vrut să vorbească, dar glasul băiatului i-o luă înainte.

– N’mic nu p’ten mai rău d’cât r’hatun de porc, încuviinţă vesel. N-on lăsa să p’nă m’na pen t’nen, îl sfătui pe Brashen.

– Nu e un pericol, le răspunse ea cu răceală amândurora.

Întâlni ochii lui Brashen.

– N-ai decât să pleci, îi spuse.

Când trecu furioasă pe lângă el, Brashen o privi uimit, cu gura căscată. Pe băiat putea să-l ierte; era doar un puştan, într-un loc străin şi într-o situaţie bizară. Trell nu avea nicio astfel de scuză pentru halul în care se purta. Ea avusese o zi prea lungă ca să mai şi asculte orice o fi avut el de spus. Era obosită, murdară şi, Sa s-o ajute, flămândă. Din camera de lucru a tatălui ei venea lumină şi se auzeau voci. Trebuia să dea ochii şi cu mama ei, şi cu Keffria.

Când ajunse la uşă, îşi puse pe faţă o expresie calmă, de faţadă. Intră în camera plăcută, ştiind foarte bine că mirosul stârvului de porc i-o luase înainte. Avea să termine repede.

– Sunt acasă, sunt bine. Am adus cu mine un băieţel. Davad îl folosea drept grăjdar. Mamă, ştiu că nu ne putem îngădui acum să ne împovărăm cu nimic în plus, dar e tatuat ca sclav şi pur şi simplu nu l-am putut lăsa acolo.

După cum arăta, Keffria părea oripilată de o încălcare a bunei-cuviinţe în societate. Althea îşi încetă explicaţiile când întâlni ochii lui Amber. Era şi ea acolo?

Băiatul sclav stătea în cadrul uşii – ochii de culoare deschisă erau cât cepele. Se uita pe rând la toată lumea, fără să scoată nicio vorbă. Althea încercă să-l ia de braţ ca să-l tragă înăuntru, dar băiatul îşi feri mâna. Ea izbucni într-un râs prefăcut.

– Cred că sângele şi rahatul sunt de vină. N-a vrut să urce cu mine pe cal, de-asta a durat atât de mult. N-a vrut să urce lângă mine, aşa că am lăsat calul acolo şi am venit pe jos.

Althea se uită în jur, căutând ceva care s-o salveze. Keffria se holba pe lângă ea. Se uită peste umăr. Brashen stătea la mică distanţă în spatele ei cu braţele încrucişate, cu încăpăţânarea întipărită pe chip. Nu se feri să-i întâlnească privirea. Expresia feţei nu i se schimbă.

– Intră, băiete. Nu-ţi face nimeni niciun rău. Cum te cheamă?

Vocea Ronicăi era obosită, dar blândă. Băiatul nu se clinti.

Althea se hotărî brusc să fugă, măcar pentru scurt timp.

– Mă duc să mă spăl şi să mă schimb. Nu durează mult.

– Nu e nevoie de mult timp ca să vă spun care e ideea noastră, ripostă Brashen cu stăruinţă.

Privirile li se întâlniră. Althea refuză să şi-o desprindă de a lui. Mirosea el însuşi a fum şi a cindin. Cine se credea? N-avea să-l lase s-o intimideze aici, în casa tatălui ei.

– Mă tem că sunt mult prea obosită ca să ascult orice ai mai avea de spus, Brashen Trell.

Glasul îi rămase pe subţirimea hotarului dintre politeţe şi răceală când adăugă:

– Cred că ora e mult prea târzie pentru discuţii.

Gura lui luă forma unei linii drepte. Preţ de câteva clipe, păru aproape rănit de refuz.

Rache intră în încăpere întrerupându-le înfruntarea. Aducea o tavă cu un ceainic mare şi cu ceşti. Pe o farfuriuţă erau prăjituri cu mirodenii, nu mai multe decât o cerea politeţea. Băiatul rămase locului, dar nările i se dilatară şi adulmecă mirosul rămas în urmă, de parcă ar fi fost un câine.

– Althea, vorbi Ronica pe un ton ce voia să-i atragă atenţia, fără să pară o mustrare. Eu, cel puţin, sunt interesată de propunerea lui Brashen. Cred că trebuie să ţinem cont de toate soluţiile posibile pentru ieşirea din situaţia noastră. Fireşte, dacă eşti chiar atât de obosită, n-o să-ţi luăm retragerea în nume de rău. Dar aş prefera să revii.

Îi zâmbi Altheei ca şi cum i-ar fi cerut iertare.

– Rache, dacă vrei, cred că ne trebuie mai multe ceşti. Şi, pentru băiat, ceva mai substanţial decât prăjiturile cu mirodenii, te rog.

Vocea Ronicăi era cumpănită şi bine stăpânită, de parcă s-ar fi petrecut ceva obişnuit în orice zi.

Curtenia mamei sale îi aduse Altheei mustrări de conştiinţă. Asta încă mai era casa tatălui ei. Îşi îmblânzi glasul.

– Cum doreşti, mamă. Vă rog să-mi iertaţi lipsa, va dura doar câteva minute.

*

Keffria turnă ceai pentru bizarii lor oaspeţi. Încercă să poarte o conversaţie politicoasă, dar mama ei se uita fix la grătarul rece al căminului, iar Brashen măsura încăperea cu pasul. Amber preferă să se aşeze cu picioarele încrucişate pe podea, nu departe de locul unde stătea şovăitor băiatul. Nu dădu atenţie încercărilor Keffriei de a-i stârni la taifas despre nimicuri. În schimb, îl ademeni de băiatul sclav cu bucăţele de prăjitură, ca pe un căţeluş sfios, până când îl făcu să-i smulgă din mână una întreagă. Făuritoarea de mărgele nu părea să creadă că purtarea ei e stranie sau scandaloasă

într-un fel sau altul. Zâmbi cu mândrie când băiatul îşi îndesă toată prăjitura în gură.

– Vezi? îi spuse încet. Aici oamenii sunt cumsecade. Acum eşti în siguranţă.

Althea se ţinu de cuvânt. Rache abia se întorsese cu mai mult ceai, cu ceşti în plus şi cu o farfurie cu mâncare încălzită pentru băiat, când reapăru cu Althea. Probabil că se spălase cu apă rece, altfel n-ar fi terminat atât de repede, se gândi Keffria. Purta o rochie de casă simplă. Părul ei ud era împletit, ridicat şi bine prins în agrafe. Izbutea cumva să pară atât obosită, cât şi revigorată. Fără vorbe de prisos, se servi cu ceai şi cu prăjituri. Aruncă o privire spre Amber, apoi se aşeză lângă ea, pe podea. Băiatul stătea de cealaltă parte a ei, atent doar la mâncarea lui. Althea îi vorbi mai întâi lui Amber.

– Brashen spune că aveţi un plan pentru salvarea *Vivaciei*. Mi-a mai spus şi că probabil n-o să-mi placă, dar o să-mi dau seama că e singura cale. Despre ce e vorba?

Amber îi aruncă lui Brashen o privire piezişă.

– Îţi mulţumesc că ai pregătit-o atât de bine, îi spuse ea sec, dar cu sarcasm.

Ridică din umeri, apoi oftă.

– E târziu. Cred că trebuie să vă înfăţişez planul pe scurt şi să vă las să vă gândiţi pe urmă la el.

Se săltă în picioare cu mişcări line, parcă trasă în sus de un şnur prins de creştet. Trecu în mijlocul încăperii şi se uită în jur, ca să fie sigură că se bucură de atenţia tuturor. Îi zâmbi băiatului, care înfuleca mâncarea de pe farfurie. Nu-l interesa nimic altceva în afară de următoarea îmbucătură. Înainte de a începe, Amber schiţă o mică plecăciune, ducând-o pe Keffria cu gândul la un actor aflat pe scenă.

– Iată ce propun. Ca să recapturăm o corabie vie, să folosim o altă corabie vie.

Privirea i se îndreptă pe rând spre toată lumea.

– Mai exact, pe *Paragon*. Îl cumpărăm, îl împrumutăm sau îl furăm, îi punem la bord un echipaj cu Brashen căpitan şi

plecăm după *Vivacia*. Dacă aveţi bănuieli în privinţa motivelor mele, adăugă în tăcerea care se lăsase, vă asigur că, fie şi numai pe jumătate, urmăresc salvarea lui *Paragon*, vreau să-mpiedic transformarea lui în scânduri. Cred că bunul vostru prieten Davad Restart ar fi de folos, ar putea convinge familia Ludluck să se despartă de corabie în schimbul unui preţ rezonabil. S-ar părea că au deja urechi pentru el când vine cu ofertele scandaloase ale Negustorilor Noi. Poate vrea să profite de acest prilej ca să-şi spele obrazul faţă de Negustorii Vechi. Poate, după cele petrecute în seara asta, e mai tentat. Eu sunt gata să-mi întrebuinţez toţi banii pentru plata corabiei. Ce ziceţi?

– Nu.

Althea răspunsese cu voce plată.

– De ce nu? întrebă Malta.

Intră în cameră de pe coridor. Purta un capot gros, albastru, din stofă de lână, peste albul cămăşii de noapte. Somnul îi pusese roz în obraji. Îşi roti privirea prin încăpere.

– Am avut un coşmar. Când m-am trezit, v-am auzit vocile. Am coborât să văd ce se petrece, spuse ca o explicaţie. V-am auzit spunând că am putea trimite o corabie în căutarea tatei. Mamă, bunico, de ce-ar trebui să ne poată interzice mătuşa Althea s-o facem? Mie, planul mi se pare raţional. De ce să nu-l salvăm noi înşine pe tata?

Althea începu să enumere motivele pe degete.

– *Paragon* e nebun. A mai ucis echipaje întregi; ar putea s-o facă din nou. *Paragon* e o corabie vie care n-ar trebui să meargă pe mare decât manevrată de familia sa. N-a mai navigat de mulţi ani. Nici măcar n-a mai stat pe apă. Nu cred c-avem bani îndeajuns nici ca să-l cumpărăm şi nici ca să-l reparăm aşa cum se cuvine. În plus, dacă o facem, de ce să fie Brashen căpitan? De ce nu eu?

Brashen râse scurt.

– Iată adevărata obiecţie! sublinie cu o voce ciudat de spartă.

Scoase o batistă şi-şi şterse transpiraţia de pe frunte.

Nimeni altcineva nu râse. În purtarea lui se simţea o înfrigurare pe care o remarcă până şi Althea. Se încruntă la Amber, care nu catadicsi s-o ia în seamă. Keffria se gândi că poate la rândul ei să fie de o sinceritate brutală.

– Iertaţi-mă dacă par neîncrezătoare. Nu văd de ce şi-ar dori vreunul dintre voi doi să se amestece în povestea asta. De ce vrea o străină să-şi rişte toată averea cumpărând o corabie nebună? Ce câştigă Brashen Trell riscându-şi viaţa pentru un om care-l consideră un corăbier nepriceput? Am cheltui tot ce-a mai rămas din averea familiei Vestrit şi am pierde totul dacă nu v-aţi mai întoarce.

Ochii lui Brashen fulgerară.

– Am fost dezmoştenit, dar asta nu-nseamnă că n-am niciun strop de onoare.

Se întrerupse şi clătină din cap.

– În seara asta o să ne fie tuturor de folos dacă vorbim fără ocolişuri. Keffria Vestrit, te temi c-o să-l iau pe *Paragon* şi că o să m-apuc de piraterie. Aş putea. Nu neg. Dar n-o s-o fac. Mai presus de neînţelegerile noastre, cred că Althea poate depune mărturie pentru onestitatea mea. Ştiu că tatăl vostru ar fi făcut-o.

– Cât despre mine, adăugă Amber cu voce suavă, v-am spus deja că vreau să-mpiedic dezmembrarea lui *Paragon*. Suntem prieteni. Sunt prietenă şi cu sora ta Althea. În plus, simt că e vorba de ceva pe care sunt chemată să-l duc la îndeplinire. Mai bine de-atât nu pot explica. Mă tem că nu vă rămâne decât să vă încredeţi în spusele mele. Nu pot oferi garanţii.

În cameră se lăsă tăcerea. Brashen îşi încrucişă pe îndelete braţele pe piept. Avea fruntea adânc încruntată. Îşi îndreptă privirea spre Althea şi rămase aşa, într-o provocare ce nu se pretindea nicidecum curtenitoare. Althea refuza să-i întâlnească ochii. Se uita, în schimb, la mama ei. Malta se foia, plimbându-şi privirea de la un adult la altul.

– Mă-ntorc mâine-seară, spuse pe neaşteptate Brashen.

Aşteptă până când Althea se uită la el.

– Gândeşte-te, Althea. Ai văzut în ce stare erau Negustorii în seara asta, la plecare. Mă-ndoiesc c-o să mai primeşti vreo ofertă de ajutor – şi cu atât mai puţin una mai bună.

Şovăi. Cu o voce mai înceată adăugă numai pentru ea:

– Dac-o să vrei să vorbeşti cu mine mai curând, lasă-mi un mesaj la prăvălia lui Amber. Ea ştie unde să mă găsească.

– Locuieşti la bordul lui *Paragon*?

Vocea Altheei suna răguşit.

– Noaptea. Uneori.

Vocea lui Brashen era neutră.

– Şi cât cindin ai folosit azi? întrebă ea deodată.

În întrebare se simţea o tentă de cruzime, ca un tăiş.

– Nici măcar o firimitură, îi răspunse Brashen şi îşi îngădui un zâmbet amar. Asta e problema.

Se uită la Amber.

– Cred că acum aş face bine să plec.

– Cred că eu trebuie să mai rămân puţin.

Glasul lui Amber suna aproape ca şi cum şi-ar fi cerut iertare.

– Faci cum crezi că e bine. Ei, atunci, bună seara tuturor.

Brashen schiţă o plecăciune.

– Aşteaptă!

Rugămintea Maltei sună tăios.

– Adică te rog. Te rog, aşteaptă.

Keffria se gândi că nu mai auzise niciodată atâta îngrijorare în vocea fiicei sale.

– Pot să pun câteva întrebări? Despre *Paragon*?

Brashen îşi îndreptă toată atenţia către ea.

– Dacă mie îmi ceri îngăduinţa, bineînţeles că da.

Malta cuprinse pe toată lumea într-o privire rugătoare.

– Dacă ne lasă să ne gândim la asta, atunci... E aşa cum îmi spui întotdeauna, bunico. Nu ne putem contrazice cu cifrele. Nici nu putem lua hotărâri fără să ţinem cont de ele. Prin urmare, ca să ne gândim la propunerea asta, mai întâi trebuie să ştim cifrele.

Ronica Vestrit părea captivă între şoc şi aprobare.

– E adevărat.

Malta trase aer în piept.

– Bun. Mătuşa Althea pare să creadă că *Paragon* va avea nevoie de multe reparaţii înainte de a pleca pe mare. Dar am auzit întotdeauna spunându-se că lemnul-vrăjitor nu putrezeşte. Crezi că trebuie reechipat?

Brashen dădu din cap.

– Nu la fel de mult ca o corabie obişnuită, dar, da, sunt multe de făcut. *Paragon* e o corabie veche. Pentru construcţia lui s-a folosit mai mult lemn-vrăjitor decât la corăbiile mai noi. Părţile făcute din astfel de lemn sunt solide. Şi o mare parte a restului se află într-o stare surprinzător de bună. Cred că lemnul-vrăjitor pune pe fugă o mare parte a insectelor care sfredelesc lemnul, aşa cum alungă cedrul moliile. Dar e nevoie de multă muncă şi de materiale. Catarge noi, vele noi, parâme noi. Ancore, lanţ, o barcă a corabiei, tot ce trebuie în cambuză, unelte de dulgher, un cufăr cu leacuri... toate-s lucruri pe care trebuie să le aibă la bord o corabie pentru a fi propria sa mică lume. Multe îmbinări trebuie ştemuite. Multe dintre părţile din metal lustruit trebuie înlocuite. Amber s-a ocupat de lemnul şi de piesele de fixare din interior, dar încă mai e mult de lucru. O să fie nevoie de bani ca să cumpărăm mâncare, îndeajuns cât să hrănim tot echipajul pe toată durata călătoriei. Am nevoie şi de o rezervă secretă de bani sau de mărfuri, cu speranţa c-o să putem oferi o răscumpărare pentru *Vivacia* şi pentru oameni. Trebuie cumpărate şi arme, ca să le-avem dacă acest căpitan Kennit refuză să negocieze, iar dacă o să ne putem permite să luăm catapulte, vor trebui instalate pe punte. De bani va fi nevoie şi ca să plătim un avans echipajului cu care vom face călătoria.

Althea îşi regăsi vocea.

– Crezi c-o să găseşti vreun năier bun dornic să navigheze cu *Paragon*? Cred că uiţi de reputaţia lui de ucigaş. Dacă nu ai cumva de gând să plăteşti mai mult decât oricine altcineva, ce ar atrage un năier bun pe un astfel de vas?

Keffria îşi dădea seama că Althea face eforturi ca să vorbească politicos. Bănuia că, deşi o dezaproba, ideea îi stârnise interesul.

– Va fi o problemă, recunoscu Brashen fără să stea pe gânduri.

Îşi scoase din nou batista şi îşi tamponă faţa. Mâinile îi tremurau uşor când o reîmpături cu grijă.

– Pe câţiva i-ar putea atrage cutezanţa încercării noastre. Se găsesc întotdeauna năieri cu mai mult curaj decât minte. O să-ncep cu cei care au navigat pe *Vivacia*, o să vorbesc cu oamenii din echipajul tatălui tău respinşi de Kyle. Unii ar putea veni de dragul corabiei sau în amintirea tatălui tău. În rest...

Brashen ridică din umeri.

– În final, vom avea de ales dintre lepădături şi scandalagii. Totul o să depindă, în mare măsură, de ce prim secund vom găsi. Dacă i se dă mână liberă, un secund bun poate face din aproape nimic un echipaj în stare să navigheze.

– Ce-o să-i împiedice să se întoarcă împotriva ta când...

– Cifre! se amestecă Malta, iritată. N-are rost să ne întrebăm „ce-ar fi dacă“ înainte de a şti dacă avem bani pentru punerea ideii în practică.

Se îndreptă spre vechea masă de lucru a bunicului ei.

– Dacă-ţi dau hârtie şi cerneală, poţi socoti cam cât ar costa...

– Nu sunt expert, începu Brashen. Pentru unele lucruri va trebui să plătim specialişti şi...

– Presupunând c-o să găseşti vreun marangoz dornic să lucreze pe *Paragon*, îl întrerupse Althea cu sarcasm. Are reputaţie proastă. Şi presupunând că familia Ludluck o să-şi dea acordul şi...

Malta îşi încleştă pumnii, strângând hârtia pe care o scosese din sertar. Keffria se gândi c-o s-o facă ghemotoc şi-o s-o arunce. În schimb, fata închise ochii câteva clipe şi răsuflă adânc.

– Să presupunem că toate astea sunt cu putinţă. Câţi bani? Şi putem face rost de ei? Până n-avem răspunsul la întrebările astea, n-are rost să punem altele!

– Aceşti alţi factori ne pot înfrânge la fel de uşor ca lipsa banilor! pufni Althea, iritată.

– Eu spun doar că trebuie să ne gândim la toţi aceşti factori în ordinea în care ne pot înfrânge, sublinie Malta, controlându-şi vocea încordată. Dacă n-avem bani să plătim oameni, n-are sens să ne întrebăm cine o să vrea să navigheze fiind în slujba noastră.

Althea se holbă la nepoata ei. Keffria îşi simţi muşchii încordându-se. Althea putea avea limba ascuţită. Dacă o lua în râs pe Malta acum, când fata se străduia atât de mult să privească totul cu simţ practic, ea, Keffria, n-avea de gând nici măcar să-ncerce să-şi stăpânească furia.

– Ai dreptate, recunoscu brusc Althea.

Îşi îndreptă privirea spre mama lor.

– Ne-au mai rămas ceva rezerve? Ceva care nu e ipotecat, pe care să-l putem vinde?

– Sunt câteva, răspunse, cu voce scăzută, Ronica.

Îşi răsuci, absentă, inelul de pe deget.

– Dar nu trebuie să uităm că, indiferent dacă ne aflăm sau nu în posesia corabiei, se apropie un termen de plată. Dacă familia Khuprus se va aştepta…

– Nu te mai gândi la asta, spuse încet Malta. O să accept curtea lui Reyn. O să stabilesc o dată a nunţii, cu condiţia să fie tata acasă ca să ia parte. Cred că asta o să ne aducă o anulare a datorie şi, poate, un ajutor bănesc pentru pregătirea lui Paragon.

O tăcere adâncă umplu încăperea. Keffriei i se păru că o ia în stăpânire aşa cum apa limpede umple ochi o găleată. Nu era doar tăcere. Era un moment de cunoaştere. Îşi privi fiica şi văzu brusc în ea pe altcineva. Fata răsfăţată şi încăpăţânată, pe care n-o împiedica nimic să facă aşa cum voia, era dintr-odată o tânără femeie gata să sacrifice orice, chiar şi pe ea însăşi, ca să-şi salveze tatăl. Actul ei de voinţă

neclintită era uluitor. Keffria îşi muşcă limba ca să nu-i spună că tatăl ei nu merită sacrificiul. Kyle n-ar fi înţeles niciodată că, pentru fiica lui, n-a fost vorba doar despre câteva clipe de curaj, ci despre sacrificiul întregii ei vieţi. Nimeni, se gândi ea, nu valora o viaţă suspusă petrecută alături de cineva. Aruncă o privire spre băiatul sclav, care le privea pe toate în tăcere, şi se trezi gândindu-se la căsnicia ei. Un zâmbet mult mai amar îi arcui buzele. O femeie făcuse deja acel sacrificiu pentru Kyle Haven.

– Malta, te rog, nu lua hotărârea asta în asemenea împrejurări.

Forţa propriei voci o surprinse pe Keffria.

– Nu pun la îndoială faptul că hotărârea îţi aparţine. Eşti gata să o faci, iar asta e o dovadă suficientă a maturităţii tale. Îţi cer doar să aştepţi până când vom vedea unde putem ajunge pe alte căi.

– Care alte căi? întrebă Malta, deznădăjduită. Avem deja atâtea necazuri şi nimeni nu s-a oferit să ne ajute. La cine ne-am putea gândi ca să-i cerem acum ajutorul?

– Ne-ar putea ajuta familia Tenira, spuse Althea cu glas scăzut. Câţiva dintre proprietarii celorlalte corăbii vii s-ar putea oferi şi...

– O vreme vor fi prea ocupaţi să-şi rezolve problemele lor, o întrerupse Brashen. Îmi cer iertare. În seara asta nu sunt în stare să gândesc limpede. Uit mereu că voi probabil nu ştiţi ce s-a mai întâmplat. La docul vămii a izbucnit o revoltă. Tenira şi alţi câţiva au intrat pe doc cu forţa. Au mutat-o pe Ophelia în mijlocul portului şi o întreagă flotă de bărci a venit s-o descarce. Marfa a fost împrăştiată în tot oraşul. Tenira a preferat să renunţe la ea în loc să plătească dările. Dar asta nu i-a împiedicat pe chalcedeni să încerce să se amestece.

– Bunule Sa, ai milă! A fost cineva rănit? întrebă Ronica.

– Căpitanul portului e cât se poate de nemulţumit fiindcă au fost scufundate două galere, răspunse Brashen cu un zâmbet răutăcios. Din nefericire, s-au dus la fund chiar lângă docul vămii. O vreme, niciun vas mare nu va putea fi amarat acolo.

Numai Sa ştie când vor găsi o cale de a le scoate la suprafaţă...

– S-au scufundat cuprinse de flăcări, adăugă Amber.

Părea deopotrivă tristă şi mulţumită. Continuă cu nepăsare.

– A ars şi o parte a docului. Când am plecat noi, câteva dintre depozitele Satrapului încă mai ardeau.

Brashen i se adresă Altheei pe ton provocator.

– Ai putea admite că am avut motiv să-mi fac griji pentru tine în seara asta.

– Aţi fost acolo?

Althea se uită de la unul la celălalt.

– Toate focurile alea... prea multe ca să se fi întins un incendiu izbucnit din întâmplare. Totul a fost plănuit dinainte, nu-i aşa? Eu de ce n-am ştiut?

– Eu şi Ophelia am devenit prietene foarte bune, ocoli Amber răspunsul.

– Mie de ce nu mi s-a spus?

– Poate nu era locul potrivit pentru fiica unui Negustor.

Brashen ridică din umeri. Şi adăugă, posomorându-se mai tare:

– Poate Grag ţine la tine destul de mult ca să nu rişte să fii şi tu arestată.

– Grag a fost arestat?

– Pentru scurtă vreme. Au fost găsite gărzile chalcedene care ar fi trebuit să-l reţină, dar el a dispărut.

Brashen îşi îngădui un mic zâmbet.

– Însă am înţeles că e viu şi nevătămat. Sunt sigur că o să primeşti veşti de la el peste cel mult o zi. Cu siguranţă n-o să-şi lase iubita pradă nesiguranţei.

– De unde ştii atât de multe? Cum de s-a întâmplat să te afli acolo?

Althea era din ce în ce mai furioasă. Obrajii i se coloraseră într-un roşu aprins. Keffria nu înţelegea de ce e atât de supărată. Ar fi preferat să ia parte la revoltă în loc să-l ducă pe Davad acasă?

– Am văzut un grup de Negustori nemulţumiţi adunându-se şi plecând mai devreme. I-am urmărit. Când am văzut ce vor de fapt să facă, m-am alăturat grupului. La fel cum au făcut foarte mulţi alţii pe drum.

Şovăi.

– Mai târziu, am auzit ce i-au făcut trăsurii lui Davad Restart. Şi ce voiau unii să-i facă lui. Dacă aş fi fost acolo, nu te-aş fi lăsat nicidecum să pleci sigură cu trăsura aia. Nu ştiu ce-a fost în capul lui Tenira…

– Ţi-am mai spus, n-am nevoie să-mi porţi de grijă!

Althea fu brusc cuprinsă de o furie sălbatică.

– N-am nevoie de ajutorul nimănui.

Brashen îşi încrucişă braţele pe piept.

– Oh, acum e evident. Mă-ntreb doar de ce te-ai ridicat în timpul adunării ca să ceri un ajutor pe care acum îl refuzi.

– N-am nevoie de ajutorul tău! îl lămuri Althea, plină de înverşunare.

– Eu am.

Keffria găsi şocul surorii ei aproape satisfăcător. Îi susţinu privirea tăioasă cu una calmă.

– Ai uitat, se pare, că eu sunt Negustoreasa din familia asta, nu tu. Nu sunt atât de orgolioasă încât să refuz singurul ajutor care s-ar putea să ni se ofere.

Keffria se întoarse spre Brashen.

– De ce avem nevoie ca să putem începe? De unde începem?

Brashen îşi înclină capul spre Malta.

– Micuţa are dreptate. Ca să-ncepem, ne trebuie bani.

Apoi arătă cu capul spre Ronica.

– Iar doamna Căpitanului trebuie să-l convingă pe Davad Restart să meargă la familia Ludluck cu oferta noastră şi s-o înfăţişeze cât mai favorabil. Aprobarea oricăror altor proprietari de corăbii vii care ne-ar fi de ajutor. Poate Althea izbuteşte să-şi convingă iubitul să pună o vorbă bună în privinţa asta. Eu cunosc câteva corăbii vii şi o să vorbesc direct cu ele. O să vă surprindă când o să vă daţi seama cât

de puternică poate fi înrâurirea unei corăbii vii asupra familiei sale.

Trase aer în piept şi îşi frecă scurt tâmplele. Îşi puse încet batista deoparte.

– Althea are dreptate. Găsirea unui echipaj va fi o problemă. O să-ncep imediat căutările, o să las vorbă în toate tavernele că vreau un echipaj energic, alcătuit din bărbaţi curajoşi. Cei care vor veni se vor aştepta, în mare măsură, să ajungă piraţi. Ar putea da bir cu fugiţii când vor auzi de Paragon, dar...

– Eu vin. M'rg pe maren cu t'nen.

Băiatul roşi uşor când se holbară cu toţii la el, dar nu-şi lăsă ochii în jos sub privirea lui Brashen. Farfuria lui era curată de parcă ar fi spălat-o. Părea să fi căpătat, odată cu mâncarea, substanţă şi minte.

– E o ofertă care-ţi dovedeşte curajul, dar încă eşti cam mic.

Brashen nu izbuti să se stăpânească, aşa că în voce i se simţea cât de amuzat era.

Băiatul păru indignat.

– Am p'scuit cu tata, 'nainten den raidun vânzătorilor den sclavi. Ştiu să umblu pen o p'nten.

Ridică din umerii lui firavi.

– Mai binen d'cât să rânesc balegă den cal. Balegă den cal p'ten.

– Acum eşti liber. Te poţi duce oriunde vrei. N-ai vrea mai bine să te-ntorci acasă, la familia ta? îl întrebă Keffria cu blândeţe.

Faţa lui delicată înmărmuri. O clipă, se păru că spusele ei l-au amuţit din nou. Pe urmă ridică din umeri. Glasul îi sună mai aspru şi mai puţin copilăresc când răspunse.

– Acolon n'mic d'cât cenuşă den oasen. Mai bine m'rg pen maren. En viaţa mea, nu? Liber eu, n' aşa?

Se uită în jur sfidător, ca şi cum s-ar fi aşteptat din partea lor să se răzgândească.

– Eşti liber, îl asigură Althea.

– At’nci m’rg cu el.

Capul îi zvâcni către Brashen, care clătină încet din cap.

– Iată o altă idee, se amestecă Malta pe neaşteptate. Cumpărăm un echipaj. Am văzut prin Bingtown năieri tatuaţi. De ce n-am putea să cumpărăm unii, pur şi simplu?

– Fiindcă sclavia e o greşeală, răspunse sec Amber. Pe de altă parte, cunosc sclavi care ar risca o pedeapsă pentru evadare ca să se alăture echipajului. Au fost luaţi din casele şi din mijlocul familiilor lor din Insulele Piraţilor. Ar putea fi dornici să ia parte la o aventură primejdioasă dacă li se oferă un prilej să se-ntoarcă acasă. Unii chiar ar putea şti câte ceva despre apele din jurul insulelor.

– Ne putem încrede în nişte năieri sclavi? întrebă Keffria, şovăitoare.

– Pe corabie nu vor fi sclavi, sublinie Brashen. Dacă o să am de ales între un fugar zdravăn şi un beţiv dărâmat, o s-aleg fugarul. Un strop de recunoştinţă din partea unui om căruia i-ai oferit a doua şansă la viaţă poate însemna foarte mult.

Păru să cadă brusc pe gânduri în timp ce spunea asta.

– Cine te-a împuternicit pe tine s-alegi echipajul? protestă Althea. Dacă facem asta, vreau să am ultimul cuvânt în privinţa echipajului meu.

– Althea, nu se poate să-ţi treacă prin cap să pleci cu ei! protestă Keffria.

– Cum poate să-ţi treacă prin cap că n-o să-i însoţesc? Dacă mergem în căutarea Vivaciei, trebuie să fiu la bord.

Althea se holbă la sora ei de parcă ar fi fost nebună.

– Nici n-ai putea fi mai la nelalocul tău!

Keffria era îngrozită.

– Paragon o să fie o corabie pe care nu te poţi bizui, cu echipaj de strânsură, în ape necunoscute, unde ar putea intra şi în vreo luptă! Nu se poate să mergi. Ce-ar spune lumea despre familia noastră dacă te-am lăsa să te-mbarci pe un asemenea vas?

Privirea Altheei era neînduplecată.

– Eu îmi fac griji mai degrabă pentru ce-o să zică lumea dacă o să ne mulţumim să-i lăsăm pe alţii să se pună în pericol pentru redobândirea corabiei familiei noastre. Cum putem spune că e o problemă vitală şi să-i rugăm pe alţii să ne-ajute, pentru a zice apoi că, pentru asta, nu merită să-şi asume niciun risc vreun membru al familiei?

– De fapt, cred că ar trebui să meargă cu noi.

Uluitoarea afirmaţie a lui Brashen îi atrase mai multe priviri cu gura căscată. El i se adresa Keffriei, recunoscând că ea trebuie să hotărască.

– Dacă n-o să fie clar că în spatele acestei călătorii se află familia Vestrit, niciun alt Negustor n-o să-şi ofere ajutorul. O vor lua doar drept încredinţarea unei corăbii vii în mâinile fiului dezmoştenit al unui Negustor şi ale unei străine. Şi, dacă, aşa cum sper, o vom redobândi pe Vivacia, corabia va avea nevoie de Althea. Mare nevoie. Dar, adăugă, uitându-se cu prudenţă în ochii Altheei, cred trebuie să meargă fără să fie nici căpitan, nici secund şi nici măcar membră a echipajului. Vom avea năieri duri, care, cel puţin la început, nu vor putea fi ţinuţi în frâu decât cu pumnii şi cu forţa muşchilor. Vom avea parte de genul de oameni care nu respectă pe nimeni dacă nu-i poate trânti laţi pe punte, dacă e cazul. Tu n-o poţi face. Şi nu te-ar respecta nici dacă ai munci cot la cot cu ei. Te-ar pune la încercare cu orice prilej. Mai curând sau mai târziu, te-ai răni.

Althea îşi miji ochii.

– Nu e nevoie să-mi porţi de grijă, Brashen Trell. Nu mai ţii minte? Am dovedit ce pot face, şi nu bizuindu-mă doar pe forţa trupului. Tata spunea întotdeauna că un căpitan e nepriceput dacă nu-şi poate struni oamenii decât cu bătaia.

– Poate fiindcă simţea că asta e treaba primului secund, ripostă Brashen.

Pe urmă adăugă pe un alt ton:

– Tatăl tău, Althea, era excelentul căpitan al unei corăbii minunate. Ar fi putut plăti oricât de puţin şi tot ar fi găsit

oameni pricepuţi care să lucreze pentru el. Mă tem că noi n-avem posibilitatea asta.

Brashen căscă pe neaşteptate, apoi păru stingherit.

– Sunt obosit, spuse la fel de brusc. Trebuie să dorm înainte de a mai face orice altceva. Cred că măcar acum ştim de ce greutăţi ne vom lovi.

– Mai e ceva despre care n-am vorbit deloc, se amestecă Amber şi toată lumea se uită la ea. Nu putem presupune că Paragon o să ni se alăture de bunăvoie. E bântuit de multe temeri. Într-un fel, nu e decât un băieţel speriat. Partea periculoasă a lucrurilor este că, tot atât de des, se comportă ca un bărbat furios. Cred că e necesar să ne-ajute din convingere. Dacă îl silim, n-avem sorţi de izbândă.

– Crezi c-o să fie greu de convins? întrebă Ronica.

Amber ridică din umeri.

– Nu ştiu. E total imprevizibil. Chiar dacă la început e binevoitor, peste o zi sau două se poate răzgândi. Trebuie să ţinem cont de asta în aventura noastră.

– Traversăm puntea când ajungem la ea. Mai întâi, trebuie să-l facem cumva pe Davad Restart să convingă familia Ludluck să-şi dea acordul.

– Cred că asta o să-mi izbutească, spuse Ronica cu un glas în care se simţea răceala unui tăiş de oţel.

Câteva clipe, Keffriei i se făcu milă de Davad.

– Cred că voi avea răspunsul înainte de amiază. Nu văd de ce-am tărăgăna lucrurile.

Brashen oftă din greu.

– Atunci am căzut de acord. Mă-ntorc mâine după-amiază. Noapte bună, Ronica şi Keffria. Noapte bună, Althea.

Îşi luase rămas-bun de la sora ei schimbând uşor tonul.

– Noapte bună, Brashen, răspunse Althea pe acelaşi ton.

Şi Amber le spuse noapte bună. Când Althea se pregătea să-i conducă până la uşă, se ridică şi băiatul sclav. Câteva clipe, Keffria se simţi scoasă din sărite de impulsivitatea surorii sale.

– Nu uita, găseşte-i băiatului un loc unde să doarmă, îi aminti Altheei.

Băiatul clătină din cap.

– N’ aici. Eu m’rg c’ el.

Capul îi zvâcni către Brashen.

– Nu.

Brashen făcu acel singur cuvânt să sune decisiv.

– Liber eu, n’ aşa? protestă băiatul cu încăpăţânare.

Îşi lăsă capul pe-o parte şi-l fixă pe Brashen cu privirea.

– N’ mă p’ţi opri.

– Nu pune prinsoare, ripostă ameninţător Brashen.

Apoi adăugă cu voce mai blândă:

– Băiete, nu te pot lua cu mine. N-am o casă, unde să mă duc; nu mă am decât pe mine.

– La fel şi eu, insistă băiatul, calm.

– Cred c-ai putea să-l laşi să vină cu tine, Brashen, sugeră Amber.

Avea o expresie stranie, meditativă. Adăugă, cu o strâmbătură a gurii:

– Dacă refuzi primul om dornic să facă parte din echipajul tău, asta s-ar putea să nu-ţi poarte prea mult noroc.

– Aşa en, întări băiatul, ţanţoş. Eu n’ p’t să r’spect un om caren n’ îndrăzneşten. Îndrăzneşten să mă iei. N-on să-ţi pară rău.

Brashen strânse cu putere din ochi şi clătină din cap. Dar, când părăsi încăperea şi băiatul se luă după el, nu schiţă niciun gest care să-l descurajeze. Amber îi urmă, zâmbind.

– Credeţi că-l pot aduce pe tata înapoi? întrebă Malta cu voce pierită după ce uşa se închise în urma lor.

În timp ce Keffria încerca să decidă cum să răspundă, mama ei vorbi.

– Draga mea, averea noastră e înglodată în datorii. N-avem de ce să nu riscăm. Dacă ne izbuteşte încercarea, s-ar putea s-o salvăm. Dacă nu, o să ne-mpotmolim ceva mai repede. Atâta tot.

Keffria se gândi că era o cruzime să-i spui aşa ceva unui copil, dar, spre mirarea ei, Malta dădu încet din cap.

– Exact la asta mă gândeam şi eu.

După un an întreg, era prima oară când îi vorbea bunicii ei pe un ton cu desăvârşire politicos.